MUHAFIZ
CADILAR #1

CADI TOPLAYICISI

CHARISSA WEAKS

OLİMPOS

Her Hasat Ayında Cadı Toplayıcısı Vadimizi Gelir_

Aramızdan birini alarak sonsuza dek yaşamak üzere ölümsüz Buz Kralı'nın topraklarına götürürdü.

Bugün o gündü. Toplama Günü.

Ama Cadı Toplayıcısı benim için gelmiyordu. Ben, Raina Bloodgood, yirmi dört yıldır bu köyde yaşıyorum ve yirmi dört yıldır Cadı Toplayıcısı beni es geçiyor.

Ama büyük hata yapıyor.

Raina Bloodgood'un tek bir arzusu vardı: Buz Kralı'nı ve ablasını onlardan koparan Cadı Toplayıcısı'nı öldürmek. Toplama Günü'nde ondan intikamını almaya hazırlanırken ölümcül bir tehdit bütün dünyasını ateşe vermişti. Köye yapılan baskında aniden ortaya çıkıp onlara yardım etmeye çalışan Cadı Toplayıcısı Alexus Thibault, öldürmeye yemin ettiği o adam, şu anda ablasını kurtarması için Raina'ya yardım edebilecek tek kişiydi.

Buz, ateş ve kadim tanrılarla dolu asırlık bir husumetin içine sürüklenen Raina, intikamdan vazgeçip Cadı Toplayıcısı'na yardım etmek, imparatorluklarının ve ablasının düşmanın eline geçmesini engellemek zorundaydı. Ancak iyi ve kötü arasındaki çizgi bulanıklaşırken Raina tahmin ettiğinden daha büyük kayıplar verecekti. Peki Cadı Toplayıcısı artık ablasını onlardan çalan kötü adam değil de kalbini çalan kahraman olduğunda ne yapacaktı?

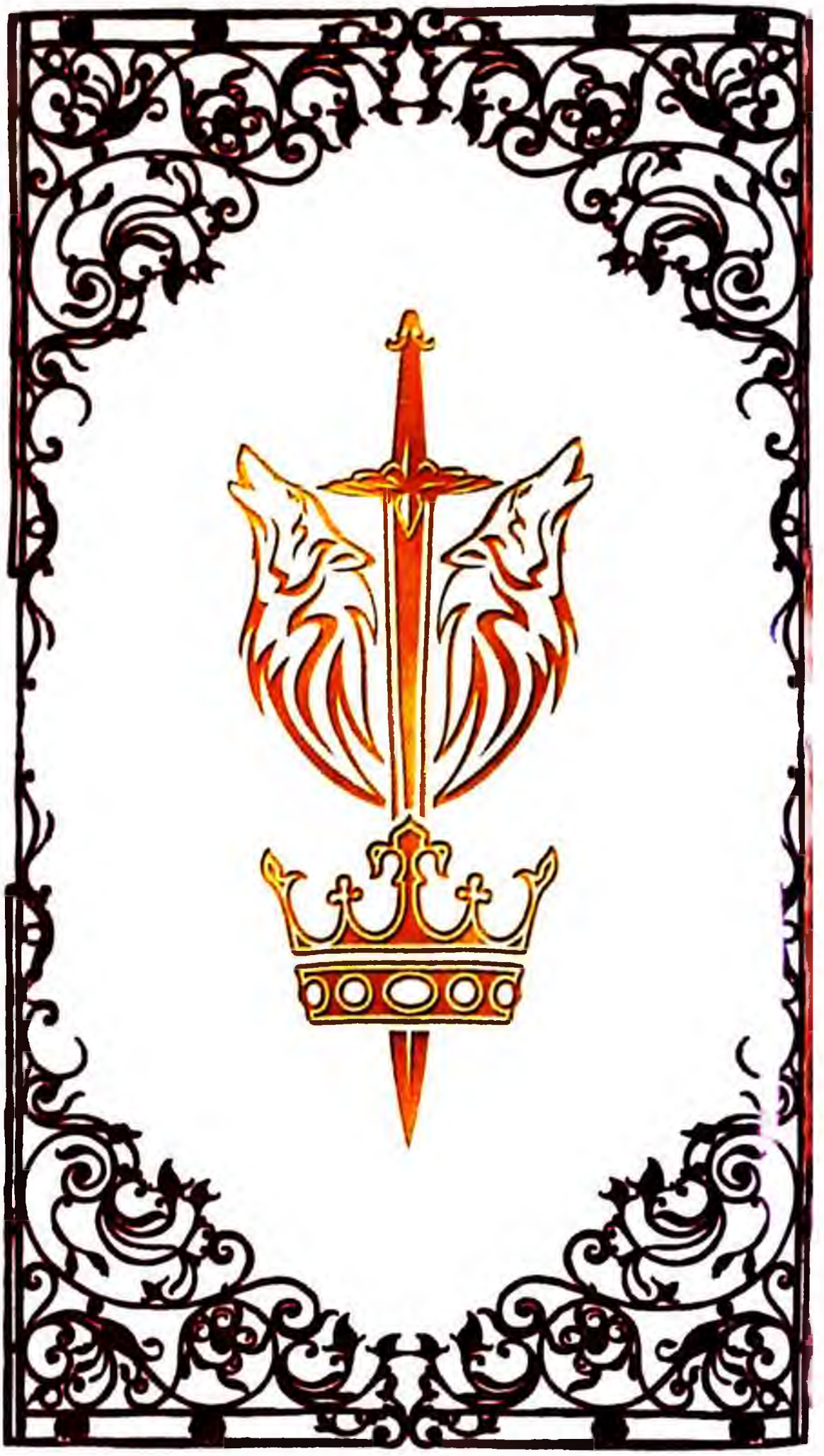
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimpiabkitap.com
/olimpiayayinlari
/olimpiayayinlari
/olimpiayayinlari
/olimpiayayin

Ninova
Library

CHARISSA WEAKS

CADI TOPLAYICISI

Cadı Toplayıcısı
Charissa Weaks
Orijinal Adı: The Witch Collector

zm

© 2024, Olimpos Yayınları
© 2021. THE WITCH COLLECTOR by Charissa Weaks, published in English by City Owl Press

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Yonca Mete Soy
Editör: Aydan Yalçın
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Mart 2024
ISBN: 978-625-6411-05-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

CADI TOPLAYICISI

CHARISSA WEAKS

Çeviren: Yonca Mete Soy

OLİMPOS®

Aileme.
Karanlıktaki ışığımsınız.
Sizi her şeyden çok seviyorum.

Ayrıca yeteri kadar iyi olmadıklarını,
devam edemeyeceklerini,
başaramayacaklarını düşünen yazarlara.
İyisiniz. Yapabilirsiniz. Başaracaksınız.

YAZAR NOTU

İşaret dilleri, iletişimde görsel ve manuel bir yöntemi kullanan dillerdir. Evrensel bir işaret dili yoktur. Örneğin, BSL (İngiliz İşaret Dili) ASL'den (Amerikan İşaret Dili) farklı bir dildir. İşaret dillerinin kendi gramerleri vardır ve bu grameri oluşturmak için el hareketleri, işaret sırası ve yüz ya da vücut sinyallerinin yanı sıra bakış yönü, göz kırpma ve duraklamaları kullanılır. Okuma kolaylığı açısından, bu romandaki kurgusal işaret dili SEE* (Signing Exact English) olarak okunacaktır.

* İngilizcedeki her unsuru görünür hâle getirmek için geliştirilen bir işaret dili sistemidir. –ç.n.

TOPLAMA GÜNÜ

Cadı Toplayıcısı ablamı bizden alalı koskoca sekiz yıl olmuştu. Her Hasat Ayı'nda, siyah pelerini rüzgârda savrularak vadimize gelir aramızdan birini sonsuza dek bizden ayırarak ölümsüz Buz Kralı'nın evine, Kış Hisarı'na götürürdü. Bu, bir asırdır böyle devam ediyordu ve bugün de o günlerden biriydi: Toplama Günü. Ama Cadı Toplayıcısı benim için gelmiyordu. Bundan emindim. Ben, Raina Bloodgood, yirmi dört yıldır bu köyde yaşıyordum ve Cadı Toplayıcısı yirmi dört yıldır beni görmezden geliyordu.

Ama çok yanlış yapıyordu.

Bazı kadınlar koca özlemi çeker; yuvaları, boy boy çocukları olsun isterler. Diğerleriyse kuytu köşede ateşli öpüşmeleri, tenlerine değen baştan çıkarıcı fısıltıları arzularlar. Ben mi? Ben ailemin bir arada ve özgür olmasını istiyorum. Ayrıca Buz Kralı'yla onun Cadı Toplayıcısı'nı da istiyorum.

Ölü olarak.

Ve bugün bu dileğimi gerçekleştireceğim.

ATEŞ

1

RAINA

Şafağın ilk ışıklarında, fırıncı kulübesinin arka kapısından gizlice içeri sızıp soğuma tezgâhındaki taze pişmiş iki somun ekmeği kaptıktan sonra hâlâ uykuda olan köyümüzün üzerine çöken kasvetli sisin ortasında ilerledim. Beni ne gören oldu ne de duyan. Hayatım boyunca hep sessiz ve içine kapanık biri olmuştum; görmezden gelinen dilsiz bir cadı olmaya alışkındım. Ama asla bir hırsız ya da bir katil olmadım.

İnsanlar değişiyor sanırım.

Ekmekler önlüğümün içinde sarılı hâlde annemle yaşadığımız, o sırada içinde kimseciklerin olmadığı evimize koşup yatağın altından çantamı çıkardım. Bal ve mayanın o tatlı kokusu aç karnımı guruldatsa da kendimi tutmalıydım. Çaldığım ekmekler önümüzdeki günlerde hayatımızı kurtarabilirdi.

Son birkaç hafta, sevdiğim insanların yıllardır yaşadığımız korku, dehşet ve kayıplarla dolu hayattan farklı bir geleceği olabileceğine inanmam için bana umut vermişti. Nihayet Gümüş Kovuk'tan ve bu vadiden ayrılıp ölümsüz hükümdarların zorbalıklarından uzak, güvenli bir yerde yeni bir hayat kurabilirdik. Önce Buz Kralı'nın sağ kolunu kaçırıp beni yasak Buzlusu Ormanı'na götürmesi için onu zorlamalı, sonra da krallığın

Kış Hisarı'ndaki korunaklı kalede pusu kurup düşmanlarımı öldürmeli ve ablamı ellerinden kurtarmalıydım.

Tek başıma.

Ekmekleri kaçışımız için hazırladığım diğer eşyaların yanına koyduktan sonra çantayı tekrar sakladım. Ben Tek Kadın ayaklanması planlarken, köydeki genç cadıların çoğu muhtemelen seçilme endişesiyle ailelerine sığınmışlardı.

Ama vadideki diğer cadıların aksine, ben seçilmekten hiç korkmadım. Muhafız Cadılar büyülerini Kadimler olarak bilinen grunun dili olan Elikçede söylüyorlardı. Doğuştan dilsiz olduğum için Elikçeyi annemin bana öğrettiği işaret diline, yani ellerle konuşulan bir dile tercüme ederek büyü yapmayı öğrenmiştim.

Bu şekilde büyü yapmak oldukça güçtü. Bazen yanlış anlardım. Şuradan bir söz, buradan bir nakarat. Dille mücadelem ve tenimde tek bir cadı işaretinin bile olmaması, aramızdan birini seçmek söz konusu olduğunda beni onların gözünde görünmez kılıyordu. Seçilen Muhafız Cadılar kuzey sınırları ve bizzat Kış Hisarı'nı korumaya yardımcı oluyordu. Buz Kralı Colden Moeshka'nın benim gibi vasıfsız bir cadıyla ne işi olabilirdi ki zaten?

Yüzümde bir tebessüm belirdi.

Yapabileceklerimi bir bilseydi.

Sert bir *darbe* alan kapıdan çıkan sesi iliklerimde hissettim. Başta, gelenin onu içeri almam için kapıyı tekmeleyen, kolları elmalarla dolu annem olabileceğini düşündüm. Ama eşiğin altından ölümün kusursuz kokusu yayılıyordu. Koku zayıftı ama alabiliyordum.

Kapıyı yavaşça açtım. Yerde bir güvercin yatıyordu; kanatları açıktı, kıpırdamıyordu. Nazik bir dokunuşla kuşu kolumun arasına aldım, parmaklarımı başının ve göğsünün üzerinde gezdirerek onu içeri aldım. Boynu yaralanmış gibiydi, can çekişiyor olsa da hâlâ hayattaydı. Onu kurtarmak için sadece birkaç dakikam vardı, o kadar.

Çoğu zaman birilerine yardım etmek zorunda kalmazdım. Şifacı olduğumun bilinmemesi daha güvenliydi. Bunu ne aileme ne de başka birine söylemeye cesaret edebilmiştim. Arkadaşım Finn'e bile bahsetmemiştim. Sadece ablam Nephele böyle bir yeteneğim olduğumu biliyordu. Her zaman üzerimde cadı işareti olmadığı için şükretmemi söylerdi çünkü içimde yaşayan güç beni değerli kılıyordu.

Değerli şeyler de koruma altına alınırdı.

Ölümün kokusu keskinleşirken, annemin şöminenin yanındaki sandalyesine oturup güvercini kucağıma aldım. Ölümü çam iğneleri ve nemli yosunla karışık soğuk yağmur gibi kokuyordu. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapadım, bu kokuyu içime çekip güvercinin hayatının parıldayan, sarmal bağlarının iplik misali makaradan çözülüşünü izledim.

Bugün yapmam gerekenleri düşündüğümde bu yaptığımın doğru olup olmadığını sorguladım. İyileştirme, ölümün ne kadar yakın olduğuna ve yeniden eğirdiğim hayatın büyüklüğüne bağlı olarak yorucu olabiliyordu. Gerçi küçük bir güvercin fazla bir çaba gerektirmezdi. Onun öylece ölmesine izin veremezdim.

Duruma odaklanıp cansız bağları pırıl pırıl bir örgüye dönüşen güvercinin vadinin üzerinden süzüldüğünü hayal ettim. Konu hayat kurtarmak olduğunda bu ilk adımdı; dileğimi tezahür ettirmek. Sonra, yaşam bağlarını ilk kez ölmek üzere olan bir geyikte gördüğüm andan beri bildiğim o kadim şarkıyı hatırlayıp ellerimle kelimeleri tekrarladım.

"Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah."

Bağlar, demir ve mıknatıs gibi bir araya gelirken parıldıyor ve titriyordu. Şarkıyı ellerimle kelimelere dökmeye devam ettim, bağları birbirine dolanarak yaşamın altın yapısı yeniden sağlamlaşana ve parlayana kadar sözleri tekrarladım.

Güvercin kanatlarını kabartarak çırpmaya başladı. Gözlerimi açtığımda kalbi o kadar hızlı atıyordu ki her atışta göğsü

yerinden fırlayacak gibiydi. Küçücük gözlerini de açtı, derken birden havalanıp duvardan duvara uçmaya başladı. Panjurları itip ayazın içine havalanışını, ormanın sınırına yakın bir mesafede gözden kayboluşunu izledim.

Biraz yorgundum. Başım dönüyordu ve alnımdan soğuk terler akıyordu ama iyileşecektim. Sona bu kadar yaklaşmış bir hayatı iyileştirmenin en tuhaf yanı da çalıntı ölümün bir gölge gibi içime dolmasıydı. İçime bir avuç ölüm hapsolmuştu ama her birinin küçük karanlığını tek tek hissedebiliyordum.

Tam panjurları kapatacakken durup belki de son kez köyün sabah manzarasını seyretmeye koyuldum. Batıda, Buzlusu Ormanı'nın tepeye doğru kıvrıldığı yerde, gece vardiyasındaki Muhafız Cadılar orman sınırında, gözetleme kulesinin yakınında, karanlığın içinden hayaletler gibi süzülerek ilerliyordu. Derken çayırın hemen ötesinde, doğudaki sisin içinden birkaç kadın belirdi. Başlarında elma dolu sepetler taşıyorlardı, etrafları nefeslerinin buğusuyla çevriliydi. Yılın en korkulan günlerinden birine uyanmak üzere olan köyde şimdilik her şey sakindi.

Ateşi körükledikten sonra pelerinimi bırakıp yerine bir şal alarak çalışma masamın başına geçtim. Güneş doğmak üzereydi, bu da Finn'in birazdan uyanacağı ve tıpkı elma taşıyan diğer kadınlar gibi annemin de meyve bahçesinden dönmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Yapmam gereken işler vardı. Bildiğim, tanıdığım her şeyi geride bırakmak zor olsa da sonunu getirmem gereken bir planım vardı.

Ama burada kalamazdım. Tiressia'nın iki uç kıtası arasında savaşların sürdüğü bir dünyada yaşıyorduk; Doğudiyar bölgesi ve güneyde de Yazdiyarı. Yüzyıllar boyunca Doğu'nun tüm hükümdarları güneydeki toprakları fethetmeye çalışmış, içinde Tanrılar Korusu'nun ve Tiressia tanrılarının mezarlarının bulunduğuna inanılan Kadim Şehir'i ele geçirmeyi arzulamışlardı.

Ya da efsaneye göre öyleydi.

Buz Kralı sayesinde ben hiç savaş görmedim. Kuzeydiyar tarafsız kaldı ama her şeyden önce halkımız ister deniz şeridini ister dağları ister vadiyi ister Buziyarı Ovalarını ya da Kral'ın kendisini korusun, Buz Kralı'nın isteklerine göre yaşamak zorundaydı. Bunu değiştirecek, onun ölümsüz yaşamına son verip bu diyarın halkımız tarafından yönetilen, istediğimiz gibi yaşamakta özgür olduğumuz bir yer hâline getirecek gücün bende olduğuna inanıyordum.

Ve niyetim de tam olarak bunu yapmıştı.

Babamın eski bileme taşı sandığının dibindeydi. Onu diğer iş aletlerinin altından çıkarıp bilemeye başlamak için temizlik kovasından bir fincan yağmur suyu aldım. Tam çalışmaya başladığımda annem elma dolu bir sepetle içeri girdi. Ardından kapıyı hemen tekmeleyerek kapatsa Buzlusu Ormanı'ndan gelen sert bir rüzgâr peşinden içeri dolmuştu. Homurdanarak yüklü sepeti yere bıraktı.

Soğuk etrafımı iyice sarınca Nephele'in yıllar önce ördüğü üzerimdeki renkli şala daha sıkı sarındım. Son zamanlarda her şey bana onu hatırlatıyordu. Ayaklarımın dibindeki kırağı kaplı elmalar bile. Nephele meyve bahçelerini çok severdi ve Toplama Günü hasadından hep keyif alırdı. Ne Tiressia'nın parçalanmış imparatorluğunun Kuzeydiyar bölgesinde yaşamayı ne de Hasat Ayı'ndan sonra vadimizi esir alan kış soğuğunu umursardı.

Ben onun tam tersiydim. Kuzeydiyar'da yaşamaktan, Toplama Günü hasadından ve yılın bu zamanından nefret ederdim. Geçen her sonbahar günü bize, Cadı Toplayıcısı'nın yolda olduğunu ve inişli çıkışlı yemyeşil tepeleriyle ve güneşin altında uzanan keten tarlalarıyla Gümüş Kovuk'un da yakında kışın boğucu ayazına gömüleceğini hatırlatıyordu.

Annem alnına düşen bir tutam beyaz saçı düzeltip o zarif ellerini geniş kalçasının iki yanına koydu. "Biliyorum saçmaladığımı düşüneceksin ama bugün çok güzel bir gün olacak, canım. Bunu iliklerimde hissediyorum," dedi.

Annemde tek tük cadı işareti vardı çünkü büyü gücü basitti. Yeteneğinin işareti olan spiraller ince bir ter tabakasının altında parlıyor zar zor görülebilen gümüş işlemeler ince, esmer boynuna kadar kıvrılıyordu.

Yağmur suyu dolu fincanı bir kenara bırakıp zar zor da olsa bugün ilk kez gülümsemeye çalıştım. İşaret diliyle, *"Bence çok doğru söylüyorsun, ben en iyisi elmaları soymaya başlayayım,"* derken parmaklarım soğuktan kaskatı kesildi.

Bir süre sonra taburemde anneme ve onun o bilmiş bakışlarına sırtımı döndüm.

Çalışma alanımı aydınlatan mumları yakarken gülümsemem kayboldu. Bu sohbeti uzatmak istemiyordum. Her yıl aynı şey oluyor ve Cadı Toplayıcısı her seferinde annemin sezgilerinde yanıldığını kanıtlıyordu.

Ama yine de yüzüne karşı saçmaladığını söylemezdim. Annem her ne kadar tam bir hayalperest olsa da aynı zamanda tanıdığım en bilge insandı. Sadece senenin bugünü hiçbir zaman iyi geçmezdi, hatta bu yıl daha kötü bile geçebilirdi.

Benim yüzümden.

Çalışma masasındaki çekmecenin kilidini açıp kurtuluşumuz olan tek şeyi elime aldım, hayatlarımızı geri almak için beni cesaretlendiren şeyi: Babamın eski bıçağım. *Tanrı Bıçağı* derdi ona, Doğudiyarlı bir büyücü tarafından uzun zaman önce ölmüş bir tanrının kırık kaburgasından yapıldığını söylemişti. Ablamın seçildiği kıştan beri kayıptı, babamın kalbinin durduğu o gün karla kaplı tarlalarda kaybolmuştu.

Birkaç hafta önce, bir grup çiftçi bıçağı hasat sonrası nadasa bırakılacak bir tarlanın toprağında yarı gömülü hâlde bulmuştu. İçlerinden biri, Finn'in babası Warek bıçağı ilginç, beyaz granit kabzasından, garip siyah çeliğinden ve sapındaki kehribar taşından hemen tanımıştı. Bıçağı çiftçilerle anneme yollatmıştı.

"*Tanrı Bıçağı'nı bu kadar özel kılan nedir?*" diye sormuştum bir gece henüz babamın dizine oturacak yaştayken. Babam o bıçağı her zaman yanında taşırdı. Belli ki çok önemliydi.

Babam hasattan yeni gelmişti. Üzerindeki misk ve tarla kokusunu hâlâ hatırlıyordum. Elindeki damarları, boğum boğum eklemlerinin üzerinde ağaç kökleri gibi dallanan bir biçici izi gibi duran cadı işaretlerini takip ettim.

"*Tanrı Bıçağı tanrının bir parçasıdır,*" diye cevap vermişti. "*Büyücü, Un Drallag'ın eliyle şekillendirilmiş bir tanrı kemiği. Kemik bedeninden alınan tanrının ruhunu yansıtır. Herkesi ve her şeyi öldürebilir; kutsanmışları ve lanetlileri, ölümsüzleri ve dirilmişleri, hatta diğer tanrıları bile.*"

"*Buna rağmen onu saklıyorsun,*" demiştim, sözlerinin derinliğini ya da bir gün dünyamı nasıl değiştireceklerini anlamadan.

Tek cevabı şu olmuştu: "*Evet, kızım. Onu saklıyorum. Çünkü buna mecburum.*"

Nephele'le olanlar gibi, babamla ilgili anılarım da aklımdan hiç çıkmıyordu. Öldüğü o gün, kışın ortasında hangi sebeple tarlaya gittiği sonsuza dek bir sır olarak kalacaktı, tıpkı son nefesime kadar peşimi bırakmayacak olan soru gibi: Madem bıçak bu kadar güçlüydü, neden onu bizi ya da Nephele'i kurtarmak için kullanmadı?

Bıçak yıllarca ondaydı; ölümsüzleri, hatta bir tanrıyı bile öldürebilecek ilahi silah elinin altındaydı. Durumumuzu değiştirmek için onu bir kez olsun Buz Kralı'na karşı kullanmamıştı.

Annem omzumun üzerinden eğilip bıçağa göz atarken pelerinini çözdü. Teninden ve giysilerinden karanfil, dökülmüş yapraklar ve puslu bir soğuk hava kokusu yayıldı.

"O eski şeyi mi bileyliyorsun?"

Annem, babamın Tanrı Bıçağı'nı Maloria kıyılarında bulduğuna dair anlattığı hikâyelere hiç inanmıyordu. Bıçak yeniden bulunduğundan beri onu saklamasına rağmen efsanesine inanmadığını ve hiçbir gücü olmadığını söylüyordu.

Ama ben inanıyordum. Çünkü bunu hissediyordum.

Anneme cevaben bıçağın donuk, siyah kenarını mum ışığına tuttum. Bu bıçağın kas ve kemiği delecek kadar keskin olmasına ihtiyacım vardı ve bunu deneyeceğinden emin olduğum sadece bir çift el vardı.

Ne yazık ki, o eller benim ellerim değildi.

"İyi, devam et o zaman," dedi annem. "Ama elma soymak için daha iyi bıçaklarımız var, Raina."

Bıçağı Finn'e götürmeliydim. Genelde Mondulak Sıradağları yakınlarından çıkarılan demir işiyle uğraşırdı ama ben sadece onun ellerine güveniyordum. Annem haklıydı ama bir bahaneye ihtiyaç duyuyordum. Günlük işler için başka bıçaklarımız vardı. Bu bıçağa bu kadar odaklanmam için bir sebep yoktu, en azından onun inanacağı bir sebep yoktu. Anneme planımı da açıklayamazdım. İçimden bir ses kızının bugün Cadı Toplayıcısı'nı bıçak zoruyla kaçırmaya niyetli olduğunu bilmek istemeyeceğini söylüyordu.

Annem pelerinini kapıya asıp kendine ve bana bir bardak sıcak elma şarabı doldurmak üzere şömineye gitti. Yanıma döndüğünde, omzumun üzerinden babamın bileme taşını yağlı bir bez parçasının üzerine yerleştirmemi izledi. Bıçağın kemikten yapılmadığını savunuyordu. Hangi kemik gece kadar siyah ve buz kadar soğuk olabilirdi ki?

Ama bu kemikti. Tanrı kemiği. Çakmaktaşı ya da çelik değildi. Bundan emindim. O eski parçanın derinliklerinde bir şey her sürtünmede sanki onu hayata döndürüyormuşçasına titreşiyordu.

Bıçağın keskin kenarını taşın üzerinde dikkatle kaydırdıkça alnımda terler birikmeye devam ediyordu. Ya ona zarar verirsem? Tanrı kemiği zarar görebilir miydi? Ya bugün bu bıçağı boğazına dayadığımda Cadı Toplayıcısı beni alt ederse?

Karşısına dikilmeyi düşündükçe ellerim titriyor, bileyleme işinde bocalamama neden oluyordu. Kemiğin taşa değmesiyle

parmak ucumda bir kesik oluştu. Nefesim kesildi, yaramı ağzıma götürüp kanı emdim.

Tanrıların ölümü aşkına. Hayatımı kurtarabilecek bir silahla ancak ben kendimi yanlışlıkla öldürebilirdim.

"Raina, dikkat et," dedi annem elindeki bardağı bir kenara bırakıp kesiği inceleyerek. Şefkatli bakışlarıyla çeneme dokundu. "Bu bıçağı babanla aranda bir bağ olarak gördüğünü biliyordum ama belki de Finn bıçağa bir göz atmalı, tabii eğer onu kullanmaya bu kadar kararlıysan. Güzel ellerinin kesiklerle dolmasını istemem."

Nabzım hızlandı. Kendimi yine bir çocuk gibi hissettim, annesinden bir şeyler saklayan küçük bir kız çocuğu gibi. Ama şimdi tam zamanıydı. Daha iyi bir an düşünemezdim.

"*Finn muhtemelen atölyeye gidiyordur,*" dedim işaret diliyle. "*Bunu ona götüreceğim, elmaları da öğleden önce bitiririm. Söz.*"

"Git," dedi gülümseyerek. "Ama çok geç kalma. Hasat yemeği kendi kendine hazırlanmaz."

Pelerinimi giyip bıçağı bir parça hayvan derisine sardım ve kapıya çıktım.

"Kızım."

Omzumun üzerinden baktım. Annem aramızdaki kısa mesafeyi aşarak yanıma geldi.

"Bunu saklamak için çok uğraşıyorsun," dedi, "ama bir anne çocuğunu her şeyden daha iyi tanır. Nefretinin seni ya da bizi belaya sürüklemesine izin verme, Raina. Bana bir söz vereceksen, bunun için ver."

Sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi o keskin, çivit mavisi gözlerini sardığım bıçağa dikti. Yapmak üzere –yapmak zorunda– olduğum şey için duyduğum suçluluk ve utanç kalbimi sıkıştırıyordu.

Eğilip yumuşak yanağını öptüm ama ona yine de yalan söyledim.

"*Söz,*" dedim işaret diliyle ve günün soğuk, puslu aydınlığına doğru yola koyuldum.

2

RAINA

Owyn ailesinin demir atölyesi Gümüş Kovuk'un doğusunda, meyve bahçesinin ve üzüm bağının yakınındaki dış mahallelerden birindeydi. Yol uzundu ama ben kısa sürede varmamı sağlayacak gergin bir enerjiyle doluydum.

Çayır boyunca ilerlerken köyün her ayrıntısını hafızama kazıdım. Bütün evlerin ve kulübelerin sazdan çatılarında kırağı parlıyor, gece ateşinin son dumanı bacalardan sızıyordu. Bahçeler solmuş, tarlalara giden yolu kaplayan kır çiçekleri solgun kabuklara dönüşmüştü. Yakında kar saçakların üzerine yığılacak, her kapının önüne diz boyu engeller oluşturacak, vadide hayat iyice zorlaşarak epey sancılı bir hâle gelecekti.

Sık sık buradan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyordum ama aslında ben sadece şartlarımdan ve başka seçeneğim olmamasından nefret ediyordum. Çünkü hayatım çok daha kötü olabilirdi. Doğudiyar topraklarındaki barbar bir kabilede ya da bunaltıcı Yazdiyar kumlarının arasında da yaşayabilirdim ya da Kuzeydiyar Kıyı şeridi boyunca, açık denizdeki savaş ve tehlike yüzünden sürekli endişe içinde yaşamak zorunda kalabilirdim. Ama ben, iyi insanlarla dolu huzurlu bir köyde

yaşıyordum; Muhafız Cadılarla, buçukluklarla ve hiç büyü yeteneği olmayanlarla.

Buzlusu Ormanı'nın koruyucularıyla.

Muhafız Cadılarımız, Hampstead Gölü, Penrith ve Littledenn'dekilerle birlikte güney sınırlarımızı koruyan Kuzeydiyar Devriyesi'nden sonra Kuzeydiyar'ın ikinci savunma hattıydı. Saatler geçtikçe, Muhafız Cadıların sesleri, ne pahasına olursa olsun sağlam tuttuğumuz koruma kalkanını güçlendirmek için Buzlusu kıyı hattı boyunca havaya büyü yayardı.

Bu sınırda birçok kez yürümüş, sessiz şarkımla koruma kalkanını güçlendirmeye yardımcı olmuştum. Bir yabancı için bu kalkan ağaçlardaki bir pırıltıdan, sabah ışığının vurduğu bir örümcek ağında parıldayan çiyden başka bir şey değildi. Ama aslında bundan çok daha fazlasıydı; batıda, Hampstead Gölü yakınlarında, Kral ve beraberindekilerin, bilhassa Cadı Toplayıcısı'nın kullandığı rivayet edilen, muhafazalı tek bir girişi olan geçilmez bir kaleydi.

Bazen, davetsiz misafirleri ormandan, dolayısıyla Buz Kralı'nın gizemli Kış Hisarı'ndan uzak tutup tutmadığımızı merak ediyordum.

Ya da içeride bir şeyleri tutup tutmadığımızı.

Merkez köyle çiftlikleri birbirinden ayıran taş duvarın diğer tarafında, bir grup ihtiyar sabah dualarının ardından tapınaktan çıkıyordu. Finn'in annesi Betha ve dört küçük kız kardeşi de dâhil olmak üzere birkaç köylü de onları takip ediyordu.

Owynler kendilerini eski tanrılara, özellikle de üç yüz yıl önce ölen, bencil bir pislik olan son Kuzeydiyar Tanrısı Neri'ye adamış sadık Kuzeydiyarlı bir aileydi. Onların yanındayken bazen kendimi kâfir gibi hissediyordum ama ben zaten dindar biri değildim. Nephele seçildiğinden beri tapınağa adımımı atmamıştım.

Bir daha da asla atmayacaktım.

"Raina!" Owyn ailesinin en büyük ikinci çocuğu Helena bana yöneldi.

Hel'le konuşmadığım tek bir gün bile olmazdı. Onu doğduğundan beri tanıyordum. Nephele'i kaybettiğimden beri yanımdan hiç ayrılmamıştı. İçimde Finn'in bile ulaşamadığı bir boşluğu dolduruyordu.

Elimi sallamamla kızlar beni karşılamak üzere adımlarını hızlandırdılar. Buğday rengi yüzleri soğuk rüzgâra karşı gergindi. Betha isteksiz görünüyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

İkizler, Ara ve Celia, korkusuzlardı. Onlar koşup bacaklarıma yapışırken Owyn ailesinin en küçüğü Saira kollarıma atlayıp boynuma sarıldı. Sonra da geri çekilip yaramaz abisi sayesinde öğrendiği işaret dilinde minik elleriyle becerebildiği tek cümleyi kurdu.

"*Raina'nın yıkanması gerek.*"

Saira kıkırdadı. Yüzümde içten bir gülümseme belirdi. Sevimsiz bir günde karşınıza çıkan küçük bir neşe kaynağıydı.

Helena yaklaştı, siyah saçları esintiyle mücadele ediyordu. Geçen yıl on sekiz yaşına bastığında babasıyla abisinin ona hediye ettiği hançeri dua ederken bile belinden ayırmıyordu. Babası gibi uzun boylu ve güçlüydü ama yumuşak tavırları annesine çekmişti.

Owynler demirciler için en faydalı olan ateş büyüsüyle haşır neşirlerdi ancak yeteneklerinin büyük bir kısmını diğer köylüler gibi genel büyüler oluşturuyordu. Helena'nın gümüş tonundaki cadı işaretleri bugün ateş sarısı tenine karşı koyu sarı belirgin bir hat oluşturuyordu.

Göz göze geldiğimizde beni dirseğiyle dürterek gülümsedi ama o vahşi ruhu olduğu yerde duruyordu, gözlerinden okunuyordu.

"*Günaydın, Raina,*" dedi işaret dilinde Betha. Kocaman bir tebessümle küçük kızlarına baktı; yüzünden okunan endişeyi fark etmelerini istemediği belliydi.

Beni uzun yıllardır tanımasına rağmen Betha henüz işaret dilinde temel bilgilerden başka bir şey söylemeyi öğrenmemişti, Finn ve Hel dışında diğerleri de öyle.

Helena'nın koyu kahverengi gözlerine baktım. "*Her şey yolunda mı?*" diye sordum.

Onları rahatsız eden her neyse, Toplama Günü'yle hiçbir ilgisi yoktu. Owynler Muhafız Cadılardandı, Finn'le Helena da hâlâ Cadı Toplayıcısı'nın onları seçebileceği yaştaydılar. Owynler Buz Kralı'nın yaptıklarının ilahi bir sebebe dayandığına inanıyordu; Neri'nin ebediyetle kutsayarak ona bilgelik bahşettiği adam, topraklarımızı korumakla görevlendirilen lider. Owynler bugün bir aile fertlerini kaybederlerse üzüleceklerini biliyordum ama benim aksime onlar fedakârlığı bir görev olarak görüyorlardı. Ortada başka bir sorun olmalıydı.

"*Ziyafet avcıları avlarını hasat yemeğine zamanında yetiştirmek için dün gece dağlardan dönmüş olmalıydı. Fakat hiçbirinden ses yok. Babamdan bile,*" dedi Helena işaret dilinde.

Saira'yı ayaklarının üzerine indirip hoplayıp zıplayarak köye doğru ilerleyişini izledim. Her sonbahar, ziyafet avcıları hasat yemeği için birkaç Büyük Boynuz avlamak umuduyla güneye, Gravenna Dağları'na doğru yola çıkarlardı. Vadimizle dağlar arasında birkaç tarla ve küçük köy vardı, ancak bunun dışında arazi inişli çıkışlı tepeler ve düz meralardan oluşuyordu. Yıllardır bu topraklarda gezen avcılar için kesinlikle tehlikeli bir yol değildi.

"*Eminim sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardır,*" diye cevap verdim. "*Warek, içlerindeki en iyi avcıymış gibi peşinde şen şakrak grubuyla geri dönecek.*" Onu rahatlatmak için elini sıktım çünkü tedirginliği o kadar belirgindi ki alnının ortasında çizgiler belirginleşmişti. Haklı olup olmadığımı bilmiyordum ama Finn'le konuştuktan sonra bunu öğrenmenin bir yolunu bulacaktım.

İyileştirmek benim tek yeteneğim değildi.

Helena dudağını ısırdı. "Umarım haklısındır ama her ihtimale karşı Loria'ya dua eder misin?"

"*Tabii ki.*"

Helena, beni bu isteğine Kuzeydiyar lordunu dâhil etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. Loria tüm yaratılışın tanrıçasıydı ve her ne kadar Kadimlerin artık beni dinlediğine inanmasam da Warek babamın en yakın arkadaşıydı, bu yüzden dindar olmasam bile yaratıcımıza dua edecektim.

Ancak Neri'ye değil. Ona asla dua etmezdim. Buz Kralı'nı başımıza saran oydu.

Helena'yla dirseklerimizi tokuşturduk. Alnını benimkine dayadı, yüzünde yumuşak bir tebessüm belirdi.

"Tuetha tah," dedi. *Kız kardeşim* anlamına gelen Elikçe bir sözdü.

Sözü işaret dilinde tekrarlayıp elimi göğsüne bastırdım, her geçen saniye daha da suçlu hissediyordum. Bıçak hikâyesi dışında Hel'den sakladığım pek bir şey yoktu. Ama ona planımdan, bu sefer vadiyi gerçekten terk edeceğimden bahsetmemiştim. Helena beni severdi ama asla anlamazdı.

Kız kardeşlerini ve annesini toplayıp taş duvara doğru sürükledi. Yüzü hâlâ endişeli olsa da gülümsemesi ışıl ışıldı. Omzunun üzerinden muzipçe göz kırptı. "Finn atölyede, oraya gidiyorsan eğer. Öğlen çayırda görüşür müyüz?"

Başımla onayladım. Sanki başka bir yerde olabilirmişim gibi.

Demir atölyesinin önünde uzanan çok sevdiğim miskin golden retriever Tuck'ın üzerinden atlayıp içeri girdim. Yumuşak kulağının arkasını okşayınca parlayan gözlerle bana baktı ama onun dışında istifini bozmadı. Bir zamanlar, kimsenin görmediği bir anda onun için ölümü çalan kadına duyduğu sevgi ifadesiydi bu.

İçeride Finn'i karanlık bir köşede sandalyeye yaslanmış, ayaklarını tezgâha uzatmış dumanı tüten bir kupa bal şarabı yudumlarken bulduğumda hiç şaşırmadım. Burası eskiden Finn'in

babasının atölyesiydi ve bu çok belli oluyordu. Tiressia'nın yeşil ve çivit mavisi bayrağı kirişlerden sarkarken Neri'nin sancağı da Finn'in başının üzerindeki duvarı kaplıyordu. Mavi beyaz ipek kumaş üzerine kül rengi iplikle işlenmiş, insandan çok kurda benzeyen yaratık sanki bana bakıyordu.

Bu manzaradan tiksiniyordum.

Kapının gıcırdamasıyla Finn başını kaldırdı. Dağınık siyah saçları alnına dökülmüş, göz kapakları ağırlaşmıştı. Aydınlıkta teninde, Helena ve babası gibi soluk kehribar rengi çizgiler haricinde gümüşi izler de görülüyordu.

"Görünüşe bakılırsa ailemin yanından geliyorsun." İçkisini kafasına dikip öfkeyle iç çekti. "Babam iyi. Akşam yemeğine yetişecek. Onlar avcı, hem de en iyisi. Endişelenmiyorum."

Finn'in benimle yapmak istemediği bir konuşmayı daha başlamadan durdurma yöntemi buydu.

Bu sefer umurumda değildi. Ona katılıyordum. Ziyafet avcıları topraklarımızı herkesten iyi bilirdi. Ayrıca, yedisinin birden dönmeyeceği kadar ters giden ne olabilirdi ki?

"*Evet. Endişelenmenize gerek yok,*" dedi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak sarılı bıçağı Finn'in ayaklarının yanına koyup deriyi açtım. "*Bunu benim için bileyebilir misin?*"

Finn önce Tanrı Bıçağı'na, sonra bana bakıp kaşlarını çattı. "Ne için? Bu babamın bulduğu bıçak, değil mi? Elma soymak için biraz fazla büyük." Bal şarabından bir yudum daha alıp meraklı bakışlarla beni izledi.

"*Elmalar için değil. Ziyafet hazırlığında Büyük Boynuzları temizlemek için lazım. Hem eti hem de kemiği kesebilecek kadar keskin olmalı.*"

Tanrılar aşkına, ne korkunç bir bahaneydi. Avcılar zamanında dönmezse hasat yemeğinde Büyük Boynuz diye bir şey de olmayacaktı.

Finn bir elini gür saçlarından geçirirken sırıttı. "Sen Tiressia'nın en kötü yalancısısın, Raina Bloodgood. Bir işler çeviriyorsun."

Sırtımı demir ocağının sıcaklığına verip elimi Finn'in müşterilerine sattığı bir sıra ince işçilikli hançer ve bıçak kemeri üzerinde gezdirdim. Dün gece, Nephele'i ve Kuzeydiyar halkını Buz Kralı'nın egemenliğinden kurtarmak için yaptığım planın her ayrıntısını ona anlatmanın ve cesaretini toplayıp bana yardım etmesi için ona yalvarmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştüm.

Ama şimdi o an gelip çatmıştı ve kendimi bir türlü açık açık konuşmaya ikna edemiyordum. Var olan her silahı nasıl şekillendireceğini ve kullanacağını biliyor olabilirdi ama Finn sevgi insanıydı, bir savaşçı değildi. Benim huzursuz olduğum yerde o mutluydu, aç olduğum yerdeyse tok. Bana türlü sözlerle saçmaladığımı söyleyip beni durdurmaya çalışacaktı.

Bunda başarılı da olabilirdi.

"*Yalan söylemiyorum,*" dedim kelimeleri sağlam ve emin hareketlerle vurgulayıp ikna edici olduğumu umarak. "*Beni annem gönderdi. Bıçağı bu akşamki yemek için yaban geyikleri temizlemekte kullanacağız. Avcılar geri dönecek.*"

Başka bir yalan uydurmaktansa korkunç bir yalana tutunmak daha iyiydi.

Kahverengi gözlerini kısınca bir şeylerin arkasına saklanma ihtiyacı duydum. Annemi kandırmak yeterince zordu ama Finn'i kandırmak daha zor olabilirdi.

Finn benim için her şeyin ilkiydi. İlk arkadaşım. İlk kavgam. İlk öpücüğüm. İlk aşkım. İlk kalp kırıklığım. Bıçağın hikâyesini anlattığım tek kişi oydu. Ayrıca birlikte bir aile kurmama kararı aldığım adamdı çünkü vadiyi terk etmeyi reddetmişti, ben de kalmak istemiyordum. Hayatımın her anı onunla doluydu. Beni bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Homurdanıp ters ters baktıktan sonra sandalyesini dört ayağının üzerine koyup Tanrı Bıçağı'na uzandı. Hâlâ yarı uykuluydu. Ya ilgisini kaybetmişti ya da sinirliydi.

Ya da belki her ikisi de.

"Yaban geyiği, ha?" Bıçağın sapını elinde çevirirken kehribar rengi taş demir ocağındaki ateşin ışığını yansıtıyordu. Başını kaldırıp sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. "Geyik yerine Cadı Toplayıcısı demek istemiş olabilir misin, Raina? Ya da belki de Buz Kralı?"

Demek sinirliydi.

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "*Finn, kes şunu. Lütfen zorluk çıkarma. Yardımına ihtiyacım var.*"

Finn bıçağı masaya koyup benimle işaret dilinde konuşmaya başladı. "*Ne için yardım? Cadı Toplayıcısı'nı öldürmek için mi? Buz Kralı'nın öfkesini üzerimize çekmek için mi? Babanın hikâyesini hatırlıyorum. Bu bıçağın her şeyi, ya da herhangi bir şeyi değiştireceğine inanıyor olamazsın. Değiştirebilseydi, Rowan ve Ophelia Bloodgood bunu daha önce denemez miydi sence?*"

Annemle babamın isimlerini duyunca göğsüm sıkıştı. Kuzeydiyar'ın en güneydeki şehri Malgros'ta tanıştıklarında, babam limanı korumakla görevlendirilmiş bir Muhafız Cadı'ydı. Kuzeydiyar Devriyesi'nin Baş Nöbetçisi'ydi. Annem de bir muhafızdı, sık sık babamın hattında görev yapardı. Annem Nephele'e hamile kalması çok geçmeden, daha çok Ateş Kraliçesi olarak bilinen Güney'in Kraliçesi Fia Drumera'yla Doğu'nun Kralı Regner arasında gerginlik yaratmıştı. Güney ve Doğu savaşa hazırlanırken, Kuzeydiyar kıyılarında yaşayan halk savaşın denizi aşarak kıyılarımıza sıçramasından korkuyordu. Derken Fia Drumera, Regner'ı öldürdü ve kısa süre sonra Doğu'da, adı sanı duyulmamış esrarengiz bir prens tahta geçti.

Annemle babamın çocuklarının başında kalmasına izin verilse de Kuzey'e gidip vadinin korunmasına yardım etmeleri istendi. Fakat onlar asla Kral'a sadık olmadılar. Topraklarına ve halklarına sadık kaldılar.

"*Neden hiç denemediklerini bilemem,*" dedim Finn'e. "*Ama şunu bil ki ben onlar değilim.*" Bıçağı ve hayvan derisini alıp

kucağıma koydum. "*Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin? Bıçağın bilenmesi lazım. Tek istediğim bu.*"

"Benden öldürücü bir bıçağı bilememi istiyorsun." Kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buraya girdiğinde söylediğin şey özünde buydu. Hem eti hem de kemiği kesecek bir şey derken yaban geyiğini kastetmediğini biliyorum."

Parmaklarımı sessizce sıkıp yumruk hâline getirdim. Dövdüğü her kılıç öldürmek için kullanılıyordu oysa ve bu, aslında çok şey ifade ediyordu. İnsanlar Kuzeydiyar'ın dört bir yanından Finn Owyn'in güzel, ölümcül eserlerini satın almak, onun uzmanlığına başvurmak için geliyordu. Şu anda ondan yardım isteyen ben olduğum için böyle davranıyordu.

"*Senden bir Tanrı Bıçağı bilemeni istiyorum,*" diye cevap verdim. "*Ve bana inanmanı.*"

"Bir Tanrı Bıçağı." Finn eliyle yüzünü ovuşturdu, hayal kırıklığına uğradığı her hâlinden belliydi. "Büyük büyücü Un Drallag tarafından yapılmış, Doğu geleneklerinin bir ürünü. Bir tanrının kemiğinden ve özünden işlenmiş, öyle mi? Hangi tanrı, Raina? Bu kemiğin hangi tanrıya ait olduğunu düşünüyorsun? Neri'ye mi? Asha'ya mı? Urdin'e mi? Thamaos'a mı? Eskilerden birine mi? Loria'ya mı?"

"*Şey...*" Parmaklarım havada donakaldı. Babam bu kısımdan hiç bahsetmemişti. Hep merak etsem de bunu onun da bilmediğini düşünmüştüm. "*Babam hiç söylemedi,*" diye cevap verdim, "*ama şu anki görev için bunun bir önemi yok.*" Bir an duraksadıktan sonra, "*Yaban geyikleri için yani,*" diye ekledim.

Finn'in ağzının bir köşesinde hafif bir tebessüm belirdi ama bir türlü belirgin bir gülümsemeye dönüşemedi. Ellerini dizlerine dayayıp ayağa kalktı, aramızdaki tezgâhın etrafından dolaştı, yüzünde yorgun bir ifade belirmişti. Ayaklarımın dibine çömelip o güçlü, lekeli ve su toplamış ellerini, sanki hep oraya aitmiş gibi kalçamın iki yanına koydu.

Gözlerimin içine baktığında, üç yıl önce benimle vadiden kaçmayı reddettiğinden beri kalbime yerleşen o acıyı yeniden hissettim. Onu annemle babamın birbirini sevdiği gibi sevebilirdim. Hatta çok daha fazlası olabilirdik. Yine de gitmiş olsaydık ablamı ve belki de Kuzeydiyar'da yaşayan herkesi mahkûm edildikleri hayattan kurtarma şansım olmayacaktı.

Finn yüzüme düşen saç tellerini nazikçe kulağımın arkasına attı. "Sana her konuda inandığımı biliyorsun. İstediğin buysa, bu bıçağı eti yüzüp kemiğe saplanacak kadar bileyeceğim. Ama Cadı Toplayıcısı gibi adamlarla aşık atamazsın, Raina. Hele Buz Kralı'yla, asla. Onlardan ben de nefret ediyorum. Senin sandığından ya da tahmin ettiğinden çok daha fazla hem de. Ama Cadı Toplayıcısı bugün geldiğinde bir an bile aptalca bir şey yapacağını düşünürsem orada durup bunu izlemeyeceğimi bil. Bunu yapamam. Seni her zaman koruyacağım, bu seni kendinden korumak anlamına gelse bile."

Yumruklarımı tekrar sıktım. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, hiçbiri de güzel şeyler değildi. Ama tek kelime etmeden bıçağı aldı, deri önlüğünü üzerine geçirip demir ocağının başına geçene kadar bakışlarımı ondan ayırmadım.

"*Fulmanesh, iyuma.*" Kelimeleri alçak alevlerin üzerine okudu, alevler daha da gürleşti.

Bir süre sonra, bakmadığı bir ânı kollayarak daha önce gözüme kestirdiğim hançer kemerlerinden birini sessizce çaldım. Deriyi eteğimin cebine sokup omzunun üzerinden onu izledim. Tanrı Bıçağı elinde olduğu için şu anda olmak istediğimden daha gergindim. Onu benden kaçırabilirdi.

Finn bıçağı inceledi. "Neden bu kadar soğuk?"

Omuz silktim. "*Kendimi bildim bileli böyle.*"

Bıçağın elindeki ağırlığını test etti, sonra dişlerinin arasına aldı ve kör kenarını kalın bir deri parçası üzerine sürttü; tahmin ettiğimden çok daha kolay kesiliyordu.

Yan gözle bana baktı. "Yapısı kemik gibi. Tadı da öyle. Ama ne kemik gibi görünüyor ne de kemik gibi kesiyor."

Tabii ki bizim alışık olduğumuz türden bir kemiğe benzemiyordu. Tanrılar neredeyse yok edilemeyen varlıklardı. Ne de olsa saltanatlarının sona ermesi için son kalanların birbirlerini öldürmesi üç yüz yıl öncesine dayanıyordu. Neri'nin kendisine ölümsüz yaşam ve hükümdarlık bahşettiği bir adamı öldürmek Finn'in sandığı kadar imkânsız olmayacaktı. Buz Kralı'nın kalbine indirilecek iyi bir darbenin bu işi halledeceğini düşünüyordum.

Cadı Toplayıcısı'na gelince, o bir insandı, belki de görevi için lanetlenmişti, hem de ölümüne. Nihayetinde, kendini Kral'a adamış bir Muhafız Cadıydı. Helena onun yaşlı bir adam olduğunu düşünüyordu. Ben de bu düşüncesine katılıyordum. Başını pelerininin altına saklardı ama çocukluğumdan beri vadiye hep aynı Toplayıcı gelirdi. Onu sesinden ve uzun boyundan tanırdım. Kendisine saldırmamı hiç beklemezdi muhtemelen, kimse ona meydan okuyamazdı. Hiç beklemediği bir anda boğazına dayanmış kutsal bir bıçak onu alt etmeyi kolaylaştıracaktı.

Tabii ondan daha hızlı davranabilirdiysem.

"Önce bileme taşını deneyeceğim," dedi Finn, sesindeki gerginlik giderek azalıyordu. "Olmazsa başka yöntem deneriz. Tamam mı?"

Koluna girip başımla onaylayıp omzuna yasladım. Kaslarım ânında gevşedi. Finn'le artık eski günlerdeki gibi birlikte değildik ama o hâlâ benim teselli kaynağımdı, zorluk çıkardığı zamanlarda bile. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum ama korkarım ki yaşamak zorunda kalacaktım. Bugün o an geldiğinde, ona ve ailesine bir seçenek sunacaktım ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse, o zaten bu kararı üç yıl önce vermişti.

Alnıma şefkat dolu bir öpücük kondurup, "Bana teşekkür etme, Raina," diye fısıldadı. "Sadece beni pişman etme."

3

ALEXUS

"İçimde kötü bir his var. Anlamıyor musun?"

Colden Moeshka avcı barınağımın küçük şöminesine yaslanmış, mavi kadife paltosunun altın şeritli manşetinden sarkan bir iplikle oynuyordu. Üzerine sinen soğuk havanın kokusunu alabiliyordum; uzun zamandır tenine sinmiş o sabit, keskin kış kokusunu.

Çömelip ateşe bir kütük daha attı, odunlar tutuşup etrafa kıvılcımlar saçana kadar da ateşi harladı. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Kaymaktaşı teni ateşin yansımasıyla altın gibi ışıldıyor, gözleri Mondulak Sıradağları'ndan çıkarılmış siyah oniks taşı gibi parlıyordu. Lepiska saçlarının çoğu at kuyruğundan fırlamış, yüzüne onunla hiç bağdaşmayan bir masumiyet katmıştı.

Tahta taburemde kayarak dirseklerimi dizlerime dayayıp yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Kötü bir his olsun ya da olmasın, gitmeliyim. Daha önce hiçbir Toplama Günü'nü kaçırmadım. Köylüler hayatına normal şekilde devam etmeli, en azından biz gerçeği öğrenene kadar. Ve gerçeği öğrenebilmemizin tek yolu vadiye gidip kızı getirmek."

Daha şimdiden birkaç saat gecikmiştim. Her Toplama Günü, Buzlusu Ormanı'nda bir hafta süren yolculuğumun son ayağını

tamamlamak için gece yarısına yakın uyanırdım. Genellikle gün doğumunda kulübeme ve Kış Yolu'na en yakın, Hampstead Gölü civarına kurulu köye ulaşır, öğlene doğru da günümü Gümüş Kovuk'ta sonlandırırdım.

Ama dün gece, Colden'ın karanlıkta kapıma dayanmasıyla uyandım. Yalnızdı ve bana yetişmeye çalışmaktan yol yorgunuydu, sırf bana hiç de güvenilir bulmadığım haberleri iletmek için onca yol gelmişti.

"Doğu'daki casus hattından gelen söylentileri daha önce çok duyduk," diye hatırlattım ona. "Hiçbiri doğru çıkmadı."

"Evet ama bu seferki farklı." Colden üşüyen elini ateşten yükselen sıcaklığın üzerine tuttu ancak damarlarında akan soğuğu geçirmek boş yere çabalıyordu. "Doğu'nun Prensi'nin Kral Regner'ın benimle imzaladığı barış anlaşmasını bozması için tek bir neden var, o da benim Fia'ya karşı müttefikten ziyade bir silah olarak daha değerli olduğumu biliyor olması."

Fia. Yazdiyarı Kraliçesi sık sık aklıma düşüyordu. Colden'ın onun için endişelendiği kadar onun da Colden için endişelenip endişelenmediğini merak ettim.

"Bugüne kadar yaptığım her şeyi Fia'yı ve tüm Tiressia'yı düşündüğüm için yaptım," dedi. "Prens sırrımı öğrenirse, peşime düşerler. Yaparlar, biliyorsun. Önlerine çıkan herkesi de yok ederler."

"Sınırlarımız korunuyor," dedim bir şeyi yüzüncü kez söylemenin bıkkınlığıyla. "Muhafız Cadılarımız olmasa bile, Buzdiyarı Ovaları ve Doğu Tepeleri yılın bu zamanında geçilmezdir. Doğudiyarlılar Beyaz Medcezir'e yelken açmayı asla başaramadılar ve başaramayacaklar da. Tıpkı Yazdiyarı filosunu geçip Batı Kayalıkları'ndan girmeyi de başaramayacakları gibi. Kıyı güçlendirilmiş durumda. Güvendesin, Colden."

Fia da güvendeydi. Henüz hiçbir kral, hele de isimsiz bir prens onu alt edememişti. Kraliçe'nin, eski sevgilisini ele ge-

çirmeye çalışan Doğu'nun Prensi'yle uğraşmasına gerek yoktu. Ateş Kraliçesi her zaman kendi başının çaresine bakmayı bilirdi.

Colden karamsar bakışlarıyla odayı süzüp tek kaşını kaldırdı. "Beni tanıyorsun, Doğudiyarlılardan kendim için korktuğumu mu sanıyorsun? Peşime düşerlerse, ordularını avlu süslemesi için buzdan heykellere dönüştürürüm, Doğu'nun Prensi'nin buz tutmuş hayalarını Kış Hisarı'nın giriş kapılarına asarım ve o sefil, donmuş kemik parçalarının üzerinde tepinirim." Sanki yaşadığımız çıkmazın yanıtı orada yatıyormuş gibi tekrar ateşe döndü. "Benim asıl endişelendiğim Kuzeydiyarı halkı, Alexus. Aynı anda her yerde olamam."

Sözleri kulağa çok güven verici geliyordu ama yalandı. Colden'ın bir türlü kabul etmediği gerçek, Doğu'nun Prensi'nin onu korkutuyor olmasıydı. Prens'in Gölge Dünya'da yürüdüğüne dair izler taşıdığı söyleniyordu, bu da hiç inanmadığım başka bir söylentiydi. Herhangi biri Gölge Dünya'nın karanlık kıyılarını aşalı yüzyıllar olmuştu. O herhangi biri değildi, zaten başka türlü de hayatta kalamazdı.

Alaycı bir savunmayla ellerimi kaldırdım. "Sadece içini rahatlatmaya çalışıyordum. Bunlar sadece dedikodu. Daha fazla kanıt elde edene kadar telaşa gerek yok."

Yanımdaki sandalyeye çöktü, yüzündeki sinirli ifade endişeye dönüştü. "*Senin* de için endişeleniyorum. Rüyalar görüyorum. Yok, rüya değil," diye açıkladı kaşlarını çatarak. "Kâbuslar. Hem de bir süredir."

Geldiğinden beri bu durum hakkında birkaç kez konuşmuştuk ama ilk kez kâbuslarından bahsediyordu.

"Devam et," dedim elimle işaret ederek.

"Sanki Kadimler beni tehlikenin yaklaştığı konusunda uyarıyor," dedi, "ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, Doğudiyarlıların sakladığım şeyi keşfetmiş olmalarından korktuğum ve bu gece vadiye gitmene gerek olmadığı."

Rüyalarında onu böyle düşündürecek ne gördüğünü sormaya yeltensem de vazgeçtim ve ona doğru eğilip elimi titreyen dizine koydum. Ayağı birden dondu kaldı.

"İki iş aynı anda olmaz, dostum. Bir kâhin olmadan gerçeği öğrenemeyiz ve vadiye gitmezsem de bir kâhine danışamayız. Gidip kızı getirmeliyim. Bu endişeyi sona erdirmenin tek yolu bu."

Sesi ve cadı işaretleri olmayan, sözde kâhin olduğu söylenen kızı.

Raina Bloodgood'u.

Listeme yazmış olabileceğim onca isim arasında onunki hiç ihtimal dâhilinde olmamıştı, en azından bu sabah Nephele, birden kız kardeşinin bu konuda işe yarayabileceğine karar verene kadar.

Nephele bana karşı her zaman dürüst olmuştu ya da ben öyle sanıyordum ama bana küçük kız kardeşiyle ilgili pek çok şey anlatmasına rağmen bu değerli ve gizli yeteneğinden hiç bahsetmemişti. Aksine, Raina'nın benimle Kış Yolu boyunca yolculuk yapmaması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ben de onun bu tavrını anlayışla karşılayıp Raina'yı rahat bırakmayı kabul etmiştim. Aslında hiçbir zaman içinde onu işe yarar kılacak kadar yoğun bir güç hissetmemiştim; tek bir cadı işareti bile yoktu. Ama tanrılar aşkına, bir kâhinin Kış Hisarı'na çok değerli katkıları olabilirdi.

Nephele neden tüm krallığı böylesine nadir bulunan bir korumadan mahrum bıraksındı ki? Ve eğer kız gerçekten de Nephele'in iddia ettiği gibiydiyse, neden gücü bir bakışta fark edilmiyordu?

Kendime Raina'nın uzun zamandır bir kızdan ziyade bir kadın olduğunu hatırlattım; sebepsiz yere yüzünü hatırlamaya devam ettiğim bir kadın.

Colden yumruğunu uzun bir süre ağzına dayadı, sıktığı parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Umarım bu kız buna izin vererek aldığım bütün risklere değer."

Elimi dizinden çektim. "Nephele'in sözüne güvenmiyor musun?"

Güvenmese bile onu suçlayamazdım. Her ne kadar bu düşünce içimi burksa da ben bile bazen ondan şüphe ediyordum. Görmezden gelemeyeceğim gerçek şuydu ki, Raina'nın gerçekten de böyle bir gücü olsaydı, teninde görünürdü.

Tabii işin içinde daha büyük bir büyü yoksa.

"Elbette Nephele'e güveniyorum," diye yanıtladı Colden. "Ama zaman gerçeği çarpıtır, unuttun mu yoksa? Nephele'le Raina uzun zamandır ayrılar. Nephele'in kardeşiyle ilgili hatırladığı şey şu anki gerçekle örtüşmeyebilir."

Colden, Nephele'in dilekleri hakkında yalan söylemiyordu, söyleseydi bunu hissederdim ama Nephele'in burada olması işimize yarardı. Sekiz yıl boyunca kız kardeşini Kış Hisarı'ndaki görevinden kurtarmak için hayatım üzerine yemin ettikten sonra şimdi sözümü tutamamak nasıl bir şey olurdu bilemiyordum.

Elimi sakalıma götürdüm. "Asıl soru şu, içindeki kötü his ve gördüğün kâbuslar yüzünden Raina'nın bir kâhin olma ihtimalini görmezden mi geleceğiz? Eğer o bir kâhinse ve Doğu'nun Prensi'nin anlaşmanızı bozacağına dair söylentiler bir nebze bile doğruluk payı taşıyorsa, o zaman ona ihtiyacımız var demektir. Güvenliğim için duyduğun endişeler yersiz. Bir Toplama Günü'nde olabileceklerden çok daha kötü şeylerle karşılaştım ben. Dikkatli olurum."

"Seninle gelebilirim," diye teklif etti Colden, içten bakışlarla. "Tek başına tabii ki güçlüsün ama birlikte geçilmez oluruz."

"Kesinlikle olmaz. Tehlike ânında orada olmazsan ikimiz daha güvende oluruz ve Muhafız Cadıların koruması altında olursan da tüm Tiressia güvende olur. Lütfen bu konuda benimle tartışma. Kazanamazsın."

Colden öne doğru eğilip alnını parmaklarına dayadı ve derin bir nefes alıp verdikten sonra soğuk nefesi bir süre havada asılı kalıp kayboldu. Yaşadığı ikilemi biliyordum. Telaşını his-

sedebiliyordum. Bu kadar çok şeyi birlikte yaşadıktan sonra biri için endişelenmemek mümkün değildi. Ne de olsa bir bütünün iki yarısı gibiydik.

"Git o zaman," dedi başını kaldırıp. "Atını dört nala sür. Doğruca Gümüş Kovuk'a git. Kızı bul ve bir an önce ormana geri dön. Karanlık çöktükten sonra vadide olmanı istemiyorum."

Bana hükmettiğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama ikimiz de biliyorduk ki şu an burada bulunmamın tek nedeni bana ihtiyaç duymasıydı.

"Evet, lordum ve kudretli Kralım. Ben zaten her arzunuzu yerine getirmek için doğdum." Yüzümde kocaman gülümsemeyle ayağa kalktım ve gitmeden önce onu neşelendirmek umuduyla yalandan reverans yaptım. Ayağa kalktığımda Colden'ın maskaralıklarıma gözlerini devirmesini bekliyordum ama yüzü hâlâ ciddiydi, hatta oldukça ciddiydi. Sesimdeki neşe birden kayboldu. "Pekâlâ, ama bana Kış Hisarı'na geri döneceğini söyle. Beni bekleme. Sen nasıl ben düşünüyorsan ben de senin güvende olmanı istiyorum."

"Öyle düşündüğünü biliyorum." Bana o her zamanki bakışını attı. "Evet, gideceğim. Bu pek hoşuma gitmese de gideceğim."

Uzun bir süre birbirimize baktıktan sonra ateşi söndürdüm ve kılıç kemerimi, kınımı ve kılıçlarımı taktım.

"En azından tek yapman gereken kızı getirmek." Colden ayağa kalktı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. "Yeterince kolay bir görev."

"Umudum o yönde. O kadını hatırlıyorum, bana herhangi bir sorun çıkaracağını sanmıyorum."

Colden bana karamsar, çok hafif bir tebessümle cevap verdi. "Ablasına benziyorsa, bu konuda yanılıyor olabilirsin."

Dışarı çıkıp atlarımıza binerek ağaçların arasından süzülen cılız ışığın altında karşılıklı yerlerimizi aldık.

Colden o ölümcül yumruklarını hayvanının dizginlerine sardı. "Ayrılmadan önce Nephele ve diğerlerine gün batımında

dikkatlerini sınırlara vermelerini tembihledim. Ormana giren biri olursa, Muhafiz Cadılarım bundan haberdar olacak. Bir tehdit hissederlerse, düşmanı vadimize adım attığına pişman edecekler." Elindeki deri kayışların üzeri buz tutmuştu. "Buzlusu Ormanı'nı terk etmeyecekler, en azından benimle yüzleşene kadar."

Gözleri is karası, yüzü ise taş gibiydi. Birkaç dakika öncesine kadar teninin altında gezinen o kırılgan ruh artık kemiklerine gömülmüştü.

Colden Moeshka, o duygusuz Buz Kralı, geri dönmüştü.

"Yakında görüşürüz," dedim ona. O da kendince, "Yeniden buluşuncaya dek," anlamına gelen, yumruğunu göğsüne vurduktan sonra yollarımızı ayırdık.

Topuklarımı atımın yanlarına vurup sessiz bir yolculuk için sıkıca bastırdım. "Rüzgâr gibi es, Mannus. Hadi, gidip Raina Bloodgood'u bulalım."

4

RAINA

Cebimde keskin bıçak ve çaldığım hançer kemeriyle eve dönüp sabahın geri kalanını annemin hasar ziyafetini hazırlamasına yardım ederek geçirdim. Sonrasında kalan elmaları da bir tencereye atıp ateşin üzerine koydum.

"Avcıların iyi olduğuna eminim." Annem sandalyesinden kalkıp ellerini beline sıkıştırdığı havluya sildi. Hafifçe kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. "Muhtemelen dün gece bira ve şarabı biraz fazla kaçırmışlardır."

Birkaç saat önce bence aynı fikirde olabilirdim ama her geçen dakika umudumu kaybediyordum.

Tanrılar aşkına, bir an önce kehanet kâsemle yalnız kalmalıydım. Finn'in babasının durumuna bakma fikri birkaç kez aklıma gelse de annem beni bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Ona yakalanma riskini göze alamazdım, şu anda bile. Hissedeceği burukluk, ondan sakladığım onca şeyi öğrendiğinde yaşayacağı hayal kırıklığı, kararlılığımı yok edebilirdi.

Bu yüzden gergin ellerimi meşgul etmek için dışarıda faydalı bir şeylerle uğraştım. Bay Foley'nin şenlik ateşleri için odun taşımasına ve yaşlı Mena'nın tören çemberimiz için taş dizmesine yardım ettim. Mena yıllar önce kızını Toplama Günü'nde

kaybettikten sonra Penrith'ten buraya taşınmıştı. Şu anda bir başınaydı ama onunla her zaman yakın bir bağımız olmuştu.

Birlikte taşları toprağa sıkı sıkı bastırırken rahatsız edici bakışlarını üzerime dikerek bana baktı. Buruşuk, solgun cildi cadı işaretleriyle kaplıydı; damar gibi masmavi, balık pulları gibi parıltılı. Yaşı ilerledikçe yetenekleri de gelişmişti ama Kış Hisarı'nda gereken büyünün yaşlılar için fazla yorucu olduğu söyleniyordu. Bu, Buz Kralı'nın yaşlıları işe yaramaz bulduğu anlamına geliyordu çünkü diğer olası seçenek, onun ve Cadı Toplayıcısı'nın Kuzeydiyar halkına olanları gerçekten önemsiyor olmalarıydı.

Ancak önemsemediklerini biliyordum.

Mena el arabasına doğru gidince bir taş daha vermesi için kirli ellerimi ona uzattım ama tereddüt etti.

"Avuçların bugün beni çağırıyor," dedi göz kırpıp.

Mena avuç içlerini okuyordu, birkaç kez bunu yapmasına izin vermiştim. İsteksiz olduğumu biliyordu, üstelemezdi ama benimle uğraşmayı severdi. Onu çok seviyordum, bu yüzden onun meraklı zihnine katlanıyordum.

El arabasından bir taş alıp yere koydum ve ona neşeyle gülümseyerek baktım. *"Ne görüyorsun?"*

"Öğrenmen gereken iki şey olduğunu görüyorum. Ya da belki öğrenmen değil de kabullenmen gereken iki şey. Birincisi," yaklaşıp gülümsedi ve burnuma dokundu. "Sandığından çok daha yetenekli olduğun, hayatım. Senin gücün kalbinde. Ve ikincisi..." Yanımda diz çöküp saçlarımı geriye iterek elini omzuma koydu. "Zafer ancak fedakârlıkların sonunda elde edilir, Raina. Seni neyin zorladığını, içinde kıyametlerin koptuğunu da biliyorum. Yükünü görebiliyorum. Çoğu savaş zorludur. Kazanmak için daima bir şeylerin feda edilmesi gerekir. Bundan korkma. Unutma, bir şeyleri ardında bırakmazsan asla ilerleyemezsin."

Ağlamak şu anda yapmak istediğim en son şeydi, Gümüş Kovuk için yeterince ağlamıştım ama yine de gözyaşlarıma söz dinletemedim.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Aklımda, "*Teşekkür ederim,*" demekten başka bir şey gelmedi. Sözlerinin benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama muhtemelen Mena'dan duyduğum son bilgece sözler olduğundan onları sonsuza dek hatırlamak üzere bir kenara yazdım.

Mena'yla taş dizme işimizi bitirdikten kısa bir süre sonra Finn nihayet peşinde Tuck'la koşarak geldi. Birlikte çayırın etrafına meşaleler ve Tiressia sancaklarını diktik ama Finn sessizdi, suratı asıktı. Onu çok iyi tanıyordum. Asık suratının ardında "Ya öyle olursa ya böyle olursa?" gibi sorulara yanıt aradığının farkındaydım. Ayrıca endişelerinin çoğunun benimle ve yapma ihtimalim olan şeylerle ilgili olduğunu bilsem de bugün aklının babasında olduğu apaçık ortadaydı. Kabul etsin ya da etmesin.

Kehanette bulunacak vaktim olsaydı onu rahatlatabilirdim. Ama köyün çayırları hıncahınç insan doluydu, evimizse annemin içeri girip çıkan arkadaşları tarafından istila edilmiş durumdaydı. Peki ya Finn? Finn gölge gibi peşimdeydi.

Güneş, yerdeki çiy tabakasının çoğunu eritecek kadar sıcaktı, bu yüzden öğle vakti tüm işler bittiğinde çimlerin üzerinde omuz omuza, diz dize oturup başımızı batıya çevirerek gökyüzüne daldık. Bir süre sonra Tuck yanıma kıvrılıp uzandı, tüylerini okşamaya başladım ancak bu hareket her zamanki sakinleştirici etkisini göstermedi. Ziyafet avcılarıyla ilgili düşüncelerim dağılarak yerini kalbimi yerinden sökecek bir beklenti sardı.

Finn birdenbire, "Seni seviyorum, Raina," dedi.

Gümbür gümbür atan kalbim duracak gibi oldu. Başımı çevirip onun çocuksu, yakışıklı yüzüne baktım. Bunu bana neden şimdi söylüyordu?

Düşününce anlnden bunun sebebini anladım.

"Düşüncesizce bir şey yapmadan önce bunu duyman gerektiğini hissettim," dedi. Elimi tutup parmak uçlarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Raina Bloodgood. Sonsuza dek."

Başta söyleyecek söz bulamadım. Başımın dönmesini istiyordum, eskiden beni sevdiğini söylediğinde hissettiğim gibi. Duygulanmak istiyordum ki itirafı fikrimi değiştirsin. Ama değiştirmiyordu, bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"*Ben de seni seviyorum,*" dedikten sonra başımı omzuna dayadım. Bu sözler gerçekti ve gerçek olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı ancak gözlerimden okunduğuna emin olduğum başka bir gerçek varken gözlerinin içine bakamazdım; aşkımızın yeterli olmadığını söyleyen o gerçek.

Hiçbir zaman da olmamıştı.

"Cadı Toplayıcısı ve Buz Kralı'ndan neden nefret ettiğimi bilmek ister misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. Bu sabahki sözleri aklımdan çıkmamıştı. *Onlardan ben de nefret ediyorum. Senin sandığından ya da tahmin ettiğinden daha çok,* demişti. Finn'in bu iki adamdan nefret etme nedenleri benimkinden farklıydı. O hâlâ Neri'ye tapıyordu, nedenini anlayamıyordum. Ayrıca Finn'in ailesinden hiç kimse seçilmemişti. Bunun ne kadar acı verici olduğunu ya da sebep olanlara duyduğu nefretin en derin inancı bile nasıl paramparça edebileceğini, en dindar kalbi bile nasıl katılaştırabileceğini bilmiyordu.

İyice yanıma sokulup alçak sesle, "Çünkü seni benden aldılar. Belki fiziksel olarak değil ama onlar sayesinde huzur bulamıyoruz," dedi.

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. "*O zaman neden bana yardım etmiyorsun? Neden savaşmıyorsun? Neden...*"

Parmaklarını benimkilere dolayarak beni susturdu. "Çünkü bu hayatı, seninle birlikte bildiğim topraklarda birlikteliğimize bir şans vererek yaşamayı, hangi tehlikelerle karşılaşabileceği-

mizi bilmediğim dışarıdaki başka bir hayata tercih ederim," dedi başıyla güneyi işaret ederek. Özgürlük istediğini düşünüyorsun ama özlemini çektiğin özgürlüğün hiç var olmama ihtimalini düşünmüyorsun." Sanki yaptığım hiçbir şey mantıklı değilmiş gibi başını eğdi. "İkimiz de büyü konusunda Toplayıcı'nın bizi seçmesine yetecek kadar yetenekli değiliz, Raina. Kuzey sınırlarının en uzak noktalarını korumak için vadideki en yetenekliler seçilir. Biz öyle değiliz. Yine de her şeyi bırakıp gitmeye hazırsın. Bir hayal uğruna."

Ellerimi avuçlarından birden çektim, o şefkat dolu an birden kaybolmuştu. "*Toplayıcı'nın kimi seçeceğini bilemezsin. Ayrıca çok kayıtsızsın. Burada, güvenli bir hapishanede kalmak uğruna benden uzaklaşmak istiyorsun. Korku sana hükmediyor.*"

"Elbette korku bana hükmediyor," diye tersledi beni. "Korku olmadan aşk olmaz, Raina. Kendinden başka birini ya da içten içe ne istediğini bir düşünseydin anlardın."

Sözleri bir yumruk gibi içime oturdu. Birden gerildik ve aramızdaki bir santimlik mesafe uçuruma dönüştü.

Ağlamaklı gözlerimi tekrar ufka çevirdim, kaybedebileceğim şeyleri düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Bunu sadece kendim için ya da bir hayal uğruna yapmıyordum. Bunu Finn, Hel, Saira ve korkuyla zamanının gelmesini bekleyen herkes için yapıyordum.

Tanrı Bıçağı bacağıma bağlıydı ve o kadar soğuktu ki dokununca canım yanıyordu. Tuck'ın sıcacık bedeni onu tenime sıkıca bastırıyordu, buzdan bir kazık gibi kaskatıydı. Varlığını hatırlatan soğukluk hoşuma gidiyor, odaklanmamı sağlıyordu. Cadı Toplayıcısı her an atıyla batıdaki tepelerin üzerinde belirebilirdi ve eğer gücümü toparlayıp Finn'i ya da Cadı Toplayıcısı'yla beni durdurmak isteyen her kim varsa alt edebilirsem, her şey değişirdi.

Daha iyisi bir geleceğimiz olurdu.

Öğle vakti gelip geçti ancak Cadı Toplayıcısı ortada yoktu.

Finn'le uzun bir süre oturup köyün dışındaki yerleşimlerin ötesindeki vadiye baktık. Çayırdakiler de orayı gözlüyordu. Bütün köyün yüreği ağzındaydı.

"Nerede kaldı?" diye soruyordu insanlar. "Hiç geç kalmazdı."

"Bir terslik var," diye fısıldadı diğerleri. "Önce avcılar, şimdi de Toplayıcı."

Güneş alçalmaya başladığında bile ortada yoktu. Avcılar da öyle.

Buçukluklar ve insanlar Toplama Günü gösterisini beklemekten yorulunca hasat yemeği için hazırlıklara başladılar. Muhafız Cadılar hâlâ etrafta dolanıyordu, yorgun, umut dolu bakışlarla ufka dalmışlardı.

Sersemliğimi üzerimden atarak Tuck'ın başına bir öpücük kondurup ayağa kalktım. Finn gözlerini kısarak sert bir ifadeyle bana baktı.

"*Biraz zamana ihtiyacım var,*" dedim ona. "*Yalnız başıma.*"

Birkaç adım ötede oturan ailesine baktı, Helena ve Betha'nın yüzlerinde öyle bir endişe vardı ki kalbim sıkıştı.

"Benim de," dedi.

Kalabalığın arasından sıyrılıp eve doğru ilerlerken yolda annemle karşılaşınca onu görmezden geldim. Evdeki çalışma masamdan kehanet kâsemi kapıp bahçedeki kovada biriktirdiğimiz berrak yağmur suyuyla doldurdum. Hızlıca parmağımın ucuna bir dikiş iğnesini batırıp suyun içine bir damla kan akıttım ve aklımdaki ilk soruya odaklandım.

"*Nahmthalahsh. Finn'in babası Warek nerede?*"

Su bana sadece bugünü gösterirdi, geçmişi ve geleceği asla göstermezdi. Tam olarak ne aradığımı da bilmem gerekirdi.

Parıldayan yüzeye bakarken aklımda Warek belirdi. Su menekşe rengine döndü, sonra taşla dağılan bir su birikintisi gibi dalgalandı. Bir görüntü belirdiğinde derin bir nefes verdim. Warek sırtını büyük bir kayaya dayamış, atının yanında oturuyordu. Yere yığılmış, bacaklarını uzatmıştı. Elinin birkaç

santim ötesinde, toprakta boş bir matara vardı. Annem haklıydı. Çok içmişlerdi.

Bu, en azından unutabileceğim bir endişeydi. Şimdilik.

Suyu değiştirdikten sonra bir parmağıma daha iğne batırıp basit ritüeli yineledim. Bu sefer kaçırıp öldürmeyi planladığım adamı hayal ettim.

"*Nahmthalahsh. Bana Cadı Toplayıcısı'nı göster.*"

Menekşe rengi girdap yavaşlayıp değişmeye başladı, yüzey durgunlaşıp düzleşene kadar uzayıp gitti ve cevabımı yansıttı. Cadı Toplayıcısı siyah atıyla Buzlusu Ormanı'nda ilerliyordu, kafası her zamanki gibi siyah pelerininin başlığı altında gizliydi. Hampstead Gölü'nün kıyısındaki açıklığa yaklaşmıştı, etraf usul usul bastıran karanlık ve ağaçların sonbahar renkleriyle çevriliydi.

Titrek bir iç çekişle suyu pencereden dışarı döktüm ve içimde sessiz bir öfke kıvılcımlanırken kendimi geceye hazırladım. O âna tutundum. O âna doğru ilerliyordum.

Çünkü Cadı Toplayıcısı yoldaydı.

Gelmesi an meselesiydi.

5

ALEXUS

Mannus, dört nalını da ormanın vadi tarafına geçirir geçirmez Buzlusu Ormanı'nı koruyan Muhafız Cadılar sınırda yeniden oluşturdukları yırtıktan geçmeme izin verdiler. Colden benden doğruca Gümüş Kovuk'a gitme istemişti, onun bu isteğine uymayı düşündüm. Daha hızlı olurdu, vadinin üzerine alacakaranlık çökmeden varmış olurdum ama Colden'ın bu gece vadide bulunmamla ilgili endişelerine rağmen isteğini yerine getiremezdim. Geç kalmıştım ve köylülere en azından bugünlük benden kurtulduklarını bilme hakkını borçluydum.

Hampstead Gölü'ne vardığımda insanlar çayırın etrafında koşuşturuyordu. Başlığımı indirip elimi kaldırarak kalabalığın arasından geçtim.

"Sakin olun," diye bağırdım mırıltıların arasından. "Buraya sadece bu yıl köyünüzden kimseyi almayacağımı söylemek için geldim."

Dört yüz kadar insan taş kesilmiş olsalar da niyetimi anlayınca rahatladılar. Diğerleri kafalarını kapılardan çıkarmış, yüzlerindeki şüphe birden sevince dönüşmüştü.

Yanıma bir ihtiyar yaklaştı, ağır yaralı ellerini teşekkür etmek için birbirine bastırdı. "Lordum, hasat kutlaması için

bize katılın. Sizi yedirelim içirelim. Size dinlenebileceğiniz bir yer verelim."

Teklif cazipti. İhtiyar bile ne kadar cazip olduğunu bilemezdi. Mannus'un sırtında geçirdiğim bir haftanın ardından Colden'in gece ziyareti yüzünden pek dinlenemediğim için çok yorgundum. Etrafıma bir göz attım ve durup bir düşündüm ama burada kalamazdım.

"Çok teşekkürler ama kalamam," dedim ona.

Ayaklarımın dibinde küçük, sarı saçlı bir çocuk belirdi; muhtemelen benden korkması öğretilmişti ancak sebebini anlayamayacak kadar küçük bir buçukluktu. Yüzünde sevimli bir gülümseme ve ışıl ışıl parlayan yeşil gözleriyle botumu çekiştirerek mantıklı zihnimi ele geçiren anıları gün yüzüne çıkardı. Daha ne yapacağıma karar vermeden attan inip ufaklığı yakalayıp bir babanın oğluyla oynadığı gibi onu havada döndürdüm. Bu aptalca bir hareketti. Hem de çok aptalca.

Yavaşlayarak durdum, gülümsemem kayboldu. Yanımda bir kadın duruyordu, yüzü solgundu. Telaşlı ve gergindi. Çocuğun annesi olduğunu tahmin ettim, varlığımdan hoşlanmamış gibiydi. Çocuğu ona teslim ettim.

Köylüler şaşkınlık içinde aval aval bana bakıyordu, ancak gerçek bana ait bu görüntü zihinlerinden hızla silindi. Gölün yakınında uzaklarda gök gürüldüyordu, ardından atların kişnemesiyle oluşan ani bir kakofoni duyuldu.

Köy halkı kafalarını batıya çevirdi.

İlk başta, hayvanlardan gelen korkunç sesle havadaki garip bir gümbürtüden başka bir şey duyulmuyordu. Ama çok geçmeden ahırlardan dumanlar yükselmeye, ayaklar altındaki toprak sarsılmaya başladı ve ateş uçlu oklar alev almış yaylardan mor gökyüzüne yayıldı.

Gözlerimi kırpıştırdım, bunun gerçek olamayacağını düşünüyordum. Yine de inkâr etmek mümkün değildi. Hele ki insanlar feryat etmeye, çatılardaki sazlar yanmaya ve korucu-

lar yanan ahırlardaki hayvanları kurtarmak için koşturmaya başlamışken.

Mannus'a binip kalan ihtiyarlara ve koruculara seslendim ama dört yüz köylünün çılgın sesleri arasında beni duyamıyorlardı. Küçük çocuklu kadına döndüm. Gözleri fal taşı gibi açıktı, dehşete düşmüştü.

"Kaçın!" diye bağırdım. "Güvenli bir yere gidin!"

Kadın hızla uzaklaşırken, beni bekleyen kader neyse onu karşılamaya kararlı hâlde batıya doğru ilerledim; ta ki açıklığın güneybatı ucunda at sırtındaki Doğudiyar savaşçılarından oluşan bir duvarı görene kadar.

Tepeden tırnağa koyu bronz derilere bürünmüş bu savaşçılara gürültülü bir karga sürüsü eşlik ediyor, feryat eden bir bulut gibi gökyüzünü karartıyordu. Bazı Doğudiyarlılar çıradan yapılmış meşaleler taşırken, bir grup da ellerinde ipek üzerine işlenmiş altın kanatlar ve her daim açık bir göz bulunan kızıl sancaklar sallıyordu.

Eski kralın sembolüyle yeni prensinkinin harmanlanmış hâliydi.

Doğudiyarlıların çoğu kılıç, balta ya da yay taşıyor, kılıçlarını ve oklarını ölümcül bir hassasiyetle nişan alıyorlardı. Başlarını yüzlerini seçemediğim üç adam ve bir kadın çekiyordu, atlarının üzerinde hızla ilerliyorlardı.

Mannus'u çekip köye geri dönmeye koyuldum. Toynaklar umut verici bir gümbürtüyle toprağı döverken arkamda çırpman binlerce kanadın ürkütücü yankısını hissediyordum.

Kararsızlıkla duraksayıp sertçe çektiğim dizginler avuçlarımı acıttı. Hampstead Gölü, bir arı sürüsü tarafından çevrelenmiş bir tarlada yalnız bir çiçek gibiydi. Zamanımız yoktu. Savaşçılar ve beraberlerinde getirdikleri yırtıcılar üzerimize gelmeden önce kaçacak ya da sesimizi duyuracak fırsatımız yoktu.

Derken bir anda üzerimizde belirdiler.

Çığlık atan bir karga sürüsü köyün üzerinde alçaktan süzülüyordu. Gagalarıyla kurbanlarının etlerini parçalıyor, saçlarını yoluyor ve gözlerini oyuyorlardı. Arkalarında da yüzlerce atlı, köye bir veba gibi yayılıyordu.

Bir an için kılıçların parıltısından başka bir şey göremez olmuştum, çığlıklardan ve eti yaran kılıçların sesinden başka bir şey duymuyordum, bana savaşın melodisini hatırlatıyordu.

Mannus birden şaha kalktı. Kendime gelerek bir elimle dizginleri tutup diğer elimle de bir kargayla savaştım. Atımın toynakları tekrar yere değdiği anda örgülü kır saçları kıpkırmızı savaş boyasıyla kaplı bir Doğudiyarlı hızla yanımdan geçti. Kavisli bıçağıyla sağ kolumu yakalayıp uçuşan pelerinimi kesti. Acısı keskin ve ürkütücüydü ama etrafımda gelişen sahneden daha kötü olamazdı. Kan vardı. Ölüm vardı. Ateş vardı.

Çok fazla ateş.

Doğudiyarlı ters yöne dönüp parlayan gözlerini üzerime dikti. Önemli biriydi; dört liderden biri. Mütevazı zırhı omuzlarını ve göğsünü kaplıyordu, atı kuşanmıştı, ülkesinin kırmızı ve altın renkteki sancağı eyerinin altında asılıydı. Şaşkınlığımı üzerimden atıp yol boyunca karşıma çıkan düşmanları kılıçtan geçirip ona doğru ilerledim.

Hançerini uzun bir kılıçla değiştirip karşı karşıya geldiğimiz anda üzerime savurdu. Hamlesini engellerken kendi kılıcımın kabzası elimde döndü. Yine de düz tarafıyla hasar vereceğini bildiğim bir yere sert bir darbe indirdim.

Yani tam kafasının arkasına.

Öne doğru sarsılıp atından düştü. Attan inip onu öldürmeliydim ama zaman yoktu, çok geçmeden zaten ezilecekti.

Mannus'u döndürünce başka bir Doğudiyarlıyla yüz yüze geldim; kızıl saçlı, canavar gibi bir adamdı, bana öyle dikkatle bakıyordu ki sanki bir yerden tanışıyorduk. Kılıcını kaldırdı ama kılıçta henüz kan yoktu.

Nabzım damarlarımda atıyordu. Çatışmak üzere olduğumuzdan ilk hamlesini bana yapacağına emindim ama hiç beklenmedik bir şey yapıp atını döndürdü ve uzaklaştı.

Topuklarımı Mannus'un yanlarına vurup adama arkadan saldırmaya hazırlanıyordum ki birden insanların yardım çığlıkları dikkatimi çekti. Sayıca çok azdık. Köylüler savaşıyordu. Muhafız Cadılar şarkılar söylüyordu, ancak korkarım ki durumu lehimize çevirmek için artık çok geçti.

Kargaşanın içinde az önce karşılaştığım çocuklu kadın küçük bir eve sığınmaya çalışıyordu. Küçük oğlunu korumaya çalışırken iki Doğudiyarlı etraflarını sardı. Mannus'u o yöne sürdüm.

Kalabalığın arasından hızla geçtikten sonra kılıcımı ilk savaşçının boynuna indirdim. Kan sıçradı ve kopan başı bize doğru koşan bir ihtiyar tarafından tekmelendi. İhtiyar cesaretini toplayıp kılıcını ikinci düşmanın içinden geçirince o da yere kapaklandı.

Kabul etmeyeceğinden çekinerek kadına uzandım. Bir an tereddüt ettikten sonra kolumu tuttu. Onlarla ne yapacağımı bilmiyordum ama kadınla çocuğu atıma bindirip önüme yerleştirdim. Onları bu felaketin içinde bırakamazdım.

Yaşlı adam bileğimi tutup doğuyu işaret etti. "Lordum! Diğerlerini uyarmalısınız. Uyarmalısınız!"

"Sizi burada bırakmayacağım! Masumları terk etmektense burada ölmeyi tercih ederim."

"Gitmezseniz iki bin kişiyi daha ölüme terk etmiş olursunuz! Gidin!" Mannus'un kulağına büyülü sözler söyleyip hayvanın arkasına bir şaplak attı. At, geri dönme emrime aldırmadan hızla köyden uzaklaşmaya başladı. Mannus ihtiyarın kontrolü altındaydı.

Rüzgâr öfkeli gözyaşlarımı savuruyordu ama içten içe perişan hâldeydim. Bir zamanlar beni rahatlatan Hampstead Gölü, kollarımda ağlayan bir anne ve çocuğuyla Penrith'e doğru

ilerlerken insanlarıyla birlikte kül oluyordu. Onları kurtarmış mıydım ben şimdi? Yoksa sadece infazlarını mı ertelemiştim?

Mannus vadide fırtına gibi eserken bu farkındalıkla kanım dondu.

Herkesin dilindeki saldırı buydu. Colden bu yüzden ateşe bakıp duruyordu.

Onun kâbuslarındaydım.

Doğudiyarlılar gerçekten gelmişti ve Kış Hisarı'na ulaşana kadar da durmayacaklardı.

Hampstead Gölü ve Penrith'in gözetleme kuleleri Toplama Günü olduğundan boştu. Eminim vadideki diğer gözetleme kuleleri de onlar gibiydi.

Penrith'e vardığımda, Hampstead Gölü'ndeki anne ve çocuğun da aralarında bulunduğu bir grup kadın ve çocukla birlikte genç bir haberciyi diğer köyleri uyarması için gönderdim. Littledenn'e güvenli bir şekilde ulaşmaları için birkaç korucu da onlara eşlik ediyordu.

Bir grup Muhafız Cadı hâlâ ormanın kenarında devriye gezip büyü yaparak koruma kalkanını güçlü tutmaya çalışıyordu ama ben başka bir gruba da köyün etrafında bir koruma oluşturmaları talimatını verdim. Bu sayede Doğudiyarlılar toprak sınırlarını ihlal ettiğinde Penrith biraz daha hazırlıklı olacaktı.

Yine de yeterli değildi.

Doğudiyarlıların okları ve yırtıcı kargaları, Muhafız Cadı'nın yarattığı görünmez bir perde hâlindeki sınır hattını sanki bir hiçmiş gibi delip geçiyordu. Bölge sakinleri koruyucularının yanında savaşmak zorunda kalmıştı.

Bu, düşman sayısını azaltan cesurca bir hareketti, kısa bir an için bundan kurtulacağımıza gerçekten inandım. Ama kısa süre sonra, alevler içindeki Penrith'i ardımızda bırakıp Doğu-

diyarlılarla uçan ölüm sürüleri peşimizdeyken bir grup köylüyle birlikte atlarımıza atlayıp Littledenn'e doğru ilerledik.

Mannus'un adımları toprağa gömülürken omzumun üzerinden arkama baktım. Alacakaranlık artık tamamen çökmüş durumdaydı ama arkamızdaki gökyüzü parlıyor, ufuk çizgisi alev alev yanıyordu. Doğudiyarlıların meşaleleri her yerdeydi, vadinin dört bir yanına dağılmıştı. Kurak bir tarlaya salınmış anız alevi gibi bizi takip ediyordu.

Bazıları kuzeye, ormana doğru sürükleniyordu. Aklıma gelen bir düşünceyle içimi ürperdi. Koruma kalkanını koruyan Muhafız Cadılar katledilmek üzereydi. Buzlusu Ormanı savunmasız kalacaktı.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kalbim hızla çarparken öfke kanımı kaynatıyordu. Bu hislerle dizginleri daha da sıkı kavradım. Gitmeli miydim, kalmalı mı? Colden mı düşünmeliydim, Kış Hisarı'nı mı? Yoksa vadinin masum insanlarını mı?

Tüm varlığımla Nephele'le diğerlerinin Colden'ın istediğini yerine getirmiş olmalarını ve bunun Doğudiyarlıların ormanı aşmasını engellemek için yeterli olmasını umuduyla Kadimlere bir dua mırıldandım. Yeterli olacağına inanmalıydım. Güçlerini, kararlılıklarını ve kalplerini biliyordum.

Büyülerini de biliyordum.

Littledenn vardığımızda çoktan hazırdı. Çocuklar, Penrith ve Hampstead Gölü'nden gelenlerle birlikte köyün yeraltı mahzeninde saklanmışlardı. Ancak Penrith'ten gelen habercim ve kimsesiz bir Doğudiyarlı köyün çayırının ortasında ölü vaziyette yatıyordu.

Yoldan geçen bir ihtiyarı pelerininin başlığından yakaladım. "Gümüş Kovuk'u uyarması için birini gönderdiniz mi?"

Karşısında beni görünce beti benzi attı. "Göndermedik lordum. Biz..." Yüzünü ovaladı, gözyaşlarını tutamıyordu. "Yetişemedik. Yapacak çok işimiz vardı. Onları yüzüstü bıraktık!"

Artık birini göndermek için çok geçti çünkü gözümü buradan ayırdığım anda Doğudiyarlılar üzerlerine atlardı.

Littledenn'in nüfusu diğer köylere kıyasla azdı. Yine de yollarını kesmeye cüret eden vahşi kargaları ateşe vererek kendilerini koruyorlardı. Köy evlerinin tepesine tünemiş son derece yetenekli okçular düşmanın kalbine oklarını fırlatırken, diğerleri kılıç, mızrak ve hatta oraklarla savaşıyordu. Öyle bir avantaj elde ediyorlardı ki Raina Bloodgood'u düşünerek gözlerimi doğuya çevirdim.

Bu hızla Littledenn halkı bu ordunun kalıntılarını yok edebilirdi ama bunu yapmamaları riskini göze alamazdım. Doğudiyarlılar buraya öldürmeye gelmişlerdi ancak yanlarına esirler de alabilirlerdi ve bir kâhinin düşman eline geçme ihtimalini düşünmek bile yeterince ürkütücüydü. Doğu'nun Prensi'nin bundan daha büyük yıkım planları vardı. Bundan emindim, bu yüzden işleri onun için daha da kolaylaştırmayacaktım.

Littledenn'deki herkesi kurtarmak istiyordum ama yapamazdım. Sadece sevdiğim, beni daha önce pek çok kez kendi karanlığımdan kurtarmış bir dostumun sevdiklerini kurtarabilirdim.

Mannus'u ters yöne çevirip Gümüş Kovuk'a ve Raina Bloodgood'a doğru yola çıktım.

Sorun şuydu ki, yalnız değildim.

6

RAINA

Hasat Ayı gecenin karanlığında gökyüzünde inci gibi asılı dururken duman kokusu da havada ağır ağır süzülüyordu. Akşamın gümüşi parıltısının altında çatırdayan meşaleler çayırın üzerine çöken serinliğin etrafında bir ısı çemberi gibi ışıldıyordu.

Yazın son açan çiçekleriyle süslenmiş ziyafet sofraları geçmiş yıllara göre daha fazla yiyecekle donatılmıştı. Çayırın tam ortasında aslında boş olması gereken, et pişirmek için kullanılan bir çukur vardı ancak gün batımından kısa bir süre sonra batı tepelerinden kaçıp Gümüş Kovuk'a sapma akılsızlığı ettiğinden o sırada şişte bir yaban domuzu takılıydı.

Çukurun etrafında bira ve mayalanmış şarap fıçıları, şarkı söyleyip müzik yapan adamlar ve içkinin etkisiyle kendilerinden geçen köylülerden oluşan bir kalabalık vardı. Hepimiz geleneksel ev kıyafetlerimizi yılın bu tek özel gecesinde bir kenara koyup en şık kıyafetlerimizi giymiştik. Bazıları mutlu, bazıları ise avdan eve dönmeyen sevdikleri için üzgün ve endişeliydi.

Boş bir masaya gidip oturdum. Daha önce Finn'i bulmak için geri döndüğümde ailesiyle birlikte oradan ayrılmıştı. Babasıyla ilgili endişesini hafifletip Warek'in iyi olduğuna dair onu

teselli etmek istemiştim ama Finn bana kırgındı ve onu suçlayamazdım. Buradan ayrılıyordum, sanırım o da bunu anlamıştı.

Gün içinde yaşananlar midemi ekşitmişti ama taş fırın ekmeğiyle fırınlanmış elmanın tatlı kokusu iştahımı kabartmaya yetti. Ekmekten bir parça koparıp pişmiş meyveye bandırıp sıcacık lokmanın tadını çıkardım.

Arkamda kahkahalarla savaş oyunu oynayan çocukların koşturmasını duyunca hemen döndüm. İçlerinden biri bir meşale kaptı ve hep birlikte vadinin karanlığında gözden kayboldular. Annem çocuklara gülümseyip yanıma gelerek ahşap muhallebi kâsesini papatya ve yasemin çiçeklerinin yanına koydu.

"Ah, ne kadar güzel görünüyorsun. Mavinin sana çok yakışacağını biliyordum." Elini bana diktiği elbisenin kolunda gezdirdikten sonra aralara papatyalar serpiştirerek saçımı örmeye başladı. "İşte. Mükemmel oldu," dedi bitirince. "Beyaz çiçekler koyu renk saçlarında çok güzel durdu."

Anneme, şefkatli gözlerine ve nazik yüzüne baktım. Doğru mu yapıyordum?

Çenemi kavradı. "Biraz mutlu olmaya çalış, Raina. Gökyüzündeki koca ayı omuzlarında taşıyor gibi görünüyorsun. Bu sene toplama yok ve bu gece ışığa veda ediyoruz, bir kutlama ve denge gecesi olacak. Kadimlere hasat mevsimi için şükranlarımızı sunalım. Bizi nimetlerle kutsadılar."

Yanılıyordu ama bunu ona söyleyemezdim.

Annem müzik eşliğinde masanın etrafında dans edip çukura doğru gidip bardağını şarap fıçısına daldırdı. Ateşten parlayan küçük kor taneleri titreşerek gökyüzüne doğru süzülürken meşalelerden ve şenlik ateşinden çıkan dumanlar etrafını sarıyordu.

Annem güneş gibiydi, ılık bir esintiydi. Her zaman huzur verirdi ve bu gece, beyaz elbisesi içinde, ağarmış saçları sırtından aşağı dökülürken, aydan ve ateşten daha çok ışık saçıyordu. Onun neşesi hep canlıydı. Köylüler onun kahkahaları ve neşesiyle büyülenirken hayretle onu izliyordum. O hayattı, ışık

ve sevgiydi. Bir an için isteğini yerine getirip gülümseyerek birkaç saniye de olsa gerçekten mutlu olmaya çalıştım. Çünkü minnettar olduğum bir şey varsa o da annemdi.

Annemle göz göze gelir gelmez gülümsememi yakaladı. İkinci bir bardak daha kapıp fıçıya bir testi daldırdıktan sonra dans ederek yanıma geldi.

"İşte *buradasın*." Bardağı bolca yakut rengi içecekle doldururken yüzü neşeyle parlıyordu. "İç, kızım."

Şarabın durgun yüzeyine bir anlık bakınca aklıma kehanet kâsem ve şu anda asıl *yapmam gereken* şey geldi: Cadı Toplayıcısı'na ve Warek'e bakmak. Kafamı kaldırmamla Helena ve Owyn ailesini, Tuck'la birlikte kalabalık çayırda yürürken görünce suçluluk duygum daha da arttı. Arkadaşları Finn'i yolda durdurdu ama Helena beni fark ederek yanıma geldi.

İpek kumaş ince uzun vücudunu sararken altın rengi elbisesinin içinde ne kadar da muhteşem görünüyordu. Tabakçının oğlu Emmitt'in Helena'ya özel yaptığı hançeri siyah ve altın rengi deri bir kemere takılıydı.

Yanıma yaklaşırken zihnimde Helena'nın altın taç taktığı bir görüntü belirdi. Tam ona uyan bir görüntü. Ailesini tanımasaydım, onun yarı tanrıça, yarı savaşçı, kadim bir soydan geldiğini düşünürdüm.

Başı öne eğik olmasına rağmen sıkıntısı ve dalgınlığı belli oluyordu. Her saat başı parmağıma iğne batırıp babasına bakmalıydım. Oysa bunu yapmak yerine dudaklarımı ve gözlerimi güzelce boyamış, üzerimde şık bir elbise ve bacağımı buz gibi acıtan bıçağımla kutlamada karnımı doyuruyordum. Ben berbat bir insandım, şarap kokusunu burnuma çektiğim anda ağzım sulandı ve bardağımı kafama diktim.

Helena kayarak önümdeki banka oturdu.

"Al." Annem Hel'e şarap bardağını uzatıp sırtını sıvazladı. "Buna benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Sizi konuşmanız için baş başa bırakayım."

"*Hâlâ babandan haber yok mu?*" diye sordum annem gittikten sonra.

Helena şarabından bir yudum alıp başını iki yana salladı. "Yok." Sesini alçalttı. "Onu aramak için güneye gitmeyi düşünüyorum. Şafaktan önce. Annem uyanmadan önce. Gelmek ister misin?"

Ah, Tanrılar aşkına. İsterdim tabi, Hel'in Kuzeydiyar'ın açık arazilerine tek başına gitmesine izin veremezdim ama burada kalmaya niyetim yoktu.

Öne doğru eğildim. "*Hel, Warek'e biraz daha zaman ver.*"

"*Yapamam*, Raina." Etrafına dikkatlice baktı. "Bu yıl Kış Hisarı'na gitmek için seçilmezsem, babamı beni Malgros'a götürmeye ikna edeceğime ve Devriye'ye katılacağıma yemin ettim. Eğer başına bir şey geldiyse... Eğer geri dönmezse..." Bardağını bir kenara bırakıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Annemi ve kız kardeşlerimi bırakamam."

Birden bardağımı masaya sertçe çarptım. İçimdekini anlatmak için iki elime de ihtiyacım vardı. "*Devriye mi? Ciddi olamazsın. Bu zamana kadar neden hiç bahsetmedin?*"

Sözcükler ellerimden çıktığı an Hel'i bu haberi daha önce paylaşmadığı için azarlama hakkım olmadığım fark ettim. Onu anlamasam da bu onun seçimiydi; kendi özgür iradesiyle yaptığını bildiğim bir seçim.

"Bundan bahsetmedim çünkü nasıl tepki vereceğini biliyordum," dedi eliyle beni göstererek. "Ve haklıydım."

"*Devriye zor bir hayat,*" dedim. "*Ailem bunu yaşadı. Limana kimin ya da neyin yanaşacağını asla bilemezsin. Sürekli endişe ve korku dolu bir hayat yaşayacaksın.*"

Omuz silkti. "Doğudiyarlılardan ya da Yazdiyarlılardan korkuyorsan tabii."

"*Herkesin korkması gerektiği gibi,*" dedim gözlerimi ona dikerek.

"Anlamanı beklemiyorum," dedi. "Anlamazsan da sorun yok. Ama toprağımı ve halkımı korumanın da bir amaç olduğuna inanıyorum. Malgros'ta çok şey öğrenebilirim. Kimse bana bakıp beni bir demir ocağının arkasına, tarlalara ya da elma toplamaya göndererek güvende tutmayı beklemeyecek. Gümüş Kovuk'taki hayatımdan daha fazlasını yaşayabilirim, Raina."

Bundan hiç şüphem yoktu ama yine de ne diyeceğimi bilemiyordum. Her hafta dere kenarmda dövüş antrenmanı yapıyorduk, Helena bana dövüş dersleri veriyordu ama yine de böyle bir şey istediğinden haberim yoktu. Ona karşı korumacı davranan insanlardan biri de bendim ama onu anlayabiliyordum. Farklı bir hayat istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Ama ben huzur dolu bir hayat isterken Helena görevlerle dolu bir hayat istiyordu.

Hem de hiç hak etmeyen bir krala karşı yerine getireceği görevlerle.

Emmitt masamıza yaklaştı, kahverengi gözlerinin içi parlıyordu. Gülümsemesi esmer teninde yıldırım gibi parlıyordu.

"Raina," dedi selamlamak için başını eğip sonra da Helena'ya dönüp nasırlı elini uzattı. "Benimle yürümek ister misin, Hel? Şenlik ateşi sıcak."

Helena şarabından son bir yudum alıp Emmitt'in elini tuttu. "Elbette. Neden olmasın?"

Beni şarabımla baş başa bırakıp ateşe doğru yürüdüler. Bedenimi içkiye boğmak aptalcaydı ama gerekliydi. Günler süren bekleyişten dolayı yorgundum ama aynı zamanda yakında olacaklar için içkinin vereceği cesarete de ihtiyacım olabileceğinden korkuyordum; özellikle de gözlerim Finn'inkilere kilitlendiğinde. Üzerinde orman yeşili bir ceket, beyaz bir tunik ve koyu renk bir pantolon vardı, arkadaşlarından uzaklaşıp amacı olan bir adam gibi bana doğru geldi.

Bardağımdaki topraksı lezzetin tadını çıkararak kafama diktim. Ağzına kadar tekrar doldurup onu da kafama diktim.

Finn masanın etrafında dolanıp elimi tuttu. Saçları sürekli gözlerinin önüne düşüyordu. Başıyla annemin ve diğer Muhafız Cadıların müzik eşliğinde hareket ettiği çayırı işaret etti. "Hadi gel. Dans et benimle."

Tüm kaslarım sinirden gerildi. Bu bir soru değil, emirdi ve ben emirlere uymakta pek iyi değildim. Yine de bu sabah Mena'nın yapmasına yardım ettiğim taş çembere kadar onu takip ettim.

Helena, Emmitt ve birkaç arkadaşıyla birlikte ateşin başında duruyordu. Başım bana çevirip hafifçe gülümsedi, yanlarından geçtiğimde tek kaşını kaldırdı. Gözlerimi devirip kardeşinin ensesine doğru ters ters baktım.

Bu sadece bir danstı.

Bugün yaktığımız meşalelerden birinin alevinin sönmekte olduğunu görünce durduk.

"*Fulmanesh,*" diye fısıldadı Finn ve alev yeniden canlandı.

Ateş büyüsünün gücünü kullanmalıydım. Kış Hisarı'na giden yolumu ateşle aydınlatabilirdim.

Finn'in beni kendine çekmesiyle kaskatı kesilen bedenim kollarında rahatladı. Oradaki insanların hareketlerine uyum sağlamaya çalışıyorduk; bedenlerimiz başta yumuşak adımlarla sonra kıvrılıp sağa sola daha hızlı hareketlerle sallanmaya başladı. Ama onun adımları daha baskındı.

Müziğin ve serin havanın tadını çıkararak beni döndürüp sırtımı göğsüne yasladı. Saçımdan bir papatya alıp beyaz yapraklarını elbisemin üstündeki narin dantel işlemenin üzerinde gezdirdikten sonra yumuşak çiçeği hassas tenimin üzerine sürttü.

"Büyüleyici görünüyorsun, Raina."

Nefes alışlarım hızlandı, titrememe engel olamıyordum. Elini aşağıya, belime doğru kaydırıp beni kendine doğru çekti.

İçimde bir şey, yanıt arayan bir soru gibi kıvranıyordu; Finn Owyn'den hiç etkilenmemesi gereken bir şey. Onunla epeydir yakınlaşmamıştık ama sesinin baştan çıkarıcı tonunu,

parmaklarının göbeğimin altında daireler çizişini, vücudunun benimkiyle nasıl şekil aldığını hatırlıyordum.

Sesi ensemde sıcak bir uğultuyla yükseldiğinde ürperdiğimi hissettim. "Çok güzelsin," diye fısıldayıp oraya bir öpücük kondurdu.

Tam onu kendime doğru çekip harekete geçirecektim ki Buzlusu Ormanı'nın derinliklerinde bir beyaz kurt sanki kutlamanın gerçekten başlaması için işaret veriyormuş gibi uludu. Sesin çayırda yankılandı. Ayakkabılarımızı çıkartmamızla dansımız daha değişik bir hâl aldı. Müzik tıngırdıyan yaylılardan yumuşak davul seslerine dönüştü ve şenlik, yerini törene bıraktı.

Helena, Emmitt ve diğer birkaç Muhafız Cadı da bize katıldı. Her bir zihindeki hareket içimde yankılanıyor, içgüdüler devreye giriyor, bedenlerimiz ateşin etrafında bir daire çizerek âdeta akıyordu. Uzun zamandır ilk defa kendimi özgür hissediyordum.

Gözlerimi kapadım, dansımın davulların ritmiyle, yeryüzünün kalp atışlarıyla uyum içinde olmasını istiyordum; sallanıp dönerken, gökyüzündeki ayı çağırmak için yıldızlara doğru uzandım. Finn bana yanaştı. Bu temasın kalbimi hızlandırmadığını, kanımı kaynatmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum.

Ama burada, ayın altında hayatın ritmi damarlarımda atarken, dünya yok oluyor ve Cadı Toplayıcısı'na dair tüm düşünceler kayboluyordu. Biz cadılar ritüeller aracılığıyla birbirimize bağlıydık; güçleri topraktan çıplak ayak tabanlarımıza yayılan Kadimler ve göklerden bize ışık saçan tanrılar arasındaki bağlantılardık. Bir süreliğine, tek hissettiğim buydu. Finn yoktu. Arzu yoktu. Endişe yoktu. Soğuk yoktu.

Hiçbir şey. Sadece aradaki bağlantı vardı.

Ancak fazla uzun sürmedi. Bilinçaltımdan gelen bir endişeyle hissettiğim ürperti beni buraya, bu âna geri çekti. Rüzgârla birlikte çayıra yayılan bir koku vardı; tanıdık ve tiksindirici bir koku.

Yıldızlara göz kırparak daha hızlı dans ettim, hiçbir şeyin bu ânı bozmasına izin vermeyerek yeniden bağlanmaya çalıştım. Her şey yakında sona erecekti, bunu bir daha asla yaşayamayabilirdim.

Göz ucuyla Helena'nın Emmitt'i öpüp onu doğudaki karanlığa doğru götürdüğünü gördüm. Derken birden el ele gözden kayboldular.

Yaşa. Birden zihnimde beliren bu kelimeyi köyün öbür ucundaki arkadaşıma gönderdim. Belki ikimizden biri bu gece kalıcı bir huzura erişirdi.

Sonunda gerçekler bir kez daha üzerime çöktü ama bağlantıya o kadar dalmıştım ki renk ve ışık kaleydoskopundan başka bir şey görmüyordum. Güçten, Finn'in dokunuşundan ve kalçamdan aşağıya yayılan garip bir sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyordum.

Finn'in elleri rahat durmuyordu ama sonra yavaşça aramıza sıkışan eteğimi toplayarak kaldırdı, parmak uçlarını kalçamın arkasını kaydırarak gıdıklanmama neden oldu.

Derken birden bağlantı koptu, sıcaklık kayboldu ve Finn elini üzerimden çekti. Bir an için sanki düşüyormuşum, var olduğunu unuttuğum bir yükseklikten aşağı yuvarlanıyormuşum gibi hissettim.

Peşinden onun eksikliğini hissettim. Hissettiğim sıcaklığın kaynağı gitmişti. Arkamı döndüğümde Finn Owyn'in kalabalığın arasına karıştığını gördüm.

Hem de bıçağımla birlikte.

Omzunun üzerinden bana bakıyordu. Ceketinin cebinde sakladığı bıçağın beyaz granit kabzasını gösterirken hafifçe sırıttı.

Hadi gel de al, dedi dudaklarını oynatarak. Sonra meyve bahçesine doğru koşup köylülerin arasında gözden kayboldu.

Ellerimi yumruk yaptım. Lanet olsun bu adama. Şimdi dalga geçme ya da oyun oynamanın zamanı değildi. Suda gördüklerime ve köyden köye atla gitmek için gereken süreyi

göz önünde bulundurursak, Cadı Toplayıcısı'nın bir saat içinde gelmesini bekliyordum. O bıçağı geri *almalıydım.*

Finn'e doğru yürüyordum ki kaşla göz arasında atmosfer değişti. Davul sesleri ve uğultulu kahkahalar arasında garip bir ses geceyi yıktı geçti.

Durup dinledim.

Ses, şenlik ve tören şarkılarına karışıyordu ama kısa sürede herkesi, hatta müzisyenleri ve dans eden köylüleri bile durma noktasına getiren bir gürültüye dönüştü.

Kalbim hızla atarken saçlarımı ter içindeki yüzümden çekip bakışlarımı batıdaki karanlık gökyüzüne çevirdim. Ellerim, ayaklarımızın etrafında dolanan sis gibi tenime işleyen dehşet duygusuyla nemden yapış yapış oldu. O gürültüyü, o sesleri biliyordum.

Az önce savaş oyunu oynayan çocuklar...

Şimdi feryat ediyorlardı.

Küçük bedenleriyle köy sınırındaki karanlıktan çığlık atarak koşuyor, gözyaşları içindeki kıpkırmızı yüzlerine işlemiş panikle bizi oradan uzaklaştırmak istercesine ellerini sallıyorlardı.

Çayırdaki herkes bira ve şarap içmekten ya da gökyüzündeki aya seslenmekten sersemlemişti, gördükleri de kafalarını karıştırmıştı, tökezliyorlardı. Yine de pek çok aile kendilerini toparlayıp ağlamaklı çocuklarına doğru koşturdu. Herkes küçüklere, onların anlamsız sözlerine odaklanmış durumdaydı ama ben tekrar karanlığa baktım. Bu kez dikkatimi havaya sinen kokuya verdim.

Ölüm.

Köyün dışındaki karanlık bölgede bir şey hareket ediyordu. Ötede, ufuk boyunca, vadinin derin kıvrımında dev ateş böceklerine benzeyen şeyler parlıyordu. Annem ateş çukurunun diğer tarafında duruyordu. Enerji doluydu, teni ay ışığında parlıyordu. Duygularımın her zerresini yüzüme yansıtıp batıya doğru ilerledim.

"İhtiyarlar! Korucular!" diye bağırdı annem. Ses telleri zorlanmaktan gerilmişti ama köyümüzü korumakla görevli insanlar, şaşkın ifadelerle bir masada oturuyorlardı.

"Bakın! İşte orada!" diye seslendi küçük bir kız demircinin evinin ötesini işaret edip.

Simsiyah bir at ışığa doğru hücum ediyordu, toynakları yere öyle sert vuruyordu ki ot ve toprak parçaları arkasından saçılıyordu. Köylüler yollarından çekildi. At çayıra bir fırtına misali dalacak gibiydi.

Ancak atın üzerinde biri vardı; dizginleri çekip heybetli hayvanı durduran, siyah pelerininin altına gizlenmiş biri.

Cadı Toplayıcısı hayvanı kırbaçlayarak döndürdü. "Hastalarınızı ve çocuklarınızı meyve bahçesine götürün!" Sesi o kadar tok ve emrediciydi ki ben dâhil tüm sarhoş köylüler birden kendimize geldik. "Korucular, atlarınızı, silahlarınızı ve bulabildiğiniz tüm meşaleleri toplayın! Muhafız Cadılar, büyülerinizi hazırlayın! Bütün kovaları ve testileri yalaklardan suyla doldurun! Samanların üzerine su serpin!" Belinden üzerinde kan lekesi olan bir kılıç çıkardı ve kılıcını batıda büyüyen ateşli kehribar rengi ışıklara doğrulttu. "Doğudiyarlılar yolda! Köyü ateşe verecekler! Acele edin!"

Ebeveynler bebeklerini kucaklarına aldı, korucular silahlarına ve hayvanlarına koştular. Yaşlılar ve Muhafız Cadılar koruyucu şarkıların açılış nakaratlarını söylerken, bir yandan da kovaları doldurmak için yalaklara koşturdular. Aileler gecenin karanlığına dağıldı, bazıları meyve bahçelerine ve üzüm bağlarına yönelirken diğerleri şaşkın şaşkın etrafta dolanıyordu.

Annem bana doğru koşup kollarımı yakaladı. "Yardım etmeliyiz! Hadi kuyuya gidelim!"

Çayırda ilerlemeye başladık ama ben omzumun üzerinden arkama bakıyordum. İnsanların arasında Finn'i bulmaya çalışırken panikten boğazım düğümleniyor, kalbim sıkışıyordu ama onu göremiyordum. O lanet bıçağa ihtiyacım vardı. Finn'e de

ihtiyacım vardı. Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu ama öyle bir kaos, öyle bir karmaşa vardı ki.

Tanrılar aşkına, suyun bana gösterdiğine dikkat etmeliydim. Ona sadık kalmalıydım. Bunları görebilirdim. Olanları durdurabilirdim.

Kuyuya gidemezdim. Burada kalıp savaşmalıydım.

Annemi bir an durdurunca bana şaşkınlıkla baktı. Etrafıma bakındım, kova değil ama silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum. Müzik aletleri, içki bardakları ve bolca tabak çanak dışında hiçbir şey yoktu. Ama ihtiyacım olanı nerede bulacağımı biliyordum.

Keskin bir şey. Ölümcül bir şey.

Aklımda bu düşünceyle annemin ellerini tuttum. Onu gözümün önünden ayıramayacak kadar korkmuştum ve yalınayak evimize doğru koştum.

7

RAINA

Arka kapıdan bir hışımla girip bahçeden geçerek hasat aletlerimizi sakladığımız kulübeye doğru koştum. Kalbim hızla atarken tırpanımı yuvasından kaptım, arkamı döndüğümde annemi ağzı açık hâlde bana bakarken buldum

"Hayır." Sanki beni durdurmaya yetecekmiş gibi ellerini havaya kaldırmıştı. "Sen bir savaşçı değilsin, Raina."

Haklıydı. Ben bir savaşçı değildim. Ben bir cadıydım, çok iyi bir cadı olmayabilirdim ama çaresiz de değildim. Babam hayattayken bana yakındaki çayırlarda tırpan kullanmayı öğretmişti. Ayrıca kimse bilmese de Helena da son bir yılda bana çok şey öğretmişti. Bu demirci kızını dikkate alsalardı onun da bir savaşçı olduğunu görürlerdi. Sadece onun dersleri bile, gerektiğinde kılıçla yüzleşmekten korkmayacak kadar beceri kazanmamı sağlamıştı.

Tırpanı kolumun arasına alıp ellerimi birleştirdim. "*Kılıç sallayabilirim,*" dedim işaret dilinde. "*Fazladan bir silah evimizi kurtarmak anlamına gelebilir. Siz büyü yaparken daha büyük bir büyüyle karşılaşmamanızı umarak öylece duramam.*"

Babamın bana anlattığı hikâyeleri, vadinin ötesindeki dünyayla ilgili verdiği dersleri hatırladım. Tüm krallıklar arasında

en az savaşmak istediğim halk Doğudiyarlılardı. Yazdiyarlılar acımasız olsalar bile yaşam ve toprak için savaşıyorlardı ama Doğudiyarlılar açgözlülük, katıksız güç ve değer görmek için savaşıyorlardı. Hükümdarları, Doğu'nun Prensi gerçek bir liderden çok efsanevi bir karaktere benziyordu. Babam bana onun, içindeki karanlığın arzuladığı sonsuz yaşamı ve gücü elde etmek için başkalarından yaşam ve büyü çalan bir adam olduğunu söylerdi.

Gölgelerden, ruhlardan ve günahtan beslenen bir adamdı.

Yine de Doğudiyar orduları Kuzeydiyar topraklarını hiç işgal etmemişlerdi ve Prens'in onları neden şimdi buraya gönderdiğine bir türlü akıl erdiremiyordum.

Annemin yüzünde birden acı dolu bir ifade belirdi. Karşı çıkmak için ağzını açtıysa da iyice yaklaşan toynak sesleri ve savaş çığlıkları duyuldu. Annem evin içinde koşturarak mutfak bıçaklarından birini kaptığı gibi aceleyle kaos ortamına dönüşen çayıra doğru ilerledik.

Etrafımda bir daire çizerek dehşete düşmüş yüzlere bir kez daha bakıp o bilindik ıslığımı çaldım. Bu Finn'in bana öğrettiği bir kuş sesiydi, böylece onu kısa bir mesafeden çağırabiliyordum. Ama yanıma gelmedi. Ortalıkta yoktu.

Eminim o ve Hel de benim gibi yapmıştı. Elbette silahlarıyla düşmana karşı duracaklardı. Güvende olmaları için dua ettim.

Mena, yalaklardan su taşıdıkları esnada köyümüzün etrafında şarkılar söyleyerek bir büyü perdesi oluşturan Muhafız Cadılardan oluşan çok sesli bir koroya önderlik ediyordu. Annem bıçağını kemerine sokup bir kova kaptı ve şarkı söyleyen kalabalığa katıldı. Ne yazık ki zor durumdaki cadılar tarafından yükseltilen savunma kalkanı güçlükle ayakta duruyordu.

Batıdan esen rüzgâr, çökmekte olan kalkanın üzerinden süzülüyordu. Burnumu dirseğime gömdüm, ölümün göz yaşartıcı kokusundan neredeyse öğürecektim. Binlerce solgun ruh gibi kokuyordu.

Tanrılar aşkına. Diğer köylerden ölüm kokusu mu alıyordum?

Gittikçe yaklaşan titrek alevlere bakakaldım, havada garip bir uğultu vardı ve bana daha önce hiç tatmadığım bir kıyamet hissi veriyordu.

Derken onu gördüm; Cadı Toplayıcısı'nı. Başı açıktı, yanımdan geçip gitti, diğer tarafa yöneldi.

Ona bir kez baktım ve içimdeki tüm acı, sızı ve korku, öfke ve nefrete dönüştü. Ordular masum insanlara sebepsiz yere saldırmazdı. Buz Kralı buna sebep olacak bir şey yapmış olmalıydı. Ona atfedebileceğim çok fazla kayıp vardı.

Cadı Toplayıcısı atını sağa sola çevirip sanki birini arıyormuş gibi köyü tarıyordu. Omuz silken bir adama bağırdı ve başını sallayıp yanından ayrıldı. Yanından koşarak geçen başka bir adama bağırdı ama çok fazla gürültü olduğu için onları duyamıyordum.

O sırada aklıma bir şey geldi. Tırpanın sapını sıkıca kavrayıp duruşumu dikleştirdim. Cadı Toplayıcısı'yla çok yakındık. Aramızda sadece birkaç metre vardı.

Derken dikkati dağıldı. Arkadan indireceğim tek bir darbeyle onu şuracıkta öldürüp dünyayı onun korkunç varlığından kurtarabilirdim.

Dişlerimi sıkarak ona bir adım daha yaklaştım. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Bir kızın beni işaret etmesiyle son adımım yarıda kaldı. Cadı Toplayıcısı eyeri üzerinde dönüp benimle göz göze geldi.

Aramızdaki havanın bir anda elektriklendiğine yemin edebilirdim.

Kalbim tekliyordu, dikkati tırpanıma kayınca donakaldım. Kara başını eğip delici bakışlarını birer ok gibi bana çevirdi. O kısık yeşil gözleri yanan meşalelerin ve şenlik ateşinin ışığı altında parlıyordu. Yüzünü şimdiye kadar hiç görmemiştim. Başını her zaman pelerininin başlığı altına saklardı. Görebilseydim bile, gözlerinin içine bakmaktan hep çok korkmuştum.

Helena yanılıyordu. Düşündüğümden çok daha gençti, benden en fazla on yaş büyük olmalıydı. Sakalı kısa ve bakımlıydı, yüz hatları köşeli ve keskindi. Meşum ve gaddar bir yakışıklılığı vardı. Hatta güzel bile denilebilirdi. Nephele'i bizden aldığında benden daha genç olmalıydı.

Aramızda oluşan dayanılmaz gerginlik ince bir fısıltı gibi uzuyordu. Bakışları o kadar deliciydi ki, sanki ruhumu dikizliyor, kimseye göstermediğim, örümcek ağlarıyla kaplı yanlarımı açığa çıkarıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp kendime onun düşman olduğunu ve *tam burada*, elimin altında olduğunu hatırlattım. Ölmesi için yapmam gereken tek şey boynuna sert bir darbe indirmekti. Bir daha asla bizden bir şey alamazdı.

Gerçekler üzerime üzerime geliyordu. Kral onun yerine başkasını geçirecek ve eğer bu geceyi atlatırsak Nephele'i bulmak için tek yolumu da kendi ellerimle yok etmiş olacaktım. Dahası, Cadı Toplayıcısı eğitimli ve silahlı bir savaşçıydı, dolayısıyla şimdiye kadar ki en iyi savunmamız olabilirdi.

Hayatta kalmak önceliğimiz olmalıydı. İntikam daha sonraya saklanabilirdi.

En azından şimdilik onun yanında savaşmayı kabullenerek göğsüme doğru barış işareti yaptım. Bunun ne anlama geldiğini bilemezdi ama anlamış gibi başını salladı.

Bir adım geri atıp tırpanı ayaklarımın dibine koydum. Batı tepelerine doğru dönüp dua ederek gözlerimi kapadım ve şarkı söylemek için ellerimi kaldırdım. Her bir mısrayı şekillendirirken hata yapmamaya dikkat ettim.

Muhafız Cadıların gür sesleri havaya yükseliyordu. Büyü duvarının üzerimizde yükseldiğini hissedene kadar Mena'nın net olarak yayılan sözlerine odaklandım.

Hareketlerim yavaşlayıp parmaklarım gevşeyince gözlerimi açtım. Ay ışığının altında parıldayan bir koruma kubbesi havada duruyordu. Bir an için, sadece şarkımızla da olsa Doğudiyarlı-

ların Gümüş Kovuk'a girmesini engelleyebileceğimize inanarak kendimi güvende hissettim.

Ancak ilk ateşli ok çok geçmeden gökyüzünde inerek büyü perdesini deldi. Derken bir sonraki ve bir sonraki, ta ki yüzlerce ateş topu geceyi doldurana kadar.

Gecenin karanlığı sanki canlanmış gibi renk değiştiriyordu. O karanlığın içinden bir karga sürüsü alçalırken köy evlerinin yazdan kurumuş çatı sazlarına saplanan oklar köyümüzü bir çıra yığını gibi ateşe veriyordu. Onlarla birlikte at sırtında, gözlerini ölüm bürümüş Doğudiyarlılar ordusu geliyordu.

8

ALEXUS

Raina'yı da alıp buradan kaçmalıydım.

Başımı köyün üzerine yağan çılgın kuşların ötesine, düşmanın toynak seslerinin duyulduğu o ilk ateşlerin parlayıp tutuştuğu yere çevirdim. Anlık bir tereddüt yaşamıştım ama geri dönüp baktığımda Raina gitmişti.

"Tanrılar aşkına, lanet olsun!" Mannus'u etrafta döndürüp kılıcımı kargalara savurarak Raina'ya bakındım; o uzun saçlar ve mavi elbise, o safir mavi gözler. Sanki birden ortadan kaybolmuştu.

Yüzümü batıya, Doğudiyarlıların bize doğru hücum ettiği yere çevirdim. İçimdeki karanlık, bir fırtına gibi büyüyordu. Bu karanlığın bir parçasının dışarı sızıp ikinci bir deri gibi üzerime yerleşmesini arzuluyordum. Büyülü bir zırh gibi beni sarmasını. Ama böyle bir şey mümkün değildi. Öyle olmasa bile, o gücü tatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Herkesi öldürebilirdim.

Bunun yerine kılıcımı çektim, metalin sesiyle vücuduma bir ürperti yayıldı. İçimdeki adamı ortaya çıkarmak yeterliydi.

Doğudiyarlılar Gümüş Kovuk'ta ateşli bir kâbus gibi esiyordu. Savaşçılar güçlü atlarıyla hem sayıca çok fazla ve hem

de hızlılardı. Ahırlara ulaşmamız imkânsızdı. Silahımı bir Doğudiyarlının gövdesine saplayıp iç organlarını deştim, sonra da bıçağımı bir diğerinin ağzına sapladım. Geri çekilerek başka birinin gırtlağına ölümcül bir darbe indirdim.

Etrafta köylüler ayakta savaşıyordu, aynı anda hem kargaları hem de Doğudiyarlıları uzak tutmaya çalışıyorlardı. Muhafız Cadılar etrafta koşturuyor, hem savaşıyor hem büyülü şarkılarını söylüyordu ama nafileydi. Doğudiyarlıların perdeyi delecek kadar güçlü bir büyüyle attıkları oklar birçok kişiyi vurup öldürüyordu. Diğer köylerde panikten fark edememiştim bunu. Kendime bu dehşeti diğer köylerde de yapmış olmalarının mümkün olamayacağını söyledim durdum. Elbette böyle bir dehşet yaşansaydı görürdüm.

Yanımda bir adam dizlerinin üzerine çöktü. Karnına ateşli bir ok saplanmıştı. Birden ağzından ve gözlerinden alevler fışkırmaya başladı. Derisi ve kemikleri eriyor, içi dışı canlı canlı yanıyordu. Vücudu küle dönüşmeden kargalar toplanıp etini didikliyordu.

Ateş büyüsü; sadece Fia Drumera gibi kadim Yazdiyarlıların bildiği yıkıcı türden bir büyüydü. Her yer birbiri ardına ateş büyüsüyle yanıyordu, köylüler oklarla vurulup küle dönüşüyordu. Oradan kaçamayan çocuklara bile merhamet etmiyorlardı.

"Dikkat et!" Önümde ahşap çanak tutan bir delikanlı fırlayan ateş almış bir oku göğsüme saplanmadan yakaladı. Küçük bir kız korkudan hıçkıra hıçkıra ağlayarak gencin bacağına yapışmıştı. İkisinin etrafında dolanan küçük bir köpek korku içinde havlayıp uluyordu. Genç adam bana ters ters baktı. "Yaşamayı hak etmiyorsun, seni aşağılık herif. Ama sana kurtulman için bir şans verdim. Şimdi, bana borçlusun."

Gözlerimi kısarak cesur küçük piç kurusuna baktım. Onu ve kızı daha önce görmüştüm, demircinin çocuklarıydı.

Genç çanağı bir kenara fırlattı. Bir eliyle korurcasına kız kardeşini tutarken, diğer eliyle yaklaşmakta olan Doğudiyarlıya bir bıçak savurdu. Iskalayıp bıçağını yere düştü.

Ağzından küfürler döküldü, Doğudiyarlı ona saldırırken korkudan yüzünü buruşturdu.

Erken davranıp çapraz bir kesik atarak savaşçıyı ikiye ayırdım. Yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle bedeni iki parça hâlinde yere düştü.

Küçük kız geceyi yaran acı dolu bir çığlık attı. Demirci onu kollarının arasına alıp yüzünü boynuna bastırdı. Sonra da başını kaldırıp bana baktı, yaşlı gözleri kocamandı, çenesi dimdikti, ince yosun rengi tuniği ve koyu renk pantolonu ölü adamın kanıyla lekenmişti. Bana bakıyordu.

"İşte *şimdi* ödeştik," diye homurdandım sıktığım dişlerimin arasından.

Bu çocukta ne vardı bilmiyordum, cesaretinden mi etkilenmiştim yoksa ona katlanamıyor muydum bir türlü karar verememiştim.

"*Asla* ödeşemeyeceğiz." Karanlık yüz hatları sertleşirken vücudu titriyordu, korkudan mı öfkeden mi, bilemiyordum. Gözlerinde çaresizlik içinde etrafına bakındı, sonra kesik kesik nefes vererek, "Denedim. Gerçekten denedim. Ama ailemi güvenli bir yere götürmeliyim," diye ekledi.

Bu umutsuz sözler kendini gitmeye ikna etmek içindi ve neden hâlâ burada olduğunu anlayamadığım için bakışlarımı tepelere doğru çevirdim. "Güneye ya da batıya git. Daha kolay olur."

Doğudiyarlılarm buraya nasıl geldiğine bağlı olarak her iki şekilde de yıkıma uğrayacaktı. Ama ölüm onu ne Littledenn ne Penrith ne de Hampstead Gölü'nde bekliyordu, ne de vadide ya da güneydeki dağların yakınında. Asıl Gümüş Kovuk'ta bekliyordu. Daha önce diğer köylüleri doğuya, meyve bahçesine göndermiştim, oysa o anda panikle yapılmış bir hataydı.

Şimdi ise Hampstead Gölü'nde savaştığım kır saçlı generalin önderliğinde bir grup katil taze kan aramak için o yöne doğru gidiyorlardı.

Benim sayemde aradıkları kanı bulacaklardı.

Genç, küçük kız ve köpeğiyle birlikte koşuyordu. Üçü birden bir duman bulutu ve karga gürültüleri arasında kayboldular. Köyün her yerinde düşen ateş, dokunduğu her odun parçasını kavurup peş peşe sazdan çatılara sıçrıyordu.

Çok geçmeden çayırın üzerine çöken küllü sisin içinde Raina'yı tekrar gördüm. Arkamı dönmem imkânsızdı. Onun yüzüne baktığım onca yıl boyunca gördüğüm tek şey gerginlik, dehşet ve korkuydu. Hatta tiksinti ve belki de nefret.

Tıpkı bu geceki gibi.

Bu gece, Raina bana beni öldürecekmiş gibi bakmıştı. Hem de acımasızca.

Ama onu hiçbir zaman bu denli öfkeli görmemiştim. Öfke etrafımızdaki ateşler gibi kor ve parlak bir şekilde üzerinden taşıyor, onu bir kadın savaşçı gibi aydınlatıyordu; erkeklerin arasına salınmış bir gazap.

Kılıcını yukarı doğru savurmasıyla bir Doğudiyarlıyı çenesinden yakaladı, adamın sonu korkunç oldu. Etrafında döndü ve bir sonraki darbesi bir savaşçının boyun kıvrımına isabet etti. *Kızın* elinde tuttuğu çiftçi tırpanı herhangi bir kılıç kadar ölümcüldü. Hareketleri o kadar hızlı ve kusursuzdu ki, böylesi bir yıkımın ortasında bile bir anlığına büyülenip kalmıştım.

Gökyüzünde beliren gümüş rengi bir parıltı beni kendime getirdi. Bir Doğudiyarlının kılıcından kurtulmak için döndüm ama yaralı kolumu kesmesine engel olamadım.

Acı öfkemi körüklüyordu, kılıcım dünyayı parmak uçlarımda tutuyormuşum gibi ağır gelse de ucunu yukarı doğru sallayıp Doğudiyarlının boğazını delip sonunu getireceğini bildiğim yere sapladım.

Geri çekildiğimde bir kemik çuvalı gibi atından kayarak yere düştü.

Kılıcı tutan kolum iyice güçsüzleşmişti. Kan parmak uçlarıma doğru akarken yaralarım sızlayıp zonkluyordu. Mannus çayırın kenarında yoğunlaşan duman ve yardım çığlıklarıyla kafası karıştığından sersem gibi dolaşıyordu. Kargaların ve Doğudiyarlıların sayısı azalmıştı ama köylüler hâlâ savaşıyordu, birçoğu yanarak ölmüş ya da ölmek üzereydi.

Artık Raina'yı da görmüyordum.

Birkaç metre ötede, iri bir Doğudiyarlı sersemlikten kurtulmaya çabalıyordu. Gözlerini bana dikti. Bir iniltiyle yaralı kolumu kaldırıp kılıcımı kınına soktum ve botumdan hançerimi çıkardım. Üzerime gelirse onu nasıl alt edeceğimi bilmiyordum.

Daha fazla Doğudiyarlının at sürdüğü doğudaki taş duvara doğru çevirdim başımı, peşlerinde bir sürü ölümcül karga vardı. Raina oraya gitmiş olabilir miydi? Çaresizlere yardım etmek için? Nephele'in dediği doğruysa, bu ondan beklenir bir hareketti.

Sağlam elimle dizginleri çekip Mannus'u doğuya çevirdim ama Raina ve Nephele'in annelerinin yarı saydam bir duman bulutuyla çevrili tören çemberinin ortasında durduğunu görünce birden durdum. Parlayan kır saçlarını ve güzel yüzünü hemen tanıdım. Raina'nın daha yaşlı versiyonuydu ama yüz hatları Nephele'i de anımsatıyordu. Bana *yabancı* gelen tek şey vücudundan yayılmakta olan o güçtü.

Büyüyü söylerken dudakları ciddiyetle kıpırdıyor, elleri ve gözleri dua eder gibi havaya kalkıyordu. Ölü kuşlar ayaklarının dibine düşüyor yakındaki köy evlerini saran şiddetli yangınlar sönüyordu. Uçuşan kıvılcımlar kayboluyor, dumanlar dağılıyor ve tepede bir yağmur bulutu gürlüyordu.

Tanrılar, aşkına. Bunu *o* yapıyordu. Sadece o.

Bunca yıldır bu kadında hiç böyle bir güç hissetmemiştim, tıpkı Raina'da da hissetmediğim gibi. Sadece bir kez Nephele'i

seçtiğim sene onda güç hissetmiştim. Sanırım şimdi nedenini anlıyordum.

Ophelia Bloodgood imkânsızı başarmıştı. Ailesinin gücünü saklamıştı.

Bir Doğudiyarlı dişlerini gösterip hançerini kaldırarak kadına doğru yürürken, arkasında başka bir suikastçı daha belirdi; kızıl bir gölgenin içinde beden bulan, elindeki mızrağıyla gülümseyen bir hortlak. Etrafını karanlık sarmıştı ve sağ omzunda bir karga oturuyordu.

O gölgeleri ve adamı tanıyordum. Kral Regner öldükten sonra onunla bir kez karşılaşmıştık. O zaman çok masum görünüyordu. Yüzünü bu vadide göreceğimi hiç hayal etmezdim, hele ki gözlerinde cinnet parıltısıyla. O, hiçlikten gelen bir hiç kimseyken koca bir kıtanın lideri olan adamdı.

Sözünü tutmayan adam.

Gerçek adı olmayan adam.

Doğu'nun Prensi.

9

RAINA

Dirseğiyle boğazımı sıkan Doğudiyarlı bir ayı kadar güçlüydü ama ben ondan daha kurnaz ve hızlıydım. Dönüp karnına dizimi geçirince sendeleyerek geri çekildi ve elinden sıyrıldım.

Mena'nın önünde çömelmiş, kollarımı açmış duruyordum. O ise arkamda oturmuş, evinin duman altındaki köşesinde şarkı söylüyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, büyüsü şu anda herhangi bir etki yaratamayacak kadar zayıftı.

Kanaması vardı. Nereden yaralanmıştı, bilmiyordum. Bakacak zamanım olmamıştı. Sadece bu kazulet Doğudiyarlı kadının onu evine doğru ittiğini gördüğümde Mena'ya yardım etmem gerektiğini anlamıştım. Şimdi aynı kadın kapıyı ve tırpanıma giden yolu kapıyordu.

Tırpanımı alıp hırlayarak bana doğru hamle yaptı. Ama donup kaldı, yüzü ifadesizleşti. Nedenini hemen anladım.

Kadın dizlerinin üzerine çöküp yüzüstü ahşap zemine yığıldı. Sarı kafasının arkasındaki yaradan kan akıyordu. Arkasında Helena belirdi, kanlı kılıcı hâlâ havadaydı, tetikte bekliyordu.

Kılıcını indiren Hel, Doğudiyarlının üzerinden atlayıp kolunu boynuma doladı ve aceleyle, "Seni bulamayacağım diye

çok korktum! Nadasa bırakılmış tarlalara gel. Finn'le orada olacağız! Annemi ve ikizleri bulmalıyım!" dedi.

Ve bir anda, üstü başı kanlar içinde altın ipek bir pırıltı gibi kapıdan uçup gitti.

Mena'ya dönüp önünde diz çöktüm, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Bırak beni," dedi karnındaki yaranın üzerinden elini kaldırıp. "Zamanım geldi."

Ama böyle olmak zorunda değildi. Havada o kadar çok ölüm vardı ki, onunkinin inandığı kadar yakın olup olmadığını kestiremiyordum.

Sırrımı öğrenip öğrenmemesini umursamadan işaret dilinde şarkımı söylemeye başladım. "*Loria, Loria, una wil shonia, tu vannum vortra, tu nomweh ilia vo drenith wen grenah.*"

Bunlar şifa içindi, ölümün çok yakınımızdan geçmediği zamanlar için söylenen sözlerdi. Şarkının sözlerini tekrarlamaya başladığım sırada sağ elimin parmaklarım tuttu.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sende daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama enerjini benim için harcamana izin vermeyeceğim." Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Git. Değerli anneni bul. Tarlaya git."

Onu görmezden gelip sözleri tekrar denedim.

"*Loria, Loria, una wil shonia, tu vannum–*"

"Git, Raina!" diye bağırdı. "Annenin sana benden daha çok ihtiyacı var. Git!"

Ses tonunda bir şeyler vardı. Onu burada yanmaya terk etmek istemiyordum ama taşıyamazdım da. İyileştirmeme de o izin vermiyordu. Onu dışarı sürüklersem, biri mutlaka onu öldürürdü.

Başını iki yana salladı. "Sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun? Fedakârlık olmadan zafer kazanılmaz. Ben hazırım. Şimdi git."

"*Senin için geri geleceğim,*" dedim ona. "*Sana söz veriyorum.*"

Annemin güvende olduğundan emin olur olmaz bunu yapacaktım.

Hızla Mena'nın evinden fırlayıp çayıra doğru ilerledim. Yolda da önüme çıkan düşmanla savaştım. Kılıçların her çarpışında ve tırpanımın her darbesinde, hayatımın her an sona erebileceği gerçeğiyle yüzleşiyordum. Gümüş Kovuk'taki herkese aynı şeyi borçlu olsam da ölüm henüz benim için gelemezdi. Buna izin veremezdim.

Elimdeki silah gibi ben de dövülüp bileniyordum, darbe üstüne darbe indirerek öldürürken hareketlerim ciddileşiyordu. Yangınlar... yoksa diniyor muydu? O gök gürültüsü müydü? Yağmur kalan alevleri söndürebilir ve bize bir şans verebilirdi.

Annemin görüntüsü hemen dikkatimi çekti. Taş çemberin ortasında durmuş, hâlâ büyüsünü okuyordu. Yanma gitmek için hareket ettim ama görüş alanıma bir Doğudiyarlı girince her yerim kasıldı, çayırın batı tarafındaki dumanın ortasında sinsice ilerliyordu. Uzun adımları hesaplı ve kendinden emindi.

Elinde tuttuğu hançeri görünce ne yapacağını kestirdim.

Damarlarımda öfke dolaşıyordu.

Eteğimi toplayıp ayın hâlâ içime akmakta olan gücünü çağırırken koştum. İki sıçrayışta bir ziyafet masasının üzerine çıktım. Üçüncü sıçrayışta diğer tarafa geçtim ve tırpanımı aşağı doğru sallayarak bir darbeyle Doğudiyarlının kellesini ateş çukurunun içindeki kor ateşinin içine yuvarladım.

Annem kıpırdamadı, bakışları hâlâ gökyüzüne çevriliydi. Kıyıya sertçe vuran bir dalga gibi içime rahatlama yayıldı.

Onu kurtarmıştım.

Derken tam o anda arkadan gelen bir mızrak annemin karnına saplandı.

Zaman birden durdu.

Hareket edemiyordum.

Nefes alamıyordum.

Onunla göz göze geldik, mızrağı kavradı. Güzel yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Yarasından akan kan geçen yaz birlikte diktiğimiz beyaz elbisesini lekelerken tek söylediği, "Hayır," oldu. O parlak ışıl ışıl güzel gözleri kararmadan hemen önce dudaklarından dökülen tek kelimeyi duyabilmiştim.

Dehşet içime sıcak ve sert bir şekilde hücum ediyordu. Annem yere yığıldığında, yaklaşan ölümünün kokusu aramızdaki alana yayılırken içimi derin bir keder kapladı. Annemin ölümü de tıpkı kendi gibi kokuyordu. Güneşin ve ılık esintilerin anısıyla harmanlanmış karanfil, sonbahar yaprakları ve isli soğuk kokusu.

Katil, bot giydiği ayağıyla annemin sırtına bastırıp sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu mızrağıyla ittirdi.

Sonra gözünü bana dikti.

Buna *ben* sebep oldum. *Ben.* Onu kurtarabilirdim. Onu buradan çıkarabilirdim. *Herkesi* kurtarabilirdim. Bütün o küçük çocukları. Finn'i. Helena'yı. Betha'yı. Saira'yı. İkizleri. Tuck'ı. Emmitt'i. Bay Foley'yi. Mena'yı.

Saçlarımı yolmak, toprağı yumruklamak, acıyı kalbimden söküp atmak istiyordum. *Tanrılar* aşkına, neden suya bakmamıştım? Neden bütün gün gözlerimi Cadı Toplayıcısı'na dikmemiştim?

Doğudiyarlı elinde mızrak ve omzuna tünemiş bir kargayla bana doğru yürüyordu. Bileğinin bir hareketiyle kuş uçup gitti. Teninde kan lekeleri vardı. Halkımın, annemin kanı. İstediğini alırsa benim de kanım eklenecekti oraya.

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı uzaklaştırarak üzerimdeki şoku attım. Bu savaşçıda rahatsız edici bir şeyler vardı. Kıpkırmızı gölgeler sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi etrafında kıvranıyor o yaklaştıkça daha da kızarıyordu. Kısa saçları düzgünce geriye taranmıştı, öyle ki yüzü gözü kızardığında hemen belli oluyordu. Ellerinde bile kan renginde gölgeler vardı, sanki

her gözeneğinden kötülük sızıyordu. O kadar tekinsiz bir görüntüsü vardı ki, şeytanın vücut bulmuş hâli olduğuna emindim.

Geri çekildim, tırpanım yerde sürüklenirken eteğime basıp sendeledim. Evler yeniden tutuşmuştu, alevler çok hızlı ve yok edici biçimde yayılıyordu, fırtına bulutu da dağılıyordu. Artık ayın gücüyle, umutla ve hatta cehennem gibi bir öfkeyle dolup taşmıyordum. Bunun yerine, suçluluk ve kederden hissizleşmiş hâldeydim.

O kısacık anda, yaşayıp yaşamadığım umurumda değildi. Etrafımda ölüler ve ölmekte olanlar yatıyordu. Savaşçılar meyve bahçesini ve üzüm bağlarını yağmalıyordu. Atlarının toynak seslerini, koruda saklananların sessiz çığlıklarını duyuyordum, köyüm, *evim* yanıp kül olurken doğuda yükselen yangın dumanlarını görüyordum.

Cadı Toplayıcısı çayırın sınırlarında gezinip içine iblis kaçmış gibi savaşıyordu. Tek başınaydı ve yaralıydı, hançerli dev bir Doğudiyarlıyı durdurmaya çalışırken sağ kolu boşta sallanıyordu.

Bu olanlar diğer köylerin de başına gelmiş miydi? Cadı Toplayıcısı bu yüzden mi gecikmişti? Vadinin tüm insanları bu vahşete katlanmak zorunda mı kalmıştı? İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kaybın, yıkımın ve ölümün büyüklüğü içimi parçalıyordu. Bir okun uçuş hızıyla vadi silinip gitmişti.

Gizemli Doğudiyarlı bana yaklaştı. Ona beni öldürürse peşini bırakmayacağımı, kâbuslarında bile ona musallat olacağımı söylemek istedim ama gözlerinde rahatsız edici bir parıltı belirdi ve gülümseyerek mızrağını elinde çevirdi.

"Senin adın ne?" diye sordu meraklı bakışlarla başını yana yatırıp beni inceleyerek.

İçimde bir şey belirdi, kalkıp savaşmam için bana bağıran bir içgüdü. Ama artık çok geçti. Çok yakınımdaydı; yüzüne tükürebileceğim kadar yakınımda.

Gülmeye başladı. "Ateşli şey, seni. Kelime oyunumu mazur gör. Dayanamadım."

Ne aşağılık bir yaratıktı. Aldığı canların *hiçbiri*nden tek bir rahatsızlık bile duymayacak türden bir adamdı.

"Senin gibi bir savaşçıyı öldürmek çok yazık olur," diye ekledi. "Her ne kadar seni zincire vurulmuş olarak görmek istesem de dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramazsın."

Adam mızrağını bana doğrultup kolunu geri çekerken tenimde bir ürperti hissettim. Derin bir nefes alıp annemle son bir ân geçirmek için adamın arkasına baktım. Annemin yüzü boş bir maske gibiydi, gözlerinde hayat yoktu ama...

Yüzü, boynu ve elleri cadı işaretleriyle kaplıydı, yumuşak bir ışıkla parlıyor, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, özellikle de annemde. Hayal görüyor olmalıydım.

Ama... hayır. İşaretler oradaydı ve ölü bakışlarını bana dikmiş durumdaydı. Ve ağzı... *Hareket* ediyordu. Gücü tükeniyordu ama büyüsünü söylemeye devam ediyordu.

Bedeninde zayıf bir yaşam umudu bile olsa onu geri getirebilirdim.

Doğudiyarlı mızrağını kalbime fırlattığında tırpanımı son bir kez savurup mızrağın ölümcül ucunu köreltecek kadar güç topladım. Körelmiş uç, kale kapısına dayanan koçbaşı gibi göğüs kemiğime çarpıp beni çayıra savurdu.

Hava ciğerlerimi terk etti, ta ki iki büklüm olup acı içinde öksürmeye, içimi yakan dumanlı havayı solumaya başlayana dek.

Geceyi dolduran kehribar ve gri sisin arasından Cadı Toplayıcısı'nı gördüm. Saldırganımla benim aramda duruyordu, sırtı dönük, kılıcı kınındaydı. Sağ kolu yanında gevşekçe sallanıyordu ama sol elinde bir hançer tutuyordu.

"Onu almana izin vermeyeceğim!" Kılıcını hızlı ve geniş bir kavis çizerek savurdu. Doğudiyarlı geri çekilip bana saldırmaktan vazgeçti. "Sana da merhaba." Gülüyordu ve bu sefer sesi korkunç çıkıyordu; alçak ve derin, sanki içine iblis kaçmış gibi belli belirsiz tiz çığlıklar yükseliyordu. Mızrağından geriye kalanları bir kenara fırlatıp, "Ben de onu *istemiyorum* zaten," dedi. "Hem de hiç. Ben onu *öldürmek* istiyorum. Bunlar çok farklı şeyler."

Cadı Toplayıcısı yaklaştı, hançeri hazırdı ama siyah pelerininin uçuşmasıyla yüzünü bana döndü. Doğudiyarlı onu boynundan yakalamış, Cadı Toplayıcısı'nın hançerini kapmıştı.

Doğudiyarlı hastalıklı bir pislik gibi sırıtıyordu. "Peki şimdi ne olacak? Seni de mi öldüreceğim, eski dostum? Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

Cadı Toplayıcısı'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Biz dost falan değildik." Dişlerini sıkarak konuşmuştu.

"Haklısın. Bu da demek oluyor ki nazik olmama gerek yok. O zaman eğlence başlasın."

Cadı Toplayıcısı gecenin karanlığında parlayan yeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Kaç!" diye bağırdı ve tam o esnada savaşçı bıçağı onun böğrüne sapladı. İki kez kaburgalarının arasına geçirdi.

Cadı Toplayıcısı haykırarak tıpkı annem gibi yere yığıldı. Doğudiyarlı yine benim için geliyordu. Bu sefer gözlerinde hastalıklı, eğlenceli bir parıltı yoktu. Sadece öfke ve kararlılık vardı.

Güçlükle ayağa kalkıp etrafından dolandım ve çalıntı hançerinin savrulan ucundan kıl payı kaçtım. Cadı Toplayıcısı diz çökmüş, vücudunun can çekişen ağırlığını bir elinin üzerinde tutuyordu. Üzerine atlayıp kılıcını kayışından çıkardığımda şaşkın bakışları hâlâ üzerimdeydi. Kılıcı hayal ettiğimden daha hafif ve zarifti, bu yüzden rahatça ileri atılıp Doğudiyarlının göğsüne saplayarak kalbini deşmeyi umuyordum.

Ama birden şeytani gülümsemesini takınarak kıpkırmızı bir dumana dönüştü.

Adamın içinden geçtim. Ya da *o* her neyse içinden geçtim.

Dengemi kaybedip dizlerimin üzerine düştüm, kılıcın kabzası avucumu yaralamıştı. Üzerime garip bir his çöktü. Sanki yıllardır içimde olan, doğal olmayan bir gerilim serbest kalmıştı. Hiç tanıdık gelmeyen bir güç dalgası içime dolarak beni tüketiyordu.

Ellerim. Anneminkilere benziyordu. Daha önce bedenimde olmayan cadı işaretleriyle kaplıydım. Nefes nefese gözlerimi kırpıştırdım, rüya gördüğümden emindim. *Tüm* bunları rüyamda görmüştüm ben.

Ama o anda çimenlerin arasında, tam orada, ulaşabileceğim bir yerde Tanrı Bıçağı'nı gördüm. Sanki Finn onu benim için bilerek buraya bırakmış gibiydi.

Arkamda biri belirerek birden tüylerimi diken diken etti.

"Beni özledin mi?" Doğudiyarlının sözleri kulağımın dibinde duyuluyordu.

Tanrı Bıçağı'nı kapıp ters çevirdim, bıçağı herhangi bir yerine saplayabilmek için dua ederek salladım. Sol şakağından sağ çene çizgisine oradan dudaklarına doğru attığım kesikten kan fışkırdı. Uluyordu, çıkardığı ses tekinsizdi.

"Lordum!" diye bağırdı biri.

Üstümdeki adam onları susturmak için sadece elini kaldırdı. "Gidin!" diye bağırdı.

Tanrı Bıçağı'nın vereceği hasarın sonucunu bilmiyordum. Bu katil az önce gözlerimin önünde dumana dönüşmüştü, köylüleri öldüren adamları gibi hangi şeytani büyüden besleniyordu bilinmez ama onun da parçalanabileceğini hayal ettim.

Bir dakika. *Lordum. O ve adamları.* O bir liderdi. Ama... ah, tanrılar aşkına, bu normal bir Doğudiyarlı değildi. Bir komutan da değildi. Büyücülerinden biri bile değildi.

Az önce prenslerinin yüzünü parçalamıştım. Tanrı Bıçağı babamın iddia ettiği kadar ölümcülse belki de onu öldürmüştüm.

Öyle *olmalıydı.*

Prens elini kanayan yanağına götürüp yüzündeki kesiğe bastırdı. Siyah gözleri şiddetle parlayarak kanına bulanmış Tanrı Bıçağı'na çevrildi. Ona dair her şey birden değişti, tüm varlığını saran o kırmızılık birden karardı.

Bıçağa uzandı ama ben onu sımsıkı tutuyordum. Bileğimden tutup elimi yere çarptı ama yine de bırakmadım, bıçağın kabzasını ölümüne kavramıştım.

Son bir hain haykırışla iğrenç yüzünü benimkinden bir santim aşağı indirdi. Aralık dudaklarından çeneme, ağzıma kan damlıyordu.

"Tekrar karşılaşacağız, Koruyucu," diye mırıldandı. "Karşılaştığımızda da o bıçağı kalbine saplayıp zavallı küçük ruhunu içime çekeceğim."

Ölmezse yapardı.

Bıçağı kalbine sapladım ama yine karanlık bir girdaba dönüşüp ortadan kayboldu.

Orada öylece uzanıp isli gökyüzüne baktım. Şok, içime dalga dalga yayılıyordu. Tanrı Bıçağı'nda garip bir sıcaklık vardı, elimde âdeta uğulduyordu.

Bu, Tanrı Bıçağı'nın gücü müydü? Doğu'nun Prensi'ni dünyadan silmiş miydi şimdi? Yoksa kendiliğinden mi yok olmuştu? Yüzündeki yara yüzünden ölecek miydi? Bu nasıl öğrenecektim?

Oturmak acı veriyordu ama kendimi zorladım. Artık görünürde tek bir Doğudiyarlı yoktu. Bıçağı kemerime sokup güçlükle ayağa kalkmaya çalışarak Cadı Toplayıcısı'nın yanından geçtim. Annemin yanına giderek dizlerimin üzerine çöktüm. Dudakları artık hareket etmiyordu ama o işaretler...

Ona yardım etmeliydim.

Havadaki dumandan gözlerim yanıyordu. Yaşamın melodisini çoklu bir dua gibi gecenin karanlığına okuyup yaşam

kaynağım olan aya seslenerek, büyümün annemin nazik ruhuna verilen zararı onarmasını diledim. Onun cadı kanma yeniden hayat üflemeleri için Kadimlere yalvardım. "*Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah.*"

İçimde büyüyen gücü hissedebiliyordum.

"*Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah.*" Güzel annemin yaşadığını, güldüğünü, dans ettiğini hayal ettim ve onun değerli hayatının parıltılı bağlarını yeniden örmek için var gücümle uğraştım. "*Loria! Loria! Anim alsh tu brethah! Vanya tu limm volz! Sumayah! Anim omio dena wil rheisah!*"

Hiç kıpırdamıyordu.

Orada öylece kalakaldım. Sersemlemiş ve ıstırap içindeydim. Yanan odunların çatırtısından ve gıcırtısından, yayılan yangının uğultusundan başka ses yoktu. Gözlerim yaşlarla dolarken köye baktım.

Kimse kımıldamıyordu. Hiçbir yerde hayat belirtisi yoktu. Ateşin gölgelerinde bile. Mena da evlerinde saklananlar da yanarak yok olmuşlardı.

Kalbimdeki acıyla güçlükle ayağa kalkıp gecenin karanlığına doğru koşmaya başladım. Duman o kadar yoğundu ki bırakın köyün eteklerindeki taş duvarı, ayı bile göremiyordum.

Ama Finn'in atölyesine giden yolu gözüm kapalı bulabilirdim.

Her yer gibi orası da yanıyordu. Tapınak. Tabakhane. Meyve bahçesi ve üzüm bağları. Çok fazla ölü vardı, tüm dünya yanıyordu.

Nefes almakta zorlanarak kolumla ağzımı kapayıp herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye etrafı kolaçan ettim; Finn'den, ailesinden ve hatta tatlı Tuck'tan herhangi bir iz arıyordum.

Finn'in evine koştum, ıslık çalmaya çalışıp çağrımı duyması için dua ettim ancak kapının orada yanmış ve kararmış üç cesetle karşılaştım.

Tökezleyerek geri çekildim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Cesetlerden ikisi çok küçüktü.

Betha ve ikizlerdi.

Korkunç bir gürültüden sonra ev birden çöktü. Bir aile, bir geçmiş, sevdiğim insanlar yok olmuştu.

Ama sonra hatırladım.

Helena. Finn. Nadasa bırakılmış tarlalar.

Dönüp o yöne fırladım ama açıklığa ulaştığımda boş arazi ve bir duman örtüsünden başka bir şey yoktu. Orada ne kadar durup baktığımı, beklediğimi bilmiyorum ama sonunda uyuşmuş gibi köye geri döndüm. Göğsüm sıkışıyordu, kalbimin yerinde derin bir boşluk, bir oyuk vardı. Finn ve Helena'nın alevlere teslim olma ihtimallerini düşünmek bana acı veriyordu. Tanrılar bana yardım etsin, böyle bir işkence çekmelerindense onları ellerimle öldürebilirdim. Onlar için her şeyi yapardım.

Ama yapmamıştım, değil mi?

Bitkin, dumandan ve gözyaşlarımdan boğulmuş hâlde annemin yanına döndüm. Kimse kalmamıştı. Sadece ben vardım. Muhtemelen Doğu'nun Prensi'nin planı buydu; beni öldürmeyip boşluk ve mutlak yalnızlık gibi bir kaderle cezalandırmak. Hayatım dışında *her şeyimi* benden almak.

Birinin omzuma dokunmasıyla yerimden sıçradım ve Tanrı Bıçağı'nı havaya kaldırdım, herkes gibi ben de kendimi ölüme hazırlıyordum.

Cadı Toplayıcısı'nın vadi yeşili gözleri benimkilerle buluştu. Dizlerinin üzerine çökmüş, kanayan yarasını tutuyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama dudaklarından herhangi bir ifade çıkmadan yere yığıldı.

Bir süre sonra yaklaşıp bıçağımı boğazına dayadım, bıçağın ucu deriyi ve kemiği kesmeye hazırdı; tam da Finn'in onu hazırladığı gibi. Çok öfkeliydim, kalbimdeki acı beni yiyip bitiriyordu. Tanrılar aşkına, onu suçlamak istiyordum.

Cadı Toplayıcısı çenesini kaldırıp bana baktığında içimde bir suçluluk hissi kıpırdandı. Hıçkırıklarıma engel olamıyordum, beni bu şekilde, kederden tükenmiş hâlde görmesinden nefret ediyordum. Hayatım boyunca Cadı Toplayıcısı'ndan korkarak yaşamıştım ve şimdi onu öldürme şansım vardı. Yine de bu korkunç alevlerin ışıltısı altında korkulacak ya da öldürülecek bir adam görmüyordum, sadece... sıradan bir adam görüyordum.

Nefes almakta zorlanıyordu, her nefesi hırıltıydı. Karanlık gökyüzüne baktı ama sonra bana döndü. Derken akla hayale gelmeyecek bir şey sordu.

"Yaşamam için bana şarkı söyle." Anneme baktı. "Seni gördüm. Seni duydum. Yapabileceğini biliyorum. Burada ölmeme izin verme. Kazanmalarına izin veremeyiz. Ben daha hayattayken bana şarkını söyle."

Gözlerinde çaresiz bir yalvarışla bana bakıyordu. Kurtarmam gereken son kişiydi ama yine de yaşam umudu taşıyordu, bense ölümle çevrelenmiştim. Sadece güneş doğduğunda yanımda başka birinin olmasını istiyordum.

Ama o, başka biri değildi.

O Cadı Toplayıcısı'ydı.

Bu yüzden taş gibi sert bir kalple ayağa kalkıp oradan ayrılmak üzere arkamı döndüm.

10

ALEXUS

Bir an için Raina Bloodgood'un bana yardım edebileceğinden emindim. Bu boş bir umuttu çünkü bir süre sonra ayağa kalkıp oradan ayrılmak üzere arkasını döndü.

O sadece bir kâhin değildi. Aynı zamanda bir dirilticiydi.

Ve beni burada ölüme terk edecekti.

En azından bu uzun hayatta son göreceğim şey hem güzelliği hem de öfkesiyle güçlü bir kadın olacaktı. Ölümümü istese bile narin ama vahşi ve etkileyici bir ruhtu.

Son birkaç yıldır Toplama Günü'nde Gümüş Kovuk'u her ziyaret edişimde ona bakmaktan kendimi alamamıştım ancak o başını kaldırıp gözlerimin içine hiç bakmamıştı. Onu suçlayamazdım. Başka bir hayatta olsaydım onu tanımaya çalışırdım. Ona hayran olur, kendi yazdığım şiirlerden okurdum. Onunla birlikte papatya tarlalarında yürür, derede dans ederdim.

Ama burası başka bir hayat değildi.

Dönüp giderken omzunun üzerinden bana uzun uzun baktı. Kanlı, isli elbisesiyle ayakta dururken onu izledim, rüzgâr uzun saçlarından papatyaları söküp atıyor, beyaz yapraklar kar taneleri gibi dumanın arasından süzülüyordu.

Konuşabilseydim, buraya ona yardım etmek için geldiğimi söylerdim; hepimize yardım etmek için. Ona kötü biri olmadığımı söylerdim. Evet, tamamen iyi değildim ama asla ona zarar vermeyeceğimi anlatırdım. Ölümümün getireceklerinden korktuğumu, onu yalnız bırakmaktan endişe ettiğimi söylerdim çünkü gerçekten ne kadar yalnız olabileceğinin ya da onu bekleyen kötülüğün farkında değildi.

Ona Littledenn'e gitmesini söylerdim. Yer altı mahzenindeki tüm o kadın ve çocukların hayatta kalıp kalmadığına bakmak için. Onları vadiden çıkarmasını söylerdim ama nereye gideceklerini bilemiyordum.

Korkarım ki Kuzeydiyarlıların daha önce hiç görmediği türden bir savaş yaklaşıyordu. Doğu'nun Prensi gerçekten de Gölge Dünya'ya giriş yapmıştı. Ayrıca olmaması gereken bir gücü vardı, insanların iddia ettiği her şeyin canlı bir karışımıydı: gölge, ruh ve günah.

Ölümüm Doğudiyarlıların Yazdiyarı fethetme şansını azaltacaktı ve bunun için her şeyi feda etmeye hazırdım.

Ama Tiressia'nın asıl korkması gereken şey arkamda bırakacaklarımdı. Ben hem bir kurtuluş hem de lanettim. Biri olmadan diğeri olamazdı.

Raina'nın bakışlarındaki karanlık ifade birden aydınlandı. Yanıma dönüp çimlerin üzerine diz çöktü. Etrafımıza küller yağıyordu. Kendi içinde yaşadığı çatışmayı gözlerinde görebiliyordum ama tam son nefeslerimi vermek üzereyken narin ellerini kaldırdı ve şimdiye kadar gördüğüm en zarif hareketlerle şarkı söylemeye başladı.

II

RAINA

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey dumanlı bir gökyüzüydü, nefes almak canımı yakıyordu. Yanıma kıvrılmış, sıcak ve rahatlatıcı bir bedenin yanında yatıyordum. Bir an için annem sandım. Ama ölümün yankısı göğsüme vurarak kalbimin derinliklerine yerleşiyordu. Yanımdaki annem değildi, bu düşünceyle içimi beni yeniden karanlığa sürükleyen bir hüzün kapladı. En azından çalınan ölüm olması gereken yerde gibiydi.

İçimde.

Tok bir ses, "Buraya gel, güzellik," diye fısıldadı. Köyümün ufalanan külleri gözden kaybolurken, birinin beni uzaklara taşıdığının belli belirsiz farkındaydım.

Gözlerimi ikinci kez açtığımdaysa üzerimde battaniye gibi uzun bir pelerin vardı. Dünya artık yanmıyordu ve sanırım vadideyim, sabahın loş ışığı bulutların arasından süzülüyordu. Bir atın üstündeydim, güçlü kollar bir yandan dizginleri sıkıca tutarken bir yandan da beni kucaklıyordu. Yuların *çın çın çın*

sesini, nalların yumuşak patırtısını duyuyordum ama beşik gibi sallanırken uykuma çabucak geri döndüm.

Kendimi uykuya tamamen bırakmadan önce beni tutan adamın sakallı yüzüne baktım, o da bana baktı. Başım omzuna yaslıydı, ağzı o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığı dudaklarımın üzerinde hissediyordum.

"Her şey yolunda. Dinlen."

Kalbim çarpıyordu, bir yanım *kaç oradan* diye bağırıyordu, diğer bir yanımsa adama daha yakın olmak istiyordu. Onunla birlikte olmamalıydım ama onunlaydım ve nereye gittiğimizi soramayacak kadar yorgundum. Hâkimiyetini yitirdiğim gözlerim kapanırken Cadı Toplayıcısı'nın sıcaklığına doğru kıvrılıp uykuya daldım.

❦

Vadinin etekleri boyunca akan derenin yumuşak uğultusuyla üçüncü kez uyandım. Büyük bir meşe ağacının gölgesi altında ezilmiş, uzun otlardan oluşan bir açıklıkta uzanıyordum. Yaprakları başımın üzerinde uçuşup hışırdıyordu. Baharat, sandal ağacı, sanki biraz ardıç ve kumaşı yağmurdan korumak için kullanılan koyun yağı gibi kokan koyu renkli bir pelerine sarınmıştım. Kumaş aynı zamanda duman ve binlerce ölümün kokusunu da taşıyordu. Bu beynimi sarsıp beni kendime getirdi.

Birden ayağa fırlayıp irkildim, elimi göğüs kafesime götürdüm. Göğsüm sanki bir tanrı tarafından yumruklanmış gibi ağrıyordu.

Dikkatle etrafıma bakındım. Aysız bir gece kadar siyah bir savaş atı, sanki dünyanın geri kalanı gece meydana gelen yıkımdan habersizmiş gibi ağır ağır akan dereden su içiyordu.

Derenin kenarında da Cadı Toplayıcısı oturuyordu.

Açık bıraktığı simsiyah nemli saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyordu. Yıpranmış dar bir deri pantolonla yanla-

rında ve kollarında yırtıklarla kurumuş kan lekeleri olan bol keten bir tunik giyiyordu. Aklımdan, *Ne büyük bir çelişki,* diye geçirdim. Heybetli, korkutucu bir Toplayıcı; sert, durdurulamaz ve boyun eğmez. Ama şimdi burada, esintiyle havalanan saçlarıyla geniş omuzları çökmüş hâlde vadide diz çöküyordu. Elinde koparılmış bir demet papatya vardı, simsiyah saçlarıyla saygıyla eğilmişti.

Annemin saçıma ördüğü çiçekle Finn'in bana nasıl dokunduğunu hatırladım, onlara dokunmak için elimi kaldırdım ama artık saçımda değildi.

Cadı Toplayıcısı çiçeğin yapraklarını teker teker sakin akıntıya bıraktı ve yüzlerce çiçek akıntıda süzüldü.

"Her ruh için bir papatya," dedi, kelimeleri bir dua gibi fısıldayarak.

Halkıma ait bir ritüeli gerçekleştirdiğini fark etmiştim. Gümüş Kovuk, Littledenn, Penrith ve Hampstead Gölü'nde ölenler için Kadimlere dua edilir ve vadinin en sevilen çiçeğinden sunulurdu.

Bana bakmak için dönünce aramızdaki hava yeniden kıvılcımlandı. Tenimde keşke olmasaydı dediğim bir ürperti hissettim. İğrendiğimi söylemek isterdim ama yalan olurdu.

Gözlerindeki bir şey bende ona daha yakından bakma isteği uyandırıyordu, sanki yeterince dikkatli bakarsam bütün bir evreni görebilecekmişim gibi. Olay gözlerinin rengindeydi; daha derin ve daha delici olamazdı, gün ağarırken zümrüt taşı gibi parlıyorlardı.

"Nasılsın?" Sesi yumuşak ve nazikti, köyün içinde bağırarak bizleri uyardığı zamanki gibi değildi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Bir rüyaya dalmış gibiydim. Her an biri beni sarsıp uyandırabilirdi. Toplama Günü'nün ertesi sabahı olmak üzereydi ve paramparça olmuş dünyam kendini yeniden bir araya getiriyordu. Ama boğazım isten kurumuş ve ağrıyordu; mavi elbisem fırtınalı bir gökyüzü

rengindeydi, eteğim ve elbisemin üst kısmı da kahverengi lekelerle kaplıydı.

Bir de ellerim...

Ellerim titriyordu, kül ve kurumuş kan içindeydi; öldürdüğüm savaşçıların kanı, annemin kanı, kötülük dolu bir prensin kanı.

Cadı Toplayıcısı ahşap, yarı yanmış kâsenin içindeki papatyaları alıp içini dere suyuyla doldurdu ve üç geniş adımda yanıma geldi.

Daha şiddetli titriyordum. Annem kederin hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıktığını ve sevdiklerimizin, hayatımızın en önemsiz görünen zamanlarını nasıl doldurduğunu nadiren fark ettiğimizi söylerdi. İşte o anlarda yokluklarının acısı çok daha derinden hissedilir, o anların kıymetini bildiğimizdeyse içimizi bir ferahlık duygusu sarardı.

Tıpkı şu anda annemin kâsesine bakarken olduğu gibi.

Cadı Toplayıcısı kâseyi çimlerin üzerine bırakıp botundan bir hançer çıkardı. Tuniğinden bir parça kesip bıçağı geri eski yerine koydu ve kumaşı berrak suya daldırıp şefkatli bir dokunuşla yüzümü sildi.

"*Şşş.* İşte oldu, ağlama. Her şey bitti. Güvendesin." Sesi hâlâ çok samimi, çok nazikti. Bir kadının teselli bulabileceği türden bir sesti; en güçlü iradeyi bile fethedebilecek bir ses.

Ondan uzaklaşmalıydım, dokunuşundan, yardımından, yakınlığından ama gözyaşlarım şiddetle, kontrolsüzce akıyordu ve titriyordum...

Çok fazla insan öldürmüştüm.

Cadı Toplayıcısı saçlarımı okşayarak yüzümden çekti ve gözlerimin içine bakarak âna dönemi sağladı. "Suya gel. Ellerini yıkayalım."

Bir kolunu belime dolayarak dereye kadar yürümem için bana yardım etti ve kenara koyduğu çiçeklerinin yanında diz çöktük. Zaten temiz olan teni mis gibi toprak kokuyordu. Ben uyurken banyo yapmış olmalıydı.

"Büyüyle kendini tüketmişsin," dedi ellerimi suyla ovarken. "Bir hayatı ölümün eşiğinden kurtarmak için çok fazla güç gerekir. Şafak vakti uyandığımda yanıma yığılmış yatıyordun."

Onca insan arasında tam da adamı sırrımı öğrenmişti. Zihnimin bile kavrayamayacağı kadar iyi huylu görünen bu adam yeteneklerim sayesinde burada, hayattaydı.

O yeşil, insanın ruhuna işleyen bakışlarını bana çevirerek benimle göz göze geldi. "Yaptığın şey için teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum." Tekrar akıntıya dönüp ellerimi nazikçe yıkamaya devam etti ama kan ve is bir türlü çıkmıyordu.

Şaşkınlık içinde sudan uzaklaşıp ellerime baktım. Avuç içlerimde, bileklerimden parmak uçlarıma kadar uzanan üzerinde kıpkırmızı, mor ve altın sarmaşık desenli gümüş girdaplar vardı. Elbisemin kolları dardı ama onları elimden geldiğince yukarı sıyırdım, kollarımda da desenler vardı. Geriye yaslanıp eteğimi yukarı çektim. Bacaklarımda da desenler devam ediyordu.

Daha önce bedenimde olmayan cadı işaretleri. Doğu'nun Prensi peşime düşmüşken onları fark ettiğimi hayal meyal hatırladım. Yaşam büyüsü için altın, şifa büyüsü için kırmızı, ormanın sınırında yarattığımız koruyucu büyü gibi sıradan büyüler için de gümüş. Mor da Görü için olmalıydı.

Hayret dolu gözlerle bakakaldım.

"Bunun sebebi annen," dedi Cadı Toplayıcısı. "Herkesin bildiğinden çok daha güçlüydü. Kendi işaretlerini sakladığı gibi senin işaretlerini de saklamıştı ama..." Durakladı, soğuk elimi tutup kendi sıcak avucuna koyarken gözleri şefkat doluyordu. "O ölünce büyü dağıldı ve işaretlerin görünür hâle geldi. Çayırdayken nasıl belirdiklerini gördüm, Raina."

Bedenim çok ağır, zihnim yorgundu. Sanki düşüncelerim anı yakalamaya çalışıyordu. Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tüm hayatımın bir yalan, annemin aldatma ustası ve benim de aptal olduğumu söylüyordu.

Ama bir de...

Ellerimi hışımla elinden geri çektim. Cadı Toplayıcısı ailelerin soyadlarını biliyordu, ki onları bile aklında tutması zor olmalıydı. Owynler. Bloodgoodlar. Foleyler. Vadide yüzlerce soyadı vardı. Ama ya isimler? Hele de sürekli görmezden gelinen bir kadının ismi?

"*Adımı nereden biliyorsun?*" Elimden geldiğince dudaklarımı oynatarak kelimeleri anlamasını sağladım. Boğazıma ve dudaklarıma dokunup başımı iki yana sallayarak konuşamadığımı anlaması için elimden geleni yaptım.

Annemin bana seslendiğini mi duymuştu acaba?

Duymuş *olmalıydı.*

Yüzümü inceledikten sonra çok tuhaf bir şey yaptı ve elleriyle parmaklarını annemin bana öğrettiği şekilde hareket ettirdi.

"*Adını yıllardır biliyorum,*" dedi işaret diliyle.

Ayağa kalkmaya çalışıp birkaç adım geriledim, sonunda meşe ağacına yaslanarak durabildim. Cadı Toplayıcısı da ayağa kalktı, ellerini dua eder gibi açtı.

"Sorun yok," dedi ve işaret dilinde konuşmaya devam etti. "*Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok. Benden nefret bile edebilirsin. Ama lütfen kaçma. Artık gidecek hiçbir yer yok.*"

Sırtım kaskatı kesildi, ellerimi anca biraz zaman geçince hareket ettirebildim. "*İşaret dilini nereden... nereden biliyorsun?*"

O daha konuşamadan cevabını tahmin ettim. Yıllar boyunca vadimizden onlarca Muhafız Cadı toplamıştı ama ona benimle bu kadar ustaca konuşmayı öğretebilecek yalnızca bir kişi vardı. Sağ eliyle harfleri tek tek elleriyle söyleyişini izledim.

N-E-P-H-E-L-E.

Düşüncelerim öfkeye dönüştü, tıpkı geri kalan her şey gibi. Zihnimde *yalancı* kelimesi yankılanıyordu. Üzerine atılarak onu göğsünden ittirdim. Her ne kadar bir duvara toslamışım gibi hâlâ çok güçsüz hissetsem de sendelemesine yetti. O sırada kenara attığı kılıç kayışını ve kılıcını gördüm. Çok uzaktaydı, bu yüzden botundaki hançere hamle yaptım.

Bir anda elimden kurtulmaya çalışınca ona saldırmaya başladım. Tırnaklarımı tenine geçirmeye kalkınca da bileklerimi yakalayıp beni meşe ağacına doğru itti.

Kollarımı alçak, kalın dallara sıkıştırarak bedeninin ağırlığını göğsüme, kalçama, uyluğuma bastırdı. Kurtulmak için kıvrandım ama sonra bunu bir avantaja çevirmeye karar verdim. Çok zor nefes alıyorduk. Aramızdaki sürtünme dayanılmaz ve istenmeyen bir şeydi, bu yüzden başımı öne eğip ona kafa attım. Geri çekildi ama o daha uzaklaşamadan bu kez ağzına kafa attım.

Alt dudağı kanarken bana vahşi bir yaratıkmışım gibi bakıyordu. Belki de öyleydim, en azından şu anda.

"Sakinleşmen gerek," diye homurdandı, alnını alnıma dayayarak kafamı bile kontrolü altına aldı. "Ben senin düşmanın değilim. Artık değilim. Bir cevap istiyorsan, beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmeni ve açıklamama izin vermeni öneririm."

Bir kez daha beni ağaca bastırarak sözlerini noktaladı. Bu hareketi bana dokunan bedenini daha çok hissetmemi sağladı; dudaklarımdaki sıcak nefesini, dimdik duran o uzun, güçlü bacaklarını, benimkine karşı yükselip alçalan kaslı göğsünü ve beni sıkıca tutan sert, güçlü ellerini.

İkimiz de uzun bir süre kıpırdamadık, aramızda hiç istenmeyen ve beklenmedik bir sıcaklık dolanıyordu. Beni daha sıkı tutsa da canımı yakmıyordu. Parmaklarımı araladım, nefesimi düzene soktum ve kaslarımın gevşeyip ona karşı yumuşamasına izin verdim; tüm bunlar rahatlama belirtileriydi.

Çünkü ihtiyacım olan tek şey vardı, o da beni serbest bırakmasıydı.

Hemen.

Sonunda başını geriye çekip bana baktı, iri vücudu hâlâ benimkini sıkı sıkı kafeslemişti. Teslimiyetim gözlerinden okunuyordu.

Başını çevirip yere kan tükürdü. "Tekme yok, vurmak yok, ısırmak yok, saldırmak yok. Sadece konuşacağız. Bu kadar. Tamam mı?"

Başımla onaylayınca beni serbest bıraktı ve birkaç adım geriledi. Bana bakarak ağzını koluna sildi, biraz sarsılmış görünüyordu. Belki onun da mesafeye ihtiyacı vardı.

Uzun bir süre beni tekrar tekrar inceledi. Bu sefer bakışlarıyla her yerimi süzdü. Yavaş yavaş. Sonunda gözlerini kaçırıp parmaklarını uzun saçlarında geçirip iç çekti.

Neden ona bakıyordum? Neden her hareketini hafızama kazıyordum?

Dokunuşunu hâlâ hissettiğim bileklerimi ovdum ve titrek bacaklarımla ağaçtan uzaklaştım. Sadece bitkin, acılı ve kederliydim; zihnim ve bedenim yaşadıklarımdan ve onun lanet olası hayatını kurtarmaktan dolayı tükenmiş durumdaydı. Hepsi bu kadar. Sağlıklı düşünemiyordum.

"Vahşi bir hayvan gibi davranmadığın için teşekkür ederim," diye tersledi beni. Başparmağıyla yaralı dudağına dokununca inledi. Elleriyle işaret diline geçti. "*Hadi sor sorularını. Eminim çok sorun vardır.*"

Tanrılar aşkına, aklımdan geçenler hakkında hiçbir fikri yoktu. Kafamda birbiri ardına bir sürü soru beliriyordu, hangisini soracağıma karar verirken ellerimi elbisemin içinde yumruk hâline getirip derin bir nefes verdim.

"*Nephele sana neden benim dilimi öğretti ki?*" Her kelimeyi güçlü bir şekilde şekillendirdim.

"*Çünkü o benim arkadaşım,*" dedi. "*Buna inanmak senin için zor olsa da o benim arkadaşım.*"

Arkadaş mı? Ablam bu adamla arkadaş mıydı? Bu adamla hayatımız boyunca benzerlerinden korktuğumuz bu Cadı Topluluğu'yla? Daha imkânsız bir durum olamazdı.

"*Nephele bana yıllar önce zaman öldürmenin bir yolunu öğretti,*" dedi ellerini kusursuz bir hassasiyetle hareket ettirerek

"Ve seni özlediği için Toplama Günlerinde asla kız kardeşini seçmeyeceğime dair bana yemin ettirdi. Baban öldüğünden en azından kızlarından birinin annenizin yanında olmasını istiyordu. Raina Bloodgood'un Gümüş Kovuk'tan asla ayrılmayacağına dair söz verdim. En azından benim yüzümden ayrılmayacağına."

Sözleri tüm benliğimde bir şok etkisi yarattı. Hiçbir zaman seçilmeyişimin nedeni yeteneksizliğim ya da cadı işaretlerimin olmaması değildi demek. Annem beni koruduğu için ve ablam Cadı Toplayıcısı'ndan beni bağışlamasını istediği içindi. Bunların hiçbirini aklım almıyordu. Annemin neler yapabileceğimi bilmesi, ablamın Cadı Toplayıcısı'ndan benim korumasını istemesi ve bu arzusunun yerine getirilmesi bana çok yanlış geliyordu.

"Tahmin etmeliydim," dedim ellerimle aklımdakini haykırarak, her hareketim ağrıyan göğsümü sızlatıyordu. *"Seni tanımlayan onca korkunç şeyin yanı sıra, aynı zamanda bir yalancıymışsın."*

Bütün vücudu kaskatı kesildi, bana tehditkâr bir bakış attığında neredeyse irkildim. Ama kendimi tuttum.

"Emin ol, ben pek çok şeyim." Şakaklarındaki ve ön kollarındaki damarlar her keskin kelimede daha da belirginleşiyordu. *"Ama yalancı değilim."*

Etrafımızdaki vadiye döndüm. *"Ama işte buradayız. Verdiğin sözler buraya kadarmış."*

Bu zayıf bir suçlamaydı. Ablamla yaptığı anlaşmayı hiçe sayıp beni köyümün harabelerinde yalnız bırakabilirdi. Öfkemden kurtulmam gerekiyordu ve şu anda tek hedefim oydu.

"Evet," dedi burnundan gülerek. "İşte buradayız." Sonsuz gibi gelen bir an daha geçti, bakışları sert ve keskindi. "Seni Kış Hisarı'na zarar görmeden götürmeyi ablana borçluyum," diye devam etti. "Ama dediğim gibi, ben yalancı değilim ve lanet olsun ki zamanımız daralıyor, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda sana karşı dürüst olmalıyım. Bir hafta önce Kış Hisarı'na, Doğu'nun Prensi'nin Kral Regner'ın Kuzeydiyar'la yaptığı anlaşmayı bozmayı planladığı haberi ulaştı. Haberin

doğruluğundan emin olmak için belli bir büyüye ihtiyacımız vardı. Sadece sende bulunan türden bir büyüye. Toplama Günü için benim seçimim sen olacaktın çünkü ablan senin gerçek Görü yeteneğine sahip olduğunu iddia etti. Ama geç kaldım."

Littledenn, Penrith ve Hampstead Gölü'nün sönmekte olan korları son nefeslerini verirken Cadı Toplayıcısı yüzünü masmavi gökyüzünün yerini gri bulutların aldığı batıya çevirdi.

Parmaklarımı şakağıma bastırdım. Aklımda çok fazla düşünce dönüyordu. Doğudiyar Prensi'ni sonsuza dek Gölge Dünya'ya göndermiş olmak için dua ediyordum. Böylece onu ele geçiren kötülük ne olursa olsun kimseye zarar veremezdi. O pisliğin, Cehennem Katmanları'nın en derin, en karanlık çukurlarında gizlenen bir gölge hortlak olarak kalmasını umuyordum.

Ama aklımın almadığı şey Nephele'in Cadı Toplayıcısı'nı benim için göndermiş olmasıydı. Ona sırrımı söylemişti. Beni abartmış olsa bile, yine de asla söylememeye yemin ettiğimiz bir şeyi en büyük düşmanımıza ifşa etmişti.

Kehanet yoluyla bir şeyler görebildiğimi öğrendikten kısa bir süre sonra köyü terk etmişti. Sular benimle konuşana kadar benim için bu bir oyun, bir şakaydı. O zamanlar böyle bir büyü gücüm olduğunu tam olarak anlamamıştık, ben de bir süre nasıl kullanacağımı öğrenememiştim. Nephele gideli sekiz yıl olmuştu, kardeşinin ruhunu Kral'a satacak kadar değişmiş olabilir miydi?

Cadı Toplayıcısı'na ters ters baktım. "*O asla böyle bir şey yapmaz.*"

Ama belli ki yapmıştı, her ne kadar Görü yetisini kolay bir şey gibi göstermiş olsa da.

Cadı Toplayıcısı bana doğru büyük bir adım attı. Yırtık keten tuniği rüzgârda dalgalanarak sarılı, kalın kolunu ve normal şartlarda korkunç bıçak yaralarının olması gereken kaburgalarını kaplayan esnemiş kaslarını ortaya çıkardı. Ama büyü gücümle

onu iyileştirdiğim için sadece hafif bronzlaşmış kusursuz bir ten görüyordum.

"Senin yeteneğinle, saldırıyı öngörebilir belki de Doğudiyar ordusunu tehdit hâlîne gelmeden durdurmanın bir yolunu bulabilirdik. Belki de vadideki herkesi kurtarabilirdik. Nephele bunu biliyordu ve senin neler yapabileceğini bize söylemesi gerektiğinin de farkındaydı. O sadece vatanını seven herkesin yapacağını yaptı. Onu sırrınızı korumaya çalışıyordu. Onu suçlamayı bırak," dedi.

Sözleri derinlere yerleştikçe alevlenen öfkem dinip küle dönüşüyordu. Doğudiyarlılar vadiye köylüleri öldürüp gitmek için gelmemişlerdi. Meseleleri asla bizimle ilgili değildi. Biz sadece onlara engeldik. Ortadan kaldırılması gereken bir engeldik. Susturulması gereken bir tehdit.

"*Kış Hisarı'na ulaşmak istiyorlar,*" dedim. "*Neden?*"

Cadı Toplayıcısı'nın çene kasları gerildi ve gözleri nehirde aşınmış taşlar gibi sertleşti. "Buz Kralı'nı istiyorlar. Şu anda onu yakalamak için yoldalar. Dün gece ormana girdiler."

İçimde yükselen duygulardan hangi birine tutunacağımdan emin olamadan, uzaktaki Buzlusu Ormanı'na baktım. Doğrusu, Buz Kralı'nın güvenliği umurumda değildi. Ama ablam ve tüm o Muhafız Cadılar... Onlar vadinin en güçlüleriydi. Doğudiyarlılara karşı seslerini duyurabilecekler miydi? Yoksa değersiz bir kralı koruduklarıı için kesilip biçilecekler miydi?

"O kadar kalabalıklardı ki," diye devam etti Cadı Toplayıcısı. "Hampstead Gölü'nü yok ettiler. Penrith'teki ihtiyarlar ve korucular Doğudiyarlıların sayısını azalttı ama Gümüş Kovuk'a vardıklarında düşman sadece yarı yarıya azalmıştı. Bunun nedeni hepsinin kılıca kurban gitmesi değildi. Littledenn'de köylülerin çoğu ormana kaçınca ordu daha da bölündü. Sınırda nöbet tutan Muhafız Cadılar da katledildi."

Tekrar ormana ve Cadı Toplayıcısı'na baktım. Nabzım hızla atıyordu, avuçlarım terden sırılsıklamdı.

Ona doğru öfkeli bir adım attım. "*O zaman neden buradayız? Onlara yardım etmeliyiz. Doğudiyarlılar bizden çok ileride.*"

Bir sersemlik hissiyle dünyam dönmeye başladı.

Biz.

Cadı Toplayıcısı'yla aynı tarafta olduğumuza inanamıyordum. Bir gün önce onun sonunu planlamıştım. Ölümü tüm detaylarıyla gözümün önünde belirmişti. İntikamın tatlı tadını ve değer verdiğim her şeyi tehdit eden bir adamın canını alacak kadar cesur olup olmadığımı merak etmiştim. Şimdi burada durmuş, onlarca insanın ölümüyle ellerim kana bulanmışken, bu dünyada en nefret ettiğim üç kişiden biriyle konuşuyordum ve ortak bir hedefi paylaştığımız için onunla müttefik olmak zorunda kalıyordum.

En azından öyle olduğunu düşünüyordum.

Dönen başımı sakinleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve yanından geçmek için hamle yaptım. Önümü kesti, yeşil gözleri yaprakların arasından süzülen güneş ışığında parıldıyordu. O kadar uzun ve geniş yapılıydı ki beni gölgesinde bırakıyordu.

İçgüdüsel olarak elimi kalçama götürüp şimdiye kadar aklıma gelmeyen bıçağa uzandım. Tanrı Bıçağı orada değildi, yokluğu beni çok etkiledi. Onu en son ne zaman tuttuğumu hatırlamıyordum.

Zihnimdeki görüntüler değişip duruyordu. Her şey bulanıktı, sanki beynim onları hafızamdan siliyordu. Yerdeki pelerine tekrar baktım. Belki de oradaydı.

"Dinle beni," dedi Cadı Toplayıcısı. Ona döndüm. Gözleri hâlâ boş tarafıma bastırdığım elime dikilmiş hâldeydi. "Nephele ve diğerleri kendilerini ve Kış Hisarı'nı korudular," diye devam etti. "Kral'ın topraklarını çevreleyen sınırlara büyüyle bir kalkan yapacaklardı, böylece herhangi biri bu sınırlara sızarsa, zorlu bir yolculuğu çıkmış olacaktı. O Doğudiyarlılar ormanda kısa bir süre için hiç etkilenmeden seyahat etmiş olabilirler ama

bir noktada daha önce hiç görmedikleri bir büyüyle karşılaşıp buraya geldiklerine pişman olacaklar."

Başımı eğip tek kaşımı kaldırdım. "*Doğudiyarlılar Muhafız Cadıların büyüsünü çözemezler mi sanıyorsun? Orada onları bekleyen bir tuzak olabileceğini? Gümüş Kovuk'un büyüsü onlarla boy ölçüşemez. Bizi sadece önlerine çıkan ufak bir engelmişiz gibi silip süpürdüler.*"

En azından Doğudiyarlıların artık bir liderleri olmadığını ummak zorundaydım. Sonuçta onu Tanrı Bıçağı'yla katletmiştim.

"Gümüş Kovuk'un Muhafız Cadılarının şarkı söylemeleri için sadece sayılı dakikaları vardı," diye yanıtladı. "Büyüyü güçlendirmek için köyün etrafında dolaşmaya vakitleri yoktu. Nephele ve diğerlerinin dün gece gün batımından beri şarkı söyleyip engin bir büyü yaptıklarından eminim. Kral'ın cadılarından şüphe etmiyorum. Onların yeteneklerini biliyorum."

Engin bir büyü mü? Bu bilgi beni rahatlatmalıydı ama rahatlatmıyordu. Koruma kalkanının yakınında bekleyen yaşlıların, Cadı Toplayıcısı geçebilsin diye büyünün küçük bir kısmını kaldırmak ve sonra tekrar eski hâline getirmek için yaptığı bir şeydi. Aynı zamanda cadıların büyülerini kilometrelerce uzaktan kontrol etmeleri için yaptığı bir şeydi. Engin büyü gizemli bir güç biçimiydi. Ben hiç görmemiştim. Vadide bunu öğretecek kadar yetenekli kimse yoktu. Bunlar efsaneleşmiş bilgilerdi; büyülerini ve iradelerini zamanın ve mekânın ötesine yansıtan cadıların hikâyeleri.

Kış Hisarı'ndaki cadıların ne kadar pratik yaptıklarını bilmiyordum, belli ki büyü yeteneğinin esrarengiz biçimlerini öğrenmişlerdi ama söylentiler doğruysa, engin büyünün sınırları vardı. Bunu yapmak için gereken seslerin büyüklüğü ve sayısı kontrolü sınırlıyordu. Ancak babam eskiden söylediği bir şeyde haklıydı: *Doğru ellerde, her büyü çözülebilir.*

"*Ablam kadar yetenekli değilim,*" diye itiraf ettim, "*ama engin büyünün kişiye göre muamele ettiğini hiç duymadım. Cadılar*

ormanda zorlu bir yolculuk yarattıysa, o zaman biz de ormandaki büyüyle yüzleşeceğiz demektir."

Beni Kış Hisarı'na götürmek istiyordu, ben de gitmek istiyordum ama oraya varmak için nelere katlanacaktık? Doğudiyarlılar da yetenekliydi ama en azından artık Doğu'nun Prensi'nin yanlarında olma ihtimali düşüktü. İçimden bir ses onda muazzam biçimde korkmamızı gerektiren bir büyü gücü olduğunu söylüyordu.

Cadı Toplayıcısı ellerini beline dayayıp bana yaklaştı. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim, Raina. Orman geçmemize izin verecek. Muhafız Cadıların büyüsü benim varlığımı algılıyor, özellikle de Nephele'inki." Yüzü kararırdı, gözbebeklerinde kasvetli bir gölge dolaşıyordu. "Kolay ya da hızlı olacağını söyleyemem ama elbet yol kendini belli edecektir. Ablan sandığından çok daha yetenekli."

İçimde bir huzursuzluk vardı. Cadı Toplayıcısı'nın ablamla bir bağı vardı, bir zamanlar ikimiz arasında da olan ama o gittiğinden beri solan bir bağ.

Çünkü onu benden çalmışlardı.

Nefretimi derinlere iterek Nephele'i ve ailemin geride kalan tek ferdini kurtarma ihtiyacına odaklandım. Onu iterek yanından geçtim, kafam darmadağınıktı, ne yapmayı planladığımdan emin değildim. Atını kaptığım gibi büyülü ormana mı kaçmalıydım?

Fazla uzağa gidemedim. Atı çok uzakta görünüyordu, dizlerim adımlarımın ortasında bükülürken sanki dünyam ters döndü.

Cadı Toplayıcısı kollarını belime dolayıp beni kendine çevirerek vücuduna yasladı. Bu hareket başımı daha da döndürdü, içgüdüsel olarak tuniğine tutundum.

Bana bakıp dudaklarımı süzdü, sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti. Konuştuğunda sesi dudaklarından yumuşak bir tonda döküldü. "Korkarım ki sen yeniden büyü

yapabilene kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Büyü olmadan Buzlusu Ormanı'na giremeyiz."

Ağırlaşmış göz kapaklarımla başımı iki yana salladım, sözlerini anlamlandıramamıştım. "*Neden ki?*" diye sordum.

"Köyden ayrıldıktan sonra ormana girmeye çalıştım. Doğudiyarlılar çevreyi saracak bir duvar örmüşlerdi. Yapılarını aşmak için yeterli gücü toplayamazsan oraya giremeyiz." Elinin sırtımdaki baskısı beni hem ürpertiyor hem de içimi ısıtıyordu. "Karşı çıkmaya kalkışsan da," diye devam etti, "senin bu göreve hazır olduğuna inanmıyorum."

Beni pelerinin üzerine indirip tepeme dikildi. Neden dikkatimi çekti bilmiyorum ama dudakları, her ne kadar alttakinde şişmiş bir kesik olsa da esmer kirli sakalının arasında kırmızı bir yay gibiydi.

"İyileşmen gerek," dedi. "Sen iyileşir iyileşmez yola çıkacağız ve çok geç kalmamış olmak için tanrılara dua edeceğiz."

İtiraz etmek istedim çünkü ablama ulaşmam gerekiyordu. Ama onunla tartışmak yerine, etrafımda dünya kararırken tuniğini bıraktım. Âna tutunmak için çabalasam da muazzam karanlık tarafından ele geçirildim.

Bilincim engellenemez bir gelgitte sürüklenirken son düşüncem Nephele oldu.

12

RAINA

Ertesi sabah, Cadı Toplayıcısı'nın dönüşünü bekleyerek derenin kenarında dolaştım. Dün neler olduğunu çok net hatırlamıyordum onun yüzünü çevreleyen koyu renk saçları omuzlarından dökülürken yanımda diz çöktüğünü anımsadım. Arkasında gökyüzü sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmıştı. Yiyecek ve giyecek almak için Littledenn'e gidip hemen döneceğini söylemişti ama ben o sırada hâlâ uyukluyordum ve söyledikleri idrak edememiştim.

Pelerinine sarınarak otların arasında Tanrı Bıçağı'nı aradım ama bulamadım, sonra vadinin üzerini ince bir sis yayılırken güneşin doğuşunu izledim. Bu dereye daha önce defalarca gelmiş, bacalarından ocak dumanı yükselen batıdaki arazilere bakmıştım. O gri kıvrımların ve dalların bir kez daha yükselmesini umarak uzun süre ufka baktım. Gökyüzü aydınlandığında, uzaktaki tek duman Doğudiyarlıların ateşlerinden geriye kalanlardı.

Saldırıyı hatırlatan pek çok şeyden yorgun düşünce Finn'in hançer kemerini bacağımdan çıkardım, onun hayattaki son anlarını düşünmemeye çalışıp iki kayanın arkasındaki en derin noktadan dereye girdim. Endişeliydim, gitmek istiyordum ama burada kapana kısılmış durumdayım; bekleyecek zama-

nım yoktu ama beklemek zorundaydım. Su soğuktu ama ateşle ölüm kokusunu elbisemden ve saçlarımdan temizlemeye yetmişti. Yıkanırken, tenimde beliren yeni işaretlere hayretle baktım. Tüm bu zaman boyunca annem beni korumuştu, ne olduğumu herkesten saklamıştı. Onu anlıyordum ama keşke büyülerimi onunla paylaşabilseydim, seçilme korkusu kara bir bulut gibi üzerimizde dolaşmadan yeteneklerimi öğrenebilseydim.

Suyun altına son bir kez daha daldığımda nihayet uyandığımı hissettim, düşüncelerim berraklaştı, üzüntüm ve inkârım kayboldu. Artık sadece kararlılık hissediyordum. Nephele'i bulmayı planlıyorsam eğer aşmam gereken bir büyü vardı, bu yüzden odaklanmalıydım. Keşke Tanrı Bıçağı'nı nereye koyduğumu hatırlayabilseydim. Onu Doğu'nun Prensi'nin yüzüne savurduktan sonra elimdeyken birden ortadan kaybolduğunu hatırlıyordum. Ama ondan sonra tek gördüğüm ölüm, ateş ve... Cadı Toplayıcısı'ydı.

Yıkanma işi bitince saçlarımı ve giysilerimi iyice durulադım. Keşke hava daha sıcak olsaydı diye düşündüm ama çok geçmeden içimi bir huzursuzluk sardı ve annemin ahşap kâsesini alıp dereye daldırdım. Doğudiyarlılar ormanda kapana kısılmışlarsa, ki öyle olmaları için Kadimlere dua ediyordum, belki de onları atlatıp Kış Hisarı'na ilk biz ulaşabilirdik, *tabii* Muhafız Cadıların engin büyüsü geçmemize izin verirse.

Parmak ucuma dikeni güzelce batırdım, kanım suda dağılır dağılmaz tüm düşüncelerimi Doğudiyarlıların nerede olduğuna odakladım.

"*Nahmthalahsh. Bana dün geceki Doğudiyarlıları göster.*"

Suyun menekşe rengindeki yüzeyinde belli belirsiz bir görüntü oluştu; gecenin karanlığında ormandaki dar bir yolda ilerleyen bir grup adam. Tedirginlikleri yüzlerinden okunuyordu. Kafaları karışmış ya da kaybolmuş gibilerdi. Havada güçlü bir büyü seziyordum.

Kâseyi eğdim, görüntü orada kaldı. En azından Doğu'nun Prensi'ni ve savaşçılarının bir kaleyi ya da hisarı işgal ettiklerini görmüyordum, tabii henüz. Sadece bu bile içimi rahatlatmıştı.

Kâseyi çalkalayıp suyu tekrar doldurdum. "*Nahmthalahsh. Bana Tanrı Bıçağı'nı göster.*"

Siyah bıçağı göremesem de beyaz kabzasını seçebiliyordum. Bıçak karanlığın içindeydi, bu da ayırt edilmesini zorlaştırıyordu. Ateşin içinde mi kalmıştı? Tanrı kemiği yanabilir miydi? Gümüş Kovuk'un küllerine mi gömülmüştü? Gümüş Kovuk'un harabelerindeyse onu nasıl bulacaktım?

Hayal kırıklığına uğrayarak suyu döküp kâseye baktım. Finn ve Helena'ya da bakabilirdim ama bu düşünce beni korkutuyordu. Ne göreceğimi biliyordum: Kül yığınları.

Ya da çok daha kötü bir şey, kendimi hazırlıksız hissettim. Hafızama kazınacak acı görüntülere katlanamazdım. Bunun yerine Prens'e bakmaya karar verdim. O Doğudiyarlı grubun içinde değildi ama Tanrı Bıçağı'nın işe yarayıp yaramadığını, hatta aramaya değip değmeyeceğini bilmem gerekiyordu. Öyle olduğuna o kadar inanmıştım ki.

Kâseyi üçüncü kez suyla doldurup kanımı suya damlattım. "*Nahmthalahsh. Bana Doğu'nun Prensi'ni göster.*"

Su normalden daha uzun süre döndü ve menekşe rengi berraklık birden bulanıklaştı. Gölgeler ve duman, kanayan bir sis gibi kâsenin kenarından taşmaya başladı. Kâseye yaklaştım, nabzım hızlanıyordu.

Ölü bir adam göreceğimden emindim.

Yüzü şekillendi ve kocaman, hiç kırpılmayan gözlerle bana bakıyordu. Yaşıyordu, suyun diğer tarafından beni mi izliyordu yoksa bir yerlerde ölmüş de hiçliğe mi bakıyordu tam anlayamamıştım. Açık yarasını görmek beni ürpertti, suyu tekrar döküp dumanlı sisin çimenlerin üzerinde süzülüp eriyip gitmesini izledim.

Öldü, dedim kendi kendime. Tanrı Bıçağı'nın gücü gerçekti.

Cadı Toplayıcısı hızlı adımlarla geri döndüğünde, büyük meşenin altında durmuş eteğimi silkeliyordum. Kara atının arkasında güçlü görünen beyaz bir kısrak getiriyor olsa da yaklaştığında içimden bir şeyler yitip gitti. Yüzü solgun ve ifadesi kasvetliydi, geniş omuzları artık o kadar dik ve güçlü değildi.

Sabah güneşin doğuşunu izlerken sağ kalanlarla dönebileceğine dair inancımı bir kenara bırakmıştım ama Littledenn'e umutlarla gittiğini görebiliyordum.

Attan indi ve ben de hayvanları dereye götürmesine yardım ettim. "Mannus, ye hadi." Rahatlatıcı elini atın yan tarafına götürüp dilini şaklattı. Hayvanın kulakları geriye doğru dikildi, dinliyordu, ona söyleneni yaparak otlamaya başladı.

Cadı Toplayıcısı bana tek kelime etmiyordu. Suskunluğu ve geldiğinden beri yüzüme bakmamış olması beni biraz tedirgin etti.

Buradan birlikte ayrılabilmek için bana getirdiği sakin huylu kısrağı incelemeye başladım. Başını okşayarak adını Tuck koydum. Bu felaketten önceki hayatımdan bir şeylere tutunmaya ihtiyaç duyarak kelimeyi omzuna dokunarak heceledim. Ağzını sudan çekip sanki beni tanıyormuş gibi burnunu kalçama yasladı. Güvenli bir yolculuk sağlayacağından emin olarak sırtını sıvazladım.

Cadı Toplayıcısı kılıcını büyük meşeye yaslayıp otların üzerine diz çöktü. İplerle bağlı tıka basa dolu bir battaniyeden hızla giysi, bot, kehribar rengi camı olan demir çerçeveli bir gaz lambası, küçük bir çıra kutusu, birkaç kırba, bir matara (muhtemelen bir domuzu devirecek kadar sert bir şeyle doluydu), bir teneke kupa, birkaç elma ve bir somun bayat ekmek çıkardı. Tüm bunlar bana yatağımın altında sakladığım çantayı anımsattı.

Yığından gelişigüzel bir tunik kaptı ve havaya kaldırdı. Sonunda başını çevirdiğinde göz göze geldik.

Bir an sonra bakışları bedenime dokunuyormuş gibi hissettim. "Islak ve sakinsin."

Bunu sanki ben garip bir yaratıkmışım gibi söylemişti.

"*Yıkandım,*" diye cevap verdim, nemli saçlarım serin bir esintiyle kuruyordu. "*Ve suya danıştım.*"

Bakışları annemin kâsesine takıldığında elindeki tuniğini indirdi. "Bir şey gördün mü?"

Başımla onayladım. "*Doğudiyarlılar henüz kaleye ulaşmamış. Yolculuğa devam ediyorlar. Karanlık bir yoldaydılar. Kaybolmuşlar. Endişeliler. Kafaları karışık. Büyü etraflarını sarmış durumda. Güçlü bir büyü.*"

"Peki ya Prens?"

Tereddüt ederek ona Tanrı Bıçağı'ndan ve Prens'i öldürdüğümden oldukça emin olduğumu söylemeyi düşündüm. Ama Tanrı Bıçağı diye bir şeyin var olduğunu bilse ne yapardı? Tek bir kesikle hem kendinin hem de ölümsüz efendisinin yok olabileceğini bilse? Bıçağın babamın söylediği kadar güçlü olmaması gibi zayıf bir ihtimal olsa bile, Buz Kralı böyle bir silahın yaban ellerde gezme riskini göze almazdı. Bıçağı nasıl bulacağımızı çözemeye çalışan birden fazla kişi devreye girerdi. Bu yüzden bu bilgiyi kendime sakladım.

"*Diğerleri gibi kayıp,*" diye yalan söyledim.

Ellerini beline dayayan Cadı Toplayıcısı, omzundan büyük bir yük kalkmış gibi rahatladı. "En azından orman korunuyor ve zamanımız tükenmedi," dedi. "En önemlisi de bu."

Yanılmıyordu. Doğudiyarlılarm görüntüsü beni sakin tutan tek şeydi.

Boğazını temizleyerek tuniği işaret etti. "Bu senin için. Sırtında taşıyabileceğin bir zırh bulamadım. Gerçi burada zırh görevi görecek kapitone bir ceket var. Biraz büyük ama yine de elbiseden daha iyidir."

"*Elbiseyle de iyi dövüşürüm.*"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Haklısın. Bu konuda seninle tartışamam. Ama tunikle pantolon ata binmeni kolaylaştıracaktır."

Elimi morarmış göğsüme bastırdım. Annemin korsajımın içine diktiği kemiksi yapı destek sağlıyordu. Yazlık keten tunik ince ve boldu. Bir kadının vadide ve ormanda gezinirken giyemeyeceği kadar inceydi en azından. Kapitone cekete gelince, bir dev için yapılmış gibi görünüyordu. Bırakın beni, Cadı Toplayıcısı bile içinde kaybolurdu. Yine de daha yumuşak yapısı, bıçak ve oklara karşı az da olsa bir koruma sağlardı.

Ama böyle bir kıyafetle ata binemezdim.

Cadı Toplayıcısı aklımdan geçenleri okumuş gibi görünüyordu. Yanakları kızardı ve gözleri garip bir masumiyetle doldu.

"Ah. Doğru." Tuniği bıraktı, çömelip elbisemi inceledi.

Bir süre sonra yığından bir çift deri pantolon kaptı, kendininkilere çok benziyordu sadece daha küçük ve daha az yıpranmıştı, muhtemelen onları parçalayacak kadar uzun süre giymeyi uman bir çocuğa aitti. Bu, kalbimi acıtan ama aynı zamanda öfkemi körükleyen bir başka düşünceydi.

Cadı Toplayıcısı pantolonu atıp, "Bunları giy ve buraya gel. Bir fikrim var," dedi.

Gözlerini kaçırdı, ben de aceleyle pantolonumun içine girmeye çalıştım. Tarlalarda ve bostanlarda çalışırken ya da Helena'yla antrenman yaparken pantolon giyiyordum. Bu pantolon dar ve biraz uzundu ama onun dışında mükemmeldi.

Elbisemi deri pantolonun üzerine bırakarak ona yaklaştım, yüzüme bakıp başını kaldırdığında garip hissettim, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Botunun içindeki kılıfından bir hançer çıkardı ve eteğimi ortasından kesmeye başladı. Meşakkatli bir işti. Dereden çıkarınca iyice sıkmış olsam da yün ve keten katmanları hâlâ sırılsıklamdı.

Yine Tanrı Bıçağı'nı düşündüm. Doğu'nun Prensi bıçak elimdeyken ortadan kaybolmuştu ve anneme gitmek için kalktığımda çevrede Cadı Toplayıcısı dışında kimse yoktu ama o da

ölmek üzereydi. O zaman bıçağı da yanımda mı götürmüştüm? Tanrılar aşkına, hafızamın netleşmesi gerekiyordu.

Cadı Toplayıcısı'nın vücudunu inceledim. Geniş, kaslı sırtı tuniğinin kumaşını geriyordu ve dar beline doğru inceliyordu. Kumaş vücuduna yapışmıştı. Ama bunun nedeni giysinin üzerine oturması değil, serin bir esintinin keteni tenine yapıştırmasıydı. Uzun bacakları altında katlanmış, deri kumaş her kasını ve kıvrımını ikinci bir ten gibi sarıyordu. Başka bir bıçak saklayabileceği bir yer göremiyordum, belki diğer botu hariç. Tuniğinin altında da gizli bir kemer olmadığı kesindi.

Onun yanındayken Tanrı Bıçağı'nı hiç kullanmış mıydım? Hatırladığım son şey bıçağı elimde tuttuğum ve bir gün beni öldüreceğine söz veren Prens'in kanının üzerinden aktığıydı.

Cadı Toplayıcısı hançeri çimlerin üzerine bırakıp ellerini dizlerinin üzerine koyarak bana baktı. Eteğimi yarıya kadar kesmişti.

"Nazik olacaktım," dedi, "ama bazen sert bir dokunuş en iyisidir."

Derin bir nefes aldım. "*Yapman gerekeni yap, Cadı Toplayıcısı.*"

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu, boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. Annem bu elbiseyi hasat yemeği için yapmıştı. Çivitotu toplamak ve boyasını çıkarmak için çok çalışmıştı. Ahşap kâsesi dışında ondan bana kalan tek şey buydu.

Cadı Toplayıcısı kesiğin her iki yanından kumaşı tutup bir homurtuyla katmanları elbisenin üst kısmına kadar yırttı. Gücüyle sarsılarak omuzlarını tuttum, o da beni sabitlemek için bacaklarımın arkasını kavradı.

Göz göze geldik, yüzümü inceledi, şüphesiz üzüntümü görebiliyordu. Ama avuçlarımın altındaki gergin kasların, bacaklarımı kavrayan parmaklarının sert hissinin, başka birine yakın olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Söz konusu o olsa bile.

Sıcak bir şeye dokunmaktan elimiz yanmış gibi birbirimizi bırakıp mümkün olduğunca geri çekildik. Cadı Toplayıcısı hançeri tekrar eline aldı ve eteğimi korsajdan ayırmaya başladı.

"Arkanı döner misin?" diye sordu. Dediğini yaptım.

Parmak uçlarını pantolonumun üstündeki çıplak tenimde gezdirdiğinde hain kalbim çırpınmaya başladı.

İşi bittiğinde, elbisem o kadar rahat olmuştu ki daha iyisini hayal bile edemezdim. Sonra ayağa kalktı, çıplak ayaklarım için bir çift botla çorap getirdi ve arkama geçti. Onun yanında hâlâ biraz gergindim, o saçlarımı omzumun üzerinden iterken arkama baktım.

Nasırlı parmak uçları köprücük kemiğimi sıyırdı. Korsajımın bağcıklarını gevşetmeye başladığında kollarıma yayılan sert bir ürperti hissettim.

"Böylece daha iyi nefes alabilirsin," dedi ben başka tarafa bakarken.

Göğsüm rahatlamıştı, ciğerlerim ve kaburgalarım keyifli bir nefesle genişliyordu. Ancak arkamda durmaya devam ederek bana iyice sokuldu. Konuştuğunda, sıcak nefesi boynumun kıvrımında hissederek titrememek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Adım Alexus. Alexus Thibault. Cadı Toplayıcısı *değil*." Önüme geçip bu kez elleriyle tekrar söyledi.

Yanaklarım yanarken adım işaret diliyle tekrar ettim. Elimi hareket ettirirken parmak uçlarımdaki his dilimde olabileceği kadar tuhaftı.

Bana minnettar bir tebessümle baktıktan sonra dönüp beni orada, görmezden gelmem gereken yabancı ve ezici hislerle bir başıma bıraktı. Çünkü ona güvenmiyordum. Hem de hiç. Ama güvenebileceğimi düşünmeye başlıyordum. Hatta bu şimdiye kadar aklımdan geçen en akıl almaz düşünceydi.

O eşyalarımızı ve gaz lambasını toplayıp atına yüklerken, ben de ayaklarıma küçük gelen botlarımı ve çoraplarımı giydim,

zırh ceketimi de kısrağa bağladım. Cadı Topla... Yani *Alexus*'a, pelerinini geri verdim, elimden aldı ama kendi omuzları yerine benim omuzlarıma sardı.

"*Yakıştı sana. Tıpkı bunun gibi.*" Finn'in hançer kemerini alıp Littledenn'den almış olduğunu tahmin ettiğim ateşten yanmış bir hançer çıkardı. "Tırpanla aran iyi. Umarım küçük bir hançeri de iyi kullanırsın."

Doğu'nun Prensi'nin yüzünü yaracak kadar iyi kullanabilmiştim ama sanırım Alexus saldırı sırasında bulunduğu noktadan görememişti.

"*Kral'ı neden istiyorlar?*" diye sordum kemeri ve hançeri alıp uyluğuma bağlayarak

Alexus bana baktı, siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. "Uzun hikâye. Sadece Doğudiyarlılarm ona ihtiyacı olduğunu bil yeter. Onu ele geçirirlerse canını almayacaklar. Henüz değil. Ama onu ele geçirirlerse bundan pişman olma ihtimalimiz çok yüksek."

Ona son endişemin Buz Kralı olduğunu söylemek istedim. Adam bir su birikintisi içinde boğulup gitse bundan memnuniyet duyardım. Tek merak ettiğim, uzun süren sükûnetin ardından Doğudiyarlıların Kral'ı neden *şimdi* istedikleriydi.

"Yola çıkmadan önce su konusundaki yeteneğini kullanabiliriz." Kâseyi bana uzattı. "Kral'ın nerede olduğunu belirlemek için."

Bir sonraki sözlerimden korkarak derin bir nefes aldım. Alexus'un gözlerinde umut dolu bir parıltı vardı ve o parıltıyı paramparça etmek üzereydim.

"*Maalesef yardım edemem. O anlamda değil.*"

Kaşlarını çattı. "Nedenini açıkla."

Yorgun parmaklarımı salladım. "*İstediğim her şeyi göremiyorum. Zihnimde bir görüntü oluşturmalıyım ve olayları sadece gerçekleşirken görüyorum. Nephele'de olduğu gibi. O seçildikten bir yıl sonrasına kadar büyücülükte ustalaşmadım. Ustalaştığımda*

da onun görüntüsü artık dönüştüğü kadına uymuyordu. Yani onu göremiyordum."

Bunu duyunca irkildi, doğrusu ben de irkilmiştim. Şimdi söyleyince her şey daha iyi anlaşılıyordu. Nephele gerçekten değişmişti ve bu, Gümüş Kovuk'tan ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra olmuştu.

Bu benim Buz Kralı'ndan daha da nefret etmeme neden oldu.

"*Kral dediğiniz o aşağılık pisliğe hiç bakmadım,*" diye ekledim. "*Söz konusu o olduğunda neye bakacağımı bilmiyorum. Elimden gelen olabildiğince Doğudiyarlıları izlemek ve doğru grubu görmeyi ummak.*" Saçmalıyordum ve sözlerim bana olan inancını açıkça sarsmıştı, bu yüzden ellerimi indirdim.

Alexus beni inceleyerek hafifçe yüzünü ovaladı. "Pekâlâ. Yola çıkmadan önce Doğudiyarlılara bakalım o zaman."

Kâseyi alıp derenin kenarında çömelerek yeniden su doldurdum. Bu sefer, parmağımı delmek için yeni hançerimi kullandım.

Kanım suya damladı ve bir kez daha suda gece ormanı belirdi. Karlı bir ormanın soluk ışıltısı ağaç dallarının, atların ve insanların silüetlerini belirginleştiriyordu. Doğudiyarlıların sıkıntısını, kalplerinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Alexus omzumun üzerinde dikilmiş merakla kâseye bakıyordu.

"*Yüzlerini göremiyorum ama en azından bir grup savaşçı hâlâ ormanda,*" dedim ona. "*Üşüyorlar ve oradan asla çıkamayacaklarından endişeliler.*"

Bana baktı. "Ne hissettiklerini de anlayabiliyor musun?"

"*Bazen.*" Omuz silktim, kâsenin içindeki suyu döküp ayağa kalktım.

"Bu... senin için normal mi? İnsanların duygularını okumak?"

Tek kaşımı kaldırdım. "*Neden? Bu seni endişelendiriyor mu?*"

Alexus konuşmak için ağzını açtı ama dilinin ucuna gelen kelimeleri söylemek yerine başını iki yana salladı. Kısrağa binmeme yardım etmek için eğildi.

Atına bindikten sonra, uzaktaki ürkütücü ormanı önümüze alacak şekilde oturduk. Ona baktım, burada onunla olduğum için hâlâ şaşkındım. İkimizin de söyleyemediği onca şeyin ağırlığı aramızda asılı duruyordu.

"*O zaman ormana doğru gidiyoruz,*" dedim ellerimle.

Başını bir kere sallayarak onayladı, gözleri yepyeni ve şaşırtıcı bir berraklıkla parlıyordu. "Evet. Ormana doğru gidiyoruz."

II

ORMANA DOĞRU

13

RAINA

Büyülü oklarının dışında hiç Doğudiyarlı büyüsü görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse bu büyüklükte bir büyüyü hiç görmemiştim

Borier Tepesi'nden, sisli Littledenn'e doğru yaklaşık bir kilometre ötedeydik, doğudan batıya doğru kilometrelerce uzanan karmaşık bir ağaç ve dikenli dal karmaşasına bakıyorduk. Buzlusu Ormanı, Hampstead Gölü yakınlarındaki karlı dağların eteklerinden Gümüş Kovuk'tan kısa bir yolculukla ulaşılabilen engebeli doğu sıradağlarının altındaki kayalıklı tepelere kadar vadiyi boydan boya kaplıyordu. Ormanın tamamı artık bu dikenli, kötücül çitle çevrilmiş durumdaydı.

Vadideki Muhafız Cadıların kalkanlarıyla aynı mantığı taşısa da bu duvar farklıydı çünkü somut bir duvardı. Bizim kalkanlarımız her gün korumak zorunda olduğumuz bir güçtü. Her gün, geçişi imkânsız kılan bir sınır kalkanıydı

Bu duvar gerçekti, yoktan var edilen bir şeydi, tabii eğer Doğudiyarlılar ormanı bir tür büyülü simya formunda kullanmadıysa. Böyle bir şey imkânsız değildi. Sadece şimdiye kadar yapılabilmiş bir şey değildi.

Ayrıca, ablukanın diğer tarafında onlarca Doğudiyarlı olmadığı sürece, yapının yıkılıp bir çalı çırpı yığınına dönüşmesini engelleyecek kimse de yoktu. Olasılığı düşük olsa da imkânsız değildi. Dün gece bu görev için yeterli sayıda Doğudiyarlı kalmamıştı. Bu, yaratılan bu ustaca yapıyı da korkutucu kılıyordu. Biri bu çiti büyüyle koruyor olmalıydı.

Yutkunup gökyüzüne baktım. Bir bulut üzerimizde hareket etti, güneş dalga dalga yayılmış sisi dağıtırken bizi hafif bir öğle sıcağıyla ısıtıyordu.

Alexus gözlerini kıstı. "Bu bir büyücünün işi. Güçlü bir büyücünün. Ya da belki birden fazlasının."

Bu Doğu'nun Prensi olamazdı. Kendime Tanrı Bıçağı'nın onu öldürdüğünü söyleyip duruyordum.

Ölmüş olmalıydı.

"Böyle bir kötülüğü yıkabilir misin?" diye sordu Alexus. "Ölümü fethedebiliyor, zamanın ötesini görebiliyor ve insanların duygularını kilometrelerce öteden hissedebiliyorsun. Belki de bu korktuğum kadar zor bir görev olmayacak."

Parmaklarım dile getirmediğim sözler için seğirdi. Onu kurtarmak şimdiye kadar yaptığım en büyük büyüydü. Bir dişi geyiği, köpek Tuck'ı, bir kuşu ve küçük yaratıkları kurtaracak birkaç küçük iyileştirme büyüsü yapmıştım ama bir insanın ölümünü çalmak? Dün gece çaresizlikten annemi ve Alexus'u kurtarabileceğime dair inancım tamdı ama bunun hiçbir zaman garantisi yoktu.

"*Göreceğiz,*" diye cevap verdim.

Yarım saat sonra, Littledenn'e doğru ormanın dikenli saçakları boyunca ilerledik. Yığılıp kalmış o kadar çok Muhafız Cadı'nın yanından geçtik ki, ölüleri gömmek ya da en azından ceset ve küllerle dolu bir ateş yakıp ruhları için Loria'ya dua etmek isteğiyle durdum.

Alexus atını yavaşlatıp bana uzun uzun baktı, yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Özür dilerim. Onları burada böylece bırakmak bana da yakışmıyor ama vaktimiz yok."

Vaktimiz olmadığını biliyordum ama yine de kalbim kırılıyordu, ruhumda asla iyileşmeyecek bir yara oluşuyordu.

Alexus yine de atından inip yerde buruşuk, kirli bir şekilde duran, çiğnenmiş bir sancağı aldı. Neri'nin sancağıydı; buz mavisi ve kar beyazı, gümüş iplikle işlenmiş beyaz bir kurt. Onu bana uzattı, bir adak, evimden saklamak isteyebileceğimi düşündüğü bir parça. Bağrıma basmak için.

Kabul ettim ama bana verdiği hançeri alıp kumaşa sapladım ve bir uçtan diğerine defalarca yırttım, ta ki parçalanıp içimde yükselen acı dinene kadar.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Alexus beni izliyordu, hiç umursamadım. Gözyaşımı silmek yerine bayrağı yere atıp ona, "*Neri'den nefret ederim,*" dedim.

Elini beline götürüp siyah kaşlarını kaldırdı. "Anladım."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi, daha fazlası da vardı ama ne olduğunu anlayamadan arkasını dönüp atına bindi. Eminim dine saygısızlık ettiğimi düşünüyordu ama umurumda değildi.

"*Bir zayıf nokta ara,*" dedim ona. "*Kırık dallar. İncecik sarmaşıklar. Seyrek dikenlik.*"

Yolumuza devam ederken dikenli çite dikkatle baktı ama fena hâlde sağlamdı, büyü kusursuz bir hassasiyetle işlenmişti. Muhafız Cadılar bir nakaratı yanlış söylese ya da bir sözü eksik söylese, bu yapımızın dokusunda hasar ortaya çıkardı. Bir savaşçı ordunun böylesine büyülü bir koruma kalkanını tek bir kusur bile olmadan yarattığını hayal edemiyordum.

Kısa süre sonra *hiçbir şeyin* mükemmel olmadığını anladım.

Hampstead Gölü'nün eteklerine uzanan çitte zayıf bir noktaya rastladık; kalın dalların içinden bakılacak kadar seyrek bir yer, Buzlusu Ormanı'nın yeşil ve kahverengi genişliğine bakıyordu. Ormanın kenarında oturmak için attan indim ve

içeri girmek için elimden gelen her şeyi denemeye başladım, ki yapacak fazla bir şeyim de yoktu.

İlk olarak, ağaç yiyen bir bitki hastalığı yaratmayı denedim. Bir zamanlar, Finn ve ben gençken, Betha'nın en sevdiği çiçekli çalılarına böyle bir hastalık bulaştırmayı başarmıştık çünkü sabun yapmak için bize o çalının tomurcuklarını toplatıyordu ve dikenlerin parmak uçlarımızı kanatmasından bıkmıştık. Henüz on yaşındaydık ve temiz kokmak gibi şeyler umurumuzda bile değildi. Ancak bu bir çalı değildi ve Finn de şarkının kendi kısmını söylemek için yanımda değildi.

Yokluğunun yarattığı boşlukla kalbim sızladı, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Aklımdaki bir avuç büyüyü denemiştim ve akşamüzeri güneş gökyüzünde alçaldığında artık pes etmek üzereydim.

Derken aklıma birden şimşek geldi.

Her zaman gök gürültülü fırtınalara ilgi duyardım, havanın elektrik yüklü olması yeterince uzun süre dışarıda durursam bana onu içime çekebileceğimi hissettirirdi. Bazen yaz aylarında vadinin ortasında, ardında iyileştirmemiz için bir yıkım bırakan fırtınalar kopardı. Ama beni çok heyecanlandıran diğer zamanlarda, şimşekler gökyüzünde tıpkı benim gibi vahşi ve huzursuzca beliriyor lavanta tonlarında ışıklar geceyi yarıyordu.

Ne yazık ki hiçbir zaman şimşeği yakalayamamıştım. Ve şimdi Loria'ya ruhuma gökleri yaran ve tanrıların unuttuğu bu duvarı yıkabileceğim türden bir güç aşılaması için yalvarıp tüm gücümle kadim kelimelerle bir büyü oluşturmaya çalışsam da hiçbir şey olmuyordu.

Lanet olsun.

Alexus yanıma çömelmiş, büyümün zayıf yapısının parçalanmasını izliyordu. Ben denedikçe, başarısız oldukça ve tekrar denedikçe sessiz kaldı ki saatler önce duvarı aşmamız gerektiği düşünülürse bu şaşırtıcıydı.

Alexus'un giderek artan hayal kırıklığını hissederek büyümün son gümüş bağlarının da ellerimle birlikte yıkılışını izledim.

Başını eğdi ve sessizce iç çekti. Tekrar yukarı baktığında, "Birkaç talimat verebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerimi devirmeye başladım ama sonra hemen kiminle birlikte olduğumu hatırladım. O Cadı Toplayıcısı'ydı, itiraf etmesi ne kadar acı verse de o, himayesindeki Muhafız Cadıları ve yeteneklerini gerçekten tanıyor gibi görünen bir adamdı. Dün olsa, bana bir şey öğretmesine izin verme düşüncesinin saçmalığı öfkeden patlamama neden olurdu. Ama şimdi başımla onayladım, tenimi süsleyen işaretlere aldırmadan bu kadar acı verecek biçimde beceriksiz olmaktan rahatsızdım ve utanıyordum.

"Fazla derin düşünüyorsun," dedi göğsüne vurup. "Büyü bir şarkıdan yaratılabilir ama buna gerek yoktur. Gerçekte, en güçlü büyüler ruhlarımızın en derin köşelerinden çıkarılır, seslerle, ellerle ya da başka bir şeyle değil. Ancak, bir büyücü büyülerinin yapılarını nasıl inşa ederse etsin, bu kalpten gelmelidir. Bunu biliyorsun, değil mi? Büyü duygulardan, sevgiden, umuttan, üzüntüden, çaresizlikten doğar, hepsi de eski tanrıların kadim emirlerine bağlıdır. Kelimeler kolaydır. Asıl zor olan duyguya ulaşmaktır."

"Kolay mı?" Ona kuşkulu bir bakış attım. *"Kelimelerin benim için ne kadar zor olduğunu anlayamazsın."*

Kadim dil Elikçeyle ilgili her şey Tiressia'da konuştuğumuz dilden farklıydı, cümlelerdeki kelimelerin sıralanış şekli bile öyleydi. Sesi taklit etme lüksüm yoktu. Bazı hecelerin vurgularının da doğru olması gerekiyordu, bu yüzden hassas hareketlerle yapıyordum, yoksa tüm yapı başarısız oluyordu.

Yani *hiç de* kolay değildi.

Başımı eğdim ama Alexus çenemden tutup beni onun dipsiz gözlerine bakmaya zorladı.

"Bağışla beni. Bunu söylemekle hata ettim. Ben sadece sözleri sana söyleyebileceğimi ima etmiştim. Artık kanımda ortaya

çıkmaya hazır bir güç olmayabilir ama Elikçeyi Kuzeydiyar'da hiç kimsenin bilmediği kadar iyi bilirim. Tercüme edebilirsen söylenecek doğru sözleri biliyorum."

Başımla onaylayıp çenemi elinden çektim. Cadı Toplayıcısı'nın ne tür bir büyü gücü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç önemi olmamıştı. O Kral'ın adamıydı, bu da her koşulda onu güç sahibi yapıyordu. Şu âna kadar bir büyü gücü olup olmadığından bile emin değildim. Teninde hiç işaret yoktu, bu da beni meraklandırıyordu. *Artık kanımda ortaya çıkmaya hazır bir güç olmayabilir*, demişti.

Demek ki bir zamanlar vardı. Başına ne gelmişti acaba?

Bu bilgi kırıntısını ve soruyu daha sonra sormak üzere aklımın bir köşesine yazdım.

"Ruhuna dolan o duygular yüzünden beni kurtardın," dedi. "Korku. Öfke. Keder. Acı." Parmağıyla çiti işaret etti. "*Bu* büyü de farklı değil. Bu kalkan görevi gören çiti yaratanlar bunu kalpleriyle yaptılar, yozlaşmış olsalar bile. Nefret, açgözlülük ve intikam göz ardı edilemez. Doğudiyarlılar bu duyguları nasıl kullanacaklarını ve işlerine nasıl aktaracaklarını bilirler, tıpkı Muhafız Cadıların duyguyu şarkıya dökmesi gibi." Göğsüme dokundu, kendimi geri çekmem gerektiğini bilsem de temasından ürkmedim ya da geri çekilmedim. "Ruhunu dinlemelisin, Raina. Derinlerde kaynayan duyguları dinle ve onları kullan." Ayağa kalkıp elini uzattı, parmaklarıyla işaret etti. "Hadi, kalk."

Ben tereddüt edince bana baktı ve tanrılar aşkına, yüzü hiç istemediğim kadar ikna ediciydi.

Elini tutup ayağa kalktım, kavrayışının nasıl nazik olduğunu ya da gözlerinin içine baktığımda parmaklarını benimkilerin etrafında nasıl narince dolaştırdığını düşünmemeye çalıştım. Elimi bıraktı ve sert bir dokunuşla beni omuzlarımdan tutarak duvardaki zayıf bölgeye doğru yönlendirdi. Yaklaşıp arkamda durduğunda hissettiğim ürpertiyi bastırdım.

"Dediğim gibi, sana sözleri söyleyebilirim." Yavaşça bileklerimi kavrayıp avuçlarımı birleştirdi. "Gözlerini kapat ve kapalı tut. Şimdi o geceyi düşün. Doğudiyarlıların arkadaşlarına, ailene ve evine ne yaptığını düşün. Yangınları düşün. Yıkımı hatırla. Görüyor musun?"

Hatırlamak istemiyordum ama ondan bahsedince düşüncelerimde görüntüler belirdi. Alevler ve duman. Kanayan annem. Cansız yatan diğerleri. Ölüm yaklaştığında Alexus'un bana bakışı.

"Nasıl hissediyorsun, Raina? Istırabını dinle. Öfkene kulak ver. Öfkeliysen, bırak içinde kaynasın. Kalbin kırıldıysa, bırak paramparça olsun." Dudakları kulağımı değiyor, sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oluyordu. "Ve nefret hissediyorsun, bırak ruhun binlerce güneşin ateşiyle nefret etsin."

Nabzım hızla atıyor, anılar zihnime girip çıkıyordu, birbiri ardına korkunç olaylar yaşanıyordu, ta ki hep dizginleyebilmeyi dilediğim o fırtınalar gibi bir öfke içimde yükselene dek.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı Alexus. "Şimdi büyünü ör. *Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah.*"

Bladen. Bu kelimeyi biliyordum. Kılıç demekti.

Kadim şarkı dudaklarından o kadar doğal ve güzel dökülüyordu ki tüylerim diken diken oldu. Her kelimeyi tekrarlarken dinliyordum, tonlamaları ve dilinin yumuşak kıvrımlarını ezberliyordum, sesi kanımı kaynatıyordu. Dudaklarından dökülen bu sözlerle sanki bana şarkı söylüyordu.

Kalbimde yankılanan, aklımdan çıkmayan şarkıyı ellerimle şekillendirdim, artık zayıf bir umut ışığına hayat vermeye çalışmıyordum, bunun niyetlerle dolu bir kılıç olduğunu biliyordum.

"*Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah.*"

Alexus beni ileriye doğru götürdü, hâlâ kelimeleri okuyordu. Önümüzde dikenlerden ve ağaçlardan oluşan bir duvarın yolumuzu kapadığını hayal ettim. Bocalamaktan ve gerilmekten kendimi alamıyordum.

"Sakin ol. Seni tutuyorum." Sert ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve parmaklarını bir kez daha hafifçe bileklerime doladı.

Yutkunup şarkımı oluşturdum, büyümün gümüş bağlarına odaklanırken saçlarıma doğru söylediği kelimelerle harmanladım.

Ama sonra ağzı kulağıma değdi. "Sözleri düşün. Şarkıyı kalbinde hisset. Duy onu. Kesilmesine izin verme."

İçime istemsiz bir ürperti yayılıyordu. Alexus'un parmakları benimkilere dolanıp parmaklarımı hareketsiz hâle getirirken bile kelimelere tutundum.

İrkildim. Finn de beni hep böyle sustururdu. Şu anda yaşanan durumun öyle bir şey olmadığını hissetmesem de gerçek şuydu ki ellerim olmadan büyü yapamazdım.

"Güven bana, Raina," diye fısıldadı Alexus, ben de öyle yapmaya çalıştım. "Şarkıyı hisset. Zihninde söyle. *Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah.*"

Sert ve istikrarlı bir dokunuşla hareketlerimi farklı bir şekilde yönlendirmeye başladı. Bana çalı çırpıya karşı kılıç sallamayı da öğretebilirdi. Aşağı doğru bir kavis. Yukarı doğru bir kesik. Hareket ettikçe tekrar tekrar vücudu benimkinin arkasında birbiri ardına akıcı vuruşlar gibi bir esneyip bir geriliyordu. İliklerime kadar hissettiğim bir danstı bu. İnkâr edemeyeceğim bir bağ. Kendimi hasat yemeğindeki gibi hissetmeye başladım; kalbi atan, canlı bir kanal hâline geldikçe kendimden çok daha güçlü bir şeye bağlanıyordum sanki.

Birden duraksadık. Alexus Thibault'la birbirimize sarılmış vaziyette orada durup şarkıyı dinlerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Gözlerini aç." Sesi kulağıma yumuşak ve sıcak bir esinti gibi yayıldı.

Dediğini yaptım, o geri çekildiğinde elimde ametist ışığından yapılmış bir kılıç belirdi.

Ben şaşkınlık içindeyken zihnimdeki şarkı durdu ve o büyülü kılıç esintiye kapılan yıldız tozu gibi havaya karıştı. Ardından içimi bir ferahlık kapladı ve çevredeki ağaçlara baktım.

Arkamı döndüğümde Alexus atlarımızın yanında durmuş gururla gülümsüyordu. Doğudiyarlılarm duvarı hâlâ arkasında duruyordu, gerçekten muazzam bir eserdi. Ama artık kararmış dikenler ve bükülmüş ağaçlar arasında bir geçit vardı.

"*Ben... Bunu ben yaptım,*" dedim. Gözlerime inanamıyordum.

Alexus'un yüzü bir gülümsemeyle aydınlanırken sol yanağında sakalının gizleyemediği bir gamze belirdi. Dudağımı ısırdım ve sessizce lanet okudum çünkü bu gülümseme nefret etmek istediğim ama bir şekilde edemediğim hoş bir görüntüydü.

"Gurur duy," diye cevapladı ve ardından işaret diline geçti, "*Mükemmel şarkıyı yarattın ve büyün bizi kurtardı.*"

Her ne kadar kendimi güçlü hissetmek istesem de duvarı fethetmenin heyecanı gittikçe azalıyordu. Birincisi, o mükemmel şarkıyı ben yaratmamıştım. O bana söylemişti. İkincisi, içimde bu yolculuğun zor kısmının daha yeni başladığına dair bir his vardı.

Endişeli gözlerle etrafımızı inceledim, karşımdaki manzarayla kıyaslandığında kendimi çok küçük ve önemsiz hissettim. Ormanın uçsuz bucaksızlığını içeriden hiç görmemiştim. Her zaman dünyamın kenarında uzanan gizemli bir diyar olmuştu. Muhafız Cadılar asla ağaç sınırını geçmezdi, ormanın gölgesine adım atmazdı. Buzlusu bana çok yabancıydı, Kış Hisarı'nın da öyle olacağından emindim.

Tabii oraya varabilirsek.

Buradaki ağaçlar Tiressia'daki kadar eskiydi, devasa ve çoğunlukla yeşil, ancak sonbaharın soluk tonlarını yansıtan ve yakında çıplak kalacak dalların sinyallerini verenler de epey fazlaydı. Göz alabildiğine uzanan binlerce ağaç buradaki herkesi tuzağa düşürebileceğinden emin olduğum bir kafa karışıklığı yaratıyordu.

Orman korkutucu olduğu kadar mucize gibiydi de. Budaklı kökler orman zeminine yayılıyor, yumuşak yosunların altında kıvrılıp kahverengiye dönen yaprakların ve yemyeşil eğrelti otlarının etrafından dolanıyordu. Burası daha karanlık ve serindi, güneş ormanın kalın örtüsüne ulaşmaya çalışıyordu. Kırağı, açıkta kalan dallara ve dökülen yaprakların arasındaki rüzgârlı tepeciklere yerleşmişti.

Neyle karşılaşmayı beklediğimi bilmiyordum ama bu olmadığı kesindi. Belki de canlanan korkunç ağaçlar ya da bir insanı bütünüyle yutabilecek gölgeler görmeyi bekliyordum. Güzellik, sessiz durgunluk ve kadim bir gizem değil.

Alexus tek dizinin üzerine çöküp bir sopa kaptı. "Doğudiyarlıların bir buçuk gün kadar gerisindeyiz, Kış Hisarı'ndan bir hafta uzaktayız, bizi bekleyen büyü duvarını hesaba katmazsak." Bir yosun tabakasını koparıp alttaki toprağı ortaya çıkararak bana kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen kabataslak bir harita çizmeye başladı. "Nephele ve diğerleri Doğudiyarlıları Kış Yolu'ndan uzak tutmak için ellerinden geleni yapacaklar." Yol için çift çizgi çizdi, toprakta keskin yarıklar oluştu. "Yön duygumuzla kuzeye yolculuk etmeyi planlıyorsak gitmemiz gereken yer orası. Sadece koyaktan kaçınmamız gerekiyor."

Kış Yolu. Bana gerçekten ziyade efsanevi gelen dünyamın bir başka parçasıydı. Vadiyle Kral arasındaki tek açık yol olduğu söyleniyordu.

"*Ya Kış Yolu'na varmadan önce Doğudiyarlılarla karşılaşırsak?*" diye sordum.

Muhafız Cadıların büyüsü bize zarar vermeyebilirdi ama düşman öyle değildi.

"Bu da bir olasılık," diye yanıtladı Alexus, bu uçsuz bucaksız ormanda rastgele bir noktayı işaretlemek için garip bir çizgi ve bir X çizerek. "Bu da elimizdekilerden daha iyi silahlara ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor." Duraksayıp kaşlarını ovuş-

turdu. "Ama Kış Yolu'na varana kadar buna bir çare bulamam. O zamana kadar en iyisini ummak zorundayız."

En iyisini ummak mı? Seksi gamzeleri bile bu sözden sonra ellerime hâkim olamazdı.

"*Harika. Kulağa harika bir plan gibi geliyor.*" Bu sefer gözlerimi devirdim.

Alaycı sözlerim karşısında kaşlarını çattı. "Benden ne istediğinden emin değilim, Raina. Şu anda çıktığımız yol şans işi. Ayrılırsak nereye gideceğimiz konusunda sana bir fikir vermeye çalışıyorum." Bir kale çizerken sopayı yere saplayıp durduğu yere çöküp oturdu. "Doğu'nun Prensi ve adamlarının kaleye ulaşmasını engellemek için çok geç kalmış olabiliriz. Bunu bilmenin bir yolu yok. Kâsedeki su bize bütün Doğudiyarlıları mı gösterdi yoksa daha fazlası mı var bilmiyoruz. Dün gece birden fazla grup ormana girdi. Peki ya bu çit? Bu çit ve vadide gördüğümüz ateş büyüsü onların gücünün en basit hâli olabilir. Prens, Gölge Dünya'ya bulaşmış durumda. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilemeyiz."

Düşünmeye vakit bulamadan kelimeler parmaklarımdan döküldü. "*Muhafız Cadıların yetenekleri konusunda hiç şüphen olmadığını sanıyordum.*"

"Yok zaten," dedi ters bir tavırla. "Onlarla Kralımızı ele alırsak burada asıl başı belada olan Doğudiyarlılar. Ama son bir buçuk gün içinde hiç hayal bile etmediğim şeyler gördüm. Doğudiyarlılar bu tür büyüleri bilmiyorlar ya da en azından şimdiye kadar bilmiyorlardı ve şu Doğu'nun Prensi'ni..." İç çekti. "Ya da her ne boksa, onu çok hafife aldığımız konusunda endişelenmeden edemiyorum."

Yine *biz* demişti. Eminim bu sefer kendini ve Buz Kralı'nı kastetmişti.

Belki bir de Nephele'i.

"Doğudiyarlılar kaleye ulaşıp Kral'ı alırlarsa," dedi, "o zaman onları en azından geri dönerken durdurma şansımız olur."

Bu adamın strateji ve harita çizme becerilerinin yanı sıra mantığımızı da sorgulayarak kaşlarımı çattım.

"*Kuzeydiyar'dan çıkmanın birden fazla yolu var,*" diye hatırlattım ona. "*Mondulak Sıradağları. Batı Dağları. Buzdiyarı Ovaları.*"

Kelimeler parmaklarımın ucundan döküldüğü anda başka çıkış yolları varsa eğer başka giriş yollarının da olması gerektiğini fark ettim. Belki de başka bir yol denemeliydik.

"Muhafız Cadıların büyüsünü fethedip Kış Hisarı'nı ele geçirirlerse," diye cevap verdi sopasını alıp engebeli tepeler oluşturarak, "ayrılırken dağların her iki uzantısından da kaçınacaklardır. Biz de öyle. Yılın bu zamanında her iki tarafta da çok fazla ölümcül geçit var. Ovalara gelince, en kuzeydeki köylere uzanan patikalardan asla sağ çıkamazlar. Eminim bunun farkındadırlar. Buzlusu Ormanı giriş ya da çıkış için mümkün olan tek yol." Duraksayıp gözlerini gökyüzüne çevirdikten sonra gözlerimin içine baktı. "Yani plan basit. Öyle ya da böyle Kış Yolu'na ulaşıp Kralımızı kurtaracağız."

Ayağa kalkıp kısrağa tekrar binmeme yardım etmek için döndü ve ellerini kavuşturarak eğildi. Ben kıpırdamayınca, dimdik durup o büyük, güçlü ellerini beline koyarak, bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibi gözlerini kıstı.

Bir sorun *vardı.*

Cadı Toplayıcısı'yla birbirimizi gerçekten de aynı saflarda bulmuştuk ama şimdi zihnim aydınlanınca anlamıştım ki hedeflerimiz çok farklıydı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Aklından geçenleri söyle. Yüzünden seni ele veriyor, Raina."

Sanki farkında değilmişim gibi.

"*O senin Kralın, benim değil,*" diye cevap verdim. "*Hiçbir zaman da olmadı. İsterse Doğu'da bir çukurda çürüsün, umurumda değil. Kimsenin yolunu kesmek istemiyorum, hele de senin zavallı, çaresiz Kralını yakalayacak kişilerin. Tek istediğim Kış*

Hisarı'na gitmek ve onlar kaleye saldırıp annemi öldürdükleri gibi ablamı da öldürmeden önce Nephele'i oradan çıkarmak. Orduyu atlatmanın bir yolu olmalı. Amacım bu yolu bulmak."

Alexus'un yüzünde öfkeyle karışık bir şeyler belirdi, başını eğerek gözlerimin içine baktı. "Hiç tanımadığın birini bu kadar çabuk yargılamamalısın. O adam hakkında çok az şey biliyorsun."

Sözleri benimkiler kadar keskin değildi ama yine de sertti.

"Doğudiyarlıları kapımıza o getirdi, biliyorum. O olmasaydı son sekiz yılımı ablamsız geçirmezdim. Annem hâlâ hayatta olurdu. Bir evim olurdu. Kadimler bizi dinliyorsa eğer, umarım Doğudiyarlıların onunla istediklerini yapmalarına izin verirler."

Alexus öne doğru bir adım atıp burnuyla aramda bir parmak mesafe kalana dek boşluğu kapadı. "Ne söylediğini bilmiyorsun"

"Ablamı bulacağımı biliyorum," diye devam ettim yılmadan, *"ve koştur koştur Kral'ı kurtarmaya gitmeyeceğimi de. Onu kurtaracağıma Doğu'nun Prensi'nin iğrenç dudaklarından öperim daha iyi."* Durakladım, az önce o katil pisliği yeniden andığım gerçeğini zihnimden uzaklaştırıp parmağımı ona doğrulttum. *"Yardımın için teşekkür ederim,"* diye ekledim, *"ama bana olan borcunun silindiğini düşün. Buradan itibaren ben kendi yoluma gideceğim."*

Söylediklerimi düşündü, yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Saçmalıyorsun. Ben olmadan Kış Yolu'nu asla bulamazsın. Ve şunu bil ki, Kış Hisarı'na ulaşmanın tek yolu bu. İkincisi..." Gülerek başını iki yana salladı ve o siyah, kalın kirpiklerinin altından bana baktı. "Eğer Doğudiyarlılar en az senin kadar zavallı ve çaresiz olan Kral'ı ele geçirirlerse, hayatım, şunu bil ki, senin Nephele'in, yani Buz Kralı'nın yüce hizmetkârı ve âşığı, onun yanından asla ayrılmayacaktır. Âşıklar genellikle böyle koruyucu olurlar."

Midem bulanmaya başladı. Âşıklar mı? Bu kelime beynimde dönüp durdu, gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi. Ellerimi yumruk yaptım, öfkeli gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"*Yalan söylüyorsun. Ablam asla böyle bir şey yapmaz.*"

Bugün ablamla ilgili söyleyeceklerim bu kadarmış gibi hissettim.

"Ah, yapar, yapar." Sırıttı ve kıpkırmızı dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Ama sen kendi bildiğin gibi yap. Dikkatsiz bir çocuk gibi kendi başına git. Sadece kaybolmakla kalmayacak, aynı zamanda ablanı bir daha görme ihtimalini de riske atacaksın çünkü Doğudiyarhlar Nephele'i ve Kral'ı alırsa, senin gibi inatçılar uğruna avlanacak zamanım olmayacak, bu da muhtemelen burada öleceğin anlamına gelir. Tek başına." Boynundaki damarlar ortaya çıktı. "Şu anda geleceğini şekillendiriyorsun, Raina Bloodgood. Kararını ver."

Atma atlayıp dizginleri eline alarak cevabımı bekledi. Sabır Alexus Thibault için bir erdem gibi görünmüyordu ya da belki de sabrını taşıran bendim. Çünkü alaycı bir gülüşten ve son bir öfkeli bakıştan sonra, "Bunun için zamanım yok," dedi ve beni uçsuz bucaksız bir ormanda beyaz bir kısrak ve kararımla baş başa bırakıp ağaçların arasından geçerek ormanın içinde atıyla gözden kayboldu.

14

RAINA

Günler Alexus'un görüş alanımda, uzakta bir leke gibi at sürmesiyle geçiyordu. Artık sayamadığım kilometreler boyunca asla dönüp arkasına bakmadı. Onu mümkün olduğunca uzun süre takip etmeye karar verdim, sonra da Kış Yolu'na giden yolu kendim bulacaktım çünkü kazanmasına izin veremezdim. Nephele'e dair tüm anılarımı paramparça etmişti. Ablamı tekrar gördüğümde onu tanıyamayacağımdan korkuyordum.

Ayrıca beni zayıflatıyordu. Cadı Toplayıcısı yakışıklıdan da öteydi, yüzü bir bakışta öldürmek için yaratılmıştı, bizzat tanrılar tarafından öpülmüş ve kutsanmıştı. Bu yüz, o öfkeli gücün altında yatan nazik tavırlarıyla birleşince zihnime korkunç şeyler yapıyordu. Bana kızdığında bile bedenim tepki veriyordu. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Kendimi yeniden ergen gibi hissediyordum; kanıma böylesine ateş düşüren her neyse onu kontrol etmekten acizdim. Ama en çok da ona ihtiyaç duymaktan huzursuz oluyordum.

Artık kimseye ihtiyacım olsun istemiyordum.

Yol aldıkça planım giderek bozuluyordu. Sık ağaçlar daha da aralıklı hâle geliyor, hava giderek soğuyor, günün loş ışığı alacakaranlığa dönüşüyordu. Mannus'un bedeninden yayılan

buhar, nefesi ya da çınlayan dizgini veya Alexus'un eyerine bağlı gaz lambasının tıngırtısı olmasa, hangi yöne gideceğimi şaşırırdım. Ben iz sürücü değildim ve bir konuda haklıydım; Buzlusu, büyü olmadan bile oldukça kafa karıştırıcı bir yerdi. Ne tarafa dönersem döneyim aynı görünüyordu, özellikle de alacakaranlığın gölgesi altında.

Gölgeler gizlice, gözümün bir ucunda çömelip sürünen orman hortlakları gibi beliriyordu. Arkamdan ürkütücü sesler geliyor, ensemde beni ürperten görünmez dokunuşlar dolaşıyordu. Pek yakında Cadı Toplayıcısı karanlığın içinde tamamen kaybolacaktı ve işte o zaman gerçekten tek başıma kalacaktım.

İstediğimin bu olduğunu sanıyordum ama şimdi, gece çökerken, aptallık ettiğimi itiraf etmeliydim. Yapamayacağım pek çok şey vardı ve korkarım Buzlusu Ormanı'nı tek başıma geçmek de bunlardan biriydi.

Her ne kadar burada olduğumuz süre boyunca ağaç kabuğu yemeyi tercih etsem de Alexus'un planına uymaktan başka çarem yoktu. Hava hâlâ biraz aydınlıkken ona yetişmeliydim.

Tuck'ı daha hızlı gitmesi için cesaretlendirmeye çalıştım ama karışık bir çalılıktan sola doğru sert bir dönüş yapınca Alexus'u kaybettim. Ormana aşina olan Mannus sert adımlarla hızlı ilerliyordu, benim kısrağım itaatkâr olsa da yavaştı ve adımlarından emin değildi. Zavallı kızı suçlayamazdım. Kötücül bir dünyaya doğru gidiyormuşuz gibi hissediyordum. Dallar yaklaşan karanlıkla silüete dönüşüyor, gece hayvanları çalılıklarda ve gölgeli ağaç tepelerinde uyanıp kıpırdanıyordu. Soğuk bir esinti ormanın içinden yılan gibi kıvrılırken, dünyanın üzerine ince bir ayaz çöküyordu.

Tuck ve ben fazla ilerleyemeyecektik. Durup sabaha kadar soğuk zeminde yatma zamanı gelmişti. O zamana kadar Cadı Toplayıcısı'nı bir daha asla bulamayabilirdik.

Burnumu pelerininin başlığına gömdüm, sıcaklık için minnettardım. Yoğun baharat, orman ve biraz da bal kokusu

her tarafımı sarmıştı. Bu da Tuck'ı ilerlemesi için zorlamama neden oluyordu.

Alexus'un kaybolduğu çalılıktaki dönemeci döndüğümde dizginleri çekip Tuck'ı durdurdum. Mannus'un toynak seslerini dinleyip eski yoldaşımı görebilmek için kararan ormanda etrafıma bakındım. Hiçbir yerde yoktu, benim de nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Keşke Alexus'a Buzlusu Ormanı'na dair çizdiği haritanın son derece eksik ve yetersiz olduğunu söyleyebilseydim.

Korkunç, ürkütücü bir uluma ormanda yankılanırken ağaç tepelerinden bir sürü karga fırladı. Nefes nefese eğilip başımı örttüm ve Tuck tepinip homurdandığında bacaklarımı onun yanlarına bastırdım.

Sırtından düşmekten ya da duyduğum beyaz kurda benzer sesten korkmuyordum. Korktuğum şey, bu aklını kaçırmış kargalardı. Onları unutmuştum. Bunlar Prens'in kanatlı iblisleri miydi yoksa? Efendileri olmadan geride mi kalmışlardı? Ama öyle olsa saldırmazlardı.

Kargaların çığlıkları azalırken ağaç tepelerinde sallanan dallar duruldu ve Tuck sakinleşti. Kalbim hızla çarparken doğruldum ve ay ışığının çoğunu engelleyen yeşilliklere baktım. İç çekerek titreyen ellerimden birini saçlarımın arasında gezdirip gözümün önüne düşen tutamları çektim, kalbimin yavaşlamasını diliyordum. Babamın asabiyetini almıştım, bu da beni sık sık zor durumlara sürüklemişti ama sanırım hiçbiri bunun gibi değildi.

"Bu kadar kötü bir öğrenci olacağını tahmin etmemiştim."

İrkilerek Tuck'ın dizginlerini çekiştirdim ve Alexus'u Mannus'un sırtında rahatça oturmuş, iki elini eyerinin topuzuna dayamış hâlde buldum. Ormanın gölgesini yaran gümüş ışık huzmesi, kendini beğenmiş ifadesini seçebileceğim kadar yüzünü aydınlatıyordu. Onu boğazlamak istesem de varlığıyla hissettiğim o yoğun rahatlama hissini inkâr edemezdim.

Loş ışığa doğru ilerledim.

"*Ben de senin hilekâr bir öğretmen olacağını tahmin etmemiştim,*" diye cevap verdim hızlıca, "*sanırım ikimiz de yanıldık.*"

Kara kaşlarından biri kalktı ve çenesini dikleştirdi. Bana öyle bir baktı ki bakışları zorla dizginlediği bir öfkeyle dolu olmasına rağmen hayranlık parıltısı taşıyordu.

"İçinde ateş var senin. Bunu küçümsemiyorum."

Burnumdan gülsem de sözüne devam etti.

"*Gerçekten* küçümsemiyorum. Kendi gölgesinden korksa bile yanımda bir savaşçı olmasını tercih ederim."

Öfkem alevlendi, sert bir karşılık vermek için ellerimi hazırladım ama bir bakışıyla beni durdurdu.

"Hayır. Beni dinlemen gerek. Ben sadece yardım etmeye çalışırken bana meydan okunmasından hoşlanmam. Yaptıkların bizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramadı." Topuklarını Mannus'un yanlarına bastırıp hayvanı bana doğru sürdü. Delici bir bakışla yumruğunu kaldırıp parmağını uzattı. "Bu bir dersti. Kış Yolu artık çok uzakta değildir ama kafan olması gereken yerde olsaydı, büyünün de uzakta olmadığını hissederdin. Neyle yüzleşmek üzere olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama büyük olasılıkla hoş olmayacak ve bu, tek başına mücadele etmek isteyeceğin bir şey. Bencilliğinle yine sorun yaratacak olursan, bil ki bu kez yardımına koşacak kadar nazik olmayacağım. Önemsediğimiz insanların bize ihtiyacı var ve ben artık yolumdan caymayacağım. Anladın mı?"

Cevap vermekte tereddüt ettiğimde sesi kalınlaştı.

"*Anladın mı* dedim?"

Söz konusu o olunca gururu bir kenara bırakmak zordu, karanlık her yeri sarıyordu, bunu yapmak zor olsa da Cadı Toplayıcısı'na doğru tek ve sert bir hareket yaparak başımla onayladım.

Yüzünde sinir bozucu bir tebessüm belirdi. "Güzel. Ne kadar kolay olduğunu gördün mü? Seni hâlâ evcilleştirebilirim." Çenesiyle batıyı işaret etti. "Şimdi dinlenecek bir yer bulalım."

Yaşlı bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuş, soğuktan büzüşmüş hâlde Alexus Thibault'a bakıp bakışların birini öldürüp öldüremeyeceğini düşündüm. Geceyi onunla geçirmek istemiyordum. Onun yanında olmak bile istemiyordum ve o da bunu biliyordu. At sürmeyi kesinlikle bırakmak istemiyordum ama hava çok karanlıktı ve atlar yorgundu. Karşılaşacaklarımızla yüzleşmeden önce en azından birkaç saat uyumamızın iyi olacağını biliyordum ama tanrılar aşkına, bundan hiç memnun değildim.

Bugün olanlardan sonra onun tartışacak hâlim yoktu.

"Bak," dedi çömeldiği yerden, küçük bir açıklıkta yaktığı ateşe dal ve çırpı eklerken dizlerini iki yana açtı. "Daha önce sert tepki verdim, farkındayım. Hayatım boyunca bu ormanda sayısız gün ve gece geçirdim. Büyü altında olmasa bile, Buzlusu, topraklarında defalarca seyahat etmemiş kişilere göre bir yer değildir. Ben sadece seni güvende tutmak istedim ama sen zorluk çıkarıp duruyorsun."

Kızarıklık göğsümden boynuma yayıldı. Kendimi güvende tutabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu ama kabul etmek istemesem de bazen tecrübe cesareti yeniyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "birkaç geceyi birlikte geçirmek zorunda kalma ihtimalimiz çok yüksek, bu yüzden bana alışmalısın. Isırmam merak etme." Gözlerinde haylaz bir parıltı belirdi. "En azından sert biçimde ısırmam."

"*Çok komik*," dedim ellerimle, yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaparak.

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Söyleyeyim dedim. Bu ormanda benden başka bir sürü tehlikeli şey var. Kurtlar,

domuzlar, zehirli yılanlar. Hayaletler, hortlaklar. Karanlıktan neyin sürünerek çıkacağını asla bilemezsin."

Ayağıma küçük bir çakıl taşı fırlattı, hareketi o kadar hızlıydı ki neredeyse o anda fark etmedim bile. Yine de yerimden sıçradım. Kurtların, domuzların ve yılanların düşüncesi beni korkutuyordu, bu doğruydu ama en azından bahsettiği diğer yaratıklar yoktu. Yani artık yoktu.

"*Çocuk gibisin.*"

"Hilekâr bir öğretmen olduğumu sanıyordum. Hatta bir yalancı."

"*Öylesin. Hatta daha fazlasısın.*"

Yine gülümsedi, dudağı patlamış olsa bile gülümsemesinin bu kadar yıkıcı olması rahatsız ediciydi. Tek gamzesi ortaya çıkarak işleri daha da karıştırıyordu. Gülümsediğinde dünyayı aydınlatan birinden nefret etmek zordu.

Cehennem Katmanları'na kadar yolu vardı.

Aramızdaki gerginliğin azalmasından garip bir memnuniyet duysam da ve ona bakmamak için kendimi zor tutup ağaçla ilgili şakasını hiç komik bulmadım. Yakındaki bir ağacın yaprakları ve dalları sanki bir şey oraya tırmanıyormuş ya da yürüyormuş gibi hışırdayarak beni ürpertti. Ben bir vadide büyümüştüm. Köyde her türlü yaratığın dolaşmasına, sazlara tırmanmasına, kulübeye girmesine alışkındım. Ama orman sonsuzluk kadar bir süredir korunaklı kalmıştı. Benim için her şey çok yeniydi. Nedense buraya girmek hâlâ yasak gibi geliyordu.

Bu düşünce beni ürpertti.

Tanrılar aşkına. Yapabileceğim en iyi şey uyumaktı.

Zemin sert ve soğuktu ama yine de uzanıp yan döndüm, sırtım Alexus'a dönüktü. Gözlerimi kapadığım anda sesi ateşin üzerinden süzüldü.

"Anneni ve köyünüzü kaybettiğin için ne kadar üzgün olduğumu sana söyleme fırsatım olmadı."

Bu sözleri söylediği anda annemin bana gülümsediğini gördüm, o kadar gerçekti ki.

Kalbim hızla çarparak doğruldum ve dizlerimi göğsüme çektim. Birkaç dakika sonra onunla yüz yüzeydik. Dün gece hakkında konuşmak istemiyordum, özellikle de onunla. Samimi görünüyordu. Ancak benim felaketin büyüklüğünü sindirecek zamanım olmamıştı. Kaybettiklerimin yarattığı boşluk o kadar yoğundu ki, sanırım bunun ağırlığını henüz idrak edememiştim. Sanki gerçekler dalgalar hâlinde gelecek gibiydi.

Babamı kaybettiğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Çoğu zaman sersem sersem dolaşırdım, onun hayaleti peşimi hiç bırakmazdı. Hatta bazen güldüğünü duyardım, uzaktan görürdüm ya da parmaklarım ona söylemem gereken haberlerle seğirirken eve koşturup onun evde olmadığını fark ederdim.

"*Bir sevgilin var mıydı?*" diye sordu Alexus.

Başımı iki yana salladım, sonra onayladım sonra tekrar iki yana salladım. Finn hiçbir zaman sevgilim olmamıştı, annemle babamınki gibi bir ilişki değildi bizimkisi ama bir süreliğine onun her şeyim olduğuna inanmıştım.

"*Biri vardı. Ama... karışık.*"

Bu konuda söyleyeceklerim bu kadardı.

"Kimse sevdiği herkesi kaybetmenin acısını yaşamamalı. Böyle şeyler insanın ruhunda silinmeyen bir iz bırakır." Alexus önce ateşe baktı, sonra gözlerimin içine. "Gerçekten üzgünüm, Raina. Elimde olsa bunu değiştirirdim."

Sözleri yine çok samimiydi, sanki bu konuda tecrübeli ya da suçluluk duygusuyla dolu bir adamdan geliyordu. Ya da belki ikisi de.

Midem düğüm düğüm oldu. Kaybımın suçlusu kısmen oydu. Nephele'i bizden almıştı. Gerçi ablam Kış Hisarı'nda gayet iyi yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlayamıyordum, belki de kandırılmıştı çünkü

eğer ablam Cadı Toplayıcısı ve Buz Kralı üzerinde bu kadar etkiliydiyse, neden eve dönmemişti?

"*Bana ablamı anlat,*" dedim, dün geceyi aklımdan çıkarmam gerekiyordu. "*Şimdi nasıl biri?*"

İlk başta nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi göründü ama sonra muzip bir sırıtışla cevap verdi. "Kuzu postuna bürünmüş bir kurt olduğu kesin. Kılıç çarpıştırmaya meraklı, özellikle de benimle. Bazen ben kazanıyorum ama yalan söylemeyeceğim, çoğu zaman o beni hakkıyla yeniyor."

Elimde olmadan hafifçe gülümsedim. "*Nephele ona kılıç kullanmayı öğretmesi için babama yalvarırdı.*"

Ve babam ona öğretmişti. Ben çok küçüktüm, ablam benden altı yaş büyüktü ama hatırlıyordum. Ancak büyüdükçe daha önemli görevler öncelik kazandı ve kılıç kalkan oyunu bir kenara bırakılmak zorunda kaldı.

Gülümsememin bir diğer nedeni de Alexus'un ondan bu kadar dostça ve hayranlıkla bahsetmesiydi. Daha önce bu beni çok kızdırmıştı ama şimdi bir nebze de olsa rahatlatıyordu. Nephele'in durumunun ayrıntılarını henüz bilmesem de mutlu bir hayat yaşıyor gibi görünüyordu.

"Nephele Kış Hisarı'ndaki çocuklarla da ilgileniyor," diye devam etti. "Onlara ders veriyor," dedi ve işaret diline geçti. "*İşaret dilini bile öğretiyor. Bundan büyük fayda gören iki sağır çocuk var. Bir şeyi sayısız kez yanlış yaptığım için kaç defa ellerime vurduğunu sana anlatamam.*"

Güldüm ama bu kalbimi anlam veremediğim bir nedenle acıttı. Ablamın başka bir hayatı olduğu için mutluydum. Dolu dolu bir hayat gibi görünüyordu. Gerçekten mutluydum.

O benim gibi mutsuz olmadığı için seviniyordum.

Yıldızlar kaybolunca uzanıp gökyüzüne daldım, bedenimi içimdeki boşluğun beklenmedik farkındalığı sardı. Alexus'la açıkça konuşmak, ona içini dökmek için bir nedenim yoktu ama

bu boşluk o kadar canımı acıtıyordu ki, kelimeler istemsizce parmaklarımdan döküldü.

"*Daha önce hiç kimseyi öldürmedim.*"

Bir an sessizlik oldu. Beni izlediğinden bile emin değildim ama sonra... "Sen yapman gerekeni yaptın."

Beni *görmüştü.*

"*Ama yeterli değildi,*" diye yanıtladım uzun bir süre sonra. "*Köyümdeki herkesi öldürdüm.*"

Ayağa kalkıp yanımdaki kütüğe otururak dirseklerini dizlerine dayadı. "Bu doğru değil. Neden öyle düşünüyorsun?"

"*Suya bakabilirdim. Geldiğini, savaştığını, Doğudiyarlıların seni kovaladığını görebilirdim. Onları dışarı çıkarabilirdim.*" Titreyen ellerimi birleştirdim. Sıcak bir gözyaşı şakağımdan aşağı süzüldü. Sildim ama yerini bir başkası aldı.

Bu da o kabaran dalgalardan biriydi. Beni sürüklemesine izin veremezdim ama gerçek şuydu ki Finn haklıydı. Ben sadece kendimi düşünüyordum.

Alexus üzerime eğildi, saçları omuzlarından dökülüyordu, gözlerimin içine dik dik baktı. "Bu sorumluluğu üstlenemezsin. Hepimiz hayatta bazı kararlar veririz ve geriye dönüp baktığımızda, *Ya öyle olmasaydı* diye düşünmek çok kolaydır. Ama sulara bakmayı düşünmedin, Raina. *Düşünmedin.*" Duraksadı. "İkimizden biri suçluysa o da benim. Koca bir köyü kaderine terk ettim."

"*Littledenn'i mi?*"

Başıyla onayladı, sertçe yutkunduğunda boğazı hareket etti. "İkimizin de yiyecek ve giysi ihtiyacı vardı ama bu sabah seni derede bırakmamın nedeni onların kurtulup kurtulmadığını öğrenmekti. Gittim fakat hepsi ölmüştü. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Atlarla birlikte döndüğünde bunu anlamıştım ve şimdi de aynı üzüntüyü her yerinde görüyordum. Her ne kadar her şey

için onu ve Buz Kralı'nı suçlamak istesem de vadide yaşadığımız trajediden tek bir adam sorumluydu.

Ölmüş olması için dua ettiğim bir adam.

Gözlerim kapanana kadar uzun bir süre sessiz kaldık. Onları daha fazla açık tutamıyordum. Uyumak istiyordum ama hava çok soğuk, zemin kökler yüzünden engebeli ve çok sertti.

Alexus atların bağlı olduğu yere gidip Tuck'm sırtındaki kapitone ceketimi ve Littledenn'den getirdiği battaniyeyi çıkardı. Kapitone ceketi devrilmiş bir ağacın yanında yere serip kütüğe yaslanarak oturdu, battaniyeyi bacaklarının üzerine yaymak üzereydi.

Bir el hareketiyle yanındaki boşluğu işaret etti. "Benden hoşlanmadığını kısa bir süreliğine unutursan, ikimiz de biraz dinlenebiliriz. Doğudiyarhlar bizden çok ilerideler ama yine de gözümü dört açacağım. Ayrıca bir beyefendi gibi davranacağım."

Bu gece olmasını hayal edebileceğim son şey buydu. Ama yorgundum, bir karga gaklıyordu ve o lanet ağacın yaprakları bir kez daha hışırdadı. Bir an sonra yanına gittim, Cadı Toplayıcısı'ndan yarım kol boyu uzaktaydım. Yanında kapitone ceket gibi kutsal bir giysi taşıyan bu devin varlığına şükrediyordum.

Alexus battaniyeyi üzerimize serdi, soğuğu tamamen engellemese de iş görüyordu.

Alevlerin dansını izleyerek dalıp gittim. Sonunda gözlerimi kapadığımda, zihnimde bir yüz belirdi. Uzakta ve karanlıktaydı ama onu tanıyordum.

Prens orada belirmiş kanlı bir kâbus gibi beni izliyor, uykunun sonsuz derinliğinden bana gülümsüyordu.

15

ALEXUS

Buzlusu Ormanı benim evimdi. Arazisinden yüzlerce kez geçtim, serin gölgesinde dinlendim, gölgelerinde avlandım, özel otlar aramak için toprağında dolaştım. Burası benim kendim olabildiğim yerdi.

Ancak bu sabah orman bana yabancı geliyordu.

Önümde ağaçlardan ve dikenli çalılardan oluşan bir tünel uzanıyordu, bunu ancak şafağın zayıf ışığı sayesinde fark edebilmiştim. İç içe geçmiş yüzlerce dal, yapraklarla kaplı bir patika boyunca uzanarak beni tamamen belirsizliğe götürüyordu.

Ya da öyle görünüyordu.

Tünelden yayılan büyü o kadar güçlüydü ki tenimi karıncalandırıyordu. Girişteki dallar sanki sadece bizi içeri çekmek için açık kalmış gibi kıvranıyordu.

Mannus'un dizginlerini çekip durdurdum. İşler sarpa sarmadan önce daha iyi silahlar almak için av sığınağıma varmaya çalışmak buraya kadardı. Engin büyü dedikleri bu olmalıydı; ormanın içine yerleştirilmiş devasa bir yapı.

Bir tuzak.

Raina da benim yaptıklarımı yapıp kısrağını durdurdu. Her iki hayvan da çok az bir çabayla hareketsiz kaldı. Onların da büyüyü hissettiklerinden emindim.

Raina, "*Burası Kış Yolu değil,*" dedi.

"Evet. Değil. Suda gördüğün şey karanlıktı sanırım."

Başıyla onayladı ama kurtlar uzaktan uluyarak sabahın geldiğini haber verirken eyerinde iki büklüm oldu.

"Tek başına kaçmadığına sevinmedin mi?" diye sordum. "Burası beyaz kurdun ülkesi."

Yaptığını unutmam gerekiyordu ama konuşmamızdan ve birkaç saatlik uykudan sonra bile hâlâ öfkeliydim. Beni kızdıran Raina'nın meydan okuması değildi. Lanet olsun ki, onun bu dik başlı hâllerini çok seviyordum. İçinde ateş vardı. Dikkatli olmazsam beni yakacak kadar büyük bir ateş. Beni öfkeden köpürten onu kaderine terk etmiş olmamdı, tek nedeni de bu kadar inatçı olmasıydı.

Tünelin sağına ve soluna, ormanın sıradan ve sakin göründüğü yere baktı. Yaprak döken ağaçların çıplak dalları arasından süzülen yumuşak güneş ışığı, yaprak dökmeyen ağaçlara yapışan kırağıda parıldıyordu. Sabah kuş sesleri ve hayvan cıvıltıları arasında gelmişti ama içimden bir ses o tünele girdiğimizde ormanın bu kadar masum görünmeyeceğini söylüyordu.

"*Sanırım bana başka bir yoldan gidemeyeceğimizi söyleyeceksin.*"

"Sadece tek bir yol var, o da içinden geçmek," diye cevap verdim. "Yollarımızı ayırmış olsaydık bile, büyük ihtimalle yine buraya varırdık. Sadece birlikte olmazdık. Bu, tutmuşsa eğer engin büyünün bir parçası. Daha büyük bir engelin. Ama biz geçerken Kış Hisarı'ndaki cadıların manipüle edebileceği kadar küçük bir şey."

Cadılarımı tanıyordum. Kurnaz ve stratejiktiler. Umarım bu tüneli Doğudiyarlıları yok edecek kadar uzun süre ayakta tutabilirlerdi. Engin büyüleri uzun süre işlevsel tutmak zordu. Plandaki gerçek kusur da *buydu*.

Raina'nın kaşları güvensizlikle gerildi ama ben haklıydım ve haklı olduğumu da biliyordum, bu yüzden Mannus'u sola çevirip onu huzurlu ormanlık alana doğru yönlendirdim; bir uzlaşma ve eğitim eylemi. Tünel yön değiştirdi, beni tamamen yutmayı bekleyen karanlık bir mağaraya yönlendiriyordu. Yönümü değiştirip ters yöne döndüm ama sonra...

"Her yönde tünel var," dedim ona. "Büyünün tasarımı bu. Amaç Doğudiyarlılara kendilerini umut dolu bir mezarın büyülü karanlığında bulmaktan başka seçenek bırakmamak."

Raina'nın yüzü gerildi, elleri güzeldi ama işaret dilini kullanırken neredeyse tehditkâr bir tavırla hareket ediyordu. *"Ormanın geçmemize izin vereceğini söylemiştin. Büyü beni tanır demiştin. Şimdi neden güvenli geçişe izin vermiyor?"*

"Bunun kolay ya da hızlı olmayabileceğini de söylemiştim," diye yanıtladım sesimi sakin tutarak. "Ama *başaracağız.* Kış Hisarı'nın cadıları kilometrelerce öteden gelen bir orduyu kontrol altına almaya çalışıyor. Büyüleri işgalcilerle bizi ayırt edemez. En azından biz içeri girene kadar. Muhafız Cadıların burada olduğumuzu anlaması için önce büyülerinin bizi tatması, hatta o zaman bile bu tür bir tünelin karmaşası içinde bizi ayırması ve binlerce kişi arasından sadece ikimiz için özel ayarlamalar yapmaları gerekiyor. Bizim için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır."

Bunların hiçbiri yalan değildi ama söylemediğim şey, bize zarar vermesinden endişe ettiğim asıl şeyin Muhafız Cadıların büyüsü olmadığıydı.

Büyünün içinde gizlenen düşmandı.

Önce tünele, sonra da bana baktı. Tartan bakışından ve yüzündeki sinirli ifadeden anladığım kadarıyla sözlerim pek ikna edici olmamıştı. Sırtını dikleştirdi, dizginlerini sıkıca kavradı ve çenesiyle korkutucu patikayı işaret etti.

Atları tünele sokmak için zorlamak gerekiyordu, tünelin kemeri altından geçtiğimizde önümüzde bir soğuk hava dalgası belirdi. Güvenli çıkış yolu arkamızdan kapanmaya başladı.

Raina omzunun üzerinden baktı, canlanmış gibi inleyen ormanın doğal olmayan gıcırtısı ve iniltisi dikkatini çekmişti. Eyerimde döndüm ama onu izlerken hiçbir şey söylemedim. Gözümün ucuyla bir ağaç kütlesinin girişi kapatmaya başladığını gördüm, bizi içeri kapatıp gün ışığını yavaşça kesti.

"*Gaz lambası?*" dedi.

"Hayır. Tünel ayaktaysa bu hâlâ burada mahsur kalan Doğudiyarlılar olduğu anlamına gelir. Kendimizi ifşa edemeyiz, ayrıca fazla yağ da yok. Bu şekilde iletişim kurmak zor ama ben hep yakınından gideceğim. Bana ihtiyacın olursa, ıslık çalabilir misin?"

Evet, dedi işaret dilinde ve kısık sesle ıslık çalarken yüzünde melankolik bir ifade belirdi. Çok hoş bir sesti, yuva yapan bir kuşun şakıması ya da cıvıltısı gibiydi. Yine de çok kederli görünüyordu.

Böyle bir tepkiye neden olacak ne söylediğimi bilmiyordum ama ona bu koşullar altında ona elimden geldiğince güven verici bir bakış atıp tünel kararırken yan yana yolda devam ettik.

Atları cesaretlendirmeye devam ederek tünelin derinliklerine doğru ilerledik. Patika boyunca ufak tefek hareketleri inceledim. Küçük beyaz çiçekler, benzer kıvrımlı sarmaşıkların yapraklarından fırlayıp genişçe açılarak yol boyunca loş bir ışık saçıyordu. Atların önlerini görebilmeleri için yeterli bir aydınlıktı, Raina'nın yüzünün ve ellerinin hatları da dağınık gümüş bir parıltıyla belirginleşiyordu.

Bana şaşkınlıkla baktığında gülümsedim. "Sana söylemiştim. Büyüleri beni tanıyor."

Gözlerini abartılı bir tavırla devirdi ama dudaklarında alaycı bir gülümsemenin belirdiğini fark ettim.

Devam ettik.

Yolu çevreleyen o kadar çok ağaç gövdesi vardı ki, aralarından siper bulmamız gerekse bile bulamazdık. Her boşlukta ayı dişi gibi uzun ve keskin dikenlerle kaplı sık çalılar yükseliyordu. Ağaçların tepelerinde küçük gözler bizi izliyordu, tıpkı dün geceki kargalar gibi kuşlar dallara tünemişti. Tünelin bu kısmı Nephele'in işi olmalıydı. Yıllar geçtikçe, daha *korkutucu* büyülere karşı bir yetenek geliştirmişti.

Takdir etmediğimi söyleyemezdim.

Düşüncelerim Raina'nın büyülü kılıcına kaydı. Tünelin duvarlarını kesmesi mümkündü ama bunun işe yarayacağından şüpheliydim. Tünel yine çevremizi sarardı.

Dikkatimi tekrar patikaya çevirdim. Yol aldıkça sonbahar örtüsü değişiyor, toprak ve çürüyen yapraklar donmaya yüz tutmuş gibi görünmeye başlıyordu. Yaklaşan soğuk bize doğru uzanıyor, bizi daha yakına çekmek için toprağı tırmalıyordu.

İleride hafif kar esintiyle uçuşuyor, daha önce sadece hafif don tutmuş ormanın üzerine beyaz bir battaniye seriyordu. Kar tanelerinin dansına dalmışken patikanın kenarındaki diğer hareketliliği neredeyse gözden kaçırıyordum.

Omzumun üzerinden dikkatle baktım. Kar, kesilip atılmış sarmaşıklardan oluşan sık bir alanı kaplayarak geriye ancak çaresiz birinin içine girebileceği büyüklükte dikenli bir delik bırakmıştı. Ötede, bir gözün akını görür gibi oldum. Belki de bir hayvandı ama emin olamadım.

Akıllıca davranıp kılıcımın kabzasını kavradım ve Raina aramızdaki kısa mesafeyi kapatırken ona baktım. Beyaz çiçekler asmanın üzerinde solmaya başlamadan önce elini bileğime doladı. Çiçekler, istenmeyen ölümleriyle savaşırcasına yeniden açarak parlamaya çalıştı. Çoğu bu savaşı kaybetse de birkaçı güçlü kalmayı başararak atlarımızın ayaklarının dibindeki yolu loş bir ışıkla aydınlattı.

Buna sadece iki şey sebep olabilirdi. Ya cadılarım bu çiçekler gibi bir değişimi sürdüremeyecek kadar yorgunlardı ya da başka biri ışığı öldürüyordu.

Engin büyüye kafa tutacak biri.

Sertçe yutkundum, ürpermemek için kendimi zor tutuyordum. Üzerime bir tedirginlik çöktü, sanki biri bizi izliyordu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadım, dünya soğurken Raina'nın elini sıktım. Elini çekti.

Zamanla hayvanlarımızın yumuşak kişnemeleri değişti, karlı zemin onların ağırlığı altında çatırdıyordu. Atlara rehberlik etmeye odaklandım. Bir terslik sezdiklerinde bocalayıp duraksasalar da şükür ki itaat edip yollarına devam ettiler.

İleride bizi nelerin beklediğini bilmenin bir yolu yoktu. Burada ay parlamıyordu. Yıldızlar da yoktu; sadece gece ve daha da karanlık bir gece.

Gözlerim karanlığa alıştı, atlarımızın gece görüşü mükemmel olsa da uçuruma doğru at sürme endişesi tedirgin ediciydi. Burada yeterince zaman geçirmek insanı umutsuzluğun ve çaresizliğin eşiğine getirebilirdi.

Muhtemelen asıl olay da buydu.

Raina kolumu sertçe kavrayıp tırnaklarını derime geçirdi. Artık silüetini zar zor seçebiliyordum ama enerjisini hissediyordum. İçimde nabız gibi atıyordu, havada bariz bir gerilim vardı.

Artık yalnız değildik.

Tekrar kılıcıma uzandım ama kınından çıkaramadan metalin buz gibi soğukluğunu bacağımda hissettim. Başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş hâlde bağırdım ve kılıcın çıkıntılı kabzasını kavradım.

Mannus şaha kalkıp havayı çılgınca tekmeledi. Bir elimle dizginleri tutarak kontrolü yeniden sağlamaya çalışırken bacaklarımı içgüdüsel olarak sıktım ve bu esnada bıçak daha derine saplandı.

Acıdan nefes alamıyordum. Bir an için tek düşünebildiğim bıçaklanmaktan bıktığımdı. Yine de yaşadığım şoku hızla atlattım ve birden Raina'yı hatırladım. Ona seslendim ama duyduğum tek ses çarpışan iki bedenin sesiydi.

Doğudiyarlı biriyle dövüşüyordu ve ben onu göremiyordum.

Kilit altında tuttuğum parçam kaburgalarımı sarsıyor, özgür olmayı arzuluyor, dövüşün tadına bakmak için onu serbest bırakmamı istiyordu. Onun yerine bıçağın kabzasını kavrayıp bacağımdan çekip kurtardım.

Taze kanın ıslak sıcaklığı bacağımdan aşağı aksa da küçük bir kesiğin beni yavaşlatmasına izin veremezdim. Mannus'un sırtından inmeye hazır hâlde dönüp elimdeki bıçağın Raina'nın değil de bir Doğudiyarlının kalbini bulması için dua ettim.

Bir ses geceyi yardı, eyerimde dondum kaldım. Bu çok iyi bildiğim bir sesti; bir hançerin ette bıraktığı kesik ve ardından boğulan birinin boğazından gelen kanın fokurdaması.

"Raina!" Adı dudaklarımdan dökülürken bir el dizimi tutarak nabzımın daha da yükselmesine neden oldu. Saldırmalı mıydım yoksa geri mi çekilmeliydim bilmiyordum. Doğudiyarlı mıydı yoksa Raina mıydı?

Etrafımdaki karanlık her şeyi kuşatıyor, başım dönüyordu ama kendimi ölümcül bir darbe indirmeye hazırladım.

Elimi durduran şey hassas bir nefes alışveriş sesiydi. Onunla geçirdiğim bu kısa sürede bile Raina'nın nefesini titreyerek verdiğini öğrenmiştim, iç çekişlerinin tatlı tadını ezberlemiştim. Nefesi tanıyordum. Hissediyordum. Biliyordum.

Uzanıp kolunu buldum, sonra elimi titreyen parmaklarına doğru kaydırdım. İçim rahatlasa da çalıların arasında bekleyen başka Doğudiyarlı olabileceğinden endişeleniyordum.

Attan inmeliydim ya da belki de Raina'yı da yanıma alıp Mannus'a binip hızla oradan ayrılmalıydım. Ama ikisini de yapmaya fırsat bulamadan ani bir baş dönmesiyle atımdan yuvarlanarak yere düştüm.

16

RAINA

Alexus Thibault hakkında pek fazla bir şey bilmiyordum ama bir öküz kadar ağır olduğundan artık emindim.

Doğudiyarlıyla mücadele etmekten kanım hâlâ alev alev yanıyordu ve Alexus'un yarı ağırlığında olmama rağmen onu atından düşmeden yakalayıp hayvanın üzerinde yüzüstü yatacak şekilde kaldıracak kadar da güçlüydüm.

Aldığım tek ölüm kokusu Doğudiyarlının toprağımsı kokusuydu, bu da Alexus'un sadece yaralı olduğu anlamına geliyordu ama neresi olduğunu bilmiyordum. Eli kan içindeydi, panik yapmamaya çalıştım. Henüz ölmemişti ama ölürse, nefes almasını sağlayamazsam, o zaman yalnız kalırdım. En başından beri korktuğum şey başıma gelirdi.

Sakin ol, Raina. Düşün.

Alnımdaki teri silip Alexus'un boynundan nabzını yokladım. Yavaşlıyor, zayıflıyordu. Kanamayı bulup durdurmalıydım, yoksa ölümün kokusunu alacaktım.

Ama tanrılar aşkına. Gece zifiri karanlıktı, bir mürekkep okyanusu gibiydi. Yolun kenarında parlamaya çalışan birkaç tomurcuk sayesinde görebildiğim tek şey silüetlerdi, bir noktaya çok uzun süre bakarsam onlar bile bozuluyordu.

Ellerimi Alexus'un soğuk bedeninde gezdirdim; güçlü bacaklarında, geniş sırtında, kaslı gövdesinde, şişkin kollarında, kılıç kemerinde ve kılıç kabzasında. Elimi göğsünün kıvrımlarında gezdirdim, kalp atışlarını hissettim ama kan izi yoktu.

Diğer tarafına geçtim ve işte o anda metalik kokuyla karşılaştım. Bu koku, hâlâ taze olan Doğudiyarlının ölüm kokusuyla karışıyordu.

Ellerim giderek daha fazla titriyordu. Dövüşmenin verdiği heyecan, bir adamı öldürdüğüm için vicdan azabına dönüştü ama kötü bir şeyin farkındalığıyla bu his dağıldı. Alexus'un pantolonu ıslak, yapış yapış ve yırtıktı. Parmak uçlarımı yaranın üzerinde gezdirdim, kanın serbestçe aktığı açık eti inceledim. Bıçak yarası derindi, belki kemiğe kadardı ve belki de ana damarlara çok yakındı. Onu böyle bırakırsam kan kaybından ölmesi çok sürmezdi.

İç çektim. Cadı Toplayıcısı'nın hayatını daha kaç kez kurtaracaktım?

Cevap zihnimde bir fısıltıya dönüştü: *Nephele'e ulaşmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar.*

"*Loria, Loria, una wil shonia, tu vannum vortra, tu nomweh ilia vo drenith wen grenah.*"

Kelimeleri şekillendirerek niyetimi, yani Alexus'un sapasağlam olmasını, zihnimde canlandırarak kanamayı durdurmak için yarasının kırmızı bağlarına büyümü söyledim.

Ama şarkı söylerken bir şey dikkatimi çekti. O kadar sıra dışıydı ki neredeyse duracaktım ama kendimi devam etmeye zorladım. Etindekiler yaşamın bağlarından, hatta bir büyünün bağlarından bile farklıydı. Onları kontrol etmek genellikle daha kolaydır ama ben sadece küçük yaralar üzerinde deneme yapmıştım. Kendi yaralarımı bir ya da iki kez kapatmış, Tuck'ın patisindeki küçük bir kesiği, Finn uyurken kolundaki kötü bir demirci yanığını iyileştirmiş ve bir keresinde annemin parmağındaki kâğıt kesiğini o bakmıyorken dikmiştim.

Tuhaf olan Alexus'un etindeki bağların kenarlarının yıpranmış olmasıydı, daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu. Daha da ilginci, birden fazla tel gördüğüme yemin edebilirdim, ancak kopyaları orijinalleriyle tam olarak aynı değildi. Daha çok bir kalıntı gibiydiler, parıldayan gölgelerin kalıntıları.

Yaşam bağları da böyleydi. O kadar çok şey olmuştu ki hayatı bir kez daha ellerime teslim edilene kadar zihnim bu anıyı bir yerlere gömmüştü. İnsanları iyileştirme ya da ölümden kurtarma konusunda tecrübeli değildim ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Bitirdiğimde başımı Alexus'un omzuna yasladım, ağırlaşan göz kapaklarımla ve kararan ruhumun çekimiyle savaşıyordum. Onun hayatını kurtarmıştım, evet ama aynı zamanda bir başkasınınkini de bitirmiştim. Hâlâ içinde yürüdüğüm bu felaket, Doğu'nun Prensi kadar cani olup merhamete gelerek bir hayat bağışladığımı mı yoksa Buz Kralı gibi ikisinin arasında bencil bir şey olduğumu mu gösteriyordu emin değildim.

Kar taneleri girdaplar oluşturup kirpiklerimde birikince Kral'ı hatırladım. Kendimi bildim bileli, Colden Moeshka'yı buzdan bir tahtta oturan, kırağı kaplı beyaz sakalı beline kadar sarkmış, donmuş taçlı iri yarı bir adam olarak hayal etmiştim. Hayalimde ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr estirdiğini, nefesinin donmuş kristal kar taneleri hâlinde yere düştüğünü canlandırırdım. Kulağa saçma geliyordu ama onu başka nasıl hayal edebilirdim bilmiyordum.

Onu şimdi zihnime görebiliyordum ama kısa süre sonra yüzünün yerini bir başka biri almıştı; hiç beklemediğim biri, kızıl gölgeleri olan bir düşman.

Başımı kaldırarak bu görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım ve Alexus'un bacağında yaranın olduğu yere dokundum, sadece pürüzsüz tenini hissettim. Elimi göğsüne doğru kaydırdım, ne kadar mükemmel ve güçlü bir yapısı olduğunu görmezden gelmeye çalışıyordum ve avucumu kalbinin üzerine koydum.

Teni soğuktan üşüyordu ama nabzı daha güçlüydü, parmak uçlarımda gümbürdüyordu.

Yaşayacaktı. Şu anda önemli olan da buydu.

Karanlıkta Alexus'un çantasını yoklayıp derede gördüğüm şişeyi çıkardım. İçinde her ne bekliyse sert kokusu burun deliklerimi yaktı. Yine de açtım. Sıvı boğazımı yakarak ağrıyan göğsüme sıcak bir ateş gibi yerleşti, beni canlandırdı ve rahatlattı.

Zihnim Doğudiyarlının neden orada olduğu, neden bizi beklediği, orada olacağımızı nereden bildiği ya da acaba sadece bir çıkış yolu mu aradığı gibi sorularla dolup taşıyordu. Bunların cevabını asla öğrenemeyecektim ama tam zamanında orada olması beni tedirgin etmişti.

Şişeyle işim bittikten sonra, Littledenn'den aldığı ipi kullanarak Alexus'u Mannus'a bağladım. Kılıcının ağırlığı onu bir tarafa doğru çekiyordu, bu yüzden onu da eyere bağladım. Üzerine kapitone ceketimle örttükten sonra hayvanları ileriye doğru sürmeye başladım.

Aklıma yere yatak yapmak, Alexus uyanana kadar hatta belki sabaha kadar onunla birlikte kalmak geldi ama en iyisi yolumuza devam etmekti. Burası çok soğuktu, ormana girmek imkânsız ve korkutucu görünüyordu.

Büyü *her yerdeydi.* Büyüden oluşan bir yerde hiç yürümemiştim, atlar da öyle. Bu gerçek, etrafımızı saran ağır karanlığın ötesinde neler olabileceğine dair endişeyle birlikte her adımımızı beklentiyle dolduruyordu. Ama neyse ki titreme ve birkaç karga gaklaması dışında korkunç bir şeyle karşılaşmamıştık ve neyse ki atlar bana çok fazla sorun çıkarmıyordu.

Asılar geçmiş gibi gelen bir süre sonra mavimsi ışık ormanı kış alacakaranlığı gibi renklendirdi. Kar ve buzla kaplı patika artık açıkça görülebiliyordu. Yumuşak kıvrımı karanlıkta sessiz bir parıltı yayıyordu.

Dönemeci döndüğümüzde ellerim, ayaklarım ve yüzüm o kadar üşümüştü ki artık onları neredeyse hissedemiyordum ama

şu anda hissettiğim rahatsızlık endişelerimin en küçüğüydü. İleride yol bitiyordu ve ötesindeki şey kanımı dondurmuştu.

Atları durdurdum, bacaklarım ağırlaşmış ve uyuşmuştu. Kalbim ağzımda atıyordu.

Donmuş bir göl vardı karşımızda.

Tünelin sık ağaçlarla örülü duvarı genişleyerek göl kıyısı boyunca göz alabildiğine uzanıyordu. Bu büyülü bir serap, bir göz yanılsaması olmalıydı çünkü göl doğudan batıya doğru sonsuzluğa uzanıyordu. Garipti, çünkü bildiğim kadarıyla Buzlusu Ormanı'nda göl yoktu.

Önümdeki buz kütlesine dönerek diğer karşıya ne kadar mesafe olduğunu hesaplamaya çalıştım; en az birkaç yüz metre vardı. Ama beni endişelendiren mesafe değildi. Kışın Hampstead Gölü'ne gitmiş, onun katı, kristalimsi açıklığında oynamıştım.

Bu göl çatlaklarla doluydu. Soğuk çamurlu su, çatlaklarla dolu soluk mavi buzlu yüzeyin altından akmaya çabalıyordu, kırılır kırılmaz birini yutmak için hazırda bekliyordu. Katı bir su kütlesini ortadan ikiye ayıracak enerjiyi ve gücü toplayamazsam ya da bizi uçuracak kanatlar yapamazsam, tek seçeneğimiz üzerinden geçmekti.

Uğultulu bir rüzgâr gölün etrafında dolanıp pelerinimin başlığını uçurdu. Rüzgârın sesi o kadar yüksekti ki neredeyse arkamdaki iniltiyi bastıracaktı. Neredeyse.

"Raina."

Uyandığında aklına gelen ilk kişi olmam dikkatimden kaçmamıştı. Kısacık bir an bunun bana nasıl hissettirdiğiyle, sesinin bana verdiği garip güvenle bocaladım sonra aniden çırpınmaya başladı, geniş vücudu onu bağlı tutan ipleri çekiştiriyordu.

Hemen yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. Bana baktığı anda gözleri berraklaşarak sakinleşti. Uzun, siyah saçları vahşi, yeşil gözleri bu inci gibi, buz tutmuş yüzünde gümüşi bir yeşimtaşı gibi parlıyordu. Üzerindeki ceket yere düşmüş, tuniğine ve sakalına karlar yapışmıştı.

Gözlerini kapayarak başının ağırlığını avucuma yaslayıp bana bir kez daha baktı. "İyisin."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak başımla onayladım ve ellerimi bıraktım. Donmuş parmaklarımla ipleri çözmeye çalışarak oyalandım.

Serbest kaldığında Alexus yaralı bacağına uzandı ancak teninde sadece donmuş kan vardı, yara izi yoktu.

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak baktı. "Olanları rüyamda görmedim herhâlde."

"*Hayır,*" dedim başımı sallayarak.

"Beni... iyileştirdin mi yani?"

Omuz silktim. "*Ya iyileştirecektim ya da ölmene izin verecektim.*"

Bana ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi baktı sanki kaşlarımın ortasından bir boynuz çıkmış gibi.

"Yani sadece bir şeyleri görüp ölümü yenmekle kalmıyorsun, aynı zamanda iyileştirebiliyorsun."

Demek bu Nephele'in ona söylemediği bir şeydi. Bu bilgi bana Kış Hisarı'na vardığımda o eski Nephele'i bulacağıma dair bir umut veriyordu.

"*Evet, iyileştirebiliyorum,*" diye cevap verdim, inkâr etmeyi düşünemeyecek kadar üşümüştüm. Parmaklarım şu anda bir tartışmayı sürdüremezdi. Donmuş elimle gölü işaret ettim. "*Bu ormanda sensiz asla hayatta kalamayacağımı söylemiştin. Peki şimdi ne yapacağız, Bilge Adam?*"

Mannus'un dizginlerini sıkıca tutarak attan indi. Hareketleri yavaş ve ilk başta biraz sarsaktı. Kan kaybetmişti. Buna bir de soğuk hava eklenince, eminim gücünü yeniden kazanmak biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Oysa öyle bir lüksümüz yoktu.

Parçalanmış bir cam tabakasına benzeyen mavi, beyaz buzu inceleyerek iç geçirdi. "Lanet olsun. Bu hiç iyi değil."

İyi değil bu durum için gerçekten yetersiz bir ifadeydi.

"En azından şimdi biraz ışık var," diye ekledi. "Buza da yabancı değilim."

Şu anki durumumuzla ilgili tek olumlu şey buydu. Bu ve ikimizin de henüz ölmemiş olması.

"*Bunun sevgili Muhafız Cadıların tarafından kurulmuş bir tuzak olduğunu biliyorsun, değil mi?*" dedim ona. Gölden pek memnun olmasam da bunun Buz Kralı'nın toprakları için akıllıca bir engel olduğunu kabul etmeliydim. Yine de Doğudiyarlılar karşıya geçmeyi başarmış olmalıydı çünkü burada olduklarına dair hiçbir iz yoktu.

Buzdaki çatlakların sebebi de onlar olabilirdi.

"Elbette biliyorum. Tüm bunlar bir tuzak." Gölün kıyısına adım atıp bir buz kütlesine bastı. "Ama burada kalamayız. Ve benden geri dönmemi istemeyi aklından bile geçirme. Giriş yolu aynı zamanda çıkış yolu olsaydı, o Doğudiyarlı bunu bulurdu. Bir süredir burada olduğu belliydi."

Tabii Doğudiyarlının orada bulunma sebebi buyduysa. Çünkü bir şeyi bekliyor gibiydi.

Tıpkı bir avcı gibi.

Tanrılar aşkına, üstünlüğü ele geçirdiğim için şanslıydım. Bu saldırıya hazırlanmak için sadece kısa bir zamanım olmuştu. Ondan sonraki her şey korkudan doğan dürtü ve içgüdünün eseriydi.

Üşüyordum ama boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. Dudağımın üstünde soğuk terler birikti.

"*Büyü bizi buradan dışarı çıkaracak,*" dedim, sakince nefes almamaya çalışarak. "*Dediğin gibi. Bize bir yol açacaktır.*"

Alexus'un burayı umut dolu bir mezar diye adlandırışını düşündüm ve tekrar buza baktım. Doğudiyarlılar için bir mezardı, büyük olasılıkla bizim için de bir mezar olabilirdi.

Alexus elini omzuma doladı. "Açacaktır, Raina. Yemin ederim."

Yine soğuk bir rüzgâr esti. Pelerinimin başlığını tekrar başıma çekip kendimi mümkün olduğunca yünlü kumaşın içine gömdüm, ellerimi kollarımın altına soktum. Buza ve bu denli soğuğa yabancıydım. Normal şartlar altında ormanı geçip Kış Hisarı'na ulaşmak için gereken bir haftalık yolculuk bir yana, gecenin geri kalanında bu şartlarla hayatta kalmayı bile hayal edemiyordum. Artık daha uzun sürecekti. Ama ne kadar? Bu büyülü engel ne kadar büyüktü?

Alexus yerden kapitone ceketi kapıp üzerime sardı. Titriyordum ama yine de başımı sallayıp geri çekildim. Sert kış havasına alışkın olabilirdi ama bu, üzerinde ince bir tunik ve kanlı bir deri pantolondan başka bir şey olmadan buz gibi havaya maruz kalması gerektiği anlamına gelmezdi.

Yine de yumuşak ceketi etrafıma sıkıca sardı, hayal kırıklığımın her zerresini bakışlarımla yansıttım. Yaklaşıp ceketin iki yakasını, çenemin hemen altından tuttu.

Başını eğerek yanıma sokuldu, siyah saçları ciddi yüzünün etrafına dökülmüştü. "Hayatımı iki kez kurtardın, Raina Bloodgood. Bilgece ya da değil, sana sonsuza dek borçluyum. En azından seni sıcak tutabilirim."

Sanırım Alexus Thibault gibi bir adamın bana borçlu olması kötü bir şey değildi ama ondan ablama ulaşmama yardım etmesinden başka bir şey istemiyordum. Bu yakınlığı ya da yakınlığının kalbimin daha hızlı atmasına neden olmasını kesinlikle istemiyordum. Güzel bir adamın varlığına kapılmış, onun çekici bakışlarıyla etkilenen, vadiden gelen aptal küçük bir kız gibi davranmak istemiyordum. Ben böyle saçmalıklara kapılmayacak kadar yetişkin bir kadındım.

Kendime bu gerçeği ve onun sıradan bir erkek olmadığını hatırlattım. Ama soğuktan sayıklıyor olmalıydım çünkü şu anda, bu şekilde sarılırken, onunla ilgili her şey sarhoş ediciydi.

Yüzüm kızarırken geri çekildim, o da beni bıraktı. Ceket hâlâ üzerimdeydi ama sadece bana tekrar dokunmasını isteme-

diğim için çıkarmamıştım. O anda aklıma Mannus'un sırtına serili battaniye geldi.

Battaniyeyi eyerden alıp silkeledim ve Alexus'a doğru bir adım attım, tıpkı onun ceketi benim etrafıma sardığı gibi ben de battaniyeyi onun etrafına sarmaya yeltendim. Durakladım, mesafemi korumaya karar vererek battaniyeyi ona uzattım.

"Teşekkür ederim. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Battaniyeyi omuzlarına örtüp bir kez daha etrafına baktı, yeşil gözlerini göle dikti. "Diğer tarafa geçmeliyiz. Tabii farklı bir önerin yoksa. Belki büyünle bir şeyler yapabilirsin?"

Başımı iki yana salladım. Ceketi kollarıma geçirdiğimde üzerimdeki pelerin toplandı, rüzgâra karşı bariyer olarak beni ısıtsa da parmaklarım hâlâ büyülü şarkıyı tekrar edemeyecek kadar üşümüştü.

Yüzündeki ifadeden yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladığını görebiliyordum. Bana bir büyü için gerekli sözleri söylese bile ellerim neredeyse kaskatı kesilmiş durumdaydı. Savaşmaktan, onu iyileştirmekten ve bu dayanılmaz havada bana çok küçük gelen ayakkabılarla yürümekten bitap düşmüştüm. Dinlendikten sonra onun yardımıyla bir şeyler bulabilirdim ama bekleyecek zamanımız yoktu.

Alexus daha önce onu bağlamak için kullandığım ipi topladı ve hayvanın kulakları gergince hareket ederken Mannus'un burnuna sokuldu. Tuck da tedirgindi, sanki kaçmak istiyormuş gibi yeri eşeliyordu ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Atları alıyoruz," dedi Alexus. "Onları bırakamam."

Midem korkuyla kasıldı. Haklıydı, Mannus ve Tuck'ı geride bırakmak beni de mahvederdi ama...

"*Etkilenecekler,*" dedim ona.

Hayvanların bizimle mücadele edebileceğini ya da buzu kırabileceğini düşününce nabzım hızlandı. Ağırlıkları bile yeterince tehlikeliydi zaten. Bu risk bizim durumumuzu çok daha tehlikeli hâle getiriyordu. Bunun için buzun dayanıklı olmasını

ummaktan başka yapılacak pek bir şey yoktu çünkü bir kez gölün üzerine çıktığımızda, herhangi bir felaketle karşılaşırsak büyü için zamanımız olmayacaktı.

Alexus bir elini atının başında ve uzun boynunda gezdirdi. "Deneyebilir misin? Belki basit bir sakinleştirme büyüsü yapabilirsin."

Parmaklarımı eklemlerimdeki acı yüzünden nefes nefese kalarak oynatmaya çalıştım. Parmaklarım o kadar sertleşmişti ki kırılacak gibilerdi. Neyse ki rahatlatıcı kelimeler karmaşık değildi. Daha önce de kullandığım, sadece üç kelimeden oluşan küçük bir büyüydü.

Mala, mulco, calla.

Üçüncü denemede parmaklarım yumuşadı ve kadim, zarif dile şekil vererek küçük bir beyaz ışık topu oluşturdu. Kelimeleri üç kez daha tekrarlayıp karmaşık olmayan büyüyü atlara doğru savurdum.

Üzerlerinde parıldayan iplikler hâlinde dağıldı, yağmur gibi damlıyor ve yağan karla birlikte yüzlerinde kayboluyordu. Saniyeler içinde içlerine yerleşmişti.

Ellerimi indirdiğimde Alexus'un gözlerinin sanki onu büyülemişim gibi kırpmadan bana sabitlendiğini fark ettim. Kirpikleri titriyordu, boğazını temizledi.

"*Ne?*" Ellerimi tekrar kollarımın altına soktum.

"Hiç," diye yanıtladı başını hafifçe iki yana sallayarak. "Büyün gerçekten çok güzel."

Parmaklarımı sıktım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum, ellerim çok üşüdüğü için bir şey söylemek istemiyordum. Neyse ki Alexus dizginleri eline alıp bizi gölün kıyısına yönlendirmişti. Yan yana, yuvarlanmış taşların don ve buzla buluştuğu yerde durup buz tutmuş göle baktık. Yapmak üzere olduğumuz şeyi anladığımız an göz göze geldik.

Sonra buzun üzerine çıktık.

17

ALEXUS

Çocukken babam beni şimdi Hampstead Gölü denilen yerin dışındaki küçük bir dağ köyüne getirmişti. Orada fok derisi ticareti de yapan bir tüccarla tanışmıştık. O bizi kilometrelerce uzaktaki bir kampa götürmüş ve daha sonra ağaç dolu bir ormanın yerini Buzdiyarı Ovaları'na bıraktığı Kuzeydiyar'ın en uzak noktalarına doğru bir yolculuk yapmıştık.

O geziyle ilgili aklımda kalan ilk şey sahil şeridi boyunca yürümek ve beyaz dalgaları kıyıya vuran karanlık denizi izlemekti. İkincisi ise ayağımın buzdaki zayıf bir çatlaktan içeri girmesiyle birlikte dehşetin beni bütünüyle ele geçirmesiydi.

Şanslıydım. Kuvvetli babam elimi tutup beni güvenli bir yere çekmişse de belime kadar ıslanmıştım. Beni kilometrelerce taşımıştı, soğuktan bacaklarımı kaybedebileceğimi düşündüğümü hatırlıyordum.

Kaybetmemiştim. Şimdi Kuzeydiyar'da yaşıyordum ve o zamandan beri düzlüklerdeki köyleri yüzlerce kez ziyaret etmiş olsam da dış bölgelerden hep uzak dururdum. Kaderin gölgelerde gizlenerek bana gülümsediğini hayal edebiliyorum çünkü bana buzda yürümeye cesaret etmem için bir şans daha vermişti.

Elimi alnıma dayadım, büyünün bize zarar vermeyeceğine dair ettiğim sözlere inanmak için çok uğraşıyordum. Ama şu anda çok zor geliyordu. Hâlâ biraz güçsüzdüm ve buz gibi ellerle Mannus'un dizginlerini kavramıştım. Atım temkinli ama kararlı adımlarla arkamdan geliyordu

Belki de sakinleştirici büyüye ihtiyacı olan bendim çünkü atların toynaklarından çıkan her sesle, özellikle de gölün ortasına yaklaştığımızdan beri, içimi bir endişe yayılıyordu.

Sadece diğer tarafa ulaşmamız gerekiyordu.

Raina'ya, "Hafifçe adım at," diye hatırlattım. "Çatlaklara ve ince yüzeylere dikkat et." Gerçi onun zaten dikkatli olduğunu biliyordum. Önden yürüyor, kısrağına önderlik ediyordu; mavi renkli gecenin içinde süzülen karanlık, başlıklı bir figür. Olur da buz kırılırsa ona bu şekilde daha kolay ulaşabilirdim.

Tabii göl atlarımızla birlikte beni de aşağı çekmediği sürece.

Bu düşünce soğuk rüzgârdan daha ayıltıcıydı ve böyle şeyler düşündüğüm için içten içe kendime kızdım. Nephele ve diğerleri beni hissediyor olmalıydı. Buzun pes etmesine izin vermeyeceklerdi.

Yine de buz kırıldı, Raina'yla aramızda zikzak çizen bir çatlak oluştu, ardından midemi bulandıran bir kırılma sesi duyuldu.

Birden donakaldık, çatırtılar kesildi. Uzun bir süre boyunca gölün etrafını sağır edici bir sessizlik kapladı, ta ki düzensiz nefeslerimiz ve kalbimizin küt küt atışları kulaklarımı doldurana kadar. Raina omzunun üzerinden kocaman mavi gözleriyle yavaşça bana baktı.

Başımla, *Devam et,* diye işaret ettim.

Devam etmek zorundaydık.

Attığım her adım dayanılmaz derecede yavaş ve dikkatliydi, endişeden bütün kaslarım gerilmiş ve hareketlerim kısıtlanmıştı. Raina yine aniden durduğunda, kafamdan diğer tarafa ne kadar

kaldığını ölçtüm; sadece yüz adım kalmıştı. Durdum, kalbim hızla atıyordu.

"Ne oldu?" Çok az yolumuz kalmıştı ama endişemden ona fazla yaklaştım. Dönüp buzu işaret etti. "Çatlıyor mu?" diye sordum. "Kıpırdama."

Panik içimde bir girdap gibi dönmeye başladı. Belime bağlı ipe uzandığımda Raina'nın başını sallayıp hâlâ bir şeyi işaret ettiğini fark ettim.

Aşağı bakıp yarım adım kadar daha yaklaştım.

Buzun altından bir savaşçının yüzü bize bakıyordu. Etrafıma bakındığımda başka yüzler ve atlar da gördüm.

Muhafız Cadıların büyüsü bir mezar yaratmıştı. Gösterdiği şey buydu. Doğudiyarlılar yüzeyin altında gizleniyordu, korku dolu son anları sonsuza dek donmuş yüzlerinden okunuyordu. Kadimlere, büyünün bu kısmının Prens'in ordusunun tamamını kendiyle birlikte yutmuş olması için dua ettim.

Raina'ya, "Bu buz parçasından uzaklaş," dedim. "Çok ince."

Temkinli adımlarla kısrağını buzdan mezarlığın etrafında dolaştırdı. Mannus'a rehberlik ederek onu takip ettim, artık yüzlere bakmamaya çalışıyordum. Onlar düşmanın yüzleriydi ama Doğudiyarlıların iyi olduğu zamanlar da vardı; tanrılarına duydukları bağlılık ve eski açgözlülükleri onları ve Krallarını yozlaştırmadan önce. İçimden bir ses aptal gibi hâlâ barış yapılabileceğini umuyordu.

Gerçek bir barış.

Uzun bir yürüyüştü ama bir süre sonra nihayet savaşçıların buzdan mezarını aştık ve gölün karşı kıyısına yaklaştık. Nephele'in artık bizi hissettiğinden emindim çünkü aksi olsa buz dayanır mıydı?

Raina daha güvenli bir yere doğru adım atarak kısrağı da yanında sürükledi. Ben hemen arkasında, Mannus'a önderlik ediyordum. Ayağımın altında taş ve karın çıtırdayışını duyunca şükrettim.

Ağaçların yanındaki karanlıktan bir kadın savaş çığlıkları atarak fırlayıp bana doğru gelene kadar kurtulduğumuza dair inancım vardı.

Saldırısına engel olamadan ya da eyerden kılıcımı almayı bile akıl edemeden, açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi üzerime atladı. Buza çarptım ve gölün üzerinde sırtüstü kaydım.

Kadın üzerime oturup dişlerini gösterdi, bakışları vahşileşmişti. Elindeki hançeri yüzüme doğrulturken pembe kesiklerle kaplı açık kahverengi teni soğuk terden parıldıyordu.

Hançerim. Hangi ara almıştı onu?

Hançeri kafatasıma saplamasını engellemek için bileğinden yakaladığımda elini indirdi. Güçlüydü. Durumu zorlaştıracak kadar hem de.

Kontrol çok önemliydi, bu yüzden bir bacağımı beline dolayıp onu ters çevirerek kollarını altımızdaki donmuş göle bastırdım. Hançeri daha sıkı kavrayarak beni itti.

O sakinleşene kadar bileğini defalarca buza vurdum, o sırada hançerin gölün üzerinde kayarken çıkardığı ses dikkatimi çekti.

Lanet olsun. Beni uğraştırıyordu.

Bacaklarını tekrar savurdu, o göründüğünden güçlüyken bense sandığımdan güçsüzdüm. Ellerim o kadar uyuşmuştu ki tutuşum gevşedi ve sol elim buzda kaydı.

Gözümün ucuyla bir hareket fark ettim ve tam o sırada ani bir darbe indirdi. Yumruğu şakağıma geldi, öyle sert bir vuruştu ki Mannus'un bacaklarına doğru yalpaladım. Hayvan irkildi, kişneyerek kılıcımla birlikte karaya doğru fırladı.

Ayağa kalkmaya çalışırken buza baktım ve boğulmuş ölü bir savaşçıyla göz göze geldim. Her daim tetikte görünen gözlerinin tam ortasında kırmızı ve altın rengi Doğudiyar bayrağının ana hatları vardı.

Görünüşe göre göl hepsini yutmamıştı. En az iki kişi hayatta kalmıştı; bıçağım bacağıma saplayan piç ve bu canavar kadın.

Parlayan gözleriyle karşılaştığımda, tüm bedenimi geren bir sesle, ağır bir bot giydiği ayağıyla kırılgan buz tabakasına tekrar tekrar vurmaya başladı.

"Yolculuğun burada sona erecek, Cadı Toplayıcısı."

Çömelme pozisyonuna geçtim, buz ağırlığımızın altında çatlıyordu. İçimde, derinlerdeki karanlık uyanıyor, özgürlük için yanıp tutuşuyor, yardım sözleri söylüyordu. Ona uymayıp âna odaklandım, korkumdan sıyrılarak başımı eğip saldırıya geçtim.

Ben batacaksam, bu vahşi kadın da benimle gelecekti.

Çarpıştık ve bir anda nefesi kesildi. Çarpışmanın etkisiyle tekrar kaymaya başladık, bu sefer kıyıya doğru.

Raina'ya doğru.

Birkaç adım ötede, kapitone ceketin içinde kıpırdamadan, göğsünü kabartmış duruyordu. Başlığını geriye atmıştı, hançer elindeydi. Gözleri telaşla parlıyordu, göz bebekleri alev almış gibi ışıldıyordu.

Tam bir kadın savaşçı gibiydi.

Ona seslenip buzun üzerine çıkmamasını söyleyecektim ki Doğudiyarlı kadın elinin tersiyle çeneme vurdu.

Bir an gözüm kararsa da ayağa kalkmaya çalıştım ve ardından onun uzun, siyah saçlarından bir tutam yakaladım. Kadını dizlerinin üzerine çöktürdüm ve kolumu boynuna dolayıp nefesini kestim.

Bunun geçmişimin bir parçası olduğunu asla unutmayacaktım, vücudum içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Ben doğuştan bir katildim. Tek gereken bir tetikleyiciydi.

Ama görüşüm netleştiğinde duraksadım.

Kadın ölüm gibi kokuyordu, gözleri bembeyaz ve puslu. Koluma tırnaklarını geçirdi, dişlerini göstererek bana öyle delici bir ifadeyle baktı ki gözleri içime işledi.

Yüzünde karanlık, tedirgin edici bir ifade belirdi ama ilk kez bir şey dikkatimi çekmişti. Bot giyiyor olabilirdi ama aynı zamanda üzerinde paramparça olmuş bir elbise de vardı. Bronz

deriler yoktu. Kadın genç ve çarpıcı görünüyordu. Raina'dan birkaç yaş küçük olmalıydı. Diken yaralarının ve o vahşi küçümseyici gülüşün ötesine tanıdık bir şey vardı ama aynı zamanda tamamen ters olan bir şey de.

Bir ses dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp baktığımda Raina'nın buzun üzerinde kaydığını gördüm. Yan tarafıma çarparak vahşi kadını düşürdü. Çarpmanın etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. Sert bir gümbürtüyle tekrar sırtüstü yere düştüm, nefesim ciğerlerimden söküldü.

Tanrılar aşkına, yeter ama.

Sarsılarak doğruldum ve dizlerimin üzerine çöktüm, tepki vermeye hazırlanırken Raina'yla beni öldürmeye çalışan belayı buzun üzerinde kucaklaşırken buldum. Kız bana baktı, sanki beni yeni görüyormuş gibi irkildi. Gözleri artık puslu değildi; gece gibi kararmışlardı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sanki daha önce trans hâlindeymiş de şimdi uyanmış gibi.

Raina kızı serbest bıraktı, işaret dilinde o kadar hızlı bir şeyler anlatıyordu ki sözlerini anlayamıyordum. Bitirdiğinde birbirlerinin ellerine hayranlıkla baktılar. Raina'nın cadı işaretleri parlaktı ama kızın ellerinde o güçten eser yoktu. Raina kızın karmakarışık siyah saçlarını düzeltti, yanakları mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu. Kol kola girip alınlarını birbirine dayadılar. Kız duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve Raina kızın göğsüne doğru eliyle bir şeyler söyledi.

Raina gülümsedi. *Gerçekten* gülümsüyordu. Tüm yüzünü aydınlatan türden bir gülümseme. Bu nadir görülen bir şeydi ve bu manzara kalbimin neredeyse acıyacak kadar sıkışmasına neden oldu.

Tanrılar aşkına. Çok güzeldi.

Yüzünü bana döndü, kaşları tatlı ve masum bir ifadeyle kalktı ve bana bir ödül gösterir gibi diğer kızın güçlü omuzlarını kavradı. İkisinden de yayılan huzur ve neşe inkâr edilemezdi.

Artık saldırı tehlikesi olmadığından vahşi kızın kim olduğunu anladım. Eskiden kenarları pas renginde gümüş gibi parlayan cadı işaretleri kaybolmuştu. Tam olarak çıkaramadığım başka bir sorun daha vardı, bu kızda olmaması gereken daha karanlık bir şey.

O bir savaşçıydı ama Doğudiyarlı değildi. Gümüş Kovuk'tandı.

Demircinin kızıydı.

18

RAINA

Gördüğüme inanamıyordum. Helena buradaydı. Ormanda. *Yaşıyordu.*

Geniş dalları sayesinde zemini kardan etkilenmeyen, her bir dalı yumuşak yeşil iğneler ve karla dolu bir ağacın altında birbirimize sokularak oturduk. Kemiklerini ısıtmak için Hel'i ceketime sardım. Hâlâ hasat yemeğinin olduğu gece prensesler gibi göründüğü altın rengi elbiseyi giyiyordu. Elbise paramparça olmuştu, kirli kumaş bedenini soğuğa karşı korumaktan acizdi, yine de yol boyunca bir yerlerde bir çift bot bulmuş olmalıydı. Üzerine pis bir koku sinmişti, muhtemelen ormandan ya da belki de köydendi.

Ve her yeri kesiklerle doluydu. Dikenlerden olmalıydı. O uyurken yaralarını iyileştirecektim ya da ona gerçeği söyleyip bu işi kökten bitirmeliydim. Üzerinden kaybolan cadı işaretlerine gelince, buna ikimizin de bir açıklaması yoktu. Benim bir zamanlar lekesiz olan tenim ilk kez parlayan desenlerle kaplanmışken onunkisi yeni bir parşömen parçası gibi pürüzsüz ve boştu.

Atlar yakınlarda, ağacın yoğun kar yağışından koruduğu en uzak noktada dururken, Alexus göl kıyısında ve çevredeki

ormanda dolaşıyordu. Helena'yla ikimizi baş başa bıraktığı için ona minnettardım.

Alexus'un gergin enerjisini hissetmeme rağmen Hel'e döndüm. Karda çatırdayan her adımında gerginliğini hissediyordum. Ben de diken üstündeydim, tenim âdeta endişe ve şokla uğulduyordu, her iki duygudan da kurtulamıyordum.

Tanrıların yıldızları aşkına, Helena'yı neredeyse öldürüyordu. Alexus onun kim olduğunu anlamamıştı ama Helena da ona kuduz bir hayvan gibi saldırmıştı. Yine de olabilecekleri düşünmeden edemiyordum.

Helena'yı neredeyse ikinci kez kaybetmek üzereydim.

"Finn ve Saira'yla birlikteydim," dedi, "sonra birden *yok oldular*, ateş ve duman tarafından yutuldular sanki. Tam bir kaos yaşandı, Raina. Onları, annemi ve ikizleri aradım, aradım ama General Vexx dedikleri kır saçlı bir Doğudiyarlı benimle dövüşmeye başladı ve..." Alnının üzerinde kanı kurumuş derin bir kesiğe dokunduktan sonra temkinli bir nefes aldı. "...bana vurdu ve sonrasını hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde, başka bir Doğudiyarlının atının sırtında bağlıydım. İri bir adamdı. Gençti, saçları alev gibi kızıldı. Ellerim bağlıydı. Ordu Buzlusu Ormanı'na yeni girmişti, biz de mecburen buraya geldik çünkü başka yol yoktu. Bu büyü..." Etrafı inceledi. "...daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"*Bu Nephele'in işi...*" dedim ona. "*Ve Kış Hisarı'ndaki diğer cadıların. Engin büyü yapmayı öğrenmişler ve Kral'ı koruyorlar. Alexus onların büyüsünün bizi tanıyacağını ve güvende olacağımızı söylüyor.*"

Sözlerim onu rahatlatmak içindi ama bu tür şeylere pek inancım kalmamıştı. Eğer büyü bizi tanıyorsa, neden etrafımızda santim santim kar birikiyordu? Neden bu kadar soğuktu ve zorlukla hareket ediyorduk. Neden bir barınak yoktu? Bu ormanda neden açık bir yol yoktu?

Hel gözlerinde ihtiyatlı bir parıltıyla omzunun üzerinden baktı. "Bunu şimdi görebiliyorum. Buz birdenbire kırılmaya başladı. Bir saniye önce taş gibiyken aniden çatlamaya başladı ve alttaki su Doğudiyarlıların çoğunu çekerek hapsetti. Vexx de dâhil olmak üzere birçoğu buzun üzerinden geçmeyi başardı. Birlikte olduğum savaşçı bir dev olsa da ben pek minyon bir kadın değilim. Buzun kırılmasından o kadar korktum ki, diğerlerinin düşmesini, gölün yeniden donarak onları suya hapsedişini izlemekten başka bir şey yapamadım." Dişlerini sıktı, şakakları hareketiyle gerildi. Sanki aklına gelen bir anıya canı sıkılmış gibi. "Vadide yaptıkları yüzünde onlardan nefret ettim ama savaşçıların buza vurarak çıkmak için yalvarışlarını izlemek..." O karanlık ve korkmuş gözlerle bana baktı. "Bunu *asla* unutmayacağım."

"Ama bu senin hatan değil ki. Doğudiyarlıların ölümünün yükünü taşıyamazsın."

Titreyen ellerini ellerime alıp alnımı onunkine bastırdım. Keşke kendi tavsiyelerime kulak verebilseydim ama vadimizdeki katliamın, o masum *ve* suçluların yükünü taşımaya devam ediyordum.

Aklıma bir fikir geldi. *"Yüzü yaralı bir adam var mıydı?" diye sordum. "Prens yani?"*

"Hayır, görmedim."

İçimi tarifsiz bir rahatlama sardı. Bu, Prens'in ölü ya da diri olduğuna dair kesin bir cevap değildi ama yokluğu iyiye işaretti.

"Buranın ötesinde dağlar var," diye devam etti Helena. Aniden ürperdi. "Ve ikiye ayrılan bir orman yolu. Sağ tarafta dağlar var. Korkunç bir yolculuktu. Çok fazla kar ve... her yerde beyaz kurtlar var. Neyse ki Doğudiyarlının atından düştüğümde kaçma şansım oldu. Beni yakaladı ama onunla insanüstü bir güçle savaştım."

"Kaçmayı başardın en azından." Hel ve Finn'e biz çocukken sürekli dövüştükleri için minnettardım, hatta onun kılıç ve hançer sevgisine daha da minnettardım.

Başıyla onayladı, kaşları çatıldı. "Gerçi sanırım Doğudiyarlı kaçmama bilerek izin verdi. Emin değilim. Beni kolayca alt edebilirdi ama etmedi. Gölün parıltısını görene kadar koştum, sadece dik bir kayanın üzerindeki bağlarımı kesecek kadar durdum. Sonra kendimi yine burada buldum. Göle kafa tutup e-eve dönmeye çalıştım. Ama orada bir savaşçı vardı ve orman oradan ç-çıkmama izin vermiyordu."

"*Savaşçıyla mı karşılaştın yani?*" diye sordum. "*Ve yaşamana izin verdi?*"

Gözleri daldı, dudağını ısırdı. "Ne olduğunu hatırlamıyorum. Son birkaç günün çoğunu hatırlamıyorum."

Derin bir nefes verdi, vücudundan ve nefesinden pis bir koku yayılıyordu. Buzun üzerinde kucaklaştığımız anda kokuyu fark etmişti ama şimdi onunla kaldıkça koku daha da güçleniyordu. Bana babamın Hampstead Gölü'nün güneyindeki bir kaplıcanın yakınlarında bulup sandığında sakladığı eski taşı hatırlatıyordu. Yüzeyi pürüzlü kehribar taşını. Yıllar geçtikçe kokusu azalsa da hep çok keskin kokardı.

"*Doğudiyarlıyı gördükten sonra neler olduğunu hatırlıyor musun?*" dedim.

"Buraya geri dönüp ormanda saklandım ve..." Varlığından rahatsız olmuş gibi yüzünü ovuşturdu. "...ne yapacağımı düşünürken donarak ölmemeye çalıştım. Bir süre uyudum. Sonra bir atın kişneme sesine uyandım. İki insan ve ata benzeyen bir şeyin gölü geçtiğini gördüm. Senin bir yanılsama olduğundan o kadar emindim ki, soğuk sonunda beni ele geçirdi sandım. Ama yaklaşınca seni ve onu tanıdım." Başıyla atların yanına giden Alexus'u işaret etti. "O anda, bilmiyorum... sanki zihnimde bir şey koptu." Gözleri parlıyor, çenesi titriyordu. "Ciddiyim, gerçekten hatırlamıyorum. Ona saldırdığımdan emin misin?"

Alexus omuzlarına örttüğü, rüzgâr ve kara karşı tek koruması olan battaniyeyi çekiştirdi. Gözlerini gölün üzerinde donmaya yüz tutan hançerinin olduğu noktaya dikti.

Onu görmezden gelerek başımla onayladım ve Helena'nın yanağını okşadım, yatıştırmak ve sıcaklığını hissetmek umuduyla ona yaklaştım. Çok gergindi, doğru düzgün konuşamıyordu bile. Ve bu koku.

"Öyle bir durumdasın ki. Hatırlayamamana şaşmamalı."

"Ben hayatımdan başka k-kimseyi kaybedemem. Bir daha olmaz. Ö-özür dilerim." Son iki kelimeyi omzunun üzerinden Alexus'a söylemişti, Alexus da onaylayan bir homurtuyla cevap verdi.

"Anlıyorum," dedim Helena'nın elini sıkıp. *"Ama ben buradayım ve Alexus da iyi.* Hepimiz *iyiyiz."*

Bu durumun tuhaf yanı, doğru şeyi –en azından benim gözümde doğru şeyi– yaptığı için çok mutlu olsam da Alexus'u öldürmediği için de aynı derecede mutluydum. Onları buz üzerinde dövüşürken izlediğimde Cadı Toplayıcısı'na zarar verebileceği korkusu beni en az Alexus'un kolunu onun boynuna dolaması kadar panikletmişti. Helena daha hiç görmediğim kadar öfkeli, vahşi ve saldırgandı.

Ama Alexus yine de tereddüt etmişti.

Helena gözlerini kısa bir süreliğine Alexus'a dikip bana doğru eğildi. "Şimdi de ona adıyla mı hitap ediyorsun? Geçen hafta onun yerine koyduğun bir korkuluğu bıçaklıyordun." Sesini alçaltsa da sorusunu her zamanki boğuk tonunda sormuştu.

Alexus bana bir bakış attı, şüphesiz onu neden öldürmediği anlamayan bu kıza nasıl cevap vereceğimi merak ediyordu. Helena'ya planımdan bahsetmemiş olsam da Kuzeydiyar'daki güç sahibi bu iki adama duyduğum öfkeyi hiçbir zaman gizlememiştim. O korkuluğu Cadı Toplayıcısı'nın yerine koyarak bıçakladığımda da nefretimi gizlemem mümkün değildi.

"Hayatta kalan tek kişi oydu. Ya da ben öyle sanıyorum. Beni Kış Hisarı'na götürmesi için ona ihtiyacım vardı. Nephele'i bulmam gerekiyordu."

Helena'nın Doğudiyar'la Buz Kralı arasında olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Ona açıklayacaktım ama şimdi değil. Hava daha da kötüleşiyordu. Rüzgâr hızlanıyor, bizi sert darbeler, karla karışık yağmurla kırbaçlıyordu. Ellerim hayalet uzuvlar gibi karıncalanıyordu, dudaklarım o kadar uyuşmuştu ki artık varlıklarını hissetmiyordum.

Bir eliyle göğsündeki battaniyeyi kavrayan Alexus, diğer eliyle atları yaklaştırıyordu. Hayvanlar tedirginlikle dizginleri çekiştiriyordu. Sakinleştirici büyümün etkisi azalıyordu.

"Burada daha fazla kalamayız," dedi Alexus. Yüzü hafifçe rüzgârdan yanmış, dudaklarının her zamanki kırmızı hâlinden eser kalmamıştı. "Eğer bir sığınak bulamazsak el ve ayak parmaklarımız donmaya başlayacak."

Helena kafasını çevirdi. Sanki orada olmayan bir kılıca uzanıyormuş gibi bir elini beline attı.

"Sığınak falan yok," dedi, tükürük saçan sesi derinleşti. "Ormanın içine kadar gidip döndüm."

Tuck burnundan nefesini verirken sırtından aşağıya doğru titredi. Mannus başım sallayıp koruyucu bir tavırla kısrağın önüne geçti.

Ters giden bir şeyler vardı. Havaya garip bir gerginlik hâkimdi. Atlar bile bunu hissetmişti.

Hel'e baktım, inanamıyordum. Cahil biri değildi ama çoğunlukla itaatkârdı. Şimdiye kadar yaptığı en cüretkâr şey, dere kenarındaki çalılıkta kılıç sallamak ve ara sıra akşam yemeklerinden gizlice kaçıp Emmitt'le babasımn samanlığına gitmekti. Kıtanın ölümsüz kralının sağ kolu sayılan Cadı Toplayıcısı'yla bu şekilde konuşmak pek ona göre bir davranış değildi.

Bana göre bir davranış olabilirdi ama ona göre hiç değildi.

Yine bunun tamamen bir kuruntu olduğunu düşünüp aklımdan atmaya çalıştım. Hel daha yeni kendine geliyordu, atlar da sadece korkmuştu. Şartlarımız göz önüne alındığında bu hâlleri mantıklıydı.

Helena'nın sözleri karşısında Alexus'un burun delikleri genişlerken atı ve kısrağı sakinleştirmeye çalıştı. "Burada oturup donarak heykele dönüşmeyi mi tercih edersiniz? Yoksa hareket edip yaşamayı mı?"

Hel bana baktı, böyle bir itiraza gerek olmadığı hâlde içten içte bir mücadele verdiğini seziyordum. Koyu renk gözleri, yağan karı yansıtarak aydınlandı.

"*Gitmeliyiz,*" dedim ona.

Yüzüne tuhaf bir gölge düşerken dudaklarından sinirli bir oflama döküldü. Aniden ayağa kalktı, kaskatı kesildi, omuzları dikleşti, çenesini kaldırdı. En basit hareketi bile normalden farklıydı, o yetenekli kılıç ustası Helena'nın zarafetinden yoksundu.

Kollarını ceketin kollarından geçirip sağlam eliyle boynundan beline kadar bütün düğmeleri iliklediği. Artık üşümüyormuş gibi davranıyordu, hem de hiç.

Sertleşen ifadesiyle Tuck'ın dizginlerini Alexus'tan kaptı ve atın üzerine atladı. "Raina benimle geliyor."

Tuck'ın başından kuyruğuna kadar bir titreme daha yayıldı, gözlerinin akı görünüyordu. Alexus'un bakışları durumu anlamaya çalışırcasına bana kaydı.

Yüzü sanki, *Her şey yolunda mı?* der gibiydi.

Bundan emin olmamakla beraber el bebek gül bebek büyütülmüş Helena'nın mutlak felaketin ortasında kalarak travma yaşamış bir genç kız olduğundan emindim. Bunu çok iyi anladığım için atlara bir sakinleştirici büyü daha yapıp arkadaşımın uzattığı eli tuttum.

19

RAINA

Burada ölecektik.

Korsajım ve Alexus'un pelerini beni her geçen saat daha da yoğunlaşan kış yağmurundan koruyan tek şeydi. En az iki tam gündür at üzerinde gidiyor olmalıydık. Tam bilemiyordum çünkü burada zaman kavramı yok olmuştu. Güneş yoktu, ay yoktu, alacakaranlık yoktu, şafak yoktu. Sadece sefalet ve uzun zamandır donmuş, ağrıyan kaslarımız vardı.

Şu anda üzerine ilerlediğimiz patikaya ulaşmadan saatler önce bir kez dinlenmiştik. Şimdi atların toynakları buzla kaplı, adımları ise çok daha yavaş ve yorgundu. Omuzlarıma kar oturmuş, yüzümü bile kırağı kaplamıştı.

Büyü gücümü çağırmaya, bize yardımcı olabilecek herhangi bir büyü düşünmeye çalıştım. Hatta bir koruma çemberinde yürüdüğümüzü, orman dallarından bir kulübe yaptığımızı bile hayal ettim. Ama patikanın kenarındaki metrelerce karda yürümek tehlikeli olurdu ve ellerim kaskatı kesilmiş, göldekinden de beter olmuştu. Karmaşık bir büyü için gerekli karmaşık işaretleri yapmak imkânsızdı.

Ormana gelince, Helena'nın dediği gibi sadece iki geçişe izin veriyor gibi görünüyordu. Doğrudan dağların içine ya da etrafından dolanmaya.

"O tepelerde karanlık şeyler var," diye hatırlattığında Alexus bunun yerine sıradağların eteklerindeki sık ormanlık alanda kalmayı kabul etti.

Artık Alexus'un *diğer rotalarımla* ilgili söylediklerine katılmak zorundaydım. Dağları, bu buzlarla çevirili büyünün tehlikeleri olmadan geçmek bile yeterince zordu.

Littledenn'de bulduğu eski gaz lambası Alexus'un elinden sarkıyordu. Dalgalanan alev, kehribar rengi camdan öyle yumuşak bir aydınlık yayıyordu ki altın rengi bir ışık küresinin içinde yolculuk ediyor gibiydik. Doğudiyarlıların bizi fark etmesinden duyduğumuz endişe çoktan geçmişti, şu anda ışığa her şeyden çok ihtiyacımız vardı. Etrafımızı saran baloncuğun dışındaki dünya soğuktan bembeyaz kesilmiş olsa da karanlıktı. Her bir dalı, iğneyi ve yaprağı kaplayan kar ve buz, ürkütücü bir parıltı yayıyordu, gümüşten ve gölgelerden oluşan bir orman hissi veriyordu.

Ormana güzel ama endişe verici mutlak bir sessizlik hâkimdi. Ara sıra, ağaçların tepesinde kanat çırpışları duyuluyor, bir yuvadan karga sesi geliyor ya da beyaz bir kurdun uzaktan gelen uluması ormanın içinde yankılanıyordu. İzlendiğim ya da takip edildiğim hissinden kurtulamıyordum, bu yüzden gözümü arkamızdaki patikadan ayırmıyordum. Alexus, bunların hepsinin kafa karıştırmak, kandırmak ve korkutmak için yapılmış kurgunun bir parçası olduğunu söylüyordu. Tünele ilk girdiğimizdeki karşılaştığımız karanlık gibi. Göl gibi.

Görev tamamlandı artık, Muhafız Cadılar. Büyüyü kesebilirsiniz.

Dişlerimi sıkarak Hel'in beline tutundum ve ata bindiğimde bedenlerimizi birbirine bastırdım. Isı burada değerli bir şeydi ve bulabildiğim her şeye tutunuyordum. Yine de çok zordu. Tiksindirici kokusu burun deliklerimi sızlatıyordu, bunu acaba sadece ben mi alıyorum diye düşünmeye başlamıştım.

Mannus'un arkasından Alexus bize bakıyordu, parmaklarını burnuna bastırarak daha çok öğürmeye benzeyen sert bir öksürük sesi çıkardı.

Demek ki kokuyu alan yalnızca ben değildim.

Atın üzerinde yolumuza devam ettik. Gözlerimi güçlükle açık tutup sığınabileceğimiz bir yer var mı diye etrafa bakındım. Ne kadar uzağa gidersek gidelim, dolambaçlı yolun iki tarafında da gökyüzüne yükselen sık ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Sonunda pes edip gözlerimi kapayarak başımı Hel'in sırtına yasladım. İliklerime kadar buz kesmiştim, uykuya dalarsam bir daha uyanabileceğimden emin değilim.

Düşüncelerim Nephele'e kayıp duruyordu.

Tuetha tah, eğer beni duyabiliyorsan, bize yardım et. Bu ormandan geçip, Kış Hisarı'na gitmemizi sağla. Lütfen burada ölmeme izin verme.

Sözleri zihnimde bir şarkı gibi tekrarladım. Beni duyması için başka ne yapabilirdim? Bu büyünün yapısı benim anlayabileceğim de ötesindeydi. Gökyüzünde büyünün izi olabilecek tek bir tel bile yoktu, hiçbir şey hissedemiyordum. Bu büyünün içsel işleyişi gizlenmişti, bu da sadece görünebilecek birkaç teli koparak ona ulaşmayı imkânsız kılıyordu.

Aradan bir ya da iki saat gibi bir zaman geçti. Uyanık kalmak çok zordu, bu yüzden ara sıra içten içe ablama yakarmaya devam ediyordum. Sadece zihnimde bile olsa görevime devam etmem, pes etmeme engel oluyordu. Uyku çok tatlı, çok huzurlu geliyordu.

Gözlerimi kapadım, çok uzun süre kapalı kaldılar.

Zihnimde rüyadaymışım gibi bir yüz belirdi. Bir zamanlar yakışıklı olan bu yüzde şimdi açık bir yara vardı.

Doğu'nun Prensi bana bakıyordu, gözleri merakla kısılmıştı. Onun ötesinde hiçbir şey yoktu, sadece dönen gölgelerden oluşan kızıl bir hale.

Yüzü asıktı, ağzı hareket ediyordu. "Merhaba Koruyucu," dedi. "Seni görebiliyorum."

Sarsılarak uyandım, kalbim hızla çarpıyordu, gözlerimi kırpıştırarak görüntüsünün gözümün önünden silinmesini sağladım. Tanrılar aşkına, bu çok gerçekti. Sesi çok netti.

Ama bu sadece bir rüyaydı.

Değil mi?

Sertçe yutkundum, hayal meyal bir şey hatırlıyordum. Yabancı gelen bir şey. Ben ona bıçakla saldırdıktan sonra Prens bana *Koruyucu* demişti. Şüphesiz onu rüyamda görmemin nedeni zihnimin aynı anıyı yeniden canlandırıp bir işkenceye dönüştürmesiydi.

Uzun bir iç çekip ardımda donmuş bir nefes bulutu bıraktım. Kar o kadar şiddetli yağıyordu ki lambanın soluk ışığını zar zor görebiliyordum, atlar güç bela ilerliyordu.

Farkında olmadan kollarımı Helena'nın beline bir mengene gibi dolamıştım, bu yüzden tutuşumu gevşettim. Hel fark etmemiş gibi görünüyordu. O benim gibi titremiyor ya da omuzları ağırlığım altında çökmüyordu. Nasıl oluyorduysa, soğuktan etkilenmiyordu ve çok sıcaktı. Üzerindeki kapitone ceket yüzünden olmalıydı.

Onu biraz rahatlatmak için daha dik oturdum ve bacağına dokunarak işaret dilinde, *İyi misin?* dedim. Hafifçe irkilse de cevap vermedi.

Soğuktandır, dedim kendime. İnsanın dişlerini kıracakmış gibi duran, teni ve beyni bir işaret dokunuşu gibi şeyleri anlayamayacağı kadar uyuşturan türden bir soğuktu.

"Önümüzde açık bir yol var," diye seslendi Alexus. "Bir yere yerleşelim. Görüş mesafesi daralıyor."

Yerleşmek de imkânsız görünüyordu. Hem de bu tipinin ortasında? Peki Alexus'un ormanda önünü görebileceği kadar bir yolu ne açmış olabilirdi?

Helena da ona katılıyordu, içini çektiğinde daha çok tıslamaya benzer bir ses çıktı. Ama çok geçmeden atları patikadan ağaçların arasına doğru sürdük, Alexus loş ışığıyla bize yol gösterdi.

Hel'in omzunun üzerinden baktım, atların bu araziden geçip geçemeyeceği konusunda endişeliydim. İleride görünen tek şey gri bir pus ve kar yığınıydı, sanki daha önce bu zemine başka atlar basmış gibiydi ki bu da endişelerimi hiç hafifletmiyordu. Bu senaryonun mantıklı hiçbir tarafı yoktu, bunu dile getirmek istiyordum ama ne işe yarardı ki? Öyle canımız istediğinde geri dönüp eve gidemezdik.

Alexus Mannus'u durdurunca lamba ışığının yumuşak çemberi Helena ve beni aydınlattı. Sonunda Alexus'un yüzünü seçebildiğimde, sanki gecenin tonlarına boyandığını, soğuktan tüm renklerinin aktığını gördüm.

Hel'e bakıp lambasını kaldırdı. Koyu renk saçları karlı rüzgârda dalgalanıyordu. "Ateş büyüsüne hâkimsin, değil mi?"

Hel irkildi ve bir süre sonra, "Ateş büyüsünde iyi değilim," dedi.

Alexus kaşlarını çattı. "İyi olmana gerek yok. Sadece ateş yakmak için yardımına ihtiyacım var." Bana baktı ve çenesini Mannus'a doğru salladı. "Şurada kayalık bir çıkıntı var. Bunu Nephele'in yaptığını umuyorum."

O uzaklaşınca Helena ofladı.

"Aptal herif," dedi, hiç de alışık olmadığım bir tavırla.

Alexus durup geniş omuzlarını dikleştirdi ve lambayı tekrar kaldırarak geri döndü. "Ben senin düşündüğünden daha akıllıyım, canım. Bunu unutmasan iyi edersin."

Bir süre sonra atlar kardan ve rüzgârdan büyük oranda korunan bir kayalığın kuytusu altında durdu. Alexus odun ve çalı toplarken ben birkaç adım ötede, kuytunun alt ucunda ateş yakmak için bir yer açmaya başladım. Helena yere büzülmüştü, sessizce oturuyordu.

Karı temizlemeyi bitirdiğimde ondan birkaç metre uzağa oturdum. Lamba ışığının gölgelerimizi arkamızdaki kayalığa yansıtması, ağaçların arasında dalgalanan, parmak gibi uzanan gölgeler yaratması beni biraz tedirgin ediyordu.

Bu barınağın ablamın hediyesi olduğuna inanmak istiyordum ama onun varlığını hissedemiyordum.

Alexus çırayı temizlenmiş yere attı, gaz lambasını siper ederek çıra kutusundaki yünü kullanıp fitilden alev almaya çalıştı. Nemli odun tutuşursa büyük bir ateş yanacaktı ancak sert bir rüzgâr Alexus'un tutuşturduğu alevi emdi. Tekrar denedi ama yine aynı şey oldu.

"Tanrılar aşkına," diye söylenerek lambanın cam kapağını kapattı. "Elimizdeki tek ışığı kaybetme riskini göze alamam." Yanıma oturdu, dallar ve çalı çırpıdan oluşan yığının üzerinden arkadaşıma bakıyordu. "*Fulmanesh,*" dedi bir süre sonra, sesini Helena'ya yönelterek. "Ateşi çağırmak için kullanılan kelime bu. Acil durumlarda da *Iyuma* kullanılır."

Helena bunu biliyordu. Hayatımda hiç ateş büyüsü kullanmadığım hâlde ben bile biliyordum. Muhafız Cadılar farklı zamanlarda ve farklı şekillerde ortaya çıkan belirli becerilerle doğarlardı. Ancak büyünün pek çok biçimi öğrenilebilirdi. Finn'in ailesinin ateş büyüsünü öğrendiği gibi. Hâlihazırda uğraştığımdan daha fazla büyüyü öğrenmeye hiç hevesli olmamıştım. Ama Helena bu konuda çok başarılı olsa da ateş büyüsünü seviyordu. Yine de Alexus'un sözleri üzerine orada öylece oturmuş, dudağını kemirerek hiçliğe bakıyordu, donmamıza göz yumuyordu.

"Sana söyledim, Cadı Toplayıcısı," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Ateş konusunda iyi değilim."

Gür siyah kirpiklerinin altından simsiyah gözlerini Alexus'a dikip başını garip bir açıyla eğdi. Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı, hâlâ cekete sarınmıştı. Helena'nın boyu o kadar uzundu ki Alexus gibi o da sığınağın alçak tavanına çarpmamak

için eğilmek zorunda kalıyordu. Taşlık alanın en ucuna gidip kayalara yaslandı, yere çömeldi ve uyuyacakmış gibi sırtını bize döndü.

Şimdiye kadar onun silinen cadı işaretlerine pek kafa yormamıştım. Onu son gördüğümde oradaydılar ve sanki içinde ateş varmış gibi tenini aydınlatıyorlardı. Şimdi teninde hiçbir şey yoktu ve çok garip davranıyordu.

Endişeyle ona doğru yürümeye başladım. Alexus bileğimi tuttu, yüzümü ona çevirdiğimde elini bıraktı.

"*Bırak dinlensin,*" dedi işaret dilinde. "*Belki de uyuması gerekiyordur.*"

"*Ateşe ihtiyacımız var,*" diye cevap verdim. Parmaklarım o kadar kasılmıştı ki acıyordu, eklemlerim zonkluyordu.

Arkadaşımın mücadele ettiğini biliyordum. Ben de mücadele ediyordum. Ama bize yardım etmeye yanaşmıyordu. Denemiyordu bile.

"Ateş bulacağız, Raina." Sesi yağan kar kadar yumuşaktı. "Kendimiz çağırmak zorunda kalsak bile bulacağız."

Battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sardıktan sonra çıra kutusunun içindekilerle tekrar ateş yakmaya çalıştı. Helena ve Tuck'ın sıcaklığı yokken soğuk o kadar yoğundu ki parmaklarımdaki acı bütün vücuduma yayılıyordu. Hel'in ceketine rağmen orada nasıl bu kadar hareketsiz yattığını anlayamıyordum. Çakmaktaşı ve yünle uğraşan Alexus'un parmakları bile titriyordu.

Çıra kutusunu kapayıp battaniyenin altında kollarını ovuşturdu. "Sana ateş büyüsünün bağlantısına nasıl ulaşacağını gösterebilirim. Hoşuna gitmeyebilir ama gösterebilirim. Sadece bir kere, hepsi bu kadar. Ondan sonra biraz pratikle kendin için ateş büyüsü yaratabilirsin."

Çok üşüyordum ama içimde bir sıcaklık yükselerek yüzümü ısıttı.

"*Büyünün bağlantısına nasıl ulaşmam gerektiğini biliyorum,*" dedim.

Büyü dünyamızdaki pek çok şey bağlantıyla ilgiliydi. Evrenle, benliklerimizle, iç huzurumuzla, etrafımızdaki dünyayla kurduğumuz bağlantıyla.

Ve birbirimizle olan bağlantımızla.

Alexus'un kaşları havaya kalktı. "Ama yine de ateşi nasıl çağıracağını bilmiyor musun? Sana kim büyünün bağlantılarını görmeyi öğretti de bu konuda ustalaşmana yardım etmek için zaman ayırmadı? Yoksa bu da bilmediğim başka bir yeteneğin mi?"

Bakışlarım benden Helena'ya çevirdi, aklından geçenleri okuyabiliyordum. Ama o kişi Helena değildi.

Bunu kimseye, hele ki Alexus'a itiraf etmeyecektim ama yardımım olmadan ateş büyüsünü çağırabildiğimi fark etmeden önce Finn'e defalarca yardım etmiştim. Tek istediği bana yakın olmak için bir bahane bulmaktı ve işe de yaramıştı. Ama bana hiçbir şey öğretmeye yanaşmamıştı.

"*Yeteneğim yok, ayrıca onları göremiyorum,*" diye açıkladım. "*Ben sadece o bağlantıya ulaşmak için neyin gerekli olduğunu biliyordum.*"

"Ya da bildiğini sanıyorsun," diye cevap verdi, tek kaşını kaldırarak. "Yetersiz bir deneyim yaşamış olabilirsin." Kollarını açıp battaniyeyi kanat gibi havaya kaldırdı, ardından bükülmüş bacaklarını uzattı. "Buraya gel. Sana göstereyim."

Tanrılar aşkına. Bu, yanında uyumak kadar kötüydü ve Tiressian topraklarında ölmek dışında yapmak istediğim en son şey şu buydu. Ama mecburdum, bu yüzden isteksizce kalkıp yanına gittim.

Alexus sırtını arkamızdaki kayaya yaslayana kadar geriye kaydı, ben de kendimi onun bacaklarının arasına yerleştirdim. Sanki çok doğal bir şeymiş gibi beni kollarının arasına aldı ve soğuğa karşı pek de koruyucu olmayan battaniyeyle üzerimi örttü. Diğer her şey gibi o da buzla kaplanmıştı.

İlk başta bunun mümkün olmayacağını düşünüyordum ama kısa süre sonra aramızda bir sıcaklık oluştu. Bu sıcaklık bile yeterince huzur veriyordu.

"Rahatlayabilirsin." Helena'nın uyuyabilmesi için sessizce konuştu. "Ağaç gibi kaskatı kesilmezsen bu çok daha kolay olur. Tabii o korkuluğa yaptığın gibi beni bıçaklamaya kalkmazsan."

Ona ters ters baktım, sonra battaniyesinin altından elimi çekip, "*Donmuş hâldeyim,*" dedim.

Şu anda bir kurt derisi için neler vermezdim.

Bedenimi sarsan hafif bir kahkaha attı. İkimiz de rahatsızlığımın sadece soğuktan kaynaklanmadığını biliyorduk. Ona bu kadar yakın olmak istemiyordum.

"Donsan da donmasan da," diye fısıldadı, "büyünün bağlarını görmene yardım edeceksem ısıya ya da ateşe ihtiyacımız var. O yüzden rahatına baksan iyi olur. Vücut ısısı önemli."

Lambaya bakıp gözlerimi iyice açtım. Ateş büyüsünün bağlarına odaklanmak Cadı Toplayıcısı'yla sarmaş dolaş olmaktan daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Aslında bunu Finn'le çözmüştüm, gerçi onun ateş büyücülüğüne yeni başladığı günlerdeki yakınlığımızın arkadaştan öteye geçmemize yol açmadığını söyleyemezdim.

"Lambayla uğraşmak yok," diye yanıtladı Alexus. "Sönerse tamamen karanlıkta kalırız ve inan bana vücut ısısından ateş büyüsünün bağlarını bulmaya çalışmak karanlıkta yapmak isteyeceğin son şey olabilir. Bilhassa da bana dokunmak seni endişelendiriyorsa. Şimdi arkana yaslan ve dediğimi yap. Ateş büyüsüne ne kadar hızlı erişirsen, bana değil de ateşe yaslanarak o kadar hızlı ısınabilirsin." Sesini daha da alçaltarak yaklaştı. "Çünkü görünen o ki yakınında olmayacak kadar korkunç biriyim. Arkadaşın desen kir pas içinde ve boşaltılmamış bir lazımlık gibi kokuyor. Gerçi sen yine de onunla gitmeyi seçtin. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum." Omzumun üzerinden ona ters ters baktım ama o sadece gülümsemekle yetinip

nazikçe omuzlarımdan tutup çekti. "Hadi ama. Gururunu bir kenara bırak. Donuyoruz burada." Ben yine tereddüt edince, "Gerçekten yanımda olmaktansa ölmeyi tercih edeceğin kadar korkunç muyum?" diye sordu.

Benim için ne anlam ifade ettiğini bilmiyor muydu?

Gözlerimi devirerek teslim oldum ve ona yaslandım ama bunun tek nedeni aramızdaki sıcaklığın beni daha fazlasına muhtaç hâle getirmesiydi. İkimiz de titriyorduk ama birbirimize yakınlaşınca titrememiz azaldı.

Pelerinin içinden koluma dokundu ve daha fazla ısı yaratmak için bileğimden omzuma doğru kolumu ovuşturdu. Ben de kendi tarafıma dönüp aynısını ona yaptım. Bunun bitmesini istiyordum ama aramızdaki sıcaklık arttıkça ondan uzaklaşma isteğim azalıyordu.

Sonunda avuçlarının sırtımda tutturduğu rahatlatıcı ritimle gevşedim. Etrafımızda rüzgâr uğulduyordu ve arada bir kar taneleri küçük sığınağımıza giriyordu. Bu esnada Alexus koruyucu bir tavırla etrafımı sarıyor ve ben bu nezaketini fark etmekten nefret ediyordum.

"Gözlerini kapa ve kapalı tut." Sesi hâlâ çok alçak ve derindi. "Sonra göğsüme dokun. Tam kalbimin üzerine."

Elimi kaldırdım ama duraksadım. Finn ve ben bunu hiç yapmadık. Her zaman sadece yakınlık ve vücut ısısı gerektiğini söylerdi. Tamam kabul ediyorum, dokunma vardı. Bolca. O zamanlar hiç rahatsız olmuyordum.

Ama hiç kalplerden söz edilmemişti.

Bir anlık tereddütten sonra elimi Alexus'un göğsünün ortasındaki çukura koydum. Elimin altında nabzı düzenli olarak atıyordu.

"Bağları hayal et," dedi. "Parmaklarını arp çalar gibi nazikçe hareket ettirirsen o bağları tenimin altından çekip alarak avucunun içine çekebilirsin. Bunu alevlerle de yapabilirsin. Bazı cadılar, büyücüler ve sihirbazlar çakan şimşeğin ateşinden bile

faydalanabilir. Fırtına sırasında havada çok fazla elektrik akımı olur. Isı ve ışık. Ateş büyüsü cam ve güneş ışığı kullanılarak bile toplanabilir. Sadece odaklanmanız ve onları çağırmanız gerekir. Kendiliğinden gelecektir."

Ben büyülerimi hep gizli saklı yapmıştım. Bunu başka birinin yanında yapmak çok tuhaftı, hem de Cadı Toplayıcısı'nın yanında. Bana öğretmesine izin veriyordum, daha önce bilgimi artırmayı hiç önemsememiştim ama şimdi onun rehberliğinde öğrenmek istediğimi fark ettim.

Parmaklarımı söylediği gibi nazikçe göğsünde gezdirdim. Hareket basitti, daha önce arp çaldığımdan değil tabii ama nasıl çalındığını görmüştüm, bu yüzden parmaklarımın akışına odaklandım ve aramızdaki bağlantının giderek ısındığını fark ettim.

Alexus'a bakarken, saldırıdan sonra vadide birlikte at bindiğimiz zamanı, o zaman bile sıcaklığının beni nasıl rahatlattığını hatırladım.

"Kapa gözlerini, seni küçük asi şey." Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi ve loş ışık gamzesine gölge düşürdüğünde benim de dudaklarımda bir tebessüm belirmiş olabilirdi. "Şimdi, *fulmanesh*," diye fısıldadı. "*Fulmanesh, iyuma tu lima, opressa volz nomio, retam tu shahl.*"

Sesini duyduğumda nabzım hızlandı, Elikçeyi o kadar yumuşak konuşuyordu ki. Bu şarkı sözü Finn'in genelde kullandığından daha fazla kelimeden oluşuyordu ama ben her birini biliyordum.

"Kalp atışlarıma odaklan," diye devam etti Alexus. "İçimdeki yaşam gücüne. En derin parçama ulaş. Şimdi yaptığın gibi o arpi tıngırdatmaya devam et. Sonra gözlerini kapayıp kelimeleri zihninde tekrarla. *Fulmanesh, iyuma tu lima, opressa volz nomio, retam tu shahl.*"

Kelimelere kulak vermek bana güvenli gelmiyordu. Bu benim için hâlâ çok yabancı bir kavramdı. Onun yerine, kelimeleri göğsüne doğru işaret dilinde tekrar tekrar söyledim.

"Fulmanesh, iyuma tu lima, opressa volz nomio, retam tu shahl."

Kalbimin ateşi, gel ki seni görebileyim, yorgun kemiklerimi ısıt, sığınağım ol.

Üçüncü seferde Alexus kesik bir nefes verdi, eli bileğimde duruyordu.

"Bağı görebiliyor musun?"

Görüyordum. Bu bağın tüm şenlik ateşlerinden daha cesur bir parıltısı vardı. Alev kırmızısıydı, izlemesi çok etkileyiciydi. Ancak bu adama ait her bağ gibi, olması gerekenden fazlaydı ve bazı kısımları hasar görmüştü, keskin dişler tarafından saldırıya uğramış gibi kenarlarından parçalanmıştı.

Cevap olarak başımla onayladığımda, "Güzel. Şimdi bana elini ver," diye fısıldadı.

Parmaklarımı göğsünden çektiğimde sıcaklığını hissettim, sanki bağlar parmak uçlarıma sarılmış gibiydi. Sanki onun yuvasından çekiyormuşum gibi.

Bir kesik nefes daha verdi. Elimi avuçladı. "Çok iyi. Tekrar. Sadece düşün. *Fulmanesh.* Düşün."

Fulmanesh. Fulmanesh, fulmanesh, fulmanesh. Iyuma.

Hiçbir şey olmadı. Havada çatırdayan bir güç dalgası ortaya çıkmadı. Tomurcuklanan bir sıcaklık hissetmedim. Sadece avucumun ortasında ani bir sıcaklık belirdi.

Gözlerimi açıp birden doğruldum ve elimin bir santim üzerinde titreyen ateşi görünce afalladım. Lamba alevinden daha büyük değildi ama yine de bir şeydi. Ve her nasılsa yakmıyordu. Sadece oradaydı, kontrol edilmeye hazır, bekliyordu.

Finn bunu hiç yapmamıştı. Hiç ateş tutmamıştı. En azından benim bildiğim kadarıyla. O her zaman zaten var olan bir alevin daha fazla yanmasını sağlardı.

Gözlerimi kocaman açarak Alexus'a baktım. Ayağa fırladığında bartaniyesini düşürdü ve tenekeden çırayı çıkardı. Çömelerek iki tahta parçasının arasma koydu.

"Şimdi," dedi bana dikkatle bakarak. "Bu zor kısım. Ateşi buraya gönder." Eliyle işaret etti.

Oraya mı *göndercecektim*? Ağzımı açarak, şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

Ayağa kalkıp aramızdaki küçük boşluktan geçerek dizlerinin üzerinde arkama yerleşti. Tekrar elimi tutup çalı çırpı yığınına çevirdi. "Bu zihinsel bir şey. Ateşin nereye gitmesini istiyorsan ona *niyetleniyorsun*. Her büyü gibi bu da dizginleri eline aldığında isteğini yerine getirir."

Niyet. Canlıların hayatlarını geri getirmeyi niyet etmiştim. Ateşin yerini değiştirmeye de niyet edebilirdim.

Gözlerimi kapadım ve elimdeki alevin eriyerek çıranın üzerine damladığını gördüm. Alev alev yanan bir ateşin yükseldiğini ve benim onun üzerinde durup donmuş ellerimi ısıttığımı hayal ettim. Parlayan korların küle dönüştüğünü, açık ısının yeni alevlere yol açtığını hayal ettim.

"Bu dünyada en çok istediğin şeyi düşün," dedi Alexus kulağıma doğru. "Bu, büyünü güçlendirebilir. Gerçek güç buradan gelir. Genellikle en güçlü niyetlerimizi en çok arzuladıklarımıza saklarız."

Zihnim hiçbir zaman boş olmamıştı, özellikle de son birkaç gündür ama o anda bomboş hissediyordum. En azından mümkün olan hiçbir şey yoktu. Bu dünyada en çok istediğim şey artık olmayanlardı. Annem. Babam. Ablam. Köyüm.

Zamanı geriye çevirmek.

Rüzgâr daha güçlü esiyordu ve bir kar fırtınası saçlarımı yüzüme savurdu, yanaklarımı ve gözlerimi yaktı. Kılıç büyüsüne tutunduğum gibi ateşe tutunmaya, zihnimi odaklamaya çalışıyordum. Ama bir başka keskin fırtına içime dolarken zihnimde hâlâ hiçbir şey göremiyordum, en çok istediğim şeyi bile.

Artık en çok ne istediğimi bilmiyordum. İntikam mı? Doğu'nun Prensi'ni öldürmek mi? Ablamı bulmak mı? Yaşamak mı?

Ölmek ve bu donmuş dünyayla işimi bitirmek mi? Çok fazla şey istiyordum ama hepsi bana ulaşılmaz ya da yanlış geliyordu.

Bunalarak gözlerimi açtım. Alev sönmüştü. Alexus'la yüz yüze geldiğimde paniğin eşiğindeydim, zor nefes alıyordum.

"*Tekrar deneyebilirim,*" dedim ona.

Bana şaşkınlıkla baktı, kar taneleri yüzüne düşüp eriyordu. "Ne oldu? Çok iyi gidiyordun."

Öyleydim, ama sonra...

Başımı iki sallayarak ondan uzaklaşıp dizlerimi göğsüme çektim.

Elini sırtımda gezdirdi. "Sorun değil, Raina. Sanırım önümüzdeki birkaç gece pratik yapmak için bolca üşüyeceğiz."

Çıra ve kav kutusuna geri dönünce ona gizlice bir bakış attım. Elleri şimdi daha çok titriyordu, küçük taş kalemizin dışındaki kar, beyaz bir girdap gibi dönüyordu. Israrcıydı ve bu iyi bir şeydi çünkü bir süre sonra çakmaktaşı çakıp küçük bir alev tutuşturdu.

Ben *Fulmanesh, iyuma* kelimelerini tekrar tekrar düşünürken o yorulmadan alevleri büyütmeye çalıştı. Yine de işe yaradığına inanmıyordum.

Sonunda, tenimi ısıtmaya yetecek kadar ateş oluştu. Küçük alev rüzgâr ve karla savaşıyor, yine de üstün geliyordu. Alexus yağı tüketmemek için lamba ışığını söndürdü, battaniyesini omuzlarına attı ve ateşe daha yakın oturdu. Nefes aldığından emin olmak için Hel'i kontrol ettim. Normalden daha sert ve hızlı nefes alıyordu ve elleri olması gerekenden daha sıcaktı. Ateşi olduğundan endişeleniyordum, bu yüzden General Vexx'in gözünün üstünde açtığı yara da dâhil olmak üzere kesiklerini ve yaralarını iyileştirmeye giriştim.

Bitirdiğimde ateşin yanına dönüp Alexus'un yanına oturdum, yorgunluk beni ele geçirirken ellerimi ateşe yaklaştırdım. Hel için endişeleniyordum ama başka ne yapabileceğimi bilmiyor-

dum. Bazen içimde bu kadar büyü varken bile kendimi çok güçsüz hissediyordum.

"*Özür dilerim,*" dedim, parmaklarım çözülmeye başlıyordu. "*Denedim.*"

Alexus omzuyla beni dürttü. "Sana söyledim. Her şey yolunda. Hayatta kalacağız." Battaniyeye sarılı yumruğuyla ateşi işaret etti. "Çok yaklaşmıştın. Ateş büyüsü kolay değildir. Yine de öyle görünmesini sağladın."

"*Onu kaybedene kadar.*"

Omuz silkti. "Başka bir gün yine deneriz."

"*Ateş büyüsü vadide işe yarayabilirdi. Bütün o kış günlerinde.*"

"Bundan eminim. Ama bunun gibi büyülerin yayılma eğilimi vardır, ebeveynden çocuğa, arkadaştan arkadaşa, akıl hocasından öğrenciye öğretilir." Bir sonraki sözlerinden emin değilmiş gibi duraksadı. "Bir köyde ateş büyüsü tehlikeli olabilir."

Dudağımı ısırarak aklıma gelen görüntüyü silip atarak düşüncelerimi başka bir yere odakladım.

"Yeteneğin," dedi. "Sen bir kâhin misin, şifacı mı yoksa diriltici mi? Bu nasıl bir şey?"

Yüzümü buruşturdum. "*Kâhin, evet. Şifacı, evet. Ama diriltici? Hayır. Sahi böyle bir şey var mı ki?*"

Güldü ama yüzü birden daha ciddi bir hâl aldı. "Ama çayırda seni gördüğümde..."

Ne söyleyeceğini bildiğim hâlde durakladı.

"*İyileştirebiliyorum ama hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi ölümden geri getiremedim. Hayvanları ve seni ölümden kurtardım ama hepsi bu kadar. O kadar da yetenekli değilim. Büyü gücümün bir sır olması gerektiğini düşündüm. Kendi kendime öğrendim.*"

İlk başta sanki bana yine annemi hatırlattığı için pişman gibiydi ama sonra yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi.

"Bir öğretmenin olmadan bu kadar karmaşık yeteneklerle buraya kadar gelebilmeyi başardın," dedi. "Ve evet, diriltici olmak diye bir şey var. Genellikle daha karanlık bir büyü tü-

rüdür. Bir tür ruh çağırma büyüsüdür. Senden emin değildim. İyileştirmeyle diriltme arasındaki çizgi genellikle incedir. Annene yaptığın, daha doğrusu yapmaya çalıştığın şey buymuş gibi görünüyordu."

Diriltme. Cezbediciydi. Sevdiğin birini geri getirebilmek? Ruhunu Gölge Dünya'dan kurtarmak?

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve o ânın geçmesine izin verdim. Ne kadar yorgun olsam da uyuyamıyordum, Alexus'la konuşmaya devam etmek için garip bir istek vardı içimde.

"*Muhafız Cadıların büyüsünün bize zarar vermeyeceğine inanıyor musun?*" diye sordum.

Şu anda bu teoriye dair sonsuz şüphelerim vardı.

"Evet. Sanırım asıl sorun bu büyünün bir kısmının onlara ait olmaması. Ormana girdiğimizde çiçeklerin ölmesi gibi. Benim cadılarım böyle sefil koşullara katlanmamızı istemezdi. Tabii Doğudiyarlılar düşündüğümüzden daha yakın değilse."

"*O zaman bunu kim yapıyor?*" Parmaklarımı yumruk hâline getirip yanağımı ısırdım. Daha önce olduğu gibi kelimeler dudaklarından çıkmadan önce ne söyleyeceğini biliyordum.

"Büyük ihtimalle Prens yapıyor. Asıl soru, burada olduğumuzu nereden biliyor? Ve o Doğudiyarlıyı bizi öldürmesi için mi geride bıraktı? Yoksa o haydutla çatışmamız talihsiz bir tesadüften mi ibaretti?"

Bir an için gözlerimi kapadım. Prens değildi. Doğudiyarlıların arasında bir büyücü olmalıydı. Hepsi bu kadar. Muazzam yetenekleri olan biri.

"*Helena bir generalden bahsetti. General Vexx miydi?*" İsmi heceledim. "*O olabilir.*"

Alexus başını öne eğdi, gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Muhtemelen. Ne yazık ki her kimse onunla yüz yüze gelene kadar bunu çözebileceğimizi sanmıyorum."

Bunu düşünmek istemediğim için başımı başka yöne çektim. Ona sormam gereken bir soru vardı ve bunun Prens'le hiçbir ilgisi yoktu.

"*Büyüne ne oldu?*" dedim. "*Neden artık kullanamıyorsun?*"

Yapabilse öldürücü olabileceğini hayal ettim. Elikçeyi o kadar içten, o kadar eksiksiz kullanıyordu ki. Sanki her kelimeyi her açıdan incelemiş gibi tüm ince ayrıntılarına kadar biliyordu.

Derin bir iç çekişten sonra, "Öldü. Uzun zaman önce."

Büyünün *ölebileceğini* bile bilmiyordum.

"*Çocukken mi?*"

Gözlerini ellerimden yukarı kaydırdı ve ateşin yaydığı ışığın aydınlığında gözlerinde bir şey hareketlendi. Bazen orada karanlık bir şeyler gördüğüme yemin edebilirdim; dipsiz ve akışkan.

Uhrevi bir şey.

"Onun gibi bir şey." Arkasına yaslanıp soğuk zemine uzandı ve üstümüzdeki kaya çıkıntısına baktı. "Bu gecelik bu kadar soru yeter. Yorulmuş olmalısın. Fırsatın varken biraz dinlen."

Her ne kadar istesem de büyüsü ya da geçmişi hakkında daha fazla bilgi almak için onu zorlamadım. Verdiği şifreli cevap sayesinde daha da meraklanmıştım ama haklıydı. Kemiklerim yorgundu, ellerim de öyle. Hem yorgun olmasaydım bile konuşmamızı bitirmiştik.

Arkama yaslandım, zemin beklediğim gibi acı vericiydi. Bu gece, daha doğrusu bugün burası belki ısınabilirdi ama ceketim olmadan rahat edemeyecektim ve bu şekilde asla dinlenemeyecektim.

Barınağımızın ötesinde bir karga sesi ve kurt uluması duyunca birden ürperdim. Yine de Alexus'un nefes alışını birkaç metre öteden duyabiliyordum. O sabit ritim beni sakinleştiriyordu. Onun sözlerini düşündüm, her heceyi zihnimde tekrarladım. Parmaklarımı tıpkı göğsünden sıcaklığı çekerken yaptığım gibi hareket ettirdim. *Kalbimin ateşi, gel ki seni görebileyim, yorgun kemiklerimi ısıt, sığınağım ol.*

Uyanık geçirdiğim onca saatten sonra kolumu başımın altına sokup zihnimde Alexus Thibault'un parmak uçlarımda zonklayan kalp atışlarıyla birkaç dakika içinde uykuya daldım.

20

RAINA

Uyandığımda, bunun tek nedeni yer altı mahzeninde bir fare sesi duymamdı. Gözlerimi açtıktan sonra kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Evde değildim ve bu ses fare sesi değildi. Artık yer altı mahzeni diye bir şey de yoktu. Zamanın hiçbir şey, hayatta kalmanın ise her şey olduğu karanlık, dondurucu bir dünyadaydım.

Annemle birlikte yatağımda da değildim. Buz gibi zeminde, Cadı Toplayıcısı'nın kollarının arasında, battaniyesiyle örtülmüş hâldeydim. Başımı kaslı göğsüne sıkıca yaslayıp kollarımı beline dolamıştım. Bacaklarımız bile sanki yıllardır birlikte uyuyormuşuz gibi gece bir ara birbirine dolanmıştı.

Zaten hareketsizdim, daha doğrusu yarı uykuluydum ama şimdi pozisyonumuzun farkındalığıyla daha da hareketsizleştim. Kaslarım gerildi, nefesimi bile tuttum, sanki o fark etmeden küçülebilirmişim gibi.

"Günaydın." O tok ses tenimden tırmanarak üzerimde gezindi. Sert bir şey karnıma bastırdığında yerimden sıçradım.

Tanrılar aşkına! Gözlerimi sımsıkı kapadım. Alexus'un gümbürdeyen alçak, derin kahkahalarıyla sarsılırken mideme garip bir his yerleşti ve bir tuhaf oldum.

"Nefes al, Raina. Her şey yolunda. Sen bana dokundun diye dünya başımıza yıkılmayacak. Epeyce dokunduğunu da eklemeliyim gerçi." Sakalı ve dudakları kulağımı gıdıkladı. "Ayrıca çok sıcaksın ve eğer belli olmuyorsa yakınlığından oldukça keyif aldım ama artık uyandığına göre lütfen bacaklarını çeker misin? Bir an evvel işemezsem ikimizin de başı belaya girecek."

Hiç bu kadar utanmamıştım, yüzüm yanıyordu.

Mahcubiyetle geri çekilip doğruldum, yanaklarımı ovarken sığınağımızın karşısında buz gibi bakışları bizi izleyen Helena'yı gördüm. Elindeki sopayla külleri karıştırıyor, çıradan geriye kalanları itip kakıyordu. Havada tatlı bir odun dumanı kokusu vardı ama bu koku Helena'dan yayılan kükürtlü kokuyu gizleyemiyordu.

Başını çıkıntıdan korumak için eğilen Alexus sıcaklığımızın son demlerini korumaya çalışarak battaniyeyi omuzlarıma sardı.

"*Ne?*" dedim Helena'ya, Alexus arkasını dönüp ormana doğru yürümeye başladığında. "*Beni terk ettin.*"

Hel kaşlarını kaldırdı. Onun böyle şeyler yapmasına alışık değildim. Ama tek kelime etmemesi şaşırtıcıydı. Genelde esprili cevapları ya da iğneleyici sözleri olurdu ama şimdi aramızda sessizlikten başka bir şey yoktu.

Alexus fazla uzağa gidemezdi, sadece sönmekte olan ateşin yaydığı aydınlığın az ötesindeydi. Sığınağımızın ötesinde kar birikmişti ve hava uykuya daldığımız zamandan daha aydınlık olsa da hâlâ karanlıktı, alacakaranlık gibiydi.

Boynumu ovalayarak Alexus'a baktım ve arkadan pantolonunun gevşediğini fark ettim.

"O senin düşmanın."

Röntgenciliğimin farkına vararak kafamı çevirdim ama Hel'in sözleri ve sesi tonu karşısında afallamıştım.

"*Farkındayım,*" diye cevap verdim.

Siyah kaşlarını daha da kaldırırken burun delikleri genişledi. "Öyle misin?"

Alexus geri dönüp gaz lambasını kontrol etti. "Ne kadar uyuduğumuzdan emin değilim," dedi. "Sonsuzluk gibi geliyor. Hazır dışarısı zifiri karanlık değilken patikaya geri dönmeliyiz. Işıktan faydalanıp biraz yol alalım."

Kayaların kayalarla buluştuğu çıkıntının arkasına doğru süründü. Ot kümeleri oradaki taşların arasından kopmuş, kahverengi ve ölüydü. Onları kolaylıkla köklerinden koparıp atları beslemeye gitti. Döndüğünde elinde bir şişe, bir elma ve yarım somun bayat ekmek vardı. Ekmeği ve elmayı dikkatle közün içindeki bir kayanın üzerine koyup ısıttı.

"Suyun yüzeyi donmuş, ama bu... iyi olmalı," dedi şişeyi sallayıp.

Kısa bir süre içinde günlerdir yediğimiz ilk yemeğin tadını çıkarıyorduk. Isıtılmış elma lapası ile kızarmış ekmek. Çok bir şey değildi ama midemdeki ağrıyı hafifletmeye yetmişti.

Ateşin başından ayrılmak istemiyordum. Doğrusu, ateş kükreyene kadar ateşle ilgilenmekten, Helena'nın tuhaf davranışlarını unutmaktan ve tekrar Alexus'un yanına kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordum. Böyle bir şey düşündüğüme inanamıyordum ama üşüyordum ve açtım, başımı sokacak bir evim, karnımı doyuracak bir yemeğim ya da üzerine yatacak bir yatağımın olmamasından bıkmıştım. Evime ve vadiye dair her şeyi özlüyordum.

Her şeyi.

Yine de hiçbir şey söylemedim. Kısa süre sonra gece boyunca yağan karda mücadele etmeye başladık, atlar geldiğimiz yoldan geri dönmek için epey çabayı gösteriyordu. Ben Helena'yla gidiyordum, Alexus da önden gidiyordu.

Kamp alanından çok uzak olmayan bir mesafede, karı temizleyerek patikayı neyin ortaya çıkardığını anladık.

Nephele değildi.

Alexus durup atından indi. Bir grup Doğudiyarlı ve atları ağaçların altına dağılmıştı, kara yarı yarıya gömülmüş hâldelerdi.

Onları daha önce fark edememiştik ama şimdi, hafif aydınlıkta gözden kaçırmak imkânsızdı. Kaybolmuş olmalılardı ya da belki de gölde ıslanıp burada donarak ölmüşlerdi. Heykel gibi görünüyorlardı, siyah, gri ve beyazın tüm tonları. Bu manzara zihnimde bir başka ölüm imgesi bırakmıştı.

Onların yerinde biz de olabilirdik. Öyle bir ihtimal *hâlâ* vardı.

Alexus karları eşeleyip silah aradı. Kan izleri ve parçalanmış etler ortaya çıktıkça midem bulandı.

Yukarı baktı. "Başka tarafa bak. Buraya kurtlar inmiş olmalı."

O kazmaya devam ederken yüzümü pelerininin başlığına gömüp yere baktım, ta ki görüş alanımda tekrar belirene kadar. Kavisli bir bıçak çıkarıp gölde kaybettiği hançerin yerine botuna soktu.

Sonra da yola çıktık, patikaya beklediğimden daha hızlı vardık. Yine Helena'nın söylediği yoldan, dağlardan kaçınarak ilerledik ama birkaç saat sonra kar yağışı dünyayı bir kez daha bulanıklaştırdı ve iliklerime işleyen o soğuk geri döndü.

Etrafımızı saran kar fırtınasının ortasında önümüzü görebilmek için mücadele ederek ilerlemeye devam ettik. Alexus durup çakmaktaşı, çelik ve çıra kullanarak lambayı yakmaya çalıştı ama bu kadar güçlü bir rüzgârda bir kıvılcım bile oluşturamadı. Sonunda rüzgâr ve kardan korunmak için battaniyeyi kullandı ve lamba hafif bir ışık yayarak yandı. Yolumuza devam ettik ama bu ışık uzun süre dayanmayacaktı. Lambada çok az yağ vardı.

Daha önce olduğu gibi zihnimden Nephele'e seslendim. *Tuetha tah, eğer beni duyabiliyorsan, bize yardım et. Bizi bu ormandan geçir, Kış Hisarı'na götür. Lütfen burada ölmeme izin verme.* Tekrar denedim, her bir kelimeyi Elikçe söyledim.

Hiçbir şey olmuyordu. Gözyaşlarıma daha fazla hâkim olmadım.

Ama dikkatim patikanın üzerinde sarkan büyük bir dala takıldı. Ait olduğu ağaç devasa ve eğri büğrü, sağa doğru sertçe eğilmişti, budaklı kabuğu karın içinden bize bakan bir yüze benziyordu. Daha önce de fark etmiştim. Bu aynı ağaçtı.

Tek fark eden ben değildim.

"Daire çiziyoruz." Alexus, Mannus'un dizginlerini geri çekti. "Geri dönmemiz gerek. Yoldaki çatala doğru ilerleyin ve dağlara doğru giden rotayı takip edin. Sen o yolu yürüdün, Helena. Bize yolu gösterebilir misin?"

"Neden cadılarına danışmıyorsun?" Kısrağı durdurdu, dizginleri çok sert tutuyordu, sesi de bir o kadar sertti. "Bu büyüyü nasıl idare ettiklerini bilemem."

Başlığımın altından Alexus'un, Helena'yı daha iyi görebilmek için lambayı kaldırışını izledim. Soğuk bakışlarını bir süre onun üzerinde dikse de daha sonra gözlerini bana çevirip sadece bana konuştu.

"Bu şekilde devam edemeyiz." Islık çalan rüzgâr yüzünden sesini yükseltti. "*Rehberimize* karşı çok sabırlı davrandım ama artık buna bir son vermeliyiz. Benimle misin, değil misin?"

Alexus Thibault hâlâ bir yabancıydı ama şüphesiz söylemek istediği şey onunla *değilsem* tek başıma olduğumdu.

Ben cevap vermek için ellerimi Helena'nın belinden çekemeden o benim yerime cevap verdi.

"Tabii ki seninle değil. *Benimle* birlikte. Ve o dağlara gitmiyoruz, Cadı Toplayıcısı."

Bana bu kadar yanlış gelenin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum, açıkçası sözleri ve ses tonu beni rahatsız etmişti. Ancak Helena'yla geçirdiğim son birkaç saati bir bütün olarak düşündüğümde pek çok tehlike çanı duyuyordum.

Sonunda arkadaşımı bırakıp attan indiğimde ayak bileklerime kadar kara battım.

Hel'in yüzünde öfkeli bir şaşkınlık vardı. Dudağını büktü, burun delikleri genişledi ve gözlerinin etrafındaki deri gerildi.

"Atına geri bin, kızım." Sıktığı dişlerinin arasından Helena'nın benimle *asla* konuşmayacağı tonda sözler döküldü.

Tuck homurdanıp başını sallayarak yoğun karda tepindi. Ama bu korkunç patikada yerime çakılıp kalmama neden olan şey bu değildi. Helena'nın, göz bebeklerini yutan beyaz bir pusla bulutlanmış gözleri de değildi.

Vücudundan sızan kızıl renkli gölgelerdi.

Ağzından ve burnundan aniden iğrenç bir karanlık sızmaya başlayarak teninden yayılmaya devam etti. Pis kokusu dışında, bana Doğu'nun Prensi'ni hatırlatıyordu.

Bir adım uzaklaştım, sonra bir adım daha ancak arkamda metal bir şey çarptığında durdum, ardından kara vuran botların gümbürtüsü geldi.

Gergin bir bakışla yerde yanmakta olan gaz lambasını ve arkamda dimdik duran Alexus'u gördüm.

Elini belime doğru kaydırıp beni kendine çekerken kınından çektiği kılıcının metal sesi gecenin içinde yankılandı. "Kızı bırak. Geldiğin Gölge Dünya'ya geri dön, seni hortlak."

Kalbim tekledi. Bu olamazdı. Hortlaklar sadece yazın şenlik ateşlerinin etrafında anlatılan korkunç hikâyelerden ibaretti. Böyle bir iğrençliği ortalığa salmak için Gölge Dünya'ya önderlik yapacak tanrılar kalmamıştı.

Belki de bu sefer bir tanrıya ihtiyaç yoktu. Belki de suçlu taraf, gölgeden yapılmış adamın ta kendisiydi.

Helena'nın içindeki şey, başını geriye atıp kulakları yırtan bir kahkaha patlattı. "*Prensim* ona itaatsizlik ettiğimi öğrenirse bundan pek memnun olmaz."

Hayır. Başımı iki yana salladım. Bu olamazdı.

Gölge, Helena'nın bedeninden garip, sert bir hareketle çıkarken derisini âdeta bir pelerin gibi üzerinde taşıdı. Gülümseyerek bana yaklaştı ama sonra durdu ve üzerindeki ceketi bir kenara fırlattı. Daha önce olduğu gibi Helena'nın elini kalçası boyunca kaydırdı ama bu kez Hel'in paramparça olmuş elbisesini

bacağının üzerinde sıyırdı, ta ki Finn'in hançer kemerlerinden birinin tokası görünene kadar.

Hortlak kaşla göz arasında hançeri kınından çıkardı.

Gördüklerimi ancak bir süre sonra idrak edebildim. Her şey gölgelerle sarılmıştı, deredeki suyun bana bu kadar az şey göstermesinin nedeni buydu.

Midem altüst olmuştu çünkü bu iblise göre Doğu'nun Prensi aslında ölmemişti.

Üstelik bu gölge hortlak elinde babamın bıçağını tutuyordu.

21

ALEXUS

Pek de emin olmadığım şeyi yapmak üzere ileri atladım ama Raina kollarını açarak beni bir kalkan gibi engelledi. Etrafından dolaşmaya çalıştım, silahsız da değildim ama beni geri itti, gözleri vahşi ve emrediciydi.

Göğsüme eliyle sert bir işaret yaptı, morartacak kadar sertti. Elini kendi elimle kapatıp harfleri hissettim.

İtaat et.

Dinlemek ve ayaklarımı bastığım yerde sabit tutmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. Gölge hortlaklar, Tiressia'nın kadim tarihinin artık dünyamıza ait olmayan bir parçasıydı. Hortlaklar yüzyıllardır topraklarımızda görülmüyordu, Gölge Dünya'yla bağlantıları Batı Kayalıkları'nın Tanrısı Urdin tarafından kesilmişti. Yine de içlerinden biri buradaydı ve tehlikeli bir adamın emirlerini yerine getiriyordu.

Etrafa bakındım. Prens ormanda olduğumuzu nereden biliyordu? Büyüsü varlığımızı mı hissetmişti?

"Prensim seni öldürmemem gerektiğini söylüyor, güzel Raina. Ölmen için henüz vakit var. Önce seni lorduma götüreceğim." O şey Helena'nın hançerini bana doğrulttu. "Ama gerekirse bu

adamı öldürebilirim." Bir adım attı ve tek kaşını kaldırdı. "Ve evet öldürmem gerekiyor."

Raina göz ucuyla bana bakıp parmaklarını oynattı. İçgüdüsel olarak ne istediğini hemen anladım.

Kılıcımı.

Bir hortlağı yok etmenin tek bir yolu vardı. Raina'nın, hızlı ve çevik davranarak Helena'yı öldürüp hortlağı ait olduğu yere göndermesi gerekiyordu. Bunu başaramazsa, kız hayata tutunursa hortlak içimizden birinin içine girebilirdi.

İhtiyacım olan son şey içimde başka bir şeyin olmasıydı.

Bu iblisi Gölge Dünya'nın Cehennem Katmanları'na geri göndermek için fısıldayacak hiçbir Elikçe kelime yoktu, bu yüzden Raina'ya silahımı verdim. Bu, yüzleşmesine izin vermem gereken bir şeydi. Sonuçta ipin ucunda arkadaşının hayatı vardı. Bu hortlağı öldürmek de onun göreviydi.

Ama kılıcını hazırlayıp pozisyon alsa da yapılması gerekeni yapamayacağından korkuyordum. Hortlak da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki ormanın içinde yankılanan iğrenç bir sesle güldü.

"Bunu asla yapmayacaksın," dedi hortlak, lamba ışığı Helena'yı cılız ve acımasız gösterecek şekilde aydınlatıyordu. "Sevgili genç arkadaşını asla öldüremeyeceksin."

Hortlak, başını anormal bir açıyla eğdi ve bakışları birden değişti. Gözbebeklerinin üzerinde gezinen beyaz fırtına dağıldı ve irisleri normal hâllerine döndü.

Tanrılar aşkına, yüzü. Vücudunun geri kalanı kaskatı ve buz gibi hareketsiz kalırken yüzü değişti sanki her an çığlığı basacakmış gibi bir hâl aldı. Kaşları derin bir korkuyla çatıldı, yüzünün hatlarına dehşet yayıldı, gözleri genişlerken çenesi titriyordu.

Sessiz ormanın buz gibi havasını yırtan bir çığlık kopardığında duyulan Helena'nın sesiydi. Ses, acı verici olduğu kadar rahatsız ediciydi de. Tüm farkındalığı ve varlığıyla ona aitti.

İçinde yaşayan sapkın hortlağa dair hiçbir iz taşımayan sesi etrafta yankılandı.

"Raina, lütfen! Yardım et bana!"

Sıcak gözyaşları kızın esmer yanaklarından aşağı hızla süzülürken, onu hapseden şeyle mücadele ediyordu. Saçları diken diken olmuştu, omuzları şiddetle sarsılıyor, sanki bir mücadele veriyormuşçasına hantal adımlar atıyordu.

Belki de hortlak bizimle dalga geçiyordu. Özellikle Raina'yla. Nihai sonu daha da zorlaştırmak için Raina'ya bir anlığına arkadaşını gösteriyordu.

Raina kılıcın kabzasını sıkıca kavradı, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Kararsızlığını hissedebiliyordum. Yaşadığı ikilemi. Ânın imkânsızlığını.

Raina, hemen kanmadı. Bunun yerine Helena yaklaştıkça ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Bu hortlak benim de Raina'nın da öyle kolay kolay gitmemize izin vermeyecekti. Amacına ulaşmak için ne şekilde olursa olsun Helena'yı kullanacaktı. Doğu'nun Prensi varlığımın yarattığı tehdidin ortadan kalkmasını istiyordu ama anlaşılan Raina için de planları vardı.

Ama bu işe yaramayacaktı.

Hortlak biraz ilerleyince eğilip botumdaki eğri bıçağa uzandım. Raina bu şeyi durduramazsa, ben durduracaktım.

Ama o fırsatı yakalayamadım.

Hortlak Helena'nın havadaki kolunu savurup az bir çabayla Raina'yı yoldan çekip karlı patikada yuvarlanmasına neden oldu. Atlar ürküp aynı yöne doğru kaçışırken Hortlak gölde yaptığı gibi bana saldırdı. Bıçağını kınına soktu ve battaniyemi kaptı, tuniğimi de yakaladı ve beni sanki ayaklarının altına düşmüş bir daldan farksızmışım gibi havaya savurdu.

Yol kenarındaki bir ağaca çarptım, acı sırtımdan tırmanıp kafatasıma ulaşırken birden yüzüstü karın içine yığıldım.

Başımı kaldıracak zaman bile bulamadan ters çevrildim ve el bileklerimden yere sabitlendim. Helena'nın yüzü bana bakıyordu, dudakları aç bir hırıltıyla gerilmişti. Küçük bir kız değildi, savaşçı olmak için yaratılmıştı, sahipsiz değildi ama bu kadar güçlü de değildi.

Üzerinden gölgeler fırlıyor, göz çukurlarını, burun deliklerini ve ağzını kırmızı dumanla dolduruyordu. O kızıl gölgeler kıpırdanıyor, kıvranıyor, kıvrılıyor ve bana doğru yayılıyordu

Başımın arkasını kara bastırıp onu üzerimden atmak için bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama sıkışıp kalmıştım ve onu yerinden kıpırdatamıyordum.

Sonra birden üzerime eğilip beni uzun uzun öptü.

İlk başta istilacı dili, tenimi kesen dişleri, hatta yumuşak ama aç dudakları karşısında öğürdüm. Ölüm ve Cehennem Katmanları'ndaki bağırsaklar gibi kokuyordu, tadı da öyleydi. Ama içimde bir şeyler değişti. Burnumu yakan ve boğazımı kavuran kokuyla birlikte tiksintiyle öfkem de kayboldu ve yerini müthiş bir arzu aldı.

Helena bileklerimi bırakıp yüzümü kavrayarak bana daha sert davranmaya başladı. Artık ona karşı koyamıyordum. Yapamıyordum çünkü karşı koymak istemiyordum.

İçimde onu içime çekme arzusu duyumsuyordum. İçimi, her hücremi onun varlığıyla doldurma arzusu. Daha fazlasını isteyerek ellerimi vücudunda gezdirip parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirdim. İpeğimsi tutamlarını avuçlayarak onu kendime çektim. Açlığımın esiri olmuştum. Bana yalnızca onun verebileceği karanlık ve cinsel bir şeyi arzuluyordum. Sustum, ağzı tek rahatlama kaynağım olan bir pınar gibiydi.

Dişlerini alt dudağımda gezdirdiğinde Raina'nın deredeyken açtığı yaradan kan akmaya başladı. Geri çekilerek ağzındaki kıpkırmızı kanı yaladı. O kısacık zaman aralığında göğsümde bir sızıyla kalakalırken ani bir farkındalık yaşadım.

"Ah, *sensin*," dedi o şey. "Emin değildim. İnanmamıştım. Ama içindeki gölgenin tadını aldım, büyücü."

Hortlağın ruhu soğuk bir bulutmuşçasına etrafımı yayılarak bulanık bir el gibi beni sarmalıyordu. Helena'yı beni tekrar öpmek için kullandığında kötücül varlığının içime aktığını, derimin altında süründüğünü, ben dipsiz bir uçurumdan düşene kadar gözümü kör ettiğini hissedebilsem de direnmek zorundaydım.

Ama düştüğüm yer bir uçurum değildi. Tarihte geriye doğru yuvarlanıyordum, uzun bir ömrün anıları her zamanki yanıltıcılığıyla geçip gidiyordu gözümün önünden.

Düşüş yavaşladı ve orada, bu hiçliğin ortasında en karanlık yanlarımla karşılaştım. Çarpıcı ve nefes kesici bir ışıkla aydınlanmışlardı, hayatımın bir gün beni mutlaka diğer tüm canavarlarla birlikte Gölge Dünya'nın çukurlarında görecek o yanları.

Onunla savaşmaya çalıştım, kurtulmak için pençelerimi kullandım.

Buna dayanamıyordum.

Yine de bu yaratık bana başka seçenek bırakmayarak beni, bir zamanlar kalbimin sahibi olan kadınla adımı alan oğlu da dâhil şimdiye kadar aldığım her hayatın dünyadan silinişini izlemeye zorladı.

Sanki yine oradaydım, yaz ortasında diz boyu ekinlerin içinde duruyor ve çığlıklarını vadinin üzerinde duyuyordum. Kızgın güneş sırtıma vururken elimde orakla koşuyordum. Çaresizlik kalbimi sıkıştırıyordu.

Onlara ulaşamadan kılıç seslerini, boğazlarından dökülen oluk oluk kanları ve mavi gökyüzünü son kez izleyen boş gözlerini görüyordum. Sevdiğim kadının kumral saçları ellerimde, oğlumun minik bedenini kollarımdaydı.

Onları kurtarmamıştım. Öldürülmelerinin sebebi bendim; kimsesiz bir çiftçi olmak isteyip de yanlış krala bulaşarak büyü yapan bir adamdım ben. Zamanla kıymetli yüzlerinin ayrıntı-

larını unutmuştum ama şimdi, bir gölge hortlağın gösterdiği bu görüntülerde dayanılmaz bir netlikle bana bakıyorlardı.

İçim yoğun ve şiddetli kederle yanıyordu. Gölge içimdeki en derin parçanın, ne pahasına olursa olsun kilit altında tutmam gereken parçanın etrafını sarmıştı. İçimde bir hapishane vardı ve gölge, kafesi sarsarak, büyümün uzun süredir tutsak ettiği şeyi uyandırıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Onu dürtme, diye yalvardım. *Beni güçsüzleştirme. Nephele, lütfen. Sana yalvarıyorum. Neredesin?*

Ötede bir yerde bir acı hissettim, doğası gereği bu gerçek değildi. Sadece bilinçaltıma işleyen bir şeydi. Aniden tekrar düşmeye başladım, bu sefer gölgeyle çevrili loş ama sabit bir ışığa doğru ilerliyordum.

Gözlerimi açtığımda Helena hâlâ tepemdeydi. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle elini kaldırmıştı, sanki kılıcı havada yakalamış gibi kanayan avucuyla kılıcımı tutuyordu.

Çünkü yakalamıştı.

Raina, sımsıkı kavradığı kılıcı ve gözlerinde öfke ateşiyle tepemizde duruyordu. Gölge Dünya'nın tadı hâlâ ağzımdayken dirseklerimin üzerinde doğruldum ama hiçbirimiz başka bir hamle yapamadan yer sarsıldı ve gölge hortlağın ötesindeki ağaçlık alan yerinden oynadı.

Gözlerimi kısarak hayaletimsi ormana baktım, ne gördüğümden tam olarak emin değildim. Gölge hortlak bile omzunun üzerinden baktı. Raina da o yöne bakıyordu.

Dip dibe sıralanmış ağaçlar birbirlerinden ayrılarak ait olduğu yere doğru sesler çıkararak kayıyordu. Geceyi dolduran inilti uyanan ormanın sesiydi. Sanki doğal olmayan iç çekişler havada boğuk bir iniltiyle fısıldaşıyordu.

Yeryüzü yeniden öyle bir şiddetle sarsıldı ki hortlak üzerimden yuvarlandı. Raina ayakta duramayarak yanıma düştü. Kolumu beline dolayıp kendime çektim ve yoğun kar kütleleri

yerinden oynayıp titreşimler onların parçalanıp yerleşmesine ve ormana dağılmasına neden olurken ona sıkı sıkıya sarıldım.

Ayakları üzerinde durmaya çalışan hortlak bir kol boyu uzaktaki iki fidanın dar kollarına tutundu. Zemin sakinleşti ama panik Helena'nın yüzünde bir maske gibi asılı duruyordu, sanki hortlak olan biteni bizden daha iyi biliyor gibiydi.

Kaçmaya çalıştı ama fidanlar canlanıp bacaklarına dolanarak kızın bedenini ayaklarımın dibine getirdi.

Onlarca ağacın budaklı kökleri yerden fırlayıp havada savrularak donmuş toprağı ormana saçtı. Dallardan yapraklar dökülürken kökler bükülmüş pençeler gibi artık incecik olan kara saplandı ve kuşlar yuvalarından kaçıştı. İblisin bizimle uğraştığı gibi, onlar da hortlakla uğraşıyordu.

İşte tam o esnada Nephele'in sıcak ve güven verici büyüsünü tenimde hissettim. Raina bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı. O da Nephele'i hissetmişti.

Toprakla kaplı bir kök uzanıp beline dolandı. Hortlak ağaçla savaşarak çılgınca tekmeledi, kurtulamadığında gözlerinde parlayan kötülükle bana baktı ve aniden bir elini bileğime doladı.

Olağanüstü bir güçle ve doğal olmayan bir iniltiyle beni Raina'nın kollarından çekip almaya çalışırken bedeni daha fazla kök tarafından sarılarak beni de beraberinde ormanın derinliklerine sürükledi. Hortlak kanımı donduran bir feryat kopardı.

Önüme dönüp ellerimi toprağa geçirmeye bir şeylere tutunup kaymayı engellemeye çalışırken hortlak ellerini üzerimden çekti.

Nefes nefese döndüğümde Raina koşarak yanıma geldi. Tuniğimi ve kolumu kavradı, o da benim gibi nefes nefeseydi. İleride, o gümüş rengi loşlukta, hortlak köklerden ve dallardan yapılmış bir kafesin içinde diz çökmüş duruyordu. Bileklerini ve ağzını saran meşum bir sarmaşıkla mücadele ediyor, sarmaşık hortlağın çığlıklarını bastırıyordu.

Ama artık önümüzde yere kapanan şey hortlak değildi. Helena'ydı. Yüzüne kazınan derin dehşeti ve gözlerinde parlayan

paniği seçebileceğim kadar yakınımızdaydı. Hortlak bize eziyet olsun diye onun bir kez daha eski hâline getirmişti.

Tanrılar aşkına, Helena'ya büyük eziyet ediyor olmalıydı.

Raina ormanlık alana daldı. Tökezleyerek ayağa kalktım ve peşinden koştum, Nephele'in derme çatma hapishanesine varmadan bir saniye önce kolumu beline doladım. Elimden kurtulmaya çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum.

Yaşamak istiyorsak Helena için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Beni dinle, Raina." Onu çevirip çılgına dönmüş gözlerine baktım. "Bu Nephele'in işi," dedim ona. "Senin de onu hissettiğini biliyorum. Helena artık Helena olmadığı için bunu yapıyor. Nephele araya girmeseydi beni öldürüp seni Prens'e götürecekti ve bunun geleceğin için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Raina kollarımdan kurtuldu. "*Peki o ne o zaman?*" dedi. "*İçinde gizlenen şey* o *değil.*" Omzunun üzerinden kafesinde çaresizce otururak hıçkıra hıçkıra ağlayan arkadaşına baktı. Bana döndüğünde gözyaşları toz toprak içindeki yüzünden süzülüyordu. "*Ben her şeyimi kaybettim. Onu da kaybedemem. Doğu'nun Prensi'nin onu benden almasına izin veremem. Buna izin veremem.*"

Raina ormanda ormanda volta atarak zemini, ağaç tepelerini inceledi, ellerini saçlarına götürdü. Istırabını, Helena'ya yardım edebilecek bir şey yapma, bir çıkış yolu bulma konusundaki çaresizliğini görebiliyordum.

Gözyaşları aktıkça, onun teselli edilemez ağlayışı kalbimi sızlattı. Çaresizlik duygusu sanki bütün bedeninden okunuyordu. Bu durum karşısında ne kadar güçsüz kaldığım kabullenmeye başladığını hissettim.

Onu böyle görmek içimi parçalıyordu.

Yanına gittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Dur. Bana bak." Gözlerimin içine bakınca öfkesi yatıştı. Nefes nefe-

seydi ama soğuk elleri sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi bileklerime sarmıştı. Alnımı onunkine bastırdım. "Sadece nefes al."

Nefesi sakinleştiğinde etrafımızdaki kar yağışı durdu. Ormanın ısınmaya başladığına yemin edebilirdim.

Birkaç dakika sonra sakin, yumuşak sesimle, "Bizi korumanın başka bir yolu olsaydı, Nephele bunu yapardı. Arkadaşını bu işkenceden kurtarırdı. Bunu yapacağını biliyorsun. Mecbur olmasa bu kafesi yapmazdı. Bunun hepimiz için en iyisi olduğuna inanmalısın. O hortlak Helena'nın ölmesine izin vermeyecek. Eğer bu dünyada kalmayı planlıyorsa ona canlı olarak ihtiyacı var. Nephele de koşulları hafifletmek için elinden geleni yapacaktır ancak içinde bir hortlak olması Helena'ya daha vahşi bir güç veriyor. Ancak bizim böyle bir avantajımız yok. Burada kalamayız ve arkadaşını ona zarar vermeden bu hortlaktan kurtaramayız," dedim. Geri çekilip Raina'nın yüzündeki gözyaşlarını başparmaklarımla sildim, teninin hissini, yüzünün kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyordum. "Ama bir yolunu *bulacağız*," dedim ona. "Ve geri *döneceğiz*. Bunun için sana yemin ederim. Bana güvenmeni istiyorum. Lütfen."

Beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Kış Hisarı'ndaki cadıların bilgeliği ve yetenekleri hakkında çok az şey bildiğinin ve bu dünyada güvenmek istediği son adam olduğumun farkındaydım.

Ama onun güvenine layık bir adam olmak için elimden geleni yapacağımı bilmesini istiyordum. Zaten elimden geleni yapıyordum.

Kısa bir süre sonra başıyla onaylayıp elimden uzaklaştı.

"*Prens bunu neden yapıyor?*" diye sordu.

Derin bir nefes verip elimi saçlarımda gezdirdim. Neyi sorduğu belirsizdi ve ben de öyle kalmasına izin verdim. Sorusu şu anda konuşamayacağımız pek çok yere çekilebilirdi. Bu yüzden ona belirsiz bir gerçeklik verdim. Yapabileceğim tek şey buydu.

"Bilmiyorum. Bunu *nasıl* yaptığını bile bilmiyorum ama yapıyor işte."

Böyle bir gücü olmamalıydı. Hortlakları kullanmak Yazdiyarı büyücülerinin geçmişte başvurduğu bir uygulamaydı. Yalnızca birkaç Doğudiyar büyücüsünün böyle bir becerisi vardı ama bu yüzyıllar önce, Urdin Gölge Dünya'yı mühürlemeden önceydi.

"*Vedalaşmak istiyorum,*" dedi.

Elimde olmadan temkinli bir tavırla ona baktım. Sanırım burada güven sorunları yaşayan asıl kişi bendim.

"Ama dikkatli ol. O hortlağa sana zarar vermesi emredilmedi ama sen yine de mesafeni koru." Elimi esnettim, Raina'ya bu kadar yakın olduğum için tenim hâlâ karıncalanıyordu. "Ben atları toplayayım."

Dakikalar sonra Mannus, kısrak, kırık lambamız ve kılıcımla döndüm, o kadar endişeliydim ki acele etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Raina, köklerden oluşan kafesin yanındaki karda dizlerinin üzerine oturuyordu.

"*Seni almak için geri döneceğim,*" dedi Raina kıza. "*Geri geleceğim ve intikamımızı alacağız. Birlikte. Doğu'nun Prensi bunun bedelini ödeyecek. Her şeyin bedelini. Şerefim üzerine yemin ederim.*"

Kolunu dalların arasındaki bir boşluktan uzattığında içimi bir ürperti kapladı. Hortlak hâlâ içinde bir yerlerde gömülü olsa da Helena yakına eğilerek Raina'nın tıpkı gölgedeki gibi göğsüne işaret dilinde bir şey bastırmasına izin verdi. Ama bu sefer bir değil iki işaret olduğunu fark ettim, kadim Elikçe kelimeleriydi.

Tuetha tah.

Kız kardeşim.

Helena kaşlarını çattı ve boğazından boğuk bir hıçkırık yükseldi. Raina'nın içindeki çaresizliğin aynısı arkadaşının yüzünde de okunuyordu ama yine de Raina'ya, onun kurtuluş ve intikam vaatlerine inandığını gösteren çok ufak bir iz vardı.

Raina kafesten uzaklaşıp ayağa kalkarak yanaklarını sildi. Huzursuzca yüzüme baktığında ben de ona inanıyordum.

Atlara bindiğimizde hortlak yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Ondan asla kaçamayacaksınız!" Bu ürkütücü ses ensemdeki tüyleri diken diken ederek bir çığlık gibi yükseldi.

Hortlak yüzünü iki dalın arasına sıkıştırırken Raina'yla kafese baktık. Az önce ağzıyla bileklerine dolanan sarmaşık şimdi sanki bir şey onunla savaşıyormuş gibi vücuduna geri tırmanmaya çalışıyordu.

"İstediğin kadar cadını çağır, Toplayıcı." Hortlak pis pis güldü. "İstediğini kadar yardım dilenmek için kadim tanrılarınıza yalvarın. Tiressia'nın eninde sonunda dua edeceği kişi Doğu'nun Prensi'dir. O görür. O bilir. Sırlarınız bile güvende değil."

Gökyüzüne baktığımda içimi bir korku kapladı. *Sensin*, demişti hortlak kanımın tadına baktığında.

Gözlerimi kapadım. O kim olduğumu biliyorsa Prens de biliyor olabilirdi. Bunun Tiressia ya da benim için ne anlama geldiğinden emin değildim ama iyi bir şey olamazdı. Doğu'nun Prensi bu imparatorluğa hükmetmek istiyor ve henüz tam olarak anlayamadığım planımı uyguluyordu.

Ve onu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

22

RAINA

Alexus'un kucağında, ona sokulmuş hâlde at sürüyordum. Tanrı Bıçağı botumun içinde saklıydı. Alexus atları toplamak için ayrıldığında bıçağı Helena'nın kafesinin yanındaki altüst olmuş toprağın üzerinde görmüşüm. Uzun zamandır buz gibi olmasına rağmen şimdi çok sıcaktı. Ama değişimi hissedebiliyordum, artık daha canlıydı. Tanrı Bıçağı'nın babamın hep söylediği gibi güçlü olup olmadığından ya da annemin haklılığından o kadar da emin değildim artık. Çünkü o bıçağı Doğu'nun Prensi'nin yüzüne saplamıştım ve adam hâlâ yaşıyordu.

Ama uzun sürmeyecekti. Bir yolunu bulup bu büyülü yerden çıkacaktım ve Tanrı Bıçağı olsun ya da olmasın onu yok edecektim.

Helena'yı geride bırakalı çok uzun zaman olmuştu. En az üç gün. Belki daha bile fazla. Dağlara doğru döndükten kısa bir süre sonra ellerim dizginleri tutamayacak kadar üşümüştü ki ellerim benim can simidimdi. Ama işte buradaydım, nefret ettiğimi sandığım adama sokulmuş, soğuk saatler boyunca beni sıkıca tutmasına, vücudunun kıvrımlarıyla beni rahatlatmasına, sıcak nefesini boynuma üflemesine izin veriyordum. Ona bu kadar yakın olmaktan duyduğum rahatsızlığı artık aşmıştım.

Tanrı Bıçağı hemen elimin altındaydı ama artık onu Alexus'a zarar vermek için kullanmayı hayal bile edemiyordum. Artık yabancı değildik ve kesinlikle düşman da değildik.

Dost kadar sadık, âşıklar kadar şefkatliydik.

Vücudunun şeklini öğreniyordum. Nasıl uyuduğunu. Nefes alışının ritmini. Ve tüm bunlar için minnettardım; beni ısıtmak için ellerini bacaklarımda nazikçe gezdirmesi, titrediklerinde ellerimi kavrayıp göğsüne yaslaması, ısıtmak istediğinde dudaklarını boynumun kıvrımına sokması. Bunlar beni rahatsız etmiyordu. Aksine, garip bir şekilde olması gereken buymuş gibi geliyordu, sanki her açıdan birbirimize uyuyorduk.

Bu da kafamı o kadar karıştırıyordu ki artık düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Ceketim ikimizi de tamamen saracak kadar büyük değildi, uyanık kalmak için mücadele ederken de pek rahat ettirdiği söylenemezdi. Zavallı Tuck, Littledenn'in battaniyesine sarılmış ve bağlı hâlde arkamızdan geliyordu. Lambamız kırılmıştı ama gökyüzü eskisinden daha aydınlıktı. Şu anda tuhaf bir rengi vardı, bana annemin güllerinin açık pembe tonunu hatırlatıyordu; tıpkı hiç değişmeyen bir gün doğumu gibi. Çevredeki ormanda kaç Doğudiyarlının beklediğini ya da hangi hayvanların baharı beklediğini bilemezdik, bu yüzden ışık bir nimetti.

Sık sık durup birkaç saat dinlendik, genellikle bir ağacın köküne kıvrılıp uyuduk. Sonra patikaya geri dönüp ilerlemeye devam ettik.

Olanlar hakkında konuşmadık. Hortlak Alexus'a her ne yaptıysa onu sarsmıştı. Birkaç saat boyunca sersem gibiydi, aklı başka bir yerlerdeydi. Ama arkadaşım için o kadar üzülmüştüm ki kendi huzursuzluğunu üzerinden atıp bana sarıldı, gözyaşlarımı sildi ve bir başka kabaran dalga geldiğinde kulağıma şefkatle fısıldadı.

Yolculuğumuz sırasında Alexus bana uzak diyarlarla ilgili kurgu olduğundan emin olduğum hikâyeler anlatarak zamanın

geçmesine yardımcı oldu ve benimle Elikçe konuştu, öyle güzel şiirler okudu ki kolayca uykuya dalmamı sağladı. Birkaç kez bacaklarımızı esnetmek ve çantadan alabildiklerimizi atıştırmak için yolculuğumuza ara verdik. Don elmaları mahvetmişti ama en azından lapalarını ve kabuklarını atlara yedirdik. Şişeyi çoktan boşaltmıştık, içkinin sıcaklığını karnımızda hissetmek için can atıyorduk.

Hızla tükeniyorduk. Gerçek gıdaya, uykuya ve ateşe ihtiyacımız vardı, yoksa bu büyülü yerin içinde yitip gidecektik.

Tekrar at sürmeye başladığımızda, Nephele'e yakında yardım göndermesi, ihtiyacımız olan her şeyi tanrıların unuttuğu bu büyülü yere ulaştırması için yalvardım. Kar ve dondurucu rüzgâr neredeyse durmuştu, Alexus soğuğun hafiflediğine yemin ediyordu ama ikimiz de hâlâ mücadele ediyorduk. Gözlerim kendiliğinden kapanıyordu. Uyumayı hiç istemiyordum çünkü gözlerim kapandığında Tanrı Bıçağı'nın kapımıza kadar teslim edilmesinden başlayarak beni bu âna getiren her şey gözlerimin önünden geçiyordu. Ardından entrikalarımı ve hırsızlıklarımı, gizli hazırlıklarımı ve Toplama Günü anneme söylediğim pembe yalanları hatırlıyordum.

Sonrası daha da beter bir hâl alıyordu.

Gözlerimi kapadığımda aynı zamanda içinde bulunduğumuz durumun yıkıcı gerçeğiyle de savaşıyordum. Helena'yı ormanda bıraktığımızdan beri Doğu'nun Prensi beni üç kez düşlerimde yakalamıştı. Rüyalarımda bana bir hayal gibi görünüyordu ama burada olduğunu, kanlı canlı beni izlediğini biliyordum.

Sadece nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum.

Aklımda iki düşünce dönüyordu. *Koruyucu.* Çayırda bana neden öyle demişti? Kelime zihnimde dönüp duruyordu ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aklım yine dereye gitti. Alexus, Kış Hisarı'na ulaşan bir söylentiye göre Doğu'nun Prensi'nin Kral Regner'ın anlaşmasını bozup Kuzeydiyar'ı istila etmek istediğini, tek sebebinin de Buz Kralı'nı istemesi olduğunu söy-

lemişti. O zamanlar Kral'a ne yapmak istediği umurumda bile değildi ama şimdi anlıyordum ki Doğu'nun Prensi'nin daha büyük bir görevi vardı.

Benimse o görevin ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Bir kez daha durup bir ağacın altına kıvrıldık. Alexus beni yakınında tutup sıcaklığını paylaşsa da uyuyamıyordum. Birkaç cümle kurabileceğimi hissedene kadar ellerimi bedenlerimizin arasında ısıttım. Helena'dan ayrılmak zorunda kalmadan önce de aynı soruyu sormuştum ama o zamandan beri düşmanı çağırmaktan korktuğum için bu sorudan kaçınıyordum. Ama artık vakti gelmişti.

"*Prens bunu neden yapıyor? Kral'dan ne istiyor? Ama bu sefer gerçek bir cevap vermeni istiyorum.*"

Alexus kaşlarını ovuşturdu. "İki farklı soru sordun. Bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyorum. Nihai amacını kestiremiyorum. Tahminlerim var ama bu büyülü yerde kaldıkça bildiğimi sandığım her şeyden o kadar az emin oluyorum. Helena gibi. Onu bizi yavaşlatmak için mi yoksa hepimizi durdurmak için mi kullandı emin değilim. Hortlak beni öldürmek istedi, seni değil ve bundan ne anlam çıkaracağımı, Prens'in seni ele geçirdikten sonra ne yapmayı planladığını bilmiyorum." Sonra işaret diline geçti. "*Tabii senin kim olduğunu bilmiyorsa.*"

Sertçe yutkundum, nabzım hızla atıyordu.

"*Sence biliyor mudur?*" diye ekledi. "*Senin cadı işaretlerini gördü mü?*"

Başımı ciddiyetle iki yana salladım ama çayırdaki dövüşümüzün her saniyesini gözden geçirdim. İşaretlerim görünür hâle geldikten sonra Prens'in onlara baktığını hiç hatırlamıyordum. Ellerim, boynum ve göğsümdeki işaretler açıktaydı ama en azından bir elim, yani onun odaklandığı elim kanıyla ıslanmıştı. Boynum ve göğsüme gelince, saçlarım uzun ve gürdü.

Aklım karışmıştı. Ya Prens *biliyorduysa*? Helena'yla at sürerken onu gördüğümde, "Selam, Koruyucu. Seni görüyorum,"

demişti. İzlendiğimi ve takip edildiğimi hissetmiştim ama etrafta kimse yoktu.

Yoksa var mıydı?

Kara bir karga yolun kenarındaki bir ağaçtan diğerine uçtu ve arından gözlerini bana dikti. Alexus'a iyice sokuldum ve pelerininin içine gömüldüm, beni koruduğu için minnettardım.

Ya devamlı üzerimde hissettiğim gözler *bunlarsa*? Ya kargaları beni Alexus'u iyileştirirken gördüyse? Helena'yı? Belki de hortlağı aracılığıyla Helena'yı iyileştirdiğimi hissetmişti.

Tanrılar aşkına. Ya sonunda Prens'in himayesine girersem? Onun kişisel şifacısı ve kâhini olursam?

Düşüncelerim katıksız bir paniğe dönüşürken Alexus uykuya daldı, vücudu etrafımda gevşedi. Kral hakkındaki sorum ona fazla gelmişti. Zaten şu anda daha fazla bilgiyle başa çıkabileceğimden de emin değildim.

Bir başka karga gözlerini benden ayırmadan tepemde kanat çırpıyordu. Prensine hizmet ettiğine emindim. Küçük kalleşlerin casusluk yapmasını engelleyemiyordum ama en azından artık onları kollamayı biliyordum. Yemin ederim bir gün onları kendi ellerimle öldürecektim.

Bu sefer gözlerim kapanıp da gözümün önüne Prens geldiğinde, benden daha başka şeylerin de peşinde olduğu hissine kapıldım.

"Thamaos aşkına *nesin* sen?" diye fısıldadı, zamanın ve mekânın ötesine uzanıp yüzüme dokundu, ben Alexus'un kollarında yatarken bile kim bilir nereden beni izliyordu.

Ben *ne* miyim? Zihnimden ona bir mesaj gönderdim. *Lanet olasıca asıl sen nesin?*

Gözlerimi açtığımda yakınlığını hatırlayarak ürperdim. Sanki yüzümden bir santim uzaktaydı, parmak uçlarının sıcaklığını gerçek bir dokunuş gibi tenimde hissediyordum. Daha önce Alexus'u duyduğu için mi ne olduğumu sormuştu?

Prens'in bilinçaltına sızma yeteneği ve bir anda ortadan kaybolabilmesi bana onun bu büyünün içinde olup olmadığını sorgulatıyordu. Bu kadar kolayca ortadan kaybolabiliyorsa karanlıktan istifade etmeyen biz ölümlülerin aksine neden burada kalacaktı ki?

Ayrıca bu dünyada rüzgâr gibi seyahat etme konusunda bu kadar yetenekliyse, neden vadiyi istila etmek istiyordu? Neden istediği adam için doğruca Kış Hisarı'na gidip onu kırmızı bir ölüm bulutuna bindirip oradan uzaklaştırmıyordu? Neden bana bu şekilde, bir hayalet gibi yaklaşıyordu? Neden gölgelerinin ihtişamıyla tam da burada, bu yolda karşıma çıkmıyordu?

Gerçekten bir korkak olduğu için miydi? Bu sefer onu yaralamaktan fazlasını yapabileceğimden mi korkuyordu?

Korkak. Bu kelimeyi düşündüm, vücudum kızgınlığım ve hızla yükselen öfkemle birlikte gittikçe ısınıyordu. *Korkak,* diye tekrarladım ve bu hakareti elimden geldiğince sert hareketlerle gökyüzüne haykırdım ve beni duyması, benimle yüz yüze görüşecek kadar öfkelenmesi için dua ettim.

Ancak yolun karşısındaki bir şeyin dikkatimi çekmesiyle düşüncelerim dağılıp gitti; yolun ötesinde çivit rengi bir ışık, ağaçların neredeyse gizlediği ince bir açıklıkta havada süzülen büyünün bağını gördüm.

Gözlerimi kapadım, çok yorgun olduğum için hayal gördüğümden şüpheleniyordum.

Ama gözlerimi açtığımda büyünün bağı hâlâ oradaydı.

Heyecanla derin bir nefes aldım, Alexus'un göğsüne vurup ormanı işaret ettim. Sarsılarak uyandığında kollarını sıkıca bana sardı.

"Ne var? Ne oldu?" Hemen kılıcına uzandı.

Tekrar işaret ettiğimde nihayet gördü. O da benimle aynı şeyi hissediyordu.

Nephele.

Günlerdir hareket ettiğimizden daha hızlı bir şekilde ayağa kalktık, üzerimizdeki karın tozunu attık, iki atı da açıklıktaki büyünün bağına doğru götürdük. Kaskatı kesilmiştim ama hızlı adımlarla ilerliyordum, özellikle de botunun içine herkesi öldürebilecek bir bıçak saklayan kadın için fazla hızlı, fazla heyecanlıydım.

Elimde değildi, kalbim bu hissin yarattığı heyecanla çarpıyordu. Ablamı hissedebiliyordum, oraya vardığımda o açıklıkta durmuş beni bekliyor olabilirdi.

Ama yoktu.

Orada her *ne* vardıysa beni yine de gülümsetebilmişti.

Büyünün parıldayan mavi bağının altında çıra vardı. *Kuru* çıra. Çimenli bir çemberin ortasında bir yığın hâlinde duruyordu, sanki goblenden kesilmiş bir bahar çayırı kilometrelerce öteden gelen cadılar tarafından inşa edilen bu karla kaplı büyülü dünyanın içine yerleştirilmiş gibiydi. Oturmak ve dinlenmek için iki büyük kütük vardı ve her tarafta ay üzümü çalıları bitmişti. Açık mavi meyveler toplanacak kadar olgunlaşmıştı ve kökleri iştahla yiyebileceğimiz kadar tatlı su içeriyordu.

Dahası Prens'in devasa kargalarından biri, alçak gövdeli bir ağacın üzerine tünemiş dikkatle beni izliyordu.

Alexus'un ferahlamış iç çekişi daha çok bir coşku iniltisine benziyordu, ona bakıp sırıtmaktan kendimi alamadım. Dinlenecektik, karnımızı doyurup kemiklerimizi ısıtacaktık, sonra da bu büyülü yerden kurtulup Doğu'nun Prensi'ni bulacak ve her şeye bir son verecektim.

Her şeyin değişmiş olması ne tuhaftı. Buz Kralı'na duyduğum nefret epeydir aklımdaki son şey hâline gelmişti. Birkaç gün öncesine kadar öldürmek istediğim adama şimdi nasıl da gülümsüyordum ve daha yeni tanıştığım başka bir adamın ölümü için nasıl da can atıyordum. Şimdi, bu oyundaki gerçek düşmanlarımın kim olduğunu çözmeye başlayınca hiçbir şeyden

artık o kadar emin değildim. Oyun hayal ettiğimden daha büyüktü ve ben bu oyunun en yeni oyuncusuydum.

Nephele'in becerikli sığınağına doğru yürüyüp karganın yanında durdum. Onunla cesurca göz göze gelip her zamanki gibi meraklı boncuk gözlerinin ardında efendisinin uyandığını hissedinceye kadar bekledim.

Sinir bozucu küçük ruhsuz gözcüyü yakaladığımda ikisi de bunu beklemiyordu. Tıpkı dediğim gibi ellerimle boynunu kırmadan önce zihnimdeki mesajı doğrudan Gölge Prensi'ne gönderdim; o iblisin dölü her neredeyse artık.

Akşam yemeği için teşekkürler, seni pislik. Seni yakalayacağım.

Zihnimde yankılanan sesi her an kahkaha atacakmış gibiydi. *Bol şans, Koruyucu. Seni bekleyeceğim.*

23

RAINA

"Tanrılar aşkına, Raina. Şu an seni öpebilirim." Alexus ateşin diğer tarafında oturmuş, kızarmış bir karga kanadını kemirirken gri dumanın yumuşak girdapları tarafından sarılmıştı. Buradan bile gördüğüm o dolgun dudaklar, karga etinin yağıyla parlıyordu. Bir ay üzümü kökünü içerken dans eden alevlerin üzerinden bana baktı. "Kuşu yakaladığın için," diye ekledi.

"*Tabii,*" dedim. "*Kuşu yakaladığım içindir.*"

Yanaklarım ısındı ama bunun nedeni aramızda titreyen alevler değildi. Onun sadece yiyecek bir lokma yemeğimiz, yanan bir ateşimiz ve yorgun kemiklerimizi dinlendirecek bir yerimiz olduğu için rahatladığını çok iyi biliyordum.

Ancak bir yanım neden bunun daha farklı bir şeyden yüzünden olmasını istiyordu bilmiyorum.

Pelerininin içine kıvrılmış hâlde bir ay üzümü kökünü kafama dikerek içini boşalttıktan sonra kabuğunu diğerlerinin yanına attım. Susuzluğumu gideren besleyici sıvının yanı sıra kalın kabuklu etli kökler için de minnettardım. Posalarını temizlersek o kabukları meyveleri yanımızda taşımak mükemmel bir kese olacaklar ve soğuğa karşı da koruma sağlayacaklardı.

Belki de meyveler açlıktan ölmemizi engellerlerdi ki Nephele'in amacının da bu olduğundan emindim.

Sırtımı kütüğe yaslayıp uzun, derin bir iç çektim. Tanrı Bıçağı yanımdaki bir tutam yosunun altında gömülüydü ve annemin kâsesi ateşin yanındaki bir taşın üzerinde duruyordu, içinde bir avuç dolusu kar eriyordu. Yemeğe oturduğumuzdan beri içimi kemiren bir şey vardı. Doğudiyarlılara, Prens'e ve Helena'ya bakmak istiyordum ama artık Finn'e bakacak cesareti de buluyordum kendimde. Ona ne olduğunu öğrenip rahatlamaya ihtiyacım vardı, özellikle de Hel'le yaşadığım onca şeyden sonra.

Tanrı Bıçağı'na gelince, belki de Alexus'a onun varlığından bahsetmem gerekiyordu, bu konu içimi kemirip duruyordu. Ona karşı bu kadar dürüst olmak garipti ama artık bir yabancı gibi gelmiyordu. Böyle şeyler hakkında bir şeyler bilip bilmediğini merak ediyordum. Belki bir fikir verebilirdi.

Ya da belki ona söylemek işleri daha karmaşık hâle getirirdi.

Çok yorgundum; bu gece bu konuya giremeyecek kadar yorgun. Vücudumun daha önce hiç yaşamadığı ancak şikâyet etmeye hakkımın olmadığı bir yorgunluktu bu. Ateşi yakmadan önce parmaklarımızdaki don izlerini iyileştirdim. Alexus kargayı hazırlayıp kızartmaya koyduktan sonra ellerimizi ve yüzlerimizi yıkadık. Ben ayaklarımla ve atların ufak tefek kesikleri olan buz tutmuş toynaklarıyla ilgilenirken o da kuşla ilgilendi. Bu küçük iyileştirmeler bile beni tüketmişti.

Şimdi kendimi yenilenmiş gibi hissetsem de rahatlamak zordu. Burada, bu donmuş ormanda var olmaya hakkı olmayan sıcak çimlere uzanmış, tok bir mideyle yatarken bir grup Muhafız Cadı geri kalan Doğudiyarlılar köye yaptıkları gibi onların da evlerini istila etmesin diye bu büyülü yeri ayakta tutmak için hiç dinlenmeden çalışıyordu. Bir de Helena vardı, bir hayvan gibi kapana kısılmış ve soğukta tek başına cehennem azabı yaşıyordu. Vücudu içindeki hortlak yüzünden sıcak kalıyor

olmalıydı, büyük olasılıkla bu yüzden donmaktan kurtulmuştu ama yine de endişeleniyordum.

Bir bütün olmadığım sürece Hel'e ya da Kış Hisarı'nın cadılarına yardım edemezdim. Bu sebepten şu anda duyduğum azıcık huzur yüzünden hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım

Başımı geriye yatırdım ve gözlerimi kapayıp ateşin sıcaklığının ne kadar harika olduğuna, tüm uyuşukluğu dağıtıp yerine yaşamı getirmesine odaklandım. Uzaktan beyaz bir kurt uluyordu, hemen gözlerimi açıp doğruldum, boynumun arkasındaki kaslar gerildi.

Doğu'nun Prensi'ni tekrar görmek, yanan köyümüzün anıları, Helena'nın içindeki hortlakla savaşması, buz ve kar altındaki ölü adamlar bende endişe yaratıyordu. Bir daha uyuyabileceğimden emin değildim.

Alexus ellerini temizlerken başını kaldırıp bana baktığında, "*Helena açıkta,*" dedim. "*Etraf kurt dolu.*"

"O iyi, yemin ederim." Alexus'un gözleri hep bir çapa gibi göğsümü sıkıştıran endişeyi bastırıyordu. "Sadece kokusu bile bir kurt sürüsünü başka yöne göndermeye yeter. Ama aynı zamanda benim kokum da her yerine sinmiş durumda. Kurtların bizi rahatsız etmemesinin tek nedeni de bu. Mesafelerini korumaları gerektiğini biliyorlar. O güvende olacak. Biz de güvendeyiz." Ayağa kalkıp yanımı işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Başımla onayladım, sırtını kütüğe dayayıp uzun bacaklarını göğsüne çekerek oturdu.

"Uyumalısın. Yolculuk boyunca neredeyse hiç uyumadın." Ateşin yanında iki çubuğa astığı ceketi işaret etti. "Şimdi kuru ve çok sıcak olacak. İyi bir yatak oluyor hatırlarsan."

Ona aptal gibi sırıtmaktan başka ne yapabilirdim? Düşünecek o kadar çok şey vardı ki, yine de benim uyumam ve *iyi* bir yatakta yatmam için endişeleniyordu.

"*Hatırlıyorum,*" dedim.

Unutmak imkânsızdı.

Önceleri Nephele'in Alexus'la nasıl arkadaş olabildiğini merak ederdim ama şimdi bunu anlamak zor değildi. Neden insanları vadiden aldığını ve bunun için insanların neden ondan nefret etmediklerini anladığımı söyleyemezdim ama tüm bunlar olmadan önce ondan nefret ediyorduysam da artık edemiyordum.

Aramızdaki küçük boşluğa uzanıp elini avucumun içine aldım. Onunla ilgili bilmediğim pek çok şey vardı, bu yüzden avucundaki çizgiler beni çağırdığında şaşırmadım. Avuç içlerinin Mena'yı çağırdığı gibi beni çağırmadıklarından emindim ama onları daha yakından görme arzum elle tutulacak kadar gerçekti.

Alexus'un avucundaki çizgileri hafızama işledim, dokunuşumla ürpermesinden zevk alıyordum. Ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama merak ettim.

"Avuç içi okur musun?" diye sordu. "Kış Hisarı'nda Penrithli bir kadın var, o okuyabiliyor."

"*Hayır,*" dedim. "*Hiç anlamam.*"

"Peki ya zihin?"

Güldüm ve avucuna doğru parmaklarımla, *Hayır,* dedim.

Göz kırpıp gülümsedi, sonra ben tenini gıdıklarken başını geriye attı. "Sanırım bu iyi bir şey. Gerçi eminim denesen yaparsın."

Ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü öğreneceğimden bu kadar endişe duyması çok garipti. Önce insanların duygularını okuyup okumadığımı sormuştu, şimdi de bu.

Keşke onu *okuyabilseydim*; duygularını, zihnini, avuç içlerini. Mena her zaman el çizgilerinin kişiliğimizi belirlediğini söylerdi. Benim havai eğilimleri olan bir idealist ve sıradan bir varoluşla mücadele eden biri olduğumu söylüyordu. Bana fevri, sabırsız ve hayal gücü kuvvetli, gelişmek için özgürlüğe ve büyümek için sevgiye ihtiyaç duyan huzursuz bir varlık derdi.

Bence haklıydı ama korkarım huzur için bu son iki şart artık imkânsız olabilirdi.

Alexus, sanki gevşemek için ihtiyacı olan tek şey benim dokunuşummuş gibi derin bir nefes verip rahatladı. Günlerdir birbirimize karşı baskı altında olmamıza rağmen ona hayatta kalmak dışında dokunmanın bana iyi gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum, tıpkı derede birbirimize dokunduğumuzda iyi gelmediğini söyleyemeyeceğim gibi. Elleri büyük ve nasırlıydı, bir kılıç ustasınınki gibi yaralı, güçlü ve sıcaktı.

Hissettiğim şey hezeyan olmalıydı

Ama belki de değildi. Çünkü Helena'dan ayrılmadan önce söylediği sözlerden beri Alexus'a ne kadar güvendiğimi, karın ortasında dururken bana ona güvenmemi söylediği anda ona *güvenmenin* ne kadar doğru geldiğini düşünmeden edemiyordum. Güven kazanılan bir şeydi ve o, bunun için yeterince zamanı olmadığı hâlde güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Avucunda ne görmek isterdin diye sorsalardı sanırım cevabım *güvenilir* olurdu.

Yas tuttuğumda beni rahatlatıyordu. Öfkelendiğimde duygularımı yaşamama izin veriyordu ama aynı zamanda beni yatıştırıyordu. Korktuğumda hemen yanımda bitip önüme çıkan tehlikeyle yüzleşiyordu. *Bazen de beni korkutmak için çakıl taşları fırlatıyordu.*

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Aklım onun yüzünden karmakarışıktı.

Başımı sallayarak kendimi büyüden kurtardım ve elini kucağıma koydum. Hâlâ bazı noktaları donduğundan ve dizginler yüzünden su topladığından onu iyileştirmeye koyuldum.

Etinin parçalanmış dokularını tekrar bir araya getirirken irkildi ve hatta bir iki kez söylendi. Sonunda sakinleşti, ben şarkı söylerken ellerimi izledi. Karşımdaki adam açık bir kitap gibi görünse de aslında tam bir gizemdi. Belki de henüz okumadığım sayfalar, satırlar ve kendimi kaybedeceğim bölümler vardı. Ya da belki de bunu istememeliydim.

Ama tanrılar aşkına, istiyordum.

Yaralı dokusu bir araya gelip iyileştiğinde, "*Başka yaran var mı?*" diye sordum.

Sanki bana bir şey söyleyip söylememekte tereddüt edermiş gibi ağzını açtı.

"*Utanmak yok, hadi göster bana. Ayakların mı?*"

Sanki söylediklerim komikmiş gibi bir kahkaha attı ama ciddiydim. Benim ayak parmaklarım da korkunç görünüyordu, çok küçük ayakkabılar giymekten uçları kararmış ve su toplamıştı. Bu kadar yara olmadan da yeterince kötüydü zaten.

"*Donma mı?*" Kahkahamı bastırarak sordum. "*Ayak parmakların mı?*"

"*Hayır,*" diyerek tekrar güldü. "Her nasılsa utanç verici ayaklarım iyi durumda. Ama bu..." Parmaklarıyla tuniğinin eteğini tutup yukarı kaldırdı. "Bu başka bir hikâye."

Sertçe yutkundum. Göbeğinden köprücük kemiğine kadar zikzaklar çizen korkunç sıyrıklar bir yana şu anda onu bu kadar çıplak görmeye hazır değildim. Bazen bütün düşüncelerimin yüzümden okunmaması dilerdim.

Bu da o zamanlardan biriydi.

"*Bu ne zaman oldu?*" Dikkatimi göğsündeki siyah kıllardan ve pantolonunun içine doğru gözden kaybolan daha koyu çürüklerden çekerek sordum. Ama bu izlerin ne zaman olduğunu hatırladığım ânı yüzümden anladı.

"Lanet şey beni epeyce sürükledi. Taşlar, kökler, dallar ve tanrılar bilir karda ve altüst olmuş toprakta başka neler vardı. Ama kendi kendine iyileşecektir. Birkaç sıyrık için kendini daha fazla yormana gerek yok."

Kıpırdanan duygularımı bir kenara itip dizlerimin üzerine çöktüm.

"*Bunlar sıyrıktan öte şeyler. Bazıları derin, muhtemelen acı veriyordur. Kolay olacak,*" dedim ona, ki bu yalan değildi. Karmaşık yaralar sayılmazlardı ama üzerinden günler geçmişti ve iyi görünmüyorlardı. Bir hafta uyuyabilecekmişim gibi hissetsem

de karnımı tıka basa doyurmak gücümü büyük oranda yerine getirmişti, bu yüzden hemen işime koyuldum.

Onu iyileştirmek aşina olduğum bir şeye dönüşmüştü ve ne zaman buna kalkışsam çalınan ölümün karanlığı içimde uğulduyor, kıvılcımlar saçıyor ve kalbimde küçük bir fırtına kopuyordu. Bu bağı, bu enerji akımını sevdiğimi fark ettim, kendimden başka birine bağlı hissetmeyi.

Sıyrıklarını iyileştirmek uzun sürmedi. Dudağında hâlâ benim yüzümden iz kalan kesiği de iyileştirmeye karar verdim. Bittiğinde rahatlayarak gözlerimi açtım.

Esneme isteği duysam da zihnim bunu engelledi. Kendimi toparlayarak elimi doğrudan Alexus'un vücuduna götürdüm.

Parmak uçlarımı iyileşmiş derisinde hafifçe gezdirdim; birkaç dakika önce karnından kaburgalarına doğru ilerleyen sığ bir kesikte. Teninde daha önce göremediğim yara izleri vardı. Bana rünleri anımsatan garip işaretler, sanki biri kor bir bıçakla oymuş gibi kabarık ve pürüzlüydü.

Orta kısmına dokunuşumla irkilerek yerinde kıpırdandı. "Raina."

Boğuk sesini duyunca donup kaldım ve çarpan kalbi üzerindeki izleri incelemeyi kestim.

Ama bu bir inceleme değildi. Bu bir keşifti. Ellerim analiz etmiyor, okşuyordu.

Ona baktığımda nabzım o kadar hızlı atıyordu ki tek duyduğum kalbimin gümbürdeyişiydi. O derin ve umut verici yeşil gözleriyle bana bakıyordu, artık onu Cadı Toplayıcısı olarak görmüyordum. Tek görebildiğim günlerdir benimle olan adamdı, beni yanan bir köyden çıkaran, ellerimdeki kanı yıkayan, ölümden döndüğünde beni ve sadece beni düşünen, kendisi donarken beni sıcak tutan adam.

Ben bir adam görüyordum. Ne eksik ne fazla.

Ve ondan bir şey istiyordum ama sadece yakınlığın rahatlığını mı arzuluyordum yoksa daha fazlasını mı arıyordum bilemiyordum.

Parmak uçlarını çenemde gezdirdi. "Bana öyle bakmasan iyi olur."

Yaklaşıp dudaklarımı yaladım. "*Ne gibi?*"

Bana delici bir bakış attı. "Seni öpmemi istiyormuşsun gibi. Çünkü öperim."

Başparmağımı iyileşmiş dudağının üzerine usulca gezdirdim. Elini saçlarımın arasına sokup sıkıca kavradı, gözlerinde davetkâr parıltılar gezindi.

Saçlarımı daha sıkı kavradığında arzu sırtımdan aşağı inerek karnımda birikti.

Hareket etmeyi kesmiştim. Gözlerimi ondan ayıramıyor, buna hazır olduğumu umuyordum. Birbirimize karşı kararlılığımızı test ettiğimizin farkındaydım ancak oluşturduğum nefret bariyeri söz konusu Alexus Thibault olduğunda artık gerekli görünmüyordu.

Ne istediğimi biliyordum, istememem gerekse bile.

Sonradan pişman olacaksam bile.

Ve şu anda, dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek istiyordum, yorgunluktan sarhoş olsun ya da olmasın. Unutmak istiyordum. Kısa bir süreliğine de olsa huzur bulmak istiyordum.

Alexus elini yanımdan dizimin arkasına doğru kaydırdı. Hızlı bir hareketle beni üzerine çekti, bacaklarım iki yanına yapışmıştı. Bacağımdaki kemerler hançeri çıkarıp bir kenara fırlattı ve pelerininin başlığını başımdan çıkarıp boynumdaki bağcıkları çözdü. Parmak uçları köprücük kemiğimin üzerinden omzuma doğru yakıcı bir yol çiziyordu.

Pelerin üzerimden düşüp beni deri pantolon ve paramparça olmuş elbisemle bıraktığında içimi bir ürperti sardı. Havadaki soğuk, ateşin cayır cayır yakan sıcaklığı ve çayırın ılık konfo-

ruyla birbirine karışıyordu. Tenim canlanmış ve hassaslaşmıştı, her ince dokunuşunu iliklerimde hissediyordum.

Elleri kalçalarımda duran Alexus büyülenmiş gibi bana bakıyordu. Bakışlarında nedenini bilmediğim bir tereddüt vardı.

"Aklımı fena hâlde çeliyorsun," dedi. "Ama bir şeyi bilmen gerek." Elimi tutup göğsüne bastırdı. "İçimde karanlık var, Raina. Hiç hoşlanmayacağın bir karanlık."

Avucumu kasların kıvrımlarında, sert meme ucunda ve karnında gezdirdiğimde tekrar irkildi.

"*Benim de içimde karanlık var,*" dedim. "*Belki de karanlıklarımız dost olabilirler.*"

Gerçekten de içinde bir karanlık vardı. Onu görmüştüm, tıpkı şu anda gördüğüm gibi, gözlerinin ardında bir hayalet gibi hareket ediyordu. Hortlağı duymuştum. Alexus'un sırları olduğunu biliyordum.

Ama umurumda değildi. Bana dokunmasını her şeyden çok istiyordum ve sonunda dokunup o ölümcül ellerini bacaklarımdan belime, kaburgalarımdan göğsüme doğru gezdirdiğinde ellerinin baskısı beni kanımı kaynatan bir arzuyla yaktı.

Alexus kolunu bana dolayıp aşağı çekerek ellerini tekrar saçlarıma doladı. Ellerimi arkasındaki kütüğe dayadım ama o aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti. Onun her zerresinin sertliğini hissedebiliyordum, kutsal bir varlık gibiydi. Bu sarhoş edici an bir öpücükten çok daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Dudaklarını dudaklarıma değdirerek usulca öptü, teması çok nazikti ama bir o kadar da yasaktı; sadece benim açımdan olsa bile. Yine de dudakları dudaklarımda gezinirken ayak parmaklarıma kadar titredim, sanki her kıvrımın tadını çıkarıyor, yemeye hazırlanıyordu.

Yeniden göz göze geldiğimizde bir an için tereddüt etti. Zihnindeki savaş sona erdiğindeyse beni gerçekten öpmeye başladı.

Tatlı tadıyla saf bir açlığın ortaya çıkmasını beklemiyordum, kalbim küt küt atarken ellerimi siyah saçlarına daldırıp onu içime çektim. İçimdeki özlemden, telaştan, sıcaklığının ve sertliğinin aklımı başımdan almasının, benimkine sürtünen dilinin nefesimi kesmesinden başka bir şey düşünemiyordum.

Aslında onu kaçırmam gerekiyordu, öpmek değil. Onu nefes alamayacak kadar çok istememeliydim.

Dolaşan eller ve öpücüklerden oluşan bir arapsaçına dönmüştük, ona karşı hissettiğim her türlü kararsızlık yok olmuştu. Alexus'un tuniğini başından çekip çıkardığımda hayretler içinde kaldım. O geniş omuzlar ve bir kadını günlerce taşıyabilecek o kollar... Sonra dudaklarımı göğsüne bastırdım, dişlerimi yumuşak bir ısırıkla sert, yaralı etinin üzerinde gezdirdim. Duyularımı ateşleyen o coşku dolu sesle inledi.

Son günlerde çaresiz olmaktan, güçsüz hissetmekten bıkmıştım. Ama şu anda kendimi bir tanrıça gibi hissediyordum.

Sırtımdaki bağcıkları ustalıkla teker teker çözerken giysi gevşeyene kadar beni öptü. Doğrulup korsajımı ve ince iç çamaşırımı çıkarıp ikisini de bir kenara fırlattım. Cadı işaretlerim ateşin aydınlığında altın, kızıl, mor ve gümüş tonlarında parlıyordu.

Alexus ellerini belime koyarak üzerine eğilmemi engelledi. Sıcak avuçlarını çıplak tenimin üzerinde gezdirerek izlerimi, kıvrımlarımı, her çukur ve oyuğu hayranlıkla inceledi. Bedenim ona karşılık veriyor, hassas bölgem geriliyor, ağrıyor, zonkluyordu. Gözlerinin üzerimdeydi, elleri nefesimi kesen şeyi keşfetmişti.

Onun da nefesleri sığlaşmıştı, dudakları hafif şişmiş, saçları dağılmıştı. Kendi kendime onun bana sağlayabileceği o rahatlamaya ihtiyacım olduğu için bu görüntüden hoşlandığımı söyledim. Bunun bundan başka bir şeyle ilgisi yoktu. Kalbimle hiçbir ilgisi yoktu.

Kesinlikle yoktu.

"Tanrılar aşkına, Raina." Eliyle mememi sahiplenir gibi kavradı. "Seni istiyorum."

Onu bekletmeye niyetim yoktu.

Bir erkekle, Finn'le, birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ama içgüdülerim bana yol gösteriyordu. Eğilip çıplak bedenimi Alexus'un çıplak göğsüne bastırdım ve dilimi boynunda gezdirdim. Karşılık olarak adımı fısıldadı, boğuk ve çaresiz bir sesti, sanki daha yeni başlamışken fazla dayanamayacakmış gibi.

Adımın dudaklarından dökülüşünü seviyordum. Yüzlerce kez daha söyletmek istiyordum. Onu öpmem, içime almam, hiç durmamam için bana yalvarmasını istiyordum.

Sert avuçlarını omuzlarımda gezdirip uzun parmaklarını kaburgalarımın etrafında dolaştırdığında ona doğru eğildim, dokunuşu sırtımdan aşağıya, kalçama doğru kayarken tenim karıncalandı.

Parmaklarını sırtıma gömüp sertliğini bacaklarımın arasına bastırarak ürpermeme neden oldu. Onu daha çok arzulamamı sağlıyordu.

Bu çaresizlik, bu arzu o kadar büyüleyiciydi ki kalçalarımı tekrar tekrar talepkâr tavırlarla ve aç gözlülükle hareket ettirdim. Onu biraz daha içime almazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Elini aramıza sokup pantolonumun bağlarını çekiştirdi. Öpüşmemizi yarıda keserek kalçamı onun için kaldırdığımda elini deri pantolonumun içine kaydırdı.

Soluk soluğa gözlerimi kapadım, onun dokunmasını arzuladığım yerlerime dokunmasına izin verdim. Elini ustalıkla kullanıyordu ve saniyeler içinde geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru tırmanmıştım.

Bunlar olmamalıydı. Cadı Toplayıcısı vücudumu böylesine ele geçirip bir ateş gibi körükleyerek zihnimi arzu dışında her şeye karşı uyuşturmamalıydı. Dişlerini omzuma bastırıp az önceki yumuşak ısırığıma karşılık verdiğinde ve ağzını iştahla

mememe indirdiğinde bu düşünce buharlaşıp gitti. Dokunuşlarına tepkisiz kalamıyordum, dilinin ateşli girdabında, parmağının sert ucundaki umudu kovalıyordum.

Dişlerini göğsümden çekip kulağıma doğru öpücükler sıraladı.

"Durma. İhtiyacın olanı al." Sıcacık dudaklarını boynumda gezdirdikten sonra dudaklarımın üzerine kapanarak soluklarımı içine çekti.

Coşkunun tam sınırında, gözlerim kapalı, ağzım meşgulken Alexus'un zihnime kazman yakışıklı yüzü kayboldu. Onun yerine Doğu'nun Prensi'nin kendini beğenmiş yaralı yüzü belirdi.

İçime yayılan zevk ölmekte olan bir hayatın bağları gibi çözülürken Alexus'tan uzaklaştım. İçimdeki ateş buza dönüşmüştü. Gözlerimi açmayarak o bağlantıya tutundum, bu sefer bir şey yapmaya kararlıydım ama ne yapacağımı bilmiyordum.

"Vay, vay, vay," dedi Prens, "her geçen dakika daha da ilginçleşiyorsun. Bütün bu güzel aşk ısırıkları ne anlama geliyor?" Prens başını salladı. "Boş ver. Daha sonra hepsini öğrenecek zamanım olacak. Şimdilik beni zihnine geri çeken şeyin ne olduğunu bulduğumu bilmeni isterim. Üzerinde hissedene kadar varlığından haberdar olmadığım ama ait olduğu yere geri dönmesini çok istediğim bir şey ve bunu gerçekleştirmeye niyetliyim." İçinden boğuk bir kahkaha yükseldi. "Bu şimdilik bir veda, Koruyucu. Seni bu korkunç büyülü yerde bırakmaktan nefret ediyorum ama ben sana gelene kadar güvenle hapsolmuş olacaksın. Ve belli ki kendini nasıl eğlendireceğini biliyorsun. Çok güzeldi. *Gerçekten* çok *güzeldi.* Gösteri için en içten teşekkürlerimi sunarım." Eğildi ve şeytani bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Ama daha da önemlisi, Tanrı Bıçağı için teşekkürler."

24

ALEXUS

Raina bir an kollarımda mutluluğun zirvesine çıkmışken sonraki an üzerimden atlayıp yarı çıplak hâlde toprağın üzerinde emekleyerek yosun tutamına tünemiş bir kargaya doğru ilerledi. Kuş kanatlarını çılgınca çırparak havalandı ama Raina şimşek gibi fırlayarak yaratığı kanadından yakaladı. Kargayı yere fırlattı, gaklaması Kadimleri uyandırmaya yeterdi ve ben daha doğrulamadan o, karganın kalın göğsüne bir bıçak saplamıştı bile.

"Tanrılar aşkına, bu da ne böyle?"

Ayağa kalkıp yanına gittim. Arzuladığım kadının çıplak göğsüne karga kam sıçramış olmasma rağmen hâlâ feci derecede azgın ve şehvet doluydum.

Ağır ve hızlı nefes alarak elini geri çekip bıçağı da beraberinde çıkardı. Bıçağın kuşun gövdesinde çıkardığı ses gecenin içinde iğrenç bir yankıya dönüştü.

Ona hediye ettiğim, şu dakikalar önce bacağından çıkardığım Littledenn hançeri dışında köyün çayırında karşılaştığımızdan beri Raina'nın elinde bir kesici alet görmemiştim. Ama boğazıma dayadığı bıçak onu köyden aldığımda üzerinde değildi. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Aslında silahı

olup olmadığını kontrol etmiştim ve sadece bacağına bağlanmış boş bir kemer bulmuştum.

Ama Helena'nın bıçağı vardı.

Raina bana baktı, işaretli gövdesi kana bulanmıştı. Keskin bakan cam gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir elinde kanlar içinde bir bıçak, diğerinde de ölü bir karga vardı.

Tanrılar aşkına. Tam bir kadın savaşçıydı.

Saçmaydı, biliyorum ama tahrik olmuştum. Hatta tahrik olmaktan da öte bir şeydi bu.

Kendime gelmeye çalışıp ölü kuşu tekmeleyerek uzaklaştırdım ve birkaç dakika sonra Raina'nın önünde çömeldim. Bıçağını çoktan indirmiş, sanki benden saklamaya çalışıyormuş gibi arkasına gizlemişti. Derin bir nefes alıp çömeldi ve sonra uzunca bir nefes verdi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Hafif bir gülümsemeyle havada çatırdayan enerjiyi ve gerginliği biraz olsun dağıtma çabasıyla sordum. "Bunu neden yaptığını..." dedim katlettiği kargayı işaret edip, "ya da o bıçağı nereden bulduğunu. Bana anlatmak istersen can kulağıyla dinlerim."

Kanlı göğsüne baktı sonra tekrar bana döndü.

"Ah, bu böyle olmaz." Çantadan bir bez ve ateşin yanından erimiş kar dolu kâseyi aldım, şu annesine ait olduğunu söylediği kâse. "Şuraya geçelim mi?" diye sordum kütüğü işaret ederek.

Bıçak elinde yanıma oturdu. Titriyordu ama korkudan değil. Bedeni öfkeyle uğulduyordu, hazır olduğunda bana sorunun ne olduğunu söyleyeceğini düşünüyordum.

Yüzünü, ellerini, *vücudunu* silmek tuhaftı ama sanki bana ihtiyacı varmış gibi bunu yapmama izin verdi.

Tuhaf bir biçimde kargayı öldürmesi dışında hâlâ gördüğüm en güzel şeydi. Sıcak, ıslak bezi esmer teninde gezdirdim, elinde bir bıçak ve gözlerini gölgeleyen bir öfke olmasına rağmen onu hâlâ çok istiyordum.

Eline baktım. Parmak eklemleri ne kadar da beyazdı, sanki ne yaparsam yapayım o bıçağı bırakmayacakmış gibiydi. Kâseyi bir kenara bırakıp daha önce fırlattığı korsajım ve iç çamaşırını aldım. Saldırının adrenalini muhtemelen hâlâ kanında kaynıyordu ama soğuk eninde sonunda etkisini gösterecekti.

Sonunda önce bıçağa sonra bana baktı, elini ve bıçağı suda temizlemek için döndü ve ardından yosunlarla kuruladı. Yaklaştığımda korsajı elimden aldı ama bıçağı yanından ayırmıyor, benden saklamaya çalışıyordu.

Ona elimi uzattım. "Bıçağı senin için tutabilirim."

Başını iki yana sallayıp bıçağı dizlerinin arasına sıkıştırdı ve kıyafetlerini giyerken debelenmeye başladı.

"En azından bağcıklara yardım etmeme izin versen?"

Başıyla onayladı ve yapmak istediğim son şey olmasına rağmen arkasına oturup kütüğün üzerine çıkarak giyinmesine yardım ettim. Paylaştığımız o an geçmişti ve muhtemelen en iyisi de buydu. Duyguların kolayca tanınmaz hâle gelebileceği korkunç bir durumdaydık. Daha birkaç gün önce boğazıma bıçak dayayıp beni ölüme terk etmeye kalkmıştı, vadide hayata tutunduğunu bildiği diğer kişiydim. Bu arzu, bu *çekim*... Kış Hisarı'nın güvenli duvarlarına ulaştığımızda derin bir uyanış yaşayacaktı. Hakkımda bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Benim karanlığımla onun karanlığı çok farklı şeylerdi. Ben büyük bir sırdan başka bir şey değildim, hayatında ihtiyaç duyabileceği bir adam olmaktan çok uzaktım.

Bunu bilmek onu daha az arzulamama neden olmuyordu.

Son bağı da bağlandıktan sonra hançer kemerini aldı, kayışını taktı ve eski hançerini bu yeni bıçakla değiştirdi.

Hançeri botunun içine sokup kütüğe geri döndü ve dizlerimin arasına yerleşip yüzümü ellerinin arasına alarak beni tekrar öptüğünde şaşkınlığımı gizleyemedim. Bu o kadar sert ve tutkulu bir öpücüktü ki, çekilip alnını alnıma bastırdığında nefessiz kalıyordum ve daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

Tanrılar aşkına, bu kadını iliklerime kadar arzuluyordum.

"Beni böyle öpmeye devam edersen buradan asla çıkamayabiliriz," dedim ona. Kalbim yeniden bir çocukmuşum gibi çarpıyordu; lanet olsun karanlığa da sırlara da. "İşin kötüsü," diye ekledim, "kargalardan neden bu kadar nefret ettiğini asla anlayamayacağım."

Vadide yaşananlar göz önüne alındığında bu çok kötü bir şakaydı ancak bir anlık neşeye ihtiyaç vardı.

Sonunda gerginliği geçti, gözlerine ulaşmasa da dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşti.

"*Doğu'nun Prensi bizi takip etmiş. İzliyormuş. Kargaları sayesinde.*"

Sözlerinin algılamam biraz zaman aldı ama sonra...

İç çekerek gözlerimi kapadım, kendimi lanet bir aptal gibi hissediyordum. Tabii ki izlemişti.

Elbette karga sürüsüne hükmedebilen bir prens onları casus olarak kullanacaktı. Ne de olsa sancağının üzerinde her şeyi gören bir göz vardı.

"*Ama bundan fazlası var,*" diye ekledi. "*Beni izliyor.*" Göğsüne vurdu.

Kaşlarımı çattım, bu hikâyenin gittiği yönden hoşlanmamıştım. "Kuşlar aracılığıyla mı?"

"*Evet. Ve ben uyurken yanıma geliyor.*"

Kanım dondu. "Neden bana söylemedin? Sana geliyor da ne demek?"

Raina omuz silkip iki parmağını şakağına vurdu. "*Zihnimde beliriyor. Az önce olduğu gibi. İşaretlerimin ne anlama geldiğini sordu ve gösteri için bana teşekkür etti ve...*"

Durakladığında gözlerimi kıstım. "Ve?"

Bacağına, yani bıçağa bir bakış attı ve bir anlık tereddütten sonra titreyen eliyle deri kayışını açtı.

"*Bu bıçak babama aitti. Onu Maloria sahilinde bulmuştu. Babam bir Muhafız Cadı'ydı. Ona...*" Elleri yine havada do-

nup kalmıştı, dudağını ısırdı, içten içe bir ikilemde *kaldığı* anlaşılıyordu.

"Bana güvenebilirsin, Raina." Bir tutam saçı kulağının arkasına attım. "Yemin ederim."

Bıçağı kınından çıkarıp bir eliyle önümde tuttu. Diğer eliyle de "*Ona Tanrı Bıçağı derdi,*" dedi.

Belki de zihnim arzu ve kafa karışıklığıyla bulanıklaştığı için sözlerini idrak edemiyordum ama sonra...

Bıçağa baktım. Gerçek anlamda baktım. Artık üzerinde kan yoktu. Kabzasına sarılmış güzel bir el yoktu. Onu benden saklayan çekici bir kadın da yoktu.

İçime gömülü, görevine bağlı büyücü kapana kısılmış bir hayvan gibi feryat ediyordu.

Titreyerek ona baktım, soğuk terler döküyordum. O bıçağı en son elime alalı o kadar zaman geçmişti ki ilk bakışta hemen tanıyamadım. Artık anlam veremiyordum. Bıçak hâlâ gece yarısı kadar siyahtı ve Ghent Taşı hâlâ parlıyordu ama onunla aramızdaki bütün bağ kopmuş gibi hissediyordum, en azından benim için.

"Bu imkânsız." İçgüdüsel olarak Raina'dan uzaklaştım. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, zorlukla nefes alabiliyordum. "Sadece bir tane Tanrı Bıçağı vardır ve o da çok uzun yıllar önce yok edildi."

Elimi göğsüme bastırarak ulaşamadığım gücü hissettim.

Yüzüme şaşkınlıkla baktı, tepkimi yakından izliyordu. "*Ama bu gerçek,*" dedi. "*Tanrı Bıçağı'nın ne olduğunu biliyorsun.*"

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Evet, Tanrı Bıçağı'nın ne olduğunu biliyorum." Elimi yüzümde gezdirdim, bir rüyaya hapsolmuş gibi hissediyordum. "Ama kesinlikle onu *taşımamalısın.*"

Dürtüyle bıçağa uzandım ama Raina benden hızlıydı. Elim bıçağın kabzasına bir santim bile yaklaşamadan ayağa kalkıp iki adım uzaklaştı, bıçağı hemen kınına koydu.

İçinde bulunduğum gerçeklikten daha da kötü bir gerçekliğin içine düşmüşüm gibi hissediyordum ve bunun ne anlama geldiğini anlamlandırabilmek için tüm parçaları yerlerine yerleştirmeye çalıştım.

Parçalardan biri yerine oturdu.

"Boğazıma dayadığın bıçak bu muydu? Bunca zamandır sende miydi?"

Başıyla onayladı ama sonra nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi başım iki yana salladı. Yüzünde inkâr yoktu, neden olsundu ki? Bana hiçbir şey borçlu değildi.

"Helena'daydı. Yangında kaybettiğimi sanıyordum. Onu kafesinin yakınında buldum."

Hiç görmemiştim. Fark edecek zamanım olmamıştı. Gölge hortlak buzda peşimden gelirken hançerimi kullanmıştı, peki ya ormanda saldırdığında? O kadar çok şey, o kadar hızlı olmuştu ki kızın hangi bıçağı tuttuğunu hatırlayamıyordum. Tek bildiğim hortlağın hayatıma son vermek için Prens'ten izin aldığı ve bana "büyücü" diyerek içimdeki gölgeyi uyandırmaya çalıştığıydı. Büyük ihtimalle Doğu'nun Prensi benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyordu.

Kalbim hızla atıyordu, bir şeyi daha fark ederken ellerimi havaya kaldırarak ayağa kalktım, derken bir başkası ve bir başkası ta ki ben her türlü olası sonucu kafamda hesaplayana kadar. Raina'nın, elinde tuttuğu o güç ya da bu bıçak yanlış ellere geçerse dünyamızın gidişatının nasıl değişeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve o yanlış eller bunu elde etmek için canla başla uğraşıyordu.

"Demek Tanrı Bıçağı sende." Karmakarışık düşüncelerimi sıralarken ses tonumu sakin tutmaya çalıştım. "Ve Doğu'nun Prensi onun varlığından haberdar."

Başıyla onayladı, kaşları çatılmıştı.

"Ve kargasını onu alması için buraya gönderdi. Bizi görebildiği için, öyle mi?"

Yine başıyla onayladı.

Elimle ağzımı kapayıp parmaklarımı sakalımda gezdirdim. "*Belki de önemli değildir,*" dedi, "*belki de bıçak inandığım kadar gerçek değildir.*"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım ancak olayı anlaması onun suçu değildi.

"*Prens'i bu bıçakla yaraladım,*" diye ekledi. "*O seni bıçakladıktan sonra.*" Şakağından çenesine kadar yüzüne bir çizgi çizdi. "*Ama hâlâ hayatta.*"

Tabii ki hayatta olacaktı, yine de şansı varken neden Raina'dan bıçağı almadığını anlayamıyordum.

Ona daha fazla soru soramadan, "*Bıçağın üzerimde olduğunu hissettiğini, sürekli bana çekildiğini söyledi. Bıçak ait olduğu yere ulaşmak istiyor,*" dedi.

Bunun ne anlama geldiğini anlamıyordum. Prens'in bıçağı isteyeceği son yer, ait olduğu yerdi. Orada olması onun işine yaramazdı.

"*Ayrıca bunun şimdilik bir veda olduğunu, o gelene kadar hapsolduğumuzu söyledi. Bana Koruyucu dedi. Bunu bana daha önce çayırda da söylemişti. Ne anlama geliyor?*"

Koruyucu. Zihnimin derinliklerinde bu kelimeye anlam verebilecek herhangi bir şey aradım. Yazdiyarı'nın Kutsallar Salonu'nda kadim parşömenleri ve yazıtları koruyan büyücülere Koruyucular denirdi. Raina büyücü değildi, Yazdiyarlı da değildi. Ailesi de öyle.

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Belki bana babanın bıçağı nasıl elde ettiğini ayrıntılı olarak anlatırsan bir fikir yürütebilirim."

Denedi ama babası ondan çok şey saklamıştı ve bıçak hakkında bildiklerinin çoğu yüzyıllardır süregelen çarpık söylentilerle lekelenmişti. Ancak bir şey öne çıkıyordu.

Evet, kızım. Onu saklıyorum. Çünkü buna mecburum.

Şokumu atlatıp odaklanabilmek için bıçağı bir kez daha inceledim. İlk bakışta hiçbir şey yoktu. Sıradan gözler böyle büyüleri kolay kolay göremezdi, bıçağın üzerindeki büyünün bu şekilde tasarlandığını düşünüyordum. Kararlı bir konsantrasyon gerektiriyordu ama yeterince dikkatli baktığımda bıçaktan yayılan büyüyü görebiliyordum. Büyüsü zayıf ve eskiydi ama ben görebiliyordum. Büyü dünyasında pek çok bağlama büyüsü vardı ve bu da onlardan biriydi.

Koruyucu. Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Tanrı Bıçağı söz konusu olduğunda babasının başka seçeneği yoktu. Birisi onu bıçağa bakma göreviyle lanetlemişti, bu lanet zayıf olsa bile Raina'nın üzerine yapışmıştı. Prens onu almamıştı çünkü alamazdı. Şimdi bile bıçağa baktığımda büyünün zayıf dalları Raina'nın güzel eline ve bileğine pençe gibi yapıştığını görebiliyordum.

Prens bu yüzden kargayı göndermişti. Raina'nın dikkati dağılmış, gardını düşürmüş ve bıçağı bir kenara koymuştu.

Prens de bunu görmüştü.

Kampın etrafına baktım, bulmacanın çok kritik bir parçası daha yerine oturmuştu.

Helena.

Raina'yla çayırda olanlardan sonra kızın bıçağı nasıl ele geçirdiğini bilmiyordum ama Doğu'nun Prensi onun bıçağı ele geçirdiğini öğrenmiş ve bıçağı ona getirmesi için bir gölge hortlağı görevlendirmişti. Eğer düşündüğüm şeyin peşindeyse onu ele geçirene kadar durmayacaktı. Gerçi bıçağı ait olduğu yere götürmek istemesi hâlâ aklımı kurcalıyordu.

Raina büyük bir adımla bana yaklaştı. "*Bunu neden yapıyor? Anlat bana.*"

Bunu üçüncü kez soruyordu ve bu sefer vazgeçmeyecektim, böylesi daha güvenli olacaktı.

"*Sana anlatacağım,*" dedim işaret dilinde, belki bir şey ya da biri bizi dinliyordur diye. "*Ama önce buradan ayrılmalıyız.*

Bu kamp alanı bizim için nefeslenmelik bir yer. Ablan tarafından ayarlandı. İleride olacaklar için güç toplamamış gerektiğini biliyordu. Sen Prens'in çabalarını boşa çıkardın. Bizi buraya hapsedebilir ama o öldürdüğün kargadan daha kötü bir şey de gönderebilir. Oturup misilleme yapmaması için dua edecek değiliz."

Yüzü anlayışla aydınlandı ve daha fazla ayrıntıya girmeme gerek kalmadan ânın ciddiyetini kavradığını çakmak çakmak gözlerinden anlayabiliyordum.

Bu sefer büyük bir adımla yaklaşan ben oldum. "Bıçağı almama izin vermeni istiyorum, Raina."

Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyordum. Bıçağın onda kalması bende kalmasından daha güvenli olabilirdi ama nasıl olacağını düşünemiyordum, sadece bıçağa dokunup aramızdaki bağın gerçekten kopup kopmadığını görmek istiyordum.

Geri çekilip o keskin gözleriyle bana baktı.

Tekrar ellerimi kaldırdım. "Prens'in bu bıçağı almasına izin veremeyiz. Pek çok yıkımın anahtarı o ve inan bana, seninkine kıyasla benim karanlığım Doğu'nun Prensi'nin yüzleşmek istemeyeceği bir şey." Yine tereddüt edince dizlerimin üzerine çöküp önünde teslim oldum. "Bana bedenini emanet edecek kadar güvenmeye hazırdın, Raina. Bu konuda da bana güven."

Bana bakarken çenesindeki kaslar gerildi ama sonunda ifadesi rahatladı. Tereddüt etse de bıçağı bana uzattı

Elimle sıcak kabzayı kavradığımda yeni doğmuş bir tay gibi titredim.

Kanım farkındalıkla titriyordu, taşın sıcaklığı kalbime ve tenime doğru bir alev gönderiyordu. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı, bu his dakikalar önce Raina aniden fırlayıp o kargayı öldürmese yaşamış olabileceğim zevk kadar yoğundu.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım, damarlarımda yeniden gezinmeye başlayıp uğuldayan o bağ yüzünden soluğum kesildi.

"Selam, Drallag," diye fısıldadı bıçak.

25

RAINA

Karlı yolda etrafa dikkat kesilmiştik, istikrarlı adımlarla ilerliyorduk. Korkuyu bilirdim. Çayırda durup Doğudiyarlıların saldırısını beklememiz ve sonrasında ateşin her şeyi yakıp gül etmesi tam bir dehşet ânıydı. Aynı duyguyu gölge hortlak tarafından ele geçirilen Helena'yı izlerken de hissetmiştim. O kılıcı savurduğumda *ya o ya biz* diye düşünmek hayatımın en acı anlarından biriydi. Şu anda da öyle hissediyordum, içim bu büyülü ormandaki bazı ağaçlar gibi bükülmüş durumdaydı. Sanki kâbusun ortasında bir uçurumda duruyordum, düşmeye çok yakındım ve asla düşmüyordum.

Tek ihtiyacım, beni uçurumun kenarına getirecek biri ya da bir şeydi.

Sırtımda bir karıncalanma hissettiğimde dönüp omzumun üzerinden baktım. Orada bir şey varmış gibi geliyordu. Sığmaktan ayrıldıktan bir süre sonra başlamıştı bu his ama karanlık ormandan ve kardan başka bir şey yoktu. İleride de orman, kar ve yükselen dağlardan başka bir şey yoktu.

Alexus Thibault'un, birkaç saat öncesine kadar gerçek korkuyu hissedebileceğinden bile emin olmadığım o adamın korkusu artık benim de damarlarımda dolaşıyordu çünkü eğer o korkuyorsa,

benim de korkmam gerektiğinden oldukça emindim. Sadece en çok neden korkmam gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Doğu'nun Prensi'nden mi, ileride olacaklardan mı yoksa yol arkadaşımın sırlarından mı?

Ceketime sıkıca sarınarak yorgun gözlerimi ağaçlara diktim, bir sağa bir sola arada bir de gökyüzüne bakıyordum. Son birkaç saattir gökyüzünün rengi bana annemin çiçeklerini hatırlatan yumuşak pembeden ne yazık ki bana yine annemi hatırlatan koyu, acımasız bir kırmızıya dönmüştü. Tüm dünya kardan yansıyan bu lanet olası ay ışığı parıltısına bürünmüş durumdaydı.

Beyaz kurtlar dışarıdaydı, gölgelerin arasında sinsice dolaşıyordu ve kargalar ağaçların arasından bizi takip ediyordu. Yorgunluktan bitap düşüp her şeyden şüphe eder hâle gelmiştim. Bu gerçek miydi? Yoksa zihnimin ve bedenimin yarattığı bir yanılsama mıydı?

Soğuk bir rüzgârla birlikte ulumaların ve karga seslerinin meşum melodisi bana bunun çok gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

Aynı zamanda bir uyarı gibi de geliyordu.

Botlarımın içinde ayaklarımı oynattım. Sol botumda Alexus'un Littledenn'dan bulduğu eski hançer duruyordu. Sıcak çeliğin baskısı güven veriyordu. Sağ botumdaysa Alexus'un karda bulduğu kavisli Doğudiyarlı bıçağı vardı. Onu bana Tanrı Bıçağı ve hançer kemeri karşılığında vermişti. Doğru olan buydu ancak yine de kararımı sorguladığım anlar oluyordu.

Alexus'a güveniyordum. Karanlık sözlerine, henüz her şeyi benimle paylaşmamasına, bir Cadı Toplayıcısı olmasına rağmen Tanrı Bıçağı onun ellerindeyken kendimi daha güvende hissediyordum.

En çok da karanlığından bahsettiğinde ona inanıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama o karanlığının varlığı inkâr edilemezdi. Alexus Tanrı Bıçağı'nı gördüğünde, yani gerçek anlamda gördüğünde gözlerinin yeşili siyah sıvımsı bir şeye

dönmüştü. O ilkel bakış sanki yeterince uzun bakarsa içime girebilirmiş gibi ruhumu delip geçmişti. Bu bakışını daha önce uhrevi diye adlandırmıştım.

Ama bundan daha fazlası vardı. Sadece ne olduğundan emin değildim.

Henüz değil.

Ormanda bir tepeye gelince Alexus Mannus'u durdurdu. Beni de durdurmak için yumruğunu havaya kaldırdı. Derin bir nefes aldım, burnuma yanık odun kokusu geliyordu.

Sessizce kılıcını ve kınını çıkarıp Mannus'un sırtına taktı. Artan indiğinde bu kadar sessiz olması, her hareketinin kar yağışı kadar yumuşak olması ürkütücüydü.

Geniş, temkinli adımlarla pelerinli, tehditkâr bir silüet hâlinde patikada ilerledi, sonra da sırtını kayalık yamaca verip patikanın kenarından devam etti.

Gözlerimi kapayıp etrafı dinlemeye odaklandım.

Sesler. Bir kamp ateşinin etrafına yayılan mırıltılar gibi zayıftı ama duyabiliyordum.

Nephele'in bizi korumayı umduğu şey bu muydu?

Gözlerimi açtığımda Alexus hâlâ rahatsız edici bir sessizlikle yaklaşıyordu. Belimden tutup beni Tuck'ın üzerinden kaldırdı. Kollarımı kavrayıp gözlerimin içine baktı.

"*Doğudiyarlılar,*" dedi işaret dilinde. "*Yaklaşık yirmi kişiler. Yolun üzerinde kamp kurmuşlar. Prens onlarla birlikte değil.*"

"*Hadi ormana doğru gidelim,*" dedim.

Başka seçeneğimiz var mıydı ki? Prens'e gelince, onun her an her yerde olabileceğinden endişeleniyordum, bu yüzden adamlarıyla birlikte ısınıyor olmaması içimi rahatlatmamıştı.

Alexus başını iki yana salladı. "*Şu anda nerede olduğumuzu biliyorum. Dağların çok yakınındayız. Arazi çok sarp.*"

Kafamı çevirip geldiğimiz yola baktım. "*Geri dönemeyiz.*"

"*Hayır dönemeyiz.*" Yumuşak bir iç çekişle başını tekrar salladı, geniş omuzları çökmüştü. "*İlerlemenin tek yolu bura-*

dan geçmek." Alnını yavaşça benimkine bastırıp, "*Ben onlarla ilgileneceğim. Sen sadece burada kal,*" diye fısıldadı.

O uzaklaşmadan pelerinini yakaladım. "*Bizim yaşamamız için onların ölmesine gerek yok.*"

Ne yapacağını bilmek midemi bulandırıyordu. Tabii yapabilirse. Tek başına yirmi adamı alt edemezdi, hem de Doğudiyarlıları. Yapabilir miydi yoksa? Tanrı Bıçağı bir zamanlar inandığım gibi kutsal bir silah olduğunu kanıtlamamıştı ancak Alexus oynadığımız bu oyunda bıçağın önemli bir rolü olduğunu düşünüyor gibiydi.

Çenemi kaldırdı, bu kızıl sisin ortasında bile gözlerinin güzelim yeşilinin siyaha döndüğünü görebiliyordum.

"İnan bana, bu yapmak isteyeceğim son şey," dedi. "Ama bu insanların neler yapabileceğini gördün. Bize merhamet etmezler, Raina. Ya bizi öldürecekler ya da Prenslerine götürecekler. Ya da çok daha kötüsü olacak. Bundan emin olabilirsin."

Yüzünü gölgeleyen başlığını yukarı çekip beni öptü. Yanaklarımdaki ellerinin ya da dudaklarının baskısının neden bu kadar şok etkisi yarattığını bilmiyordum. Belki de öpücüğü çok doğal, çok doğru geldiği içindi, ki aslında hiç böyle hissetmemeliydim. Şefkatli bir öpücüktü ama yine de beni güçsüzleştirmeye yetmişti. Eminim o da zihnimi dağıttığını tahmin ediyordu.

"Dediğimi yap," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Beni takip etme. Hayatın buna bağlı. Senin için geri geleceğim ama ne görürsen gör, ne duyarsan duy sakın peşlerine düşme. Söz ver bana."

İstemeye istemeye göğsüme doğru *Söz* işareti yaptım, elinin altında kalbimin bir savaş davulu gibi çarptığı gözümden kaçmamıştı.

Meğer tahmin ettiğimden daha yalancıymışım çünkü dakikalar sonra yer sarsıldı ve sanki gökten bir yıldız düşerek bu terk edilmiş ormanın ortasına çakılmış gibi bir gürleme duyuldu.

Dehşete düşmüş atlarımızı bir ağaca bağladım, devasa ceketimi çıkardım ve iki bıçağımı da alıp tıpkı Alexus'un yaptığı gibi soğukta patikadan sürünerek yukarı yürüdüm.

Anlık beyaz bir ışık ormanı yararak beni olduğum yerde durdurdu. Devrilen ve kırılan binlerce ağacın korkunç iniltisi geceyi delerken çaresizce çığlık atan adamların yaklaşan sesleri duyuldu.

Çığlıkları birden kesildi ve orman kanımı donduran mutlak bir sessizliğe ve durgunluğa gömüldü. Kurtlar ulumayı kesmiş, kargalar ağaçları terk etmişti.

Yamaçtaki kayalıklar sırtıma batıyor, ben hareket ettikçe sivri taşlar yere düşüyordu. Bir tanesi vücuduma, kolumun altına saplanıp kaburgalarımı üzerindeki kumaşı kesti. Keskin bir acıyla irkildim. Bir yerim kesilmiş olmalıydı ama daha çok düşüp gürültü çıkaran taşlar yüzünden endişeleniyordum. Sözünü tutmayan bir yalancıydım ama Alexus'un iyi olup olmadığını bilmeliydim.

Sonunda kayalıkların kenarına ulaştığımda endişemden nefes nefese kalmıştım. Tüm cesaretimi toplayıp kayalığın kenarından bakmaya çalıştım.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu, sonra birden neredeyse durma noktasına gelip yeniden hızlandı. Doğudiyarlı kamp alanı patikayı ve hatta ormanın bir kısmını kaplamıştı, tam da hayalimde canlandırdığım gibi görünüyordu.

Buzlusu Ormanı'na çakılan bir yıldız gibiydi.

Ormanın tam ortasında, patikayı ve etrafındaki manzarayı yok eden bir krater vardı. Doğudiyarlılara gelince, onlardan hiçbir iz yoktu, ancak açık alana sıçramış kan lekeleri vardı ve kırık ağaç dallarından ıslak et parçaları sarkıyordu.

Tüm bunların ortasında Alexus, düşmüş bir tanrı gibi diz çökmüş duruyordu.

Buradan bile acı çektiğini görebiliyordum. Ağırlığını bir yumruğunun üzerine verirken diğer eliyle de kalbine kazık

saplar gibi göğsüne vuruyordu. O kadar sığ nefesler alıyordu ki iki büklüm olmuştu.

Tepeden aşağı aceleyle indim, tökezleyerek ve kayarak kratere ulaştım. Kamp alanına ulaştığım anda koşmaya başladım. Alexus'un yanına vardığımda silahımı bırakıp dizlerimin üzerine çökerek kolumu etrafına doladım, ne olduğunu anlayamasam da ona yardım etmeyi umuyordum.

Dokunmamla birden başını kaldırdı. Hâlâ sıvımsı bir karanlığa bürünmüş hâlde olan gözlerinin etrafındaki solmuş deriye siyah damarlardan bir ağ yayılmıştı. Bu sefer karanlık sadece gözbebeklerini değil göz aklarını bile kaplamıştı.

"Git buradan!" diye çıkıştı, boğuk sesinin yankısı uğursuz dalgalar hâlinde tüm benliğimi sararak kemiklerimi titretti. Bir an neye uğradığımı şaşırdım, neredeyse ona itaat edecektim.

Neredeyse.

Ortamda bir büyü hissettim. Nephele'in büyüsü değildi ama Muhafız Cadı büyüsü de değildi. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu, tıpkı Alexus Thibault'un bakışlarıyla ilk karşılaştığımda havaya yayılan elektrik gibi tenimi okşuyordu. Sadece bu daha güçlüydü.

Tüylerim diken diken oldu, ürperti kollarımdan yukarı tırmanıyordu. Ama korkmuyordum. Havadaki büyü ipeksi, soğuk ve tadına bakılabilecek kadar yoğundu. Tadı Alexus gibiydi, bal ve karanfil karışımı. Belki de artık toprağına, köklerine, ağaçlarına, yapraklarına büyünün nüfuz ettiği ormanın kokusuydu.

Alexus hürmetkâr bir tavırla alnını yere bastırıp avuç içlerini ham toprağa dayadı ve şarkı söyleyerek ileri geri sallandı. Sesi kelimeleri seçemeyeceğim kadar alçaktı ama Elikçe kelimelerdi, kadim ve güzel, ahenklerine aşinaydım.

Bir yakarıştı, dua değil.

O şarkısını okurken ben de çaresizce onu izleyip dinledim, orada ne kadar oturduğumuzdan emin değildim ama sonunda sallanması yavaşladı, sesi iyiden iyiye kısıldı ve olduğu yere

çöktü. Pelerini yana düştü ve Finn'in hançer kemerindeki kınında güvende duran Tanrı Bıçağı ortaya çıktı.

Onu sırtüstü yatırıp yüzüne dokundum, gözlerine ve sakalına yerleşen kar tanelerini sildim. Gözlerinin etrafındaki siyah damarlar solmuş, yerlerini morluklara bırakmıştı, tuniği çözülmüş, kızarmış göğsü ortaya çıkmıştı.

Bir süre sonra şaşkınlıkla bana baktı ve elimi alıp avucumu yanağına götürdü. Öfkelenip bana tekrar bağırmasını bekliyordum ama öfkeli değildi, bağırmadı da. Anlayamadığım bir şeyden kurtulmuş gibi rahatlamış görünüyordu.

"İyi misin?" diye sorduğunda başımla onayladım. "İyi. Kalkmama yardım eder misin?"

Tabii ki yardım ederdim ama ne kadar yardımcı olabileceğimden pek emin değildim. Alexus benim iki katımdı ama adamlara her ne yaptıysa onu güçsüzleştirmişti.

Bıçaklarımı güvene alıp kolunu omzuma doladım ve birlikte tepeye doğru ilerledik. Bir süre sonra durup onu kayalık yamaca yasladım.

"*Yirmi kişiyi öldürdün.*"

Başıyla onaylayıp gözlerini ovuşturdu, sanki yanıyorlarmış gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Evet. Öldürdüm."

"*Tek başına.*"

"Evet."

"*Doğal olmayan bir yöntemle.*"

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Duruma göre değişir. Büyü doğal olmayan bir şey değildir."

"*Büyün uzun zaman önce öldüyse öyledir.*"

Büyüyü Doğudiyarlıların saldırısı sırasında ya da hortlağa karşı neden kullanmadığını merak ettim.

"Evet. Doğudiyarlılara merhamet etmelerini söyledim. Kabul etmediler. Ben de yapmam gerekeni yaptım." İç çekti. "Yine benden nefret mi edeceksin?"

Yine. Çünkü özellikle o savaşı kaybettiğim çok açıktı.

"*Hayır,*" diye cevap verdim, ormanın üzerinde süzülen kızıl ışıkta parıldayan ölü savaşçı kalıntılarına rağmen ciddiydim. Gereksiz ölümler zaten büyük bir yük taşıyan vicdanımı rahatsız etmek için ihtiyacım olan son şey olsa da ya biz ölecektik ya da onlar ölecekti. Durumun vahametini daha yeni yeni anlamaya başlıyordum.

Bir seçenekleri vardı. Yanlışı seçtiler. Olayı görmediğim için mutluydum.

"Güzel." Yüzünü buruşturdu. "Sözünü tutmadığın ve görmemen gereken şeyleri gördüğün için ben de senden nefret etmiyorum. Yaralanabilirdin. Hatta ölebilirdin. Parçaları ağaç dallarına saçılan kişi sen olabilirdin çünkü söz dinlemiyorsun."

Bana sinirli bir bakış attı ve bu büyülü yere girmeden önce beni kandırdığında takındığı bakışın aynısını takındı. Sadece şimdi o kadar şiddetli değildi.

Tek kaşımı kaldırdım. "*Ama yaralanmadım, ölmedim de. Ve şimdi kapsamlı bir açıklamaya ihtiyacım var. Şu anda değil ama yakında.*"

Zar zor nefes alarak yerle bir olmuş patikanın ötesine baktı. "Bir saat içinde olur mu? İleride, kaçınmayı umduğum koyakta bir mağara var. Ama belki de en iyi rota budur. Tahmin ettiğimden daha kuzeydeyiz. Görüş alanından çıkabiliriz, ısınırız, dinleniriz, ben de sana anlatabileceklerimi anlatırım."

Anlatabileceklerimi. Çizgiyi çekmiş olsa da oldukça makul görünüyordu.

Elbette kabul edecektim. Çok fazla sırrı olmasına rağmen konuşmaya istekliydi ve ben de bu konuda körlemesine ilerlemekten yorulmuştum. Ayrıca onu daha fazla konuşmaya ikna edebilirdim.

Şimdi biraz daha sakindi, bu yüzden kardaki Mannus ve Tuck'a doğru ilerledik. Önündeki yola aldırmadan bana baktığını fark ettim, yavaş yavaş normal tonuna dönen cam gibi gözleri neşeyle parlıyordu.

"Sen hiç söz dinlemez misin?" diye sordu.

Sadece gülümsedim ve birkaç dakikalığına da olsa yürürken üzerimize çöken garip normallik duygusunu yaşamak için kendime izin verdim. Sadece Alexus ve ben vardık. Omuz omuza yürüyorduk. Ne büyü ne Prens ne Kral ne de arkamızdaki ölü Doğudiyarlılar hakkında bir şey düşünmek istiyordum. Zihnimde bana onun kim olduğunu ya da hayal ettiğimden çok daha fazlası olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu hatırlatan fısıltılar yoktu. Sadece biz ve kar, bir de Mena'nın mücadele ettiğimi söylediği sıradan varoluşa duyduğum ihtiyaç vardı.

Ancak şu anda Toplama Günü'nde gördüğüm rüya gibi dünyevi şeyler için can atıyordum. Tüm bu dehşetten uzakta, başka bir yerde olduğumu hayal ediyordum. Ben, ailem, arkadaşlarım ve belki Alexus. Savaşmak istemiyordum. Benim sonumu getirebilecek büyülü, efsanevi bir prensle husumet yaşamak istemiyordum. Sadece basit ve kolay bir hayat istiyordum. Her an yerle bir olacakmış gibi gelen bir dünyada uzun yürüyüşler yapmak ve yıldızları seyretmek.

Tekrar Alexus'a baktım. Yüzü ciddiydi ve durup beni kendine çekerek öptüğünde, vücudu tek başına savaşmış olmanın verdiği telaşla titrerken gücünden geriye kalanların tadına baktım. Güçlü tadı dilimde taze bal kadar tatlıydı.

Karanlık. Umut verici. Yoğun.

Ve başımı feci bir belaya soktuğumdan kuşkum yoktu.

Her şeyin ama *her şeyin* değişmek üzere olduğundan da.

26

RAINA

Mağaralara giden yol tehlikeliydi, bizi dik bir tepeden aşağıya indirip ve Hampstead Gölü'nün kuzeydoğusundaki kuru bir vadiye götürüyordu. Mannus'un güvenilir sırtında, Tuck'ı arkadan çekerek birlikte gidiyorduk. Her iki hayvan da o kadar yorgundu ki bu kısa yolculuk bir mücadeleye dönüşmüştü. Bana gelince, düşen kayalar yüzünden yan tarafım acıyordu ve sanırım biraz kanıyordum ancak böylesine tehlikeli bir arazide iyileştirme pratiği yapmak imkânsızdı.

Koyağa ulaştığımızda zemin düzleşti, bu da yolculuğu daha idare edilebilir hâle getirdi ancak çorak nehir yatağı kayalık ve çukurlarla doluydu. Tepemizde gökyüzü kanla boyanmış gibi görünüyordu ama kar yağmaya devam ediyordu.

Kayalıkların arasından ıslık çalarak esen rüzgâr neredeyse can havliyle tutunduğum ceketimi savuruyordu. Onu sıkıca çekip çenemi göğsüme bastırdım, bu da tepemdeki elektriklenmeleri kaçırmama neden oldu. Ama yine de gücü hissediyor ve ışığın titreşimini görüyordum.

Kar yağarken hiç şimşek çaktığını görmemiştim, hele hiç sessiz bir şimşek. Ama arada sırada kırmızı gökyüzünde beyaz bir şimşek beliriyor, her bir defasında beni ürkütmeye yeti-

yordu. Sonunda şimşek ve rüzgâr durulduğunda uykuya daldım. Günlerdir gerçek uyku nedir unutmuştum ve vücudum sonunda pes etmişti.

Uyandığımda zar zor kendime gelebildim. Algıladığım ilk şey bir kurt ulumasıydı. İkincisi ise bir mağarada olduğumdu, ceketimin üzerinde yatıyordum. Birkaç adım ötemde, sönmekte olan bir ateşle içi eritilmiş karla dolu annemin kehanet kâsesi duruyordu.

Alexus'un kolları bana sarılmıştı, biri belime dolanmış beni sıkıca kendine doğru çekerken, diğeri başımın altına uzanmıştı ve parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Eskimiş battaniye üzerimizi örtmüş, sıcak, sabit nefesi saçlarıma değiyordu. Son birkaç gündür sakalları biraz uzamıştı ve kulağımı gıdıklıyordu. Bugünlerde gülümsemem için bu kadar az neden varken bu yakınlık o kadar sakinleştiriciydi ki yüzüme bir tebessüm yayıldı.

Alexus'un muhtemelen beni mağaraya getirdikten sonra yaktığı ateş kor hâline gelmişti, uzun bir süre uyumuş olmalıydık. Kendimi tamamen dinlenmiş hissetmiyordum ama artık uykusuzluktan ölecekmişim gibi de değildim.

Mağara tahmin ettiğimden daha aydınlıktı ve bu sadece ateşin yarattığı bir aydınlık değildi. Kıpkırmızı gökyüzünden gelen zayıf parıltı, tavanda çıkıntı yapan parmak benzeri iki kaya arasındaki küçük bir boşluktan sızıyordu. Mağaranın iç kısımları Alexus'un atları içeri sokabileceği kadar derin ve uzundu. Mağaranın arka tarafında bitkince uzanmış dinleniyorlardı.

Uyurken Doğu'nun Prensi'nin rüyama girmemesine şaşırmıştım. Belki de gerçekten gitmişti, gerçi Tanrı Bıçağı olmadan gideceğini sanmıyordum. Eline geçirdiğini sanıyordu ama Alexus haklıydı. Onun kötü amaçlarını bozmuştum. Eline fırsat geçse buna izin vermezdi.

İç çektim. Şu anda Prens'i düşünemezdim. Onu düşünmek istemiyordum. Sadece burada uzanmış dinlenirken Alexus'un

vücut ısısını içime çekmek, kalbinin benimle aynı anda atan ritmini düşünmek istiyordum.

"Uyumalısın." Sesi içime hoş bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Elini sıktım, konuşmak için elini bırakmak istemiyordum.

Eğilip boynuma şefkatli bir öpücük kondurarak tenimin her santimini canlandırdı.

"Ateşe odun atmam gerekiyor," dedi kulağıma karşı. "Yoksa sönecek."

Ama sonra rahatladı ve hareket etmedi. Sanırım ikimiz de bu huzurlu ânı bozmak istemiyorduk.

Babam bir keresinde annem için bir kar küresi yapmıştı. Fırında pişirdiği üfleme cam bir kürenin içine döktüğü papatya yaprakları ve dereden aldığı suyu kullanmıştı. Onu salladığımı ve çiçeklerin kar taneleri gibi düşüşünü izlediğimi, dünyadaki tüm karın o küçük kabın içine hapsedilebilmesini dilediğimi hatırladım. Sonunda yapraklar kahverengiye dönmüş, camın içini bir karartı kaplamıştı. Şu anda içinde bulunduğumuz gümüşi yalnızlık da ölüm, korku, kayıp ve hatta kesintiye uğramış arzunun gölgesinde kalmış milyonlarca başka anla birlikte bir kar küresinin içine hapsolmuş o papatya yapraklarından biri gibiydi.

Şu anda rahatsız edilmek istemiyordum, bu yüzden öylece birbirimize sarılmış hâlde kaldık.

Alexus sonunda, "Baban bir Koruyucu'ydu," diye fısıldadı.

Arkamı dönüp ona baktım. "*Ne?*"

Alçak sesle devam etti. "Tanrı Bıçağı'nın üzerinde büyü var. Eski ve zayıf ama yine de hâlâ süregelen bir büyü, yani bıçağı babana bağlayarak onu güvende tutmasını ve yanlış insanların eline geçmesini engellemesini sağlıyor."

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Sadece şaşkın şaşkın yüzüne baktım. Koruyucu'nun ne anlama geldiğini bile bilmi-

yordum, yani tam olarak değil ama yine de böyle bir açıklama beklemiyordum.

"Bana sana bıçağı mecbur olduğu için sakladığını söylediğinde," diye devam etti Alexus, "yalan söylemiyordu. Bunu o mu istedi yoksa farkında değil miydi bilmiyorum ama biri bıçağı babana bağlamış ve şimdi bu büyü senin üzerinde etkisini sürdürüyor."

Bir elimi göğsüme bastırdım. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Tanrılarla ilgili hiçbir şeye bağlı olmak istemiyordum.

"Bunun Yazdiyarı büyüsü olduğundan oldukça eminim," diye devam etti, "ama eski bir formu. Belki de limanı ziyaret eden biri yapmıştı ve baban da onu buldu? Mesela bir büyücü?"

Elimi sallayıp omuz silktim. O konuda bir bilgim yoktu.

"Ne olursa olsun, bu konuya epey kafa yordum. Prens'in bıçağın üzerindeki Yazdiyarı büyüsünü okuması mümkün değil. Büyücülerin büyüsü, tarihi Loria'ya kadar uzanan en kadim büyülerden biridir."

"*Doğudiyarlılar vadide kullanıyorlardı ama*," dedim. "*Oklarıyla.*"

"Evet ama nasıl olduğunu hâlâ çözemedim. Ateş büyüsünün bağlarından yararlanmak başka bir şey. Ateşin içten dışa doğru yanmasına neden olmaksa tamamen farklı bir büyü. Yalnızca kadim büyüler hakkında derin bilgisi olanlar bu tür eski Yazdiyarı büyülerini okuyabilir. Kadim Şehir'de bunu öğretiyorlar, tabii sadece çok yetenekli büyücülere. Ama sanırım Prens sana çayırda saldırdığında o büyüyü gördü ve bıçak sende olduğu sürece onu alamayacağını biliyordu. Aksi takdirde daha çok çabalardı. Tabii ki daha sonra bıçak senin elinde değildi çünkü Helena her nasıl olduysa onu bulmuştu, bu yüzden onu kendisine getirmesi için Helena'yı kullandı. Gerçi daha sonra sen bıçağı yosunların arasına saklayarak her türlü korumayı ortadan kaldırdın ve o da kargasını bir av seferine gönderdi."

Eğer bağlama büyüsünü Prens'in görmesi imkânsızsa Alexus bunu nasıl görebiliyordu? Peki Helena bıçağı ne zaman bulmuştu? Olanları anlatırken Hel bundan bahsetmemişti. Daha da önemlisi...

Birden atıldım. "*Bıçak bende olmalı. Böylece onu alamaz.*"

"Sakin ol." Alexus dirseğinin üzerinde yükselerek beni sakinleştirmek için kolumu ovdu. "Bacağıma bağlı ve ben onu herhangi bir Koruyucu'dan daha iyi korurum." Göz kırptı. "Senden bile."

Haklı olduğundan emin değildim.

"*Finn bıçağı benden aldı,*" dedim ona. Hasat yemeğinin olduğu gece bacağıma bağlıydı ama Finn onu uzman bir hırsız gibi kemerinden çıkarmıştı.

Alexus gözlerini kıstı. "Finn kim?"

Sıcaklık göğsümde yükselip boynuma doğru ilerledi, ardından var gücümle mücadele ettiğim başka bir dalga geldi. Onu düşünmemek için çok uğraştım ama işte ben başka bir adamın yanında yatarken bir hayalet gibi aklıma süzülmüştü.

"Finn kaybettiğin şu özel kişi mi?" diye sordu Alexus. Öyle olduğunu anlaması için başımla onaylamama gerek yoktu. "Çok üzgünüm, Raina. Bıçağı nasıl aldı? Neden aldı?"

Sorgulayan bakışlarından kaçındım. "*Hasat yemeğinde dans ediyorduk. Ayı seyrediyorduk. Benimle cilveleşiyordu.*"

"Sen de o sırada kendinden geçmiştin tabii. Finn sen o hâldeyken bıçağa davranmayı nasıl akıl edebilmiş, hayret... akıllı adammış."

Finn bilmiyordu. Bundan emindim. Tek düşüncesi beni hâlâ alt edebilecek kadar zayıf düşürdüğünü kanıtlamaktı.

Ellerimi inceleyip Alexus'un Prens hakkında söylediklerini düşündüm. "*Peki eğer bağlı olan kişi babamsa büyü neden benim üzerimde etkisini gösteriyor?*"

Omuz silkti. "Bu büyünün nasıl yapıldığına bağlı. Bu tür büyülerde pek çok nüans vardır ve her cadının farklı yöntemleri

olur, özellikle de Yazdiyarlıların. Babana, onun çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına verilmiş bir görev olabilir ve o öldüğünde bıçağı sahiplenen çocuk sen oldun. Bıçağa büyü yapıldığında orada olmadığım için en iyi tahminim bu."

Aramızda mesafe vardı, mağaranın girişinden esen hava da girtikçe soğuyordu.

"Ateş için biraz yardım eder misin?" diye sordu Alexus, ben de başımla onayladım. "Bulduğum odunların çoğu nemliydi, bazıları çok ıslaktı, çam iğneleri ve yapraklar da öyle. Tek yapman gereken közdeki bağlara odaklanmak. Büyün ne yapacağını hatırlayacaktır. Sadece sözcüklerini kullan."

Beni bırakıp ateş çubuğu olarak kullandığı dal dışında, topladığı son çalıları ateşe attı. Doğrulup gözlerimi ovuşturdum, babamın bir Koruyucu olduğu fikri hâlâ aklımı kurcalıyordu. Sonra küldeki ateş büyüsünün bağlarına odaklandım, bu konuda çok iyi değildim ama zaten bunu yapabileceğimi bile hiç düşünmezdim. Parmak uçlarımdaki işaretlerle, *Fulmanesh, iyuma* diyerek ıslak çalılardan ve için için yanan küllerden küçük bir ateş yaratmayı başardım.

Gururlu bir ifade takınan Alexus, elinde çantasıyla yanıma oturmaya geldi. Her zamanki centilmenliğiyle battaniyeyi üzerime örtüp dizlerinin üzerine çöküp botlarımı çıkardı. Isınmaları için ayaklarımı yavaşça ateşe yakın düz bir taşın üzerine yerleştirdi. Sıcaklık ve dokunuşu o kadar lüks geliyordu ki bir anlığına gözlerimi kapatıp iç çektim.

Arkasına yaslanıp teneke kupayı ve Nephele'in sığınağından ayrılmadan önce aceleyle paketlediğim birkaç ay üzümü kökünü çıkardı. Biri meyveyle dolu boş kabuktan başka bir şey değildi, diğeriyle tatlı suyla dolup taşıyordu, ancak sıvı şu anda donmuş durumdaydı.

"Aç mısın?" Meyve dolu kökü işaret etti. "Bunları kızartabilirim. Atlara son kalan elmaları yedirdim."

Cevap olarak hızlıca başımla onayladım ama aslında yiyecekten çok sorularımın cevabını istiyordum. Alexus tatlı su kökünü çözülmesi için iki taşın arasına yerleştirdi, sonra meyveyi düz bir kayanın üzerine yaydı ve alevlere yaklaştırdı. Doğudiyarlı bıçağını taş çemberinin üzerine koymadan önce çeliği temizlemek için ateşin üstüne tuttu.

Mağaranın girişine bakıp duruyordu. Daha önce duyduğum kurt tekrar uluyordu. Aslında bütün bir sürü uzaktan uluyor gibiydi, muhtemelen ormanda bırakılan kanlı ziyafetin üzerine konmuşlardı.

En azından kargalar uzak duruyordu. Kendime, Alexus Thibault'un yanına bir daha yaklaşamayacak kadar şaşkın olduklarını söyledim. Muhtemelen ben de onlar gibi yapmalıydım ama yine de hiç olmadığım kadar kapana kısılmış durumdaydım. Ama bunun sebebi ne bu büyülü yerdi ne de Prens.

Alexus yorgun bir inilti çıkardı, bu ses hüsran ve korku arasında bir duyguyu yansıtıyordu. "Konuşacaklarımızdan önce bir şeyler yemek ister misin? Ben gözcülük edeyim."

Kaşlarımı öyle bir kaldırdım ki. "*Hiç şansın yok. Yaptığın şeyi nasıl yaptığını anlat bana. Neden bu büyüyü daha önce kullanmadın?*"

Paketi bir kenara bırakıp ateşe döndü. Profilini inceledim, ateş yüzünün keskin hatlarına gölge düşürüyor, gözlerinde dans ediyordu.

"Büyüm kontrol altında," dedi sonunda, dirseklerini dizlerinin üzerine dayayıp. "Bir anlamda uykuda. Artık ona kolaylıkla erişemiyorum. Başka bir büyü gücüyle karışmış durumda. Hiç istemediğim bir güç. Bu gücü serbest bıraktığımda, küçük bir miktar bile olsa, eski büyülerimin bir kısmı da onunla birlikte gün yüzüne çıkıyor. Böyle bir gücü kontrol etmekte zorlanıyorum, yakın çevremdeki her şeyi yok etmekten korktuğum için de hiç kullanmıyorum. Zor durumda kalmadığım sürece. İşte bu yüzden Doğudiyarlılar vadiye saldırdığında ya da hortlakla

karşılaştığımızda bu özel yeteneğimi kullanamadım. Ayrıca bu yüzden senden beni takip etmemeni istedim. Bilmeni istemediğim için değil, güvende olmanı istediğim için."

Yüzüm ısındı. "*Böyle söyleseydin sözünü dinlerdim.*"

"Hayır, dinlemezdin çünkü sen busun. Bu senin karakterinin bir parçası." Ağzının köşesi yukarı kıvrılırken omuzuyla beni dürttü. "Seni küçük asi şey."

Gülümseyip saçımı kulağımın arkasına attım. Bunu söylemesi hoşuma gidiyordu. Beni olduğum gibi kabul ediyordu. Yargılamadan. Hep söylediklerinin aksini yapan biri olarak beni kendi kuralları doğrultusunda şekillendirmeye çalışmıyordu. Sanki benim bu yanımı sevmeyi öğrenmiş gibiydi. Başka hiç kimse, ne ailem ne de Finn kusurlu olmanın doğru olduğunu ve hatta belki de kusurlarımın aynı zamanda güçlü yönlerim olabileceğini görememişti.

"*Bu gücü nereden aldın?*" dedim.

Yüzü sertleşti, gözleri kararda ama büyünün enerjisiyle olduğu gibi değil. Sanki açığa vurmak istemediği şeyler görüyormuş gibi dalmıştı.

Bir elini uzun saçlarının arasında gezdirdi. "Nereden başlasam?"

"*En başından.*"

"Ah. Sana çok basit gibi görünüyor ama inan olayın farkında değilsin. Çok fazla başlangıç var, Raina ve hepsi tek bir uzun hikâyede birleşiyor."

"*O zaman her birini anlat,*" diye cevap verdim.

Bir süre duraksadı ama sonunda gözleri uzaklara daldı ve anlatmaya başladı.

"Sanırım en iyisi Colden Moeshka ve tanrıların hikâyesiyle başlamak."

Ne bekliyordum bilmiyordum ama beklediğim şey bu değildi.

"Buz Kralı olarak tahta çıkıp da Kuzeydiyar' tarafsız bir krallık hâline getirmeden çok önce, üç yüz yıldan bile daha uzun bir süre önce Colden Moeshka, Kara Savaşları'nda Kuzeydiyar Tanrısı Neri'nin savaşçısıydı. O zamanlar gençti. Sanırım yirmili yaşlarında olmalıydı."

Şaşkın şaşkın baktım, kafam karışmıştı. Bu Buz Kralı'nın hikâyesiydi. Alexus hakkında konuşuyor olmamız gerekmez miydi? Yine de bu bilgi beni başka nedenlerden dolayı da şaşırtmıştı. Kara Savaşları'nı sadece tarihi hikâyelerde duymuştum ama Kral'ı bir kraldan başka bir şey olarak hayal etmemiştim. Kesinlikle bir savaşçı ya da bir genç olarak düşünmemiştim onu.

"*Peki sonra nasıl korkunç Buz Kralı oldu?*"

Alexus hafif bir tebessümle baktıktan sonra ifadesi hızla ciddileşti. "Colden Moeshka ve bir grup adamı savaş sırasında Yazdiyarı Kraliçesi'nin kapılarını korumak için gönderilmişti. Sonlara doğru kuzeyde küçük bir cephede savaş kazanıldığında, kendilerini sinsi bir saldırı girişiminde bulunan bir Doğudiyarlı heyetiyle savaşırken buldular. Colden ve adamları sayıca azdı ama Colden öfkeli bir liderdi. Adamlarıyla beraber düşmanı Kraliçe'nin kapılarının önünde bozguna uğrattılar. Her şey sona erdiğinde, Kraliçe kalanlara teşekkür etmek için onları huzuruna çağırttı." Kenetlenmiş ellerini inceledi. "Sonu iyi bitmedi."

"*Ne oldu?*"

"Her şey," diye yanıtladı. "Kara Savaşları aslında toprak fethetmek için başlamadı. Tanrıların kıskançlığı, şehveti ve acımasızlığı neden oldu o savaşlara. Neri, Asha'yı istiyordu. Doğu'nun Tanrısı Thamaos da Asha'nın çok sevgili Yazdiyarı'nı istiyordu. Neri ordusunu Asha ve Kraliçesine sundu ama bunun bir bedeli vardı. Sadece Thamaos'un düşmanlığını kazanmakla kalmadı, yardımının karşılığında Asha'nın kalbini de istedi. Asha bunu kabul etti çünkü Neri güçlü ve yakışıklıydı. Üstelik Kuzeyli savaşçılarını yönetecek bir kraliçesi ya da kralı

olmamasına rağmen savaşçıları yine de ona hizmet etmişlerdi. Hatta ona tapıyorlardı."

Gözlerimi devirmeden edemedim. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

"Asha, Yazdiyarı'nı Thamaos'tan kurtarmak için bu tür bir sadakatin yararına olacağını biliyordu," diye devam etti Alexus. "O yüzden kalbini ve bedenini Neri'ye adadı ve onun sevgilisi oldu. Bu ilişki nedeniyle pek çok kişi hayatını kaybetti ve birkaçının hayatı sonsuza dek değişti."

Aramızda sadece birkaç santim olmasına rağmen ona daha da yaklaştım. Hikâyeden keyif alıyordum ama sesinin rahatlatıcı tınısından da keyif almadığımı söylersem yalan olurdu.

"*Devam et,*" diye ısrar ettim, battaniyeyi etrafıma daha sıkı sararak.

"Colden savaşmaya gönderilmeden önce savaşlar uzun süre devam etti. Kuzeydiyarlılar ve Yazdiyarlılar, düşmandan geriye çok küçük bir birlik kalana kadar Doğu ordularıyla savaştı. Bir süre ortalık sakinleşti ve Asha, baştan çıkarıcı bir kadın olduğu için Neri'den sıkıldı. Son savaş Kraliçe'nin kapılarının önünde gerçekleştiğinde ve Colden'la hayatta kalan diğer Kuzeyli savaşçılar Ulra Dağı'ndaki tahta getirildiklerinde, diğer tanrıların hükmeden gözleri olmadan Asha da oradaydı ve yalnızlık çektiği o günlerde adamlardan biri dikkatini çekti."

Kaskatı kesildim. "*Colden Moeshka mı?*"

"Evet, Colden Moeshka." Alexus elindeki sopayla meyvelerimizi çevirdi. "Asha ona görür görmez vuruldu. Tanrılar ve ölümlüler arasındaki ilişki yasaktı ama Asha aptaldı. Kraliçe onun Colden'la birlikte olmasına izin verdi çünkü Yazdiyarlılar hayatlarını ona borçlu olsalar da hiçbir hükümdar ülkelerinin Tanrı ya da Tanrıçasına karşı gelmeye cesaret edemezdi.

"Böylece Asha, Colden'ı köklerinde arzunun güçlerini bannduran bir çiçek olan Ateş Leylak'la baştan çıkardı. Yazdiyarlılar bu kökü öğütüp altın tozu hâline getirirler ve düğün

gecelerinde gelin ve damatların vücutlarını bu tozla boyarlar. Ancak bu çiçek Colden'ın Asha'ya duyduğu aşkı değil, sadece şehveti pekiştirmişti çünkü Colden kalbini hiçbir zaman Asha'ya vermemişti. Aslında Colden'ın Ulra Dağı'ndaki ilk günlerinde, Asha onu yatağına atmadan önce ruhu Yazdiyarı'nın geleceği parlak Prensesi Fia adında genç bir kız için yanıp tutuşuyordu."

"*Fia Drumera mı? Yazdiyarı'nın Ateş Kraliçesi?*" Kraliyet dedikodusu dinliyormuşum gibi hissediyordum ama şöyle bir şey vardı ki, Tiressia'nın kraliyet hikâyeleri hiç bu kadar ilgi çekici olmamıştı.

Alexus bir parmağını kaldırdı. "Dur bekle. Acele etme. Daha da ilginçleşiyor."

Ayağa kalkıp ay üzümü kökünün ucunu dişleriyle koparduktan sonra ısınması için kısmen çözülmüş tadı suyunu teneke bardağa sıkarken gülümsememeye çalıştım.

"Elinde Ateş Leylak kalmayınca..." dedi yanıma dönerek, "Colden'ın aklı başına geldi ve mutlu olamadı. Colden masum görünür, Raina. Aslında son derece yakışıklıdır da. Onu gördüğünde ne demek istediğimi anlayacaksın. Ama görünüşü yanıltıcıdır. O hiç de hafife alınacak kırılgan bir adam değildir. Asha'ya gelince..." diye devam etti, "yatağına attığı adamı yanlış değerlendirmişti. Colden leylaklarıyla büyülenmişken Asha korkunç bir şey yaptı. Sonsuz olduğuna inandığı bir güçle Colden'ı ölümsüz kılarak ona tanrısal bir armağan bahşetti, böylece sonsuza dek onunla birlikte olabilecekti. Colden bu yüzden ondan nefret etti. O kadar ki neredeyse onu öldürecekti ama öldürmek yerine Neri'nin korumasına geri dönebilmek için Asha'yı Ulra Dağı'ndaki bir uçuruma demir prangalarla zincirledi. Asha hayatta kalırsa lanetin çözüleceğini umuyordu."

Birdenbire, Buz Kralı hakkında öğrendiğim şeyleri sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Bunca yıldır bana ölümsüzlüğünün Neri'nin bir hediyesi olduğu söylenmişti. Asha'nın laneti değil.

Şiddet görmüştü. Hayatı çalınmıştı.

"*Neden demir prangalar?*"

"Çünkü demir, tanrısal gücü bastırır. Boyun, el bilekleri, ayak bilekleri gibi yerlere takılırsa bağ oluşturur. Hatta deriyi yakabilir ve bir tanrının damarlarına sızarak onu herhangi bir insan kadar işe yaramaz hâle getirebilir." Kaşlarını tekrar çattı. "Colden, Asha'nın pençelerinden kurtulup adamlarını topladı ve kuzeye döndü, öfkesinden bir köy inşa etmeye başladı. Kendini dünyadan soyutlayabileceği bir yer."

"*Kış Hisarı.*"

"Aynen öyle. Colden ve adamları aylarca soğukta, Neri'nin intikam arzusu saçan bakışları çalıştılar. Kuzeydiyar Tanrısı, Colden'ı kıskanıyordu ama uzun bir süre bunu belli etmedi. Aradan birkaç yıl geçti. Colden o süre içinde ölümü düşündü ancak arkadaşları canına kıymaması için ona engel oldu."

Kafam bir kez daha karışınca başımı iki yana salladım. "*Onun ölümsüz olduğunu sanıyordum,*" dedim.

Alexus parmak uçlarını yaladıktan sonra kupayı ateşin yanından aldı ve soğuması için taşların üzerine bıraktı. "Ölümsüzlük merak uyandıran bir şeydir. Ölümsüzlükle kutsanan kişi, kimse onu öldürmediği sürece sonsuza kadar yaşanabilir. Büyü kesinlikle ölümle yarışabilir ama hiçbir şey sonsuz değildir. Bir tanrıça tarafından bahşedilen ölümsüz bir hayat bile. Her ne kadar Colden içinde bulunduğu durumdan nefret etse de bir zamanlar sevdiği bir hayatı kaybetmek dayanılmazdır, özellikle de kendi ellerinle."

Elimi göğsüme bastırdım, Colden'ın uzun yaşamı boyunca katlanmak zorunda kaldıklarını düşündükçe içim acıyordu. Her ne kadar ondan nefret etsem de yaşadıkları üzücüydü.

"*Peki Asha'ya ne oldu?*"

"Kara Savaşları sona erdi. En azından bir süreliğine. Tanrılar Asha'yı Colden Moeshka'nın lanetini kaldırmaya zorladılar ama o bunu reddetti. Bir ölümlüyle yattığı ve ona tanrısal bir

armağan bahşettiği için cezası, ne tür bir büyü yaparsa yapsın onu asla kendine âşık edemeyecek olmasıydı."

"*Ve tabii çok öfkeliydi.*"

"Hem de çok. Ama ne yapabilirdi ki?"

Alexus kavrulmuş meyveleri tutan taşı kaldırdı. Yassı taşı yere koydu ve ayaklarımı kaldırıp beni kendine çevirdi, böylece bacaklarım onunkilerin arasına sıkışacaktı, dizleri büküldü bacaklarıyla benimkileri sardı. Eğri bıçağı eline alıp meyvelerimizi dilimlemeye başladı.

"Aradan birkaç yıl daha geçti," diye devam etti, "sonra bir gün, yeni taç giymiş Kraliçe Fia Drumera, Colden'ı bulup ona bir mesaj iletmeleri için vadiye adamlarını gönderdi. Tanrıçasının hatalarını telafi etmek ve Colden'ı halkı uğruna yaptığı fedakârlık için bir kez daha tebrik etmek istiyordu. Kuzeyde hızla yükselerek bir lider hâline gelen Colden'la barışı korumak çok önemliydi.

"Kraliçe mektubunda Asha'nın orada olmayacağına dair yemin ediyordu; diğer tanrılar buna izin vermezdi. Colden gitmeyi reddetti ama..." Duraksadı, yüzünde pişmanlığa benzer bir şey belirip kayboldu, o kadar hızlı olmuştu ki neredeyse kaçırıyordum. "Çöle gittiğinden beri geçen yıllar içinde yeni bir arkadaş edinmişti. Diğer tüm tanıdıklarının aksine savaş sırasında onun yanında savaşmamış biri."

Alexus eliyle bir parça ılık meyveyi bıçağın ucunda ağzıma doğru kaldırdı. Öne eğilip dişlerimle meyveyi aldım.

"*Arkadaşı kimdi?*"

"Vadiden genç bir adam. Adamla Buzlusu Ormanı'nda avlanırken tanışmışlardı. O arkadaşı Colden'a, kutlamaya gitmesi gerektiğini söyledi, hiç değilse ölen adamlarını onurlandırmak için. Tanrılar Asha'yı bağlamıştı. Artık bir tehdit değildi ya da öyle olmayacağına dair söz verilmişti. Colden arkadaşından kendisine eşlik etmesini istedi ve adam da bunu kabul etti

çünkü daha önce o kadar güneye gitmemişti. Bu onun için hep uzak bir hayal olmuştu. Böylece yola koyuldular."

Teneke bardağı alıp bana uzattı. Bir yudum aldım, tenekenin sıcaklığı ellerimi ısıttı.

"Yazdiyarı toprakları yer yer vahaların olduğu çöllerden oluşur. Colden yeni arkadaşına gözlerinin daha önce hiç görmediği güzellikleri gösterdi." Meyveden bir ısırık alırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İnsanlar nazikti, yemekler çok lezzetli ve baharatlıydı, su pırıl pırıl ve berraktı. Colden ve arkadaşı sonunda kaleyi çevreleyen büyük duvara ulaştılar. Etkileyiciydi, altından ve çöldeki kum tanelerinden daha fazla mücevherlerle süslenmiş kapılar tanrılar tarafından yapılmış olmalıydı. İçeride kerpiçten kulübeler vardı ama birçoğu uçurumun kenarlarına, kayaların altına, derin mağaralara ve hatta Ulra Dağı'nın eteklerine inşa edilmişti. Üç gün boyunca Yazdiyarı halkı şenlik için bir araya gelirdi. Müzik, kahkaha, şarap ve dans." Bana uzun uzun baktı. "Ve Fia."

Gözlerim açıldı. Tanrıların ve Kadim Şehir'in hikâyeleri de yeterince etkileyiciydi ama Buz Kralı ve Ateş Kraliçesi hakkındaki gerçekleri öğrenmek beni resmen büyülüyordu. Tıpkı çocukken babamın bana anlattığı hikâyelerdeki gibi kendimi hayallere dalarken buluyordum.

Alexus dumanı tüten yemeğimizi dilimlemeye devam etti. "Colden, Fia'yı görür görmez yeniden çarpıldı; tanıdığı herkesten daha uzun yaşayabilecek bir adam için aptalca bir hevesti bu. Ama Fia da aynı şeyi hissetmişti. Kutlamaların ilk birkaç günü birbirlerinden hiç ayrılmadılar ve üçüncü gece Fia, Colden gözlerindeki yıldızlardan ötesini zar zor görebilene kadar onunla dans etti. Yeniden neşelenmişti ve buna sıkı sıkıya tutunmak istiyordu. Herkesin dikkati dağılmışken Fia, Colden'ı evine götürdü."

"*Ne için?*" dedim ve ânında bunu dediğime pişman olarak ellerimi indirdim.

Alexus sırıttı. "Sence ne için? Fia onu istiyordu." Bana dikkatle baktı. "Arzu nasıl bir şeydir bilirsin. Benliğini tamamen ele geçirir."

Alexus'un ima ettiği şeyler gözlerimin önünden geçerken yüzüm yanmaya başladı.

"Hikâye ne olursa olsun üzücü olacaktı," diye devam etti neyse ki, "çünkü Colden, Fia'ya âşıktı ve sadece Asha'nın bozabileceği bir laneti taşıyordu. Yeni Kraliçe Drumera'ysa, Asha'ya onun hâlâ arzuladığı adamla ihanet ediyordu, ölümsüzlüğü nedeniyle tanrılar tarafından hor görülen bir adamla. Colden bunun tehlikeli bir oyun olduğunu bildiği hâlde yine de Fia'nın kollarından ayrılamıyordu. Bu da onların sonu oldu."

Koyu renk saçları yüzüne dökülürken bir dilim daha ay üzümü koparıp dikkatle ağzıma attı.

"O üçüncü gece," dedi, "Asha, Kraliçe Drumera'nın isteğine ihanet etti ve kutlama için geldiğinde Colden'ın da Fia gibi kayıp olduğunu gördü. Asha onları birlikte bulduğunda, hiddetinden Ulra Dağı ve çevresindeki tüm evler şiddetle titredi. Colden onun öfkesini yatıştırmak için yanına gitti ama Asha öfkesi ve kıskançlığı yüzünden onu kovdu ve bir daha Kadim Şehir'e adım atmasını yasakladı. Asha'nın yaptıklarını anlatmak bir yana, Fia'ya veda öpücüğü verecek zamanı bile olmamıştı. Neri'nin yakınlarda belirdiğini ve eski sevgilisinin sıradan bir ölümlü gibi tükenişini izlediğini bilmiyorlardı. Daha sonra Neri, Asha'ya başka bir teklifle yaklaştı."

Alexus bıçağıyla beni işaret etti ve hikâyeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Asha asla Colden Moeshka'ya sahip olamazdı," dedi, "ve Colden Moeshka, Kadim Şehir'e giremezdi ama Fia Drumera'nın tahtını terk edip kuzeydeki adamı aramasına kim engel olabilirdi ki? Böylece Neri, Asha'yla bir anlaşma yaptı. Ona kalbini bir kez daha, bu sefer sonsuza dek verirse, Asha'nın yapamayacağını yapacaktı. Fia Drumera'yı da ölümsüz kılacak ama daha da

kötüsü, onun içine ateş elementini, Colden Moeshka'nın içine de buz elementini yerleştirecekti ki sonsuz yaşamları boyunca bir daha asla bir araya gelemesinler."

Hiç tanımadığım bu insanlar için üzülerek arkama yaslandım. Onlar benim için sadece birer efsaneden ibaretti. Ablam sevgilisinin bu hikâyesini biliyor muydu acaba? Bilse bile, sevgilisinin kalbinin bir zamanlar bir başkası için bu kadar atmış olması ya da hâlâ atıyor olabilmesi umurunda değil miydi?

"Doğudiyarlılar bu hikâyeyi öğrendiler," dedi Alexus. "Üç asırdan fazladır gizli tutuluyordu. Tanrıların kendilerini yok etmelerinin sebebi bu. Thamaos'un etkisi sayesinde Neri ve Asha mahkûm edilip Ulra Dağı'na gömüldüler, böylece sonsuza dek utançlarını birlikte yaşayabileceklerdi. Ölümlerinden sonra Thamaos, topraklarına sahip çıkmak istedi ama Tiressia'nm tek ahlaklı Tanrısı, Batı Kayalıkları'ndan Urdin, her şeyin sorumlusu olarak Thamaos'u suçladı. Thamaos, Urdin'in bir sorun olacağını biliyordu, bu yüzden üç asır sonra bile senin ve benim pişman olabileceğimiz bir şey yaptı."

"Ne? Ne yaptı?"

Alexus'un yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Thamaos, Neri'nin aksine topraklarını yönetmesi için bir kral ya da kraliçe seçerdi. Onlara hizmetkâr gibi davranırdı ve amaçları Thamaos'un yoluna çıkan zavallı Tiressialılarla başa çıkmaktı. Gherahn adında bir adamı kral olarak başa getirdi."

Bu ismi yine efsanelerden duymuştum.

"Ve Kral Gherahn," diye devam etti Alexus, "Kara Savaşları için ülkedeki büyücüleri görevlendirdi. En önde gelen büyücüsü Ghent Kabilesi'nden genç bir adamdı. Ona Un Drallag derlerdi."

Yine başımla onayladım; bu ismi daha önce babamın hikâyelerinde duymuştum. Farklı hikâyeler bir noktada birbirine bağlanıyor gibiydi.

"*Un Drallag.*" İsmi Elikçe olarak heceledim ancak onu hiç genç bir adam olarak hayal etmemiştim. "*Tanrı Bıçağı'nı yaratan büyücü,*" diye ekledim.

Alexus'un gözlerinin içi parladı. "Evet. Bu hikâyeyi biliyor musun?"

Omuz silktim. "*Babam bana biraz anlatmıştı. Un Drallag bıçağı uzun zaman önce ölmüş bir tanrının kemiğinden yapmış. Thamaos, değil mi?*"

"Evet ama bıçak yapıldığında Thamaos hayattaydı. Kendini kesip kaburgasını çıkardı ve zamanı geldiğinde Urdin'i yenebilmesi için Un Drallag'a bir silah yapmasını söyledi. Ama başarısız oldu. Jade Nehri boyunca, Fia Drumera'nın kapılarına yakın bir yerde savaş başladı. Thamaos Urdin'i arkadan yakalayıp Tanrı Bıçağı'nı göğsüne sapladı. Fakat Urdin ölmeden önce bıçağı içinden geçirip sırtından çıkardı ve Thamaos'un kalbine sapladı. Tiressia'nın son iki Tanrısı o gün aynı anda öldü. Yazdiyarlılar yönetimi ele geçirdi topraklarımızın son tanrıları Tanrılar Korusu'na gömüldü."

Nefesim kesildi. "*Koru gerçekten var mı? Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum. Hepimiz öyle sanıyorduk.*"

Alexus elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Burası çok gerçek bir yer. Loria kadar eski. Başka diyarların tanrıları bile orada gömülü. Doğu'nun Prensi bunu biliyor, tıpkı kendisinden önceki diğer doğulu hükümdarlar gibi. Ama Fia Drumera, Doğudiyarlıları oradan uzak tutmayı başardı. Ancak şimdi, Jade Nehri'ne getirilirse çöl kumuna dönüşecek Kış Hisarı'nın münzevi Kralı'nın Kraliçe Drumera'nın en büyük zaafı olabileceğini öğrendiler. İşte bu yüzden vadiden topladığım kişiler konusunda çok seçiciyim ve işte bu yüzden evlerine dönmüyorlar. Öyle bir seçenekleri var ama kalmalarının, öğrenmelerinin ve korumalarının tüm Tiressia için ne kadar değerli olduğunu biliyorlar. Onlara Colden'ı korumanın ne kadar önemli olduğu anlatıldıktan sonra neden bu olanları tüm vadiye anlatamayacağımızı anlıyorlar.

Bazı sırlar dünyayı değiştirebilir ve sevdiğimiz insanlar sırlarımızı anlatmamız için bizi kandırabilir."

Boğazım düğümlenirken parmaklarımı sıkıca kıvradım. Bu kadar asil olabileceğimi söyleyemezdim ama bunu bilmek bana Nephele'in neden eve dönmediği konusunda biraz huzur veriyordu.

"Colden Moeshka hafife alınmaması gereken bir güçtür," diye devam etti Alexus. "Tanrılar Colden ve Fia'ya elementlerini belirli bir derecede kullanabilecekleri kadar hâkimiyet bahşetti. Colden nefesiyle buzlu bir sis oluşturabilir, bir dokunuşla düşmanını dondurabilir. Doğudiyarlılar tarafından ele geçirilirse onu Ateş Kraliçesi'ne karşı kullanacaklarından endişeleniyorum, böylece Tanrılar Korusu'na ve Ateş Kraliçesi'nin uzun süredir koruduğu büyüye erişebilirler."

"*Doğu'nun Prensi ne yapabilir ki?*" diye sordum. "*Tanrılar ölmüş gitmiş.*"

Alexus kaşlarını çatarak elleriyle konuşmaya başladı. "*Nephele'in sığınağında bana Prens'in bıçakla ne yapmak istediğini sormuştun. Bir tanrının dirilebileceği söylenir, Raina. Sana diriliş hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?*"

Aklıma aynı anda pek çok şey geldi. Alexus'un diriliş hakkında söylediklerini ve babamın Tanrı Bıçağı'yla ilgili anlattıklarını hatırladım: *Herkesi ve her şeyi öldürebilir; kutsanmışları ve lanetlileri, ölümsüzleri ve dirilmişleri. Hatta diğer tanrıları bile.*

Dirilmişleri.

"Yüzyıllar önce Kadimlerden biri diriltilmiş," dedi Alexus sessizce. "Senden pek de farklı olmayan şifacıların ölü bir tanrının saçlarını kullanarak onları öbür dünyadan geri getirme ritüelleri yaptıklarına dair hikâyeler anlatılır. Bazı inananları tanrının saçlarından tutamlar saklamışlar ama bu hazinelerinin yaşamı geri getirmek için bir ayinde kullanılabileceğinden bihaberlermiş. Tek gereken tanrılardan bir kalıntıyla bozulmamış bir mezarmış."

Bacağına bağlı Tanrı Bıçağı'na bakarken tüylerim diken diken oldu. "*Thamaos'un yeniden dirilebileceğini mi söylüyorsun yani?*"

"Korkarım Doğu'nun Prensi de tam olarak bunu yapmayı planlıyor, özellikle de bıçak bulunduğuna göre."

Zihnimde düşünceler dönüp duruyordu. "*Bu ne anlama geliyor? Bizim için yani? Prens istediğini elde ederse ne olur?*"

"Thamaos mutlak egemenlik istiyordu ve bunu elde etmek için kaç hayatın yok edildiğini umursamıyordu. Yeraltı dünyasının çukurlarında yüzyıllar geçirdiği için eskisinden çok daha öfkeli olduğundan eminim. Diriltilirse, bu parçalanmış imparatorlukta yaşayan herkes ona boyun eğene kadar durmayacaktır. Fia'yı devirmek için ilk iş Tiressia'da bir savaş başlatacaktır. Sonrasını bilemiyorum. Dünya Tiressia'dan çok daha büyük. Fethedilecek başka topraklar, hükmedilecek başka diyarlar, hatta yaşayan birkaç tanrısal varlık bile var. Prens'in Colden'ı Yazdiyarı'na götürmesini engellemez ve bunu..." Bıçağı okşadı. "...güvende tutmazsam tüm dünyayı değiştirebilir."

İçimi ani bir sadakat duygusu kapladı. Tiressia ve halkına duyduğum sadakat. Alexus'a duyduğum sadakat. Hatta dünyamızın benim için sadece bir hikâyeden ibaret olan kısımlarına duyduğum sadakat. Hem ablamı bulup hem Alexus'a yardım edebilir miydim? Colden Moeshka'yı kurtarmasına ve daha önce hiç görmediğim bir kraliçeyi korumasına yardım edebilir miydim?

"Tanrılar savaşı sona erdiğinde," diye devam etti Alexus, "Kral Gherahn, Un Drallag'ın Yazdiyarı'na gidip Tanrı Bıçağı'nı geri almasını istedi. Jade Nehri'nde ya da kumların arasında kaybolduğu ve bir daha asla bulunamayacağı söyleniyordu. Büyücü nehre gitti ama aslında yorgundu. O sırada bir karısı ve doğmak üzere olan bir çocuğu vardı. Kral'ın elinin altında bir casus, bir suikastçı, bir silah olarak yaşadığı hayattan daha fazlasını istiyordu. Bu yüzden bildiği tek evi terk etti ve bir

zamanlar casusluk yaptığı kuzeydeki vadiye kaçtı. Tanrı Bıçağı asla bulunamadı ama Un Drallag onun kendisini çağırdığını hissedebiliyordu. Bu bıçakta öyle bir güç var ki, Raina." Ona dokundu. "Hiç var olmasaydı daha iyi olurdu ama onu yok edecek bir tanrı maalesef artık yok."

İçimdeki korku büyüdü. "*Babam bu bıçak kimin bedeninden yapıldıysa onun ruhuna dokunur demişti. Bıçak şimdi Thamaos'u mu çağırıyor?*"

Bu düşünce beni korkutuyordu, ölü ve tehlikeli bir tanrıyı çağıran bir kalıntı taşıyor olabilirdim.

"Hayır, bu doğru değil," diye cevap verdikten sonra başını yana eğdi ve sonraki sözlerini derinlere iyice idrak etmemi istermiş gibi bana baktı. "*Bıçak onu yapanı çağırıyor, Raina,*" dedi işaret dilinde.

Bir süre anlamlı gözlerle bana baktıktan sonra uzanıp tuniğini başının üzerinden çıkardı. Kumaş ellerinde tekrar öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve uzun saçlarını bir tarafa yatmıştı.

Sırtı çok güzeldi, derede fark ettiğim kadar genişti ve kanat gibi çıkıntıları vardı. Ancak omuzlarından beline kadar göğsündeki gibi sert ve kabarık yara izleriyle doluydu.

Gümüşi teni, alevlerin ışığı altında parlıyordu. Cesaret bularak battaniyeyi omuzlarımdan indirip dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarının arasına sokularak kürek kemiğinin üzerindeki rünlerden birine dokundum. Önce irkildi ama hayranlığım arttıkça ürperdi.

Çünkü bu bir hayranlıktı. İzler acı verici görünüyordu, damgalanmış ya da bıçakla kesilmiş gibi ama yaraları onu incelenecek, anlaşılacak, deşifre edilecek bir esere dönüştürmüştü.

Her birinin hikâyesini bilmek istiyordum.

"Onları tanıdın mı?" Başını kaldırıp yüzüme baktı ama bu cevaplayamayacağım bir soruydu.

Başımı iki yana salladım. "*Sadece rün olduklarını biliyorum.*"

"Bıçağı ne kadar yakından inceledin?" diye sordu.

"*Ezbere bilecek kadar.*"

"Bildiğinden emin değilim," dedi Tanrı Bıçağı'nı kınından çıkarırken. "Sana bir şey göstereyim."

Bıçağı uzattı. Bıçak bir kez daha dokunulamayacak kadar sıcaktı.

"Taşın içine bak," diye işaret etti. "Işığa doğru tut."

Tanrı Bıçağı'nın neye benzediğini görmek için çalışma masamdaki mumların önüne birkaç kez tutmuştum. Ama kehribarın derinliklerine hiç bakmamıştım, şimdi baktığımda her zamankinden çok şaşırdım. Taşın içinde daha önce hiç fark etmediğim silik işaretler saklıydı. Daha dikkatli baktım ve kabzayı ateşe kaldırıp parmaklarımın arasında evirip çevirdim. Onlarca, hatta belki daha fazla rün hem kabzanın kendisine kazınmış hem de taşa dövülmüştü.

Gerçeği idrak ettiğimde elim donup kaldı. İşaretler Alexus'un vücudundakilerle aynıydı.

"*Bunlar rünler, evet,*" dedi işaret dilinde. "*Elikçe rünler. O bıçağı yapan genç adam eserini kendine bağlamak için rünleri ve kanını kullandı. Rünler bir tür...*" Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksadı. "*...muhafaza görevi de görür,*" dedi sonunda. "*Bıçak gibi nesnelerin içine gerekli büyüyü hapsederler. Ya da... insanların içine. Ayrıca bir bağ da kurabilirler.*"

Böyle şeyleri sadece efsanelerde duymuştum. Tapınaklardaki bazı eski taşların üzerine kazınmış rünleri de görmüştüm. Ama bu büyü yöntemleri kadimdi, son tanrıların yaşadığı dönemlerde uygulanırdı. Uzak diyarlardaki tanrısal varlıkların bile artık rün kullandığını sanmıyordum.

Topuklarımın üzerinde otururak Alexus'un göğsündeki işarete dokundum. Bıçağı tekrar kınına soktu ve elimi avucunun içine alıp avuç içimi ateşle ısınmış tenine bastırdı.

"Tanrı Bıçağı Un Drallag'ı çağırıyor, Raina," diye fısıldadı. "Bunca yıldır onu yapanın ellerine dönmeye çalışıyor. Cennetine. Yuvasına."

Zihnimde cevabından emin olduğum bir soru dolanıyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bocalayarak da olsa parmaklarımı hareket ettirip sorumu sordum.

"*Peki geri döndü mü?*" dedim. "*Sonunda evini buldu mu?*"

Cevabını beklerken boğazımda bir yumru oluştu, parmaklarım gerildi.

Bir elini yanağıma götürüp çenemin kıvrımlarında gezdirdikten sonra o uhrevi gözlerini bana dikti. "Evet."

27

RAINA

Alexus Thibault Un Drallag'dı.

Tanrı Bıçağı'nı yapan büyücü. Ghent Kabilesi'nden bir Doğudiyarlı.

Üç yüz yaşında bir adam.

Zihnimde dönüp duran düşünceler yüzünden başım ağrımaya başlamıştı. Yaşam bağları çok yıpranmıştı çünkü yaşlandıkça yırtılmışlardı. Ve bıçağın üzerindeki Yazdiyarı büyüsü... Bunu görebiliyordu çünkü muhtemelen Yazdiyarı'nda bunu okumayı öğrenecek kadar yaşlıydı. Ve şimdi Alexus üzerine atlamadan dakikalar önce ve etrafında olduğu her seferinde Tanrı Bıçağı'nın neden bacağımda ısındığını anlıyordum.

Çünkü yaratıcısının yakınlarda olduğunu biliyordu.

Kıpırdamadan oturup fırtınalı gözlerine baktım, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Onun geçmişten fırlamış gibi davrandığını hep hissetmiştim aslında. Kadim bir havası vardı, gökyüzündeki yıldızlar gibi sabit ve ebedi. Gözlerimiz ilk buluştuğu andan itibaren beni çeken şey de bu olmuştu.

"*Bir şey söyle,*" dedi işaret dilinde.

Keskin elmacık kemiğine dokundum, titreyen parmaklarımla güçlü kaşlarını okşadım, sonra dokunuşumu yumuşak

dudaklarına kaydırdım. Bu sırada gözlerini benden ayırmıyor, onu incelemem ve düşünmem için bana zaman veriyordu

"*Sen benim düşmanım olmalısın,*" dedim.

O bir Doğudiyarlıydı. Onlar Tiressia'dan ve *benden* çok şey almışlardı.

"Evet. Eğer doğduğumuz yer iyi ya da kötü olduğumuzu gösteriyorsa o zaman benden nefret etmelisin."

Ama öyle değildi tabii ki, bunu biliyordum. İstemediği bir hayattan, seçmediği bir görevden kendisi ve ailesi için daha iyi bir yol çizmek için kaçtığını da biliyorum.

Bunu herkesten çok ben anlayabilirdim.

Ellerimi omuzlarından boynuna, oradan saçlarına kaydırarak ona daha da yaklaştım. Artık konuşmak istemiyordum. Nefesi dudaklarımı ısıtıyor, güçlü elleri kalçamın arkasına doğru ilerliyordu. Ne kadar hızlı nefes aldığını, beni kendine çekerken vücudunun benimkine karşı ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

Bana baktığında gözlerinde ikilem vardı. Yine de onu öptüğümde bu teması memnuniyetle karşıladı, o güzel ağzını benim için aralayarak parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve bedenimi onunkine bastırana kadar beni kendine çekti.

Sıcaklığım onun sıcaklığını arıyordu.

Öpücükleri boynumdan aşağı kaydı, korsajımın üzerindeki hassas tenimin tadına baktı. Ne yazık ki öpücüğü yarıda kesildi ve boğazının arkasında bir inilti yükseldi.

"Raina." Saçlarımı yüzümden itip yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Bunu istemiyorsun. İstediğini sanıyorsun ama sana istemediğini söylediğimde bana inan." Gözlerinden bir suçluluk parıltısı geçti. "Bu işin yeterince ileri gitmesine izin verdim zaten. Anlatacaklarımı bitirmeme izin ver, sonra kararını verebilirsin ama önce beni bir dinle."

Mideme bir taş oturdu. Daha ne anlatabilirdi ki? Bir adam kaç sır saklayabilirdi? Daha fazla gerçek ve açıklama duymak

istemiyordum. Sadece korkunç ve kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru sürükleniyormuşum gibi hissetmemek istiyordum. Tüm bunların sona ermesini istemiyordum.

Gidecek başka bir yer olmasını dileyerek arkama yaslandım ama yoktu. Ne olursa olsun, elini ters çevirip kolunun altındaki başka yara izlerini ortaya çıkardığı anda yeniden nefesim kesildi.

"Bu rünler beni Tanrı Bıçağı'na bağlıyor." Elimi tuttu ve parmaklarımı bir kez daha göğsündeki yara izine bastırdı. "Ama bunlar ve sırtımdaki işaretler tamamen başka bir şey için."

Elimi çektim, zihnimin bulanmaması için elimden geleni yapıyordum. Eğer çarpışma kaçınılmazsa bırakalım gerçekleşsin.

"*Anlat,*" dedim.

"Hortlak beni yere yatırıp öptüğünde şimdiye kadar yaptığım tüm yanlışların gözümün önünden geçmesine neden oldu. Pek çok yanlışım var ama sana yemin ederim ki suçlarımın bedelini misliyle ödedim."

Sesinin tonu kafamın içinde bir kıyamet çanı gibi çalıyordu.

"*Un Drallag.*" Kelimeyi elleriyle heceledi. "*Bu ismin ne anlama geldiğini biliyor musun?*"

"*Hayır,*" dedim ona. Babamın bile bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emin değildim.

"Bir araya getiren, anlamına geliyor. Kara Savaşları sırasında Kral Gherahn'ın emriyle Doğudiyar Toprakları'nda dolaşmaya ve Kral'ın hizmeti için büyücüler toplamaya zorlandım. Reddedenler..." Bakışlarını ateşe çevirdi. "Reddedenler öldü. Benim emrimle."

Midemde bir bulantı hissettim. Bununla ilgili hikâyeler de duymuştum. Un Drallag'ın büyücü dostlarını öldürmesi değil ama Kral'ın kendi halkını, onlar için hiçbir şey ifade etmeyen bir savaşta savaşmak istemedikleri için öldürtmesiyle ilgili şeyler kulağıma çalınmıştı.

Bunu Alexus yapmıştı. İnsanların canını almıştı. Düşmanlarının değil. Cadıları ülkenin başka bir yerine kaçırmakla kalmamış kendi halkını öldürmüştü. Kesin ve nihai bir ölümle.

"Böylece Cadı Toplayıcısı ünvanımı hak ettim," diye devam etti. "Ama fırsatını bulduğum anda o hayattan kaçarak karımla ve yeni doğan oğlumla birlikte vadiye geldim. Bir süre refah içinde yaşadık, ta ki Kral bizi bulmaları için avcıları gönderene dek." Gözü yaşlı bakışlarımla karşılaştı. "Ben onları engelleyemeden ailemi öldürdüler. Helena'nın hortlağı o anı ve diğer pek çok anı yeniden yaşattı bana."

Parmaklarımı hareket ettiremiyordum, duygularım cevap vermemi engelliyordu. Geçmişi için ondan nefret mi etmeliydim yoksa ona acımalı mıydım bilemiyordum. Mesele şuydu ki içimden bir his işinin bitmediğini, bunun bir patlama anı olmadığını söylüyordu.

Henüz değil.

"Daha da kötüleşiyor," dedi, sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi. "Onlar öldürüldükten sonra mücadele ettim ve ailemi yaşayanlar dünyasına geri getirmeye karar verdim. Aylarca gemiden gemiye, kıyıdan kıyıya dünyayı dolaştım. Çeşitli büyücülerle ve cadılarla görüştüm, hatta bir tanrıcıkla konuştum, ta ki akıllara durgunluk verecek o şeyi yapabileceğimi hissedene kadar. Bu işte başarılı da oldum. Gölge Dünya'ya gittim ama oradan yalnız çıkmadım."

Gözlerimi kapadım. Dünya dönüyordu.

"*Karın mı?*" Ellerim titreyerek sordum. "*Çocuğun?*"

Gözlerimi açtığımda başını iki yana salladığını gördüm, gözlerini gölgeleyen gür kirpiklerinde birkaç küçük gözyaşı birikirken göğsündeki rüne dokundu.

"*Bedenim bir kafes, Raina,*" dedi işaret dilinde. "*Bu rünler bir tuzak. Taşıdığım büyünün yanı sıra bu rünler aynı zamanda gücü kontrol altında tutmak için de gerekli. Patikadaki gibi kendi irademle yönlendirdiğimde kontrolü kaybetme riskim var.*" Sesi

bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Patikada neredeyse kontrolü kaybediyordum. Yüzyıl önce kullanmakta çok daha iyiydim ama o kadar uzun zamandır büyüye ihtiyacım olmadı ki istediğimden daha güçsüzüm. Bu gücü kontrol edemediğim için sana uzak durmanı söyledim. Sana zarar vermekten ya da büyümün tamamen serbest kalmasından çok korkuyordum ama bu mücadeleyi kazanmamı sağlayan senin varlığın oldu."

Yeraltı dünyasından ona bu kadar zarar verebilecek ne getirmiş olabileceğini merak ederek ona baktım. Hortlaklar sahiplenirdi. Toprak parçalarını ve yollarına çıkabilecek diğer her şeyi yıkıp geçmezdi.

"*Hadi söyle,*" diye ısrar ettim, vücudumdaki tüm kaslar gerilmişti. "*Nedir bu içindeki* şey?"

Hiç tereddüt etmeden ya da alıştırmadan pat diye söyledi.

"*Neri,*" dedi işaret dilinde.

Dakikalar sonra ayağımda çoraplarımla mağaranın içinde volta atıyordum. Günlerdir beni etkisine alan güzel yüzün, gizemli gözlerin ve güzel bedenin yarattığı sersemlik artık üzerimden kalkmış gibi hissediyordum. Alexus'un az önce bana anlattığı her şeyi bilmek istemiş, hatta bunu anlatması için ona baskı yapmıştım. Ama artık hiçbir şeyi.anlamlandıramıyordum.

Dinlenmiş olmamıza rağmen hâlâ uykusuz ve yarı açtım; birazcık karga eti, meyve parçaları ve tatlı suyla beslenmiştik. Sinirlerim altüst olmuş durumdaydı ve günlerdir ilk kez aklım başımda olsa da zihnim tam bir kaos içindeydi. Alexus'un içinde tuttuğu onca şeyin arasından bir de *Neri* vardı. Neri, Buz Kralı'nın yönetiminden sadece kısmen sorumlu olsa da o hâlâ Cehennem Katmanları'nda çürümesi gereken zalim ve ölü bir tanrıydı.

İşkence gibi geçen birkaç dakika boyunca Alexus'un yalan söylediğini sanmıştım ama yanılıyor olabilir misin diye sorduğumda yanılmadığını söylemişti. İşte o anda bu konuda yalan söylemediğini anlamıştım.

Ayağa kalkıp mağaranın duvarına yaslandı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak beni izlemeye başladı. Volta atmayı bırakıp gömleğini ona fırlattım. "*Giy şunu.*"

Kızgındım. Kafam karışıktı. Üzgündüm. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kaslarının düşüncelerimi daha da karıştırmasına ihtiyacım yoktu. Bana yeterince zarar vermişlerdi zaten. Yaşlı görünmesine şaşmamalıydı. Lanet olsun, üç yüzyıldır hayattaydı ve neredeyse bin yaşındaki bir tanrı da içinde yaşıyordu.

Ellerimle yüzümü kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

En azından biz...

En azından bana...

Neri kolayca içime girebilirdi. Tabii Neri bunu bilseydi. Bu olayın nasıl işlediğinden emin değildim ama içime girseydi benim için bundan geri dönüş olmazdı. Ömrümün kalanında korkunç varlığıyla özümü lekelemesini izlerdim.

Etrafımda döndüm, ellerim hışımla hareket ediyordu. "*Dahası olduğunu biliyorum. Anlat.*"

"Başka bir şey yok. Bilmen gereken her şeyi söyledim ve tam da düşündüğüm gibi bitti." Ellerini sahte bir savunmayla havaya kaldırdı, gözlerinde hafif bir kızgınlık fark ettim. "Ve haklı olarak benden iğrendiğin için seni suçlayamam. Ben sadece gerçeklerin, üzerimde dolaşan ellerini ve öpücüklerini durdurabileceğini hissettim."

"*O zaman bana daha önce söylemeliydin! Ayrıca ellerimin üzerinde dolaştığı falan yok!*"

Burun delikleri genişledi, boyun damarları gerildi ve duvardan uzaklaştı. "Ah evet. Var. Deneyip gördük!" Kısa bir süre sonra vücudundaki gerginlik bir nebze azaldı. "Sana içimde

karanlık olduğunu söylemiştim. Yanlış hatırlamıyorsam sen de karanlıklarımızın *arkadaş* olabileceğini söylemiştin. Oldukça yakın, *çıplak* arkadaşlar."

Omuz silkerek tuniğini başından geçirip kaslı gövdesinden aşağı indirdi. Ona öylece baktım, ne yapacağımı bilemeyecek kadar şaşkındım.

"Dur." Sesi garip sessizliği böldü. "Bana ucubeymişim gibi bakmayı kes."

"*Sen tam anlamıyla bir ucubesin.*"

Bakışları karanlık ve soğuktu. "Hayır. Ben Tiressia'nın kurtuluşu ve lanetiyim, gerçi ikisi de olmayı hiç istemezdim. Neri'yi içimde bağlı tutuyorum ki Kuzeydiyar'a ya da bu imparatorluğun başka bir yerine zarar veremesin. Üç asır önce, Gölge Dünya'dan paramparça bir kalple çıktım, ebedi cezasından kaçmak için beni kullanan ve dünyayı yıkmaya hazır lanet olası bir tanrıyla savaştım." Gözleri ateş ışığında parıldıyordu. "Ve ben kazandım. Küçük bir teşekkür fena olmazdı."

Sözleri içime işledi ve Alexus'un çayırda ölmesine izin verseydim ne olurdu diye merak ettim. Neri de ölür müydü? Yoksa serbest mi kalırdı?

"Buradan çıktıktan sonra uzun bir yaşamın olacak," diye devam etti. "Ablanı göreceksin ve geleceğine oradan sonra karar vereceksin. Eğer Colden'ı kurtarmak için *geç* kalmazsam, krallık ve vadi yeniden inşa edilecek. Olur da geç kalırsam, sanırım bu imparatorluğu kurtarmak için bir arayışa çıkacağım ve sen de denizlere açılıp sonunda seni çok mutlu edecek biriyle birlikte olacaksın." İç çekerek bir elini saçlarında gezdirip diğer elini beline dayadı. "Sadece birbirimize pişman olacağımız şeyler yapmadan önce tanrıların bile unuttuğu bu büyülü yerden kurtulmamız gerekiyor."

Orada öylece durduk, sanki çıplak ellerle uçuruma tırmanmışız gibi zor nefes alıyorduk. Ben cevap veremeden korkunç

bir uluma gecenin sessizliğini böldü. Atlar birden irkilirken kulakları dikildi, Alexus'la mağaranın girişine baktık.

Yatıştırıcı bir tavırla elini kaldırdı. "Sorun yok. Kurtlar sadece dolaşıyor, ormanda bıraktığımız karmaşadan sonra kan peşindeler."

Kan.

Elimi koltuk altıma sokup iki parmağımı elbisemin üstündeki deliğe sokup taşların tenime battığı yere dokundum. İrkildim. Pürüzlü yara dokunduğumda acıyordu ve yapış yapış ıslaktı.

Kanlı elimi Alexus'la aramda tutup kesiği göstermek için kolumu kaldırdım.

Yüzünün rengi atarken hemen yanıma gelip bir elini belime koyarak yarayı inceledi. "İyi olduğunu söylemiştin."

Parmaklarımı pantolonuma silip ondan uzaklaştım. "*Öyle olduğumu sanıyordum.*"

Mağaranın içine bir başka ürkütücü uluma yayıldı, ardından bir başkası ve bir başkası daha, sanki hayvanlar bir uyarı mesajı veriyordu.

"Sana daha önce de söyledim. Kurtlar bize zarar veremez. Tanrı aşkına, içimde Beyaz Kurt Tanrısı var." Ceketi kaptığı gibi üzerine geçirdi. "Ben etrafa bir göz atıp biraz daha çalı çırpı toplayacağım. Sen de yaranı iyileştirip sulara bakmalısın ki buradan sonra ne yapacağımıza karar verebilelim. Kime bakacağını biliyorsun."

Mağaranın girişine ilerlese de gitmekte tereddüt ediyor gibiydi. Bir süre sonra dönüp doğruca yanıma geldi.

Beni mağaranın duvarına yaslayıp gelecekle ve pişmanlıklarla ilgili sözlerine aldırmadan beni her zamanki gibi hararetle öpmeye başladı.

Onu uzaklaştırmalıydım. Bunun sonu asla iyi bitmeyecekti. Ama uzaklaştıramadım. Dili benimkine dokunduğu andan itibaren önemli olan tek şey bizdik.

Geri çekilip başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Raina Bloodgood, dudakların benim sonum olacak." Şefkatle alnımdan öptükten sonra gitmek için döndü. Mağaranın girişinden süzülen kızıl karanlığa adımını atmadan önce omzunun üzerinden bana bir bakış atıp parmağını kaldırdı. "Birazdan döneceğim. Sen burada kal." Başını yan yatırdı. "Ve tanrılar aşkına, bu sefer söz dinle."

Ortadan kaybolduğu anda, her bir öpücüğünün ardında bıraktığı karıncalanmayı sonsuza dek saklayabilme umuduyla parmaklarımı ağzıma bastırdım.

Başım çok, çok büyük beladaydı.

Bir süre ateşin başında oturdum, edindiğim yeni bilgiler zihnimde dönüp duruyordu. Alexus'la olan sorunları dışında, Doğu'nun Prensi Kadim Şehir'i fethedip Thamaos'u diriltmek istiyordu. Tanrıların hüküm sürdüğü zamanlarda yaşamamıştım ve bunun için her zaman minnettardım. Thamaos'un hüküm sürdüğü bir dünyada yaşamak istemiyordum, bu da onun diriltilmesini engellemem gerektiği anlamına geliyordu.

Annemin kâsesini elime aldım. Alexus'la günlerdir hiç ayrılmamıştık ve onun yokluğunda kehanette bulunarak dikkatimi dağıtabildiğim için mutluydum. Ama başlamadan önce gözüm Alexus'un mağara duvarına yaslı duran kılıcına takıldı.

Bunu ona götürmeliydim.

Hayır. Burada *kalacaktım*. Birazdan dönecekti; döneceğini biliyordum. O yanılmaz, kadim ve onun için uygun gördüğüm daha pek çok kelimeydi. Tanrı Bıçağı onundu.

Doğudiyarlı bıçağını alıp parmağımın ucunu deldim. Aklımdaki seçenekleri değerlendirirken parlak bir kan damlası oluştu. Helena'yı kontrol edebilirdim ya da işler ters gitmeden önce istediğim gibi Finn'e bakabilirdim ama Alexus haklıydı. Kime bakmam gerektiğini biliyordum.

Elimi çevirmemle birlikte kanım suya damladı.

"*Nahmthalahsh. Bana Doğu'nun Prensi'ni göster.*"

Bu kez gölge, duman ya da sis yoktu, sadece suyun mor yüzeyinde ortaya çıkan hareketli bir görüntü vardı.

Prens atın üzerindeydi, sırtından kırmızı bir pelerin dalgalanıyordu. Otuz kadar savaşçı ve bir karga sürüsü de onu takip ediyordu. Ormandalardı ama bu büyülü orman değildi. En azından burası gibi görünmüyordu. Bir patikada değil, bir yolda ilerliyorlardı. Ağaçlar hafifçe beyaza bürünmüştü, sonbahar yaprakları ve iğneli dallar erken yağan karı kucaklamıştı. Kar taneleri rüzgârda hafifçe savruluyor, batmakta olan güneşin son ışıkları hafiften ormanın üzerine düşüyordu.

Yakın mesafede ışıltılı bir koruma perdesinin ardında bir kale görünüyordu, yaprak dökmeyen ağaçların arasından yükselen koyu renkli yekpare bir anıt gibi doğusundaki ve batısındaki dağların ortasında dikiliyordu.

Nabzım küt küt atmaya başlamıştı.

Doğu'nun Prensi Kış Hisarı'nı ele geçirmek üzereydi.

Ne yapacağımı düşünecek zamanım bile yoktu. Ayak sesleri ve ağır soluklar mağaranın girişini doldurmaya başlamıştı.

Hışımla Doğudiyarlı bıçağını kaptım ve mağaranın girişini aydınlatan kızıl karanlığa doğru ilerledim. Sırtımı kayalara dayayıp silahımı kaldırdım.

Kırmızı pelerinli ve bronz deri kıyafetleriyle uzun boylu bir adam, elinde baltasıyla gölgelerin ortasından çıktı.

Bir an bile tereddüt etmedim.

Var gücümle kılıcımı indirdim.

28

ALEXUS

Buzlusu koyağı Kış Yolu'nun hemen doğusunda ve avlanma barınağımın epeyce kuzeyindeydi, hem kuzeye hem de güneye doğru uzanıyordu. Bu koca beyaz yarık –hafif pembeliğiyle– çoğunlukla kayalık olsa da yağmurlu geçen yazın ardından eski nehir yatağında yaprak dökmeyen çalılar ve çam fidanlarıyla kaplanmıştı. Çalıların çoğu kara gömülmüş durumdaydı ama geldiğimiz yoldan geriye doğru büyüyen çalılardan toplayabildiğim kadarını topladım, burada kendimizi sıcak tutmak istiyorsak kuzeye yürümek tek seçenekti.

O tarafa doğru ilerlemeye devam ederek sarp kayalıklara baktım, Raina'yla aramızda geçen her şeyi, benimle ilgili bilmediği şeyleri ve özgürlüğe ne kadar yakın olduğumuzu düşündüm ama büyülü yerin sonuna kadar yürümeden emin olmanın bir yolu yoktu. Büyünün nereye kadar uzandığını ya da Muhafız Cadıların büyülerini ne kadar süre ayakta tutmayı başaracaklarını bilmiyordum.

Ya da gerçek dünyaya geçtiğimizde neler olacağım.

Yine de büyünün zayıfladığından emindim. Sessiz gümüşi şimşekler koyu kırmızı gökyüzünü yarıyor ardında mor tonlarda ışıklar bırakıyordu. Raina'ya söylemeye cesaret edemesem de

korkarım kızıl gökyüzü Muhafız Cadıların çektiği zorluğun bir yansımasıydı, çatlamalar da azalan kontrollerinin bir işareti.

Özgürlüğümüze beklediğimizden daha erken kavuşabilirdik.

Kar hâlâ yağıyordu ama hava geldiğimiz zamanki kadar soğuk değildi, gittikçe daha çok evimizin soğuğuna benziyordu; canlı ve sakinleştirici. Burası da huzurluydu, bu yüzden acele etmiyordum. Raina'ya, düşüncelerini bulandırmadan kendi başına düşünmesi için alan tanımıştım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Uyanıkken de uyurken de tek düşündüğüm oydu ve bu işlerin aslında hiç böyle gitmemesi gerekiyordu.

İçeri gir. Raina'yı al. Eve git.

Duygularını inkâr et. Kalbini. Bedenini.

İlk planım da yeni planım da buydu.

Ve ikisinde de başarısız olmuştum.

Hem de fena hâlde.

Küçük bir fidan çalılığına rastladığımda, toplayabildiğim kadar çıra topladım ve mağaraya dönmek üzere yola koyuldum.

Arkamdan bir şey hızla bana çarpıp ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltarak beni karla kaplı büyük bir kayaya doğru savurdu. Bana çarpanım bir insan olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Çıralar karın üzerine saçılırken ben kayaya çakıldım, kolum arkama çekildi ve başka bir bedenin ağırlığı beni ileri itti. Nefes nefese, dönmek, savaşmak için hamle yaptım ama beni tutan kişi dizini boşluğuma bastırıp bileğimi sırtıma doğru büktü, bu sırada diğer devasa eliyle de boynumu kavrayıp beni taşa iyice sabitledi.

"Kıpırdama, sessiz ol ve dinle," diye fısıldadı adamın biri. "İzleniyoruz. Fazla zamanım yok."

Boştaki elimi kayanın üzerine koydum. Sessiz bir teslimiyet gösterme çabasıyla parmaklarımı açıp avucumu kardan kaldırdım.

Adam yaklaştı. "Ben Kral için çalışan bir casusum. Beni hatırlamazsın. Annemle birlikte Kış Hisarı'nı terk edip Doğudiyar topraklarına gittiğimde henüz bir çocuktum. Annem

Penrithliydi." Beni daha sıkı tuttu, dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Prens'in geldiğine dair bir uyarı gönderdim. Neden dikkate almadın?"

Tanrılar aşkına. Şu söylenti.

Aklımdan çeşit çeşit yüzler geçti, bir ağa dönüşen casuslarla çalışmaya gönüllü olan insanların yüzleri. Muhafız Cadılar, Buzdiyarlılar ve hatta Mondulak Sıradağları'ndaki küçük madenci köylerinden Kış Hisarı'na gelen onca insana eşlik etmiştim. Birkaçı daha sonra Prens'in casuslarının hizmetine girmişti.

Bu adam onlardan herhangi biri olabilirdi.

"Doğu'nun Prensi Kış Hisarı'na doğru yola çıktı, şimdi General Vexx'le yüzleşmek zorundasın. Seni kurtaramam." Duraksayıp yüzüme doğru derin bir nefes aldı. "O lanet patikayı havaya uçurduğundan beri seni takip ediyoruz. Prens geride başkalarını bıraktı ama onlar başarısız oldu, bu yüzden en iyi taburuna, elbette benimkine bu cehennem gibi yerde kalmalarını ve ikinizin şimdiye dek korumakta acınası bir iş çıkardığını o bıçağı bulmalarını emretti." Uzun, öfkeli bir nefes verdi. "Biz konuşurken savaşçılar kayalıklardan aşağı iniyor. Kadın nerede? Ona ancak nerede olduğunu bilirsem yardım edebilirim."

"Ondan ne istiyorsun?" Elinde kurtulmaya çalıştım ama o ısrarcıydı.

"Hiçbir şey. Prens onu istiyor, muhtemelen öldürmek için. Prens'in yüzünde bu koyak kadar geniş bir yarık açmış. Eminim onu cezalandıracaktır ve inan bana, onun gazabına uğramasını istemezsin."

Zihnimde oluşan görüntüye karşı gözlerimi sıktım. Raina Prens'in eline düşemezdi. Böyle bir durumda Prens'in derisini canlı canlı yüzüp bir ağaca asarak kurtlara yem ederdim.

Postallar karda çıtırdıyordu. Ses yaklaşıyordu.

Gittikçe yükseliyordu.

Gelen Doğudiyarlıları ormandan silmek çok kolay olurdu ama bu kadar gevşemiş kayaların hareketlenmesiyle Raina'nın

o mağaraya canlı canlı gömülmesini istemiyordum. Onu korumak zorundaydım ama bu adama onun kurtarması için güvenemezdim.

"Yüzünü göreyim."

"Ateşinizin kokusunu alabiliyorlar, Thibault. Göremezler ama kokusunu alabilirler. Onun kokusunu alacaklardır. Tabii ben ona adamlardan önce ulaşmazsam."

Dişlerimi sıktım. "Önce yüzünü göster."

Beni ters çevirdi, hatırlayamadım ama yüzü bir yerden tanıdık geliyordu. Eğer gittiğinde çocuktuysa ve beni tanıyorsa, onu çoktan unutmuşum demekti.

Ama sonra onu hatırladım. Hampstead Gölü'nde karşılaştığım kızıl saçlı Doğudiyarlıydı bu. Kansız kılıcıyla bana bakıp diğer tarafa giden savaşçı.

"Adım Rhonin." Yukarı baktı, sadece gözleri hareket ediyor, keskin bakışları koyağı tarıyordu. Derken bir anda koca yumruğunu kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bunun için üzgünüm ama aslında sana bir iyilik yapıyorum."

Tam o anda garip ve sessiz bir şimşek kızıl göğü yardı.

Derken adam yumruğu bir çekiç gibi üzerime indirdi ve dünyam kardı.

29

RAINA

Doğudiyarlı etrafımda dönüp ben hedefimi vuramadan bileğimi sert bir hamleyle yakaladı. Derin bir nefes alıp onu daha sert ittim ama pelerinin altından tanıdık bir yüz bana bakıyordu.

Bu Doğudiyarlı değildi.

Helena'ydı.

Korku alev alev yanan bir ateş gibi içime işledi, bedenim kararsızlık içinde kilitlenmişti. Gölge hortlak. Gözleri gözlerimle buluşurken düşünebildiğim tek şey buydu.

"Benim, Raina. Yalnızca benim." Ses onun sesiydi, gözleri canlı ve farkındaydı, vahşi ruhu geri dönmüştü. Üzerinden artık pis bir koku yayılmıyordu, hareketlerinde doğal olmayan bir tavır yoktu ve teni benimki kadar soğuktu.

Kaslarımdaki gerginlik azaldı, inançsızlık kâbus gibi üzerime çökmüştü.

Kaşları çatılırken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bana sarılabilir misin?" Alnını alnıma bastırdığında bir anlığına da olsa yakasından görünen koyu sarı renkli cadı işaretlerini gördüm. "Tuetha tah," diye fısıldadı ve bileğimi bıraktı.

Bıçağımı bırakıp kollarımı omuzlarına dolayarak ona o kadar sıkı sarıldım ki gözyaşları içinde gülmeye başladı.

"Kemiklerimi kıracaksın," dedi ve yanaklarımı acıtan bir gülümsemeyle onu serbest bıraktım.

Ellerini tutarak donması olup olmadığını kontrol ettim. Biraz vardı ama ciddi değildi. Çabucak iyileştirebilirdim.

Yüzünü kavradım. Yorgun görünüyordu ve cildi soğuktan çatlamış ve kızarmıştı ama bunların dışında... sağlam görünüyordu. Sağlıklıydı. Gözlerini bir parça hüzün gölgelese de *gülümsüyordu*.

Döndüğümüzde ondan geriye hiçbir şey kalmayacağından, hortlağın zihnini kim olduğunu hatırlamayacak kadar değiştirmiş olacağından endişeleniyordum. İçim o kadar rahatlamıştı ki, onu kendime çekip ağlamaktan başka bir şey yapamadım.

Sarılıp gözyaşı döktükten sonra geri çekildim.

"*Nasıl oldu?*" diye sordum.

Omuz silkip yüzümü sildi, sonra da kendi yüzünü ovaladı. "Bilmiyorum. O şey her neyse, senden bir gün kadar sonra gitti. Burada zamanı takip etmek imkânsız. Beni bir rüzgâr gibi terk ettiğini hissettim, çığlık atarak ormanın içine doğru gözden kayboldu. O gittikten sonra beni hapseden dallar da geri çekildi." Gözleri merakla irileşti. "Yoksa o da Nephele'in işi miydi? Tıpkı göldeki gibi?"

Kaşlarımı kaldırarak başımla onayladım. Yaşadığı korkuyu anlıyordum ama bilmesi gereken onca şeyle onu daha da korkutmak istemiyordum. Benim sırlarımı ve Alexus'unkileri de öğrenmek üzereydi; gölge hortlakları, Buz Kralı'nı, Fia Drumera'yı, tanrıları, Tanrı Bıçağı'nı ve bildiğimiz hayatın muhtemel sonu hakkındaki hikâyeleri de. Yakında bir tanrılar çağında girebilirdik. En azından tek bir tanrının çağına.

Ama bunun olmasına izin vermeyecektik. *Asla*.

Alexus Neri'yi kontrol altında tutabildiği sürece tabii.

"*Beni nasıl buldun?*" diye sordum. Bu kızın metaneti ve kararlılığı karşısında şaşkına dönmüştüm ama aslında şaşırmamam gerekirdi. Helena'yı çocukluğumdan beri tanırdım. Gençti ve zaman zaman naif olsa da içinde çok az kişide olan bir ateş vardı. Eşi benzeri olmayan bir savaşçı olabilirdi. Sadece o ateşin yanmasına izin verecek özgürlüğe ihtiyacı vardı.

Sanırım artık o özgürlüğü elde etmişti.

"Dağlara yöneldim," diye cevapladı, "ve bir grup ölü Doğudiyarlıyla karşılaştım. Eğlenceli değildi, hoş da değildi ama birinin kıyafetlerini çıkarabildim. Çıkarmak zorundaydım, yoksa onlarla birlikte donarak ölecektim." Alnının üzerindeki yarayı ovuşturdu. "General Vexx'in de ölenler arasında olmasını umuyordum ama orada değildi." Baltasını kaldırdı. "En azından bunu yürüttüm."

Ağaçların altında bulduğumuz Doğudiyarlılardan bahsediyordu. Onlardan çaldığım bıçaklarından biriyle neredeyse Helena'yı öldürüyordum.

"Bir kamp alanına denk geldim," diye devam etti. "Doğudiyarlılara ait olamayacak kadar yeni duruyordu. Günler önce ölmüş gibiydiler. Ardından babamın bana geyiklerin izini sürerken öğrettiği gibi senin izini sürdüm. Karın örtmediği sadece iki çift toynak izi vardı. Sen olduğuna dair umudumu korudum. Bir noktada izler ileri doğru gidiyordu ama bir sarsıntı oldu ve izler kayboldu. Toprağa açılmış bir oyuğa denk gelene kadar devam ettim. Geçmek için tek bir yol vardı, ben de onu takip ettim. Çok geçmeden koyağa girdim. Mağaradan duman yükseldiğini gördüm. Buradaki herhangi biri olabilirdi ama sen olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu."

Hayrete düşmüş hâlde saçlarımı bir omzumun üzerinden öne topladım ve ormana tek başına katlanmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm. O esnada Hel'in şaşkınlıkla bakan gözleri dikkatimi çekti. Ellerimin arkasına, boynuma, göğsüme

dokundu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki cadı işaretlerimi yeni fark ediyordu. Ama sanırım öyleydi.

"Tanrılar aşkına, Raina?"

İçin için yanan ateşi işaret ettim. "*Gel. Otur. Konuşmamız gerek.*"

Ona yeteneklerimden başlayarak her şeyi anlattım. Ateş büyüsü ve şifa konusundaki becerimi gösterip donmuş el ve ayak parmaklarını, kesiklerini ve morluklarını iyileştirdim ve kendi yaramı tedavi ettim. Bu iş bittiğinde ona saldırı sırasında ve sonrasında olanları anlattım. O hortlağın onu benden almasını izlemenin ne kadar zor olduğunu da. Ona Tanrı Bıçağı'ndan ve Alexus'un doğu ilmindeki Un Drallag olduğundan bahsettiğimde beni durdurdu, sanki benim göremediğim parçaları bir araya getiriyormuş gibi yüzünü huzursuz bir ifade kapladı.

"Raina, o bıçak Prens'in adamlarının elindeydi. Benim yüzümden."

Başımı yana yatırdım, yüz ifademi okuyabiliyordu, bu açıklamaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

"Seni Mena'yla bıraktıktan sonra nadasa bırakılmış tarlalara doğru yola çıktım. Bir ara Finn ve Saira da yanımdaydı ama sonra ayrıldık."

Bunu gölde anlattığını hatırlıyordum ama hafızası zayıflamıştı, muhtemelen hortlak onu gerçeklikten kopardığı içindi.

"Evimize ulaştım," diye devam etti, "ama annem ve kız kardeşlerim çoktan ölmüştü. Tarlalara doğru yola çıktığımda Vexx'e rastladım." Yine alnına dokundu, hatırlıyordu. "Kendime geldiğimde hava hâlâ karanlıktı. Çayıra koştum ve sen oradaydın ama öldün sandım. Cadı Toplayıcısı'nın yanında öyle hareketsiz yatıyordun ki... aklım başımdan gitmişti. Her yerde kan vardı. Ve o bıçak, beyaz kabzalı olan, çayırın üzerinde duruyordu. Beni çağırıyordu. Onu almam için. Bir ses değil, bir içgüdüydü. Elinin hemen yanındaydı ve senden bir parçanın yanımda olmasını istedim, bu yüzden onu aldım."

Bir iç çekip elimi yüzüme bastırdım. Tanrılar aşkına. Bıçakla ne yaptığımı hatırlayamıyor olmama şaşmamalıydım.

"Ondan sonra," dedi, "doğuya gittim ve dikenlerle dolu bir açıklıktan oluşan bariyerden geçmenin bir yolunu buldum. Artık koşamayacak hâle gelene kadar donmuş suyun içinde koştum." Ellerine baktı, gergince tırnağıyla oynadı. "Yıkılmıştım. Birine tüm bunların bedelini ödetmek istedim."

Aramızdaki boşluğa uzanıp elini tuttum. Bu duyguyu biliyordum. Neler yaşadığını biliyordum.

"Tünelin ağzında Vexx'in adamlarına rastladım ve beni yakaladılar. Vexx taşıdığım bıçağı görünce ona el koydu ama o anda elindekinin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ertesi gün gölü geçene kadar acil bir durum yoktu. Ormandan çıktı ve adamlarından birine bıçağı getirmesini emretti. Ondan sonra daha hızlı ve daha çok yol alır olduk. Prens'e yetişmek istiyorlardı; bunu şimdi hatırlıyorum. Başka bir grupla ilerliyordu. Vexx beni öldürmek ya da en azından geride bırakmak istedi ama o grupta kızıl saçlı bir savaşçı vardı. Ona Rhonin diyorlar. Vexx kadar olmasa da önemli birine benziyordu. Vexx'ten beni yanlarında tutmak için izin istedi."

"*Ve tabii ki Vexx kabul etti,*" dedim.

"Tabii ki."

Tiksinti içimi kemiriyordu. İki adamı da tanımadığım hâlde öldürmek istiyordum.

Helena başını kaldırdı ve gözleri yine alev alevdi. "Vexx'in davranışlarından o bıçağın önemli olduğunu anladım. Sadece ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Yine de gecenin bir yarısı hepsinin gözünün önünden kaçmayı başardım. Ellerim bağlı olduğu hâlde bıçağı Vexx'in bacağındaki kından çaldım ve oradan var gücümle kaçtım."

Gülümsedi, gülümsemesine karşılık verdim. "*Ve Rhonin gitmene izin verdi, öyle mi?*"

"Öyle gibi oldu. Peşimden geldi, bir adım ötemde ağaçların arasından beni izliyordu. Beni yakalayabilirdi ama hiçbir şey yapmadı." Omuz silkti. "Bana sadece kaçmamı söyledi."

"*Peki sonra?*"

Sonrası gölge hortlak.

Helena'nın rengi attı. Titrek bir nefes aldı. "O durum hâlâ net değil. Seni gördüğümü hatırlıyorum. Sen ve Alexus'la birlikte olduğumu. Bir de hortlağın ne zaman gittiğini hatırlıyorum."

Prens onu izliyor ve onun nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Hortlağı vasıtasıyla Helena'yı bıçağı geri vermeye zorlayabilecekken bu büyülü yere neden dönmüştü? Adamlarını bir av için neden daha fazla tehlikeye atmıştı? Bıçağı korumasız bırakmıştım, o da sinsice alabilmek için ormana süzülmüştü.

Ta ki Nephele onu durdurana kadar.

Hel'in hatırlamamasına sevindim; yoksa o anılardan ömür boyu kurtulamazdı. Sonsuza dek oldukları yerde gömülü kalmaları için dua ettim.

Dua demişken, ona Neri'den bahsettim. Bitirdiğimde şok içinde sessizce oturdu.

"Neri *burada*," dedi. "Cadı Toplayıcısı'nın içinde."

Kendimi suçlu hissediyordum. Alexus'un anlattıkları benim için sindirilmesi zor şeylerdi ama Helena çok daha fazlasını kabulleniyordu. Ona ve beni tanıyan herkese yıllarca yalan söylemiştim ama o bunu kolayca affetmiş gibi görünüyordu. Beyaz Kurt Tanrısı hakkında hep inandığı şeyle onu yakından tanıyan bir adamın anlattığı gerçekler inancından geriye kalanları paramparça edecek gibi görünüyordu.

"Neri hayatımın çok önemli bir parçasıydı," dedi. "Alexus'un söyledikleri doğruysa, o zaman..."

O zaman Neri o kadar da iyi bir tanrı değildi.

"*Neri çıkarcı ve açgözlüydü,*" dedim. "*Bir tanrıçaya olan arzusu yüzünden Kuzeydiyarlıların hayatlarıyla oynadı. Bize reh-*

berlik etmesi ya da otorite sağlaması için Buz Kralı'nı vermedi. Bize intikam almak için Colden Moeshka'yı verdi."

Dirseklerini dizlerine dayayan Helena yüzünü ellerinin arasına gömdü. Daha fazla baskı yapmamak için bir şey söylemedim. Çok şey kaybetmişti. Şimdi de dua ettiği tanrısını kaybediyordu.

Kafasını kaldırıp zihnini temizliyormuş gibi nefes verdi. "Prens'in o bıçağı almasına ve Colden'a ulaşmasına izin veremeyiz."

Yüzüm asıldı.

"Ne?" dedi. "Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?"

Annemin kâsesine göz attım. *"Sen gelmeden önce Prens'i Kış Yolu'nda gördüm. Kış Hisarı'na gidiyordu."*

"Burada öylece oturamayız." Ayağa kalktı. "Alexus nerede?"

"Çalı çırpı toplamaya çıktı ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Güneye gitmiş olamaz. Yoksa yollarımız kesişirdi." Gerginlikle tekrar oturdu. "Sanırım bir fırtına geliyor. Dışarıda gök gürültüsü yok ama şimşek var. Tehlikeli olabilir ve ona ihtiyacımız var."

Şimşek. Unutmuştum.

Annemin kâsesini kaptığım gibi aceleyle dışarı çıktım, bir kâse karla geri döndüm ve kabı sönmekte olan son közün içine yerleştirdim. Çabucak *Fulmanesh*'in güçlerini çağırdım ve birkaç dakika içinde kâsedeki karı eritip tekrar parmağımı delerek kanımı ılık suya karıştırdım.

"Nahmthalahsh. Bana Alexus'u göster."

Su girdaplar çizerek yavaşladı ve mor yüzeyde bir görüntü belirdi.

Alexus. Bilinçsizdi. Yüzü şişmiş ve kanıyordu. Bronz deriler giymiş, alev gibi saçları olan dağ gibi bir adam tarafından ceketinden tutulmuş koyağa doğru sürükleniyordu.

Alnımdan soğuk terler boşaldı, kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu görüntünün yanlış olması için dua ederek gözlerimi kırpıştırdım.

Omuzlarına asılı silahlarıyla başka adamlar da onları takip ediyordu. Öldürdükten sonra avlanan avcılar gibi gururlu gülümsemeler takınmışlardı. Ne tarafa gittiklerini anlayamıyordum ama Helena'nın dediği gibi kuzeye doğru olmalıydı çünkü koyak hatırladığımdan farklı görünüyordu.

"*Doğudiyarlılar,*" dedim ona, korkum ve endişem öfkeye dönüşerek. "*Onlar... Alexus'u yakalamışlar.*" Ayağa kalktım, ne yapacağımdan emin değildim ama içimde bir öfke patlaması yaşanıyordu.

Helena'nın gözleri yaştan değil ama bir savaş vaadiyle parlıyordu. "Onu ellerinde uzun süre tutamazlar, değil mi ama?" Ayağa kalkıp baltasını, bıçağımı ve Alexus'un kılıcını topladı. "Hangisinde daha iyisin?"

"*Bıçak ve balta,*" diye cevap verdim sanki Helena bilmiyormuş gibi. Bana bir seçenek sunmak istemişti ama onunla, havada kelleler uçacaksa kılıca ihtiyacı olduğunu bilecek kadar dövüşmüştüm.

Bana daha bıçağı uzattı. "Botlarını giy ve pelerinini al. Ava çıkıyoruz."

30

ALEXUS

Kaburgalarıma inen bir botun acısıyla uyandım. Tekmeler sonunda kesildiğinde nefes nefese öksürüklere boğuldum. Kan ve kar rüzgâra karışıyordu. Gülüşerek bağıra bağıra konuşan bir grup adamın etrafına oturduğu bir ateşin birkaç metre uzağında yatıyordum. Üzerimdeki ceket çıkarılmış, tuniğim ıslanmış ve bedenim donmuştu. Sağ gözüm görmüyordu, boğazım iki el tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyordum ve vücudum sanki biri beni kayalıklardan yuvarlamış da koyağın dibine çakılmışım gibi ağrıyordu.

İçimde, derinlerde bir yerde Neri kafesinde öfkelenerek kemiklerimi sarsıyordu.

Bu sefer karnıma ve ardından arkadan dizime aldığım bir darbeyle her yanıma taze, sıcak bir acı yayıldı. Bu ıstırap neredeyse bilincimi kaybetmeme neden oluyordu. Yine de çaresizlik içinde gerçeklere tutundum.

Raina. O yalnızdı ve mutlaka beni aramaya çıkacaktı.

Buna izin veremezdim.

"Sonunda kendine geldi," dedi bir ses.

Biri botuyla yan tarafımı dürttüğünde yuvarlanıp sırtüstü düşmek zorunda kaldım. Çığlık attım. Bacağım hasar almıştı, vücudum yerden kalkamıyordu.

Kar taneleri dönüp durarak üzerime yağarken aynı kızıl gök tepemde yükseliyordu. Biri üzerime eğilerek görüşümü engellediğinde onu net görebilmek için gözlerimi kırpıştırarak karı ve gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım.

"Fırsatın varken beni gerçekten öldürmeliydin," dedi dudaklarında zalim bir gülümsemeyle.

İçimde yankılanan pişmanlığı hissetmek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Zırhına, sancağına ve atına bakınca bile onun önemli biri olduğunu anlamıştım.

Ama yine de onu yok etmek için bir şey yapmamıştım.

Uzun, örgülü gri saçlarında savaş boyasının karla yıkanmış kırmızı kalıntıları görülüyordu. Zırhı yoktu ama üzerinde adamlarının bronz deri kıyafetleriyle ölümün pis kokusu vardı.

Yanıma çömeldiğinde, içgüdüsel olarak Tanrı Bıçağı'na davrandım. Yine bedenim istediğim gibi hareket etmiyordu, ellerim beceriksiz, hareketlerim kısıtlıydı.

"Bunu mu arıyorsun?" Evirip çevirerek bıçağı inceledi. Kar fırtınası rengindeki gözleriyle bana yan yan baktı. "Bunu benden alman için sana meydan okuyorum. Bıçağı ve kadını alana kadar seni öldürmemem gerekiyor ama adamlarıma yaptıklarını gördükten sonra sana acımak yok."

"Neler yapabildiğimi gördüysen," diye bağırdım, ayaklarına kan tükürerek, "o zaman şu anda korkudan tir tir titriyor olmalısın."

Başını geriye atıp gülmeye başladı. "Korkacak bir şey yok. Ellerin kolların bağlı, Toplayıcı."

İşte o zaman boynumu, el bileklerimi, ayak bileklerimi saran o soğuk ağırlığı hissettim. Boğazıma dokunmak için elimi güçlükle yukarı sürükledim ve parmak uçlarımı boğazıma bastıran kısa demir parçasının üzerinde gezdirdim. Zin-

cirlerle birbirine bağlanmış sıkı prangalar bileklerimi ve ayak bileklerimi kesiyordu.

Neri öfkeli değildi. Perişan hâldeydi.

Ve benim gerçek anlamda elim kolum bağlanmıştı.

"Senin kim olduğunu ve içinde ne olduğunu biliyordum, Un Drallag," dedi General Vexx olması gereken adam. "Prens de biliyor."

"Bu imkânsız." Ama belli ki değildi.

"Hortlakların anavatanlarıyla ilgili anlatmaya istekli oldukları hikâyeleri duysan şaşırırsın. Un Drallag'ın Ulu Topraklar'a yolculuk etmek isterken Cehennem Katmanları'na gitmesi ve oradan ruhuna dokunmuş bir tanrıyla çıkması gibi. Kim olduğundan emin olmak için hortlağın seni tadıp hafızanın içine girmesi gerekti. Üç yüz yıl önceydi. Prens, kadın arkadaşında olağandışı bir şeyler sezmişti ama hortlak senin Un Drallag olduğundan emin olunca tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi için Doğu'nun Prensi'ne haber saldı. Ölüler her şeyi anlatır, dostum."

Doğu'nun Prensi benimle ilgili pek çok şey biliyordu. Neri hakkında da. Hepsi şu lanet hortlak yüzünden.

General yaklaştı. "Cehennem Katmanları'nın karanlık kıyılarını geçtikten sonra ne gibi hikâyeler anlatacağını merak ettim. Çünkü şu an oraya gidiyorsun. Eminim bunu biliyorsundur. Prens'in bir planı var ve bu planda senin müdahalenle ilgili bir şey olmadığı gibi Neri'nin serbest bırakılması da yok. Ona ait olduğu yerde ihtiyacımız var. Gölge Dünya'da. Neyse ki hâlâ kafesinde çünkü sen bir şekilde Prens'in elinden kurtuldun." Tuniğimin yan tarafını çekiştirdi. "Hem de hiç yara almadan."

Aklım az önce söylediklerinin iki kısmına takıldı. Prens, Raina'nın arkasında hissettiği şeyin ait olduğu yere gitmesi gerektiğini söylediğinde, sandığım gibi Tanrı Bıçağı'ndan bahsetmiyordu. Neri'den bahsediyordu. Benim yüzümden Neri'yi Raina'nın çevresinde hissetmişti.

İkincisiyse...

"Ne planı?" Yine yere kan tükürdüm, ağzım ânında yeniden kan dolmaya başladı.

Soracağımı biliyormuş gibi gülümsedi. "Prens'in Kadim Şehir'deki büyüyü kullanma planı. Tanrıların kemikleri ruhlarıyla yeniden bir araya getirilmeli. Gölge Dünya'daki tanrıları dirilteceğiz ve Prens güçlerini kendi içine çekerken onları kontrol altında tutacağız. Ama Loria'nın yarattıklarıyla uğraşamazlar, yoksa onları asla yakalayamayız. Bu yüzden Neri'yi Cehennem Katmanları'na geri göndermeliyiz. Şimdilik. Prens'in bir stratejisi var. Yakında Fia Drumera'yı güçsüzleştirmek için tek silahımız olan Buz Kralı'nı ele geçireceğiz. Kale düşecek, Doğu'nun Prensi Tanrılar Korusu'nu ele geçirecek ve Tiressia'nın parçalanmış imparatorluğunun tek bir hükümdarı olacak."

"Thamaos, Neri, Asha ve Urdin'in gücünü taşıyan tek bir hükümdar. Bunun akıllıca olduğunu düşünecek kadar aptal mısın?"

"Ben aptal değilim," diye yanıtladı. "Asıl Tiressia'nın bölünerek gelişebileceğine inananlardır aptal. Prens sadece toprakları birleştirmek istiyor."

"Ya da sana öyle söylüyor. Güç yozlaştırır. Doğu'nun Prensi zaten yozlaşmış durumda. Sınırlar olmadan ne hâle geleceğini bir düşünsene?"

Yoğun bir sessizliğin ardından adam son sözlerimi duymazdan gelerek ayağa kalktı. "Kaldırın onu. Kadını bulalım ve bu işi sonsuza dek bitirelim."

Sadece tek gözümle kızıl saçlı adamın, Rhonin'in bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Kamp alanını ve Vexx'i arkasına alınca yakasına uzanıp bronz deri ceketinin arkasından bir şey çıkardı. Boynundaki kalın zincirden sarkan bir şey.

Göz göze gelince göz kırptı.

Demir bir anahtar.

"Eğer bu bir iyilikse," diye fısıldadım, "bana bir daha asla iyilik yapma."

Rhonin'in yüzünde bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu ve anahtarı sakladığı yere geri koydu. Bir kadınla birlikte beni kollarımdan tutup ayağa kaldırdılar.

Boğazımdaki demir tasma yüzünden boğulurcasına karın üzerine kustum. Dünyam tersine döndüğü için kusmamak imkânsızdı. Vexx sırf kendini unutturmamak için beni kaç kez tekmeleyip dizime vurdu.

Unutmayacaktım zaten.

Savaşçılardan bazıları ateşin yanındaki yerlerini korurken, diğerleri kılıçlarını ya da baltalarını kuşanmaya başladı. Birkaçı da bir yığın hâlinde duran meşalelere uzandı. Çam budaklarının çoğu yanarak yarıya inmişti ama bunlar Doğudiyarlıların vadide kullandıklarının ta kendisiydi. Meşalelerini muhafaza etmişlerdi.

Meşaleleri kamp ateşinin alevlerinde yakarak birini General Vexx'e verdiler. Küçük bir grup Vexx'in önderliğinde yürümeye başladı. Uzun, ince formu bir hayalet gibi hareket ediyordu, kül rengi saçları rüzgârda savruluyor ve kış manzarasına karışıyordu.

Buradan sağ çıkarsam onun kellesini alacaktım.

Rhonin'le birlikte zincirlerimin korkunç çınlaması dışında sessizlik içinde yürüyorduk. Tökezlediğimde, ki zonklayan dizim sayesinde neredeyse her adımda tökezliyordum, kar sesi kesiyordu. Zincirlerim bana yük oluyordu ama ben tanrı değildim ve neyse ki derimi yakan bir acı hissetmiyordum. Sadece göğsümde huzursuz edici bir titreşim vardı, kalbimin etrafında dönen kapana kısılmış bir fırtına.

Enerjimi, büyümü, her şeyi çağırdım ama demir Neri'nin gücünü ve onunla birlikte büyümü de etkisiz hâle getiriyordu. Bunca yıldan sonra ikisi o kadar iç içe geçmişti ki artık onları birbirinden ayıramıyordum.

Raina'yı bulmak için yola çıkan Rhonin'i saymazsak on bir savaşçı ve bir de generalleri vardı.

Onlarla savaşmanın bir yolu yoktu. Çaresizdim ve onlar da bunun farkındaydı. Beni koyağın derinliklerine, mağaralara doğru götürürken zerre kadar endişeleri yoktu.

Sonunda havada odun dumanı kokusu aldım. Tepki vermemek için kendimi zorladım ama fark etmiyordu. Vexx burnunu rüzgâra uzatarak bir yumruğunu kaldırdı ve durduk.

Raina'nın nerede olduğunu asla söylemeyeceğim için muhtemelen yakında beni öldüreceklerdi ya da onu kendi imkânlarıyla bulurlarsa hayatım pahasına onu kurtarmaya çalışacaktım.

Vexx bana döndü, hareketleri yavaş ve sertti, alevli meşalesini bana doğru kaldırırken gözleri sert ve soğuktu. "Kıza seslen."

Diğer Doğudiyarlılar da bana bakıyordu.

Liderlerine küçümseyerek ters ters baktım. "Bunu asla yapmayacağım için beni öldürebilirsin."

Vexx uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapadı ve yüzüme birkaç santim yaklaştı. "Ona *seslen*. Yoksa üç yüz yıllık dilini keserim. Acele etmeyeceğim. Ta ki kadının akılsızlığının sonuçlarını duyup koşarak gelene kadar."

"Cevap veremez," dedim ona, boğazım düğümlenerek. "O doğuştan dilsiz."

Tek kaşını kaldırdı. "Cevap vermesine gerek yok. Kendini göstersin yeter. Gerisini ben hallederim." Belindeki Tanrı Bıçağı'nı kınından çıkarıp kemik bıçağın düz kısmını yanağıma bastırdı. "Şimdi ona seslen, yoksa seni de onun gibi sessizleştiririm."

"İstersen öldür beni. Tehditlerin işe yaramaz. Onu ele vermeyeceğim."

Vexx hırlayarak bıçağı yanağıma daha sert bastırdı.

"Onu rahat bırakın." Kadınsı bir ses rüzgârda yükseldi. "Sizi ona götüreceğim."

Vexx kafasını çevirdi. Birkaç adam meşalelerinin koyağın ortasında duran, kırmızı bir pelerinle örtülmüş silüete doğrulttu. Heykelsi formunun etrafında kar girdap oluyor ve meşaleler beyaz zemin üzerinde birbiriyle yarışan gölgeler oluşturuyordu.

Kılıçlar kınından çıkıp baltalar havaya kalkarken Vexx Tanrı Bıçağı'nı yüzümden indirdi.

"Göster yüzünü," diye emrederek meşaleyi başlıklı silüete doğrulttu.

Gölgeler kımıldadı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Yaklaş da göstereyim."

Kulak vermeye çalıştım. Yoksa?..

Bu... Bu o olamazdı.

Vexx tereddüt etti ama Tanrı Bıçağı'nı elinde sıkıca tutarak ileri doğru yürüdü. Pelerinli kadından birkaç adım ötede durdu. "Başlığını indir yoksa buradaki savaşçıların hepsi bıçağını doğruca kalbine fırlatır. Üç saniyen var."

Bir. İki.

Başlığını geri attığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Helena.

Yanımdaki Rhonin gerildi, hatta yanılmıyorsam nefesi kesilir gibi oldu. Hortlak hâlâ Helena'nın içindeyse de bunu anlayamazdım. Kar, meşale ışığı ve gölgeler arasında gerçeği görmek zor olsa da aynı görünüyordu. Ancak şu kadarını biliyordum ki hortlak sinsiydi. Karşımdaki kıza güvenemezdim.

"Vay, vay," dedi Vexx. "İşte Bıçak Hırsızı. Yine karşılaştık." İki savaşçısına eliyle işaret etti. "Silahı olup olmadığını kontrol edin. Ne kadar hızlı olduğunu unutmayın."

Helena çok gençti, Kuzeydiyarlı yaşıyla ancak yetişkin sayılabilirdi. Yine de kollarını iki yana kaldırışı, çenesini dikleştirmesi, sırtının dik duruşu ve özgüveniyle bin yaşındaki bir tanrıça, bir kraliçe kadar kendinden emin görünüyordu. Ne hortlaktan eser vardı ne de göldeki sarsılmış kıza dair bir

görüntü; tüm bunların hortlağın işi olup olmadığını merak ettim. *Gerçek* Helena'nın karşımdaki kadın olup olmadığını.

Savaşçılar pelerinini sıyırıp çıkardı, silahı yoktu. Artık altın rengi ipek elbisesiyle değildi. Onun yerine Vexx'in adamlarının bronz deri kıyafetlerini giymişti.

General ellerini arkasında kavuşturmuş, ayaklarını iki yana açmış onu inceliyordu. "Adamlarımı öldürüp kıyafetlerini mi aldın?"

Rüzgâr Helena'nın saçlarını havalandırıp kokusunu bana doğru savurdu. Çiçek gibi kokmuyordu ama berbat da değildi.

"Hayır," diye cevap verdi Vexx'e. "Adamların zaten ölmüştü ama evet, kıyafetlerini aldım." Dönüp kendine baktı sonra tekrara Vexx'le göz göze geldi. "Gördüğün üzere."

Vexx sinsice ona yaklaşırken, savaşçıları uzaklaştı. Helena kollarını indirdi. Vexx yaklaşırken ışıltılı gözlerini ona dikti.

"Raina Bloodgood öldü," diye bilgi verdi Helena. "Seni ona götürmemin tek nedeni bu."

Sözleriyle dizlerimin bağı çözüldü ama Rhonin beni dik tutuyordu. Yine de ayaklarımın üzerinde sallandım, içimde kalbimi yutan bir boşluk oluştu.

Helena yalan söylüyor olmalıydı. Öyle *olmalıydı.*

Vexx onunla burun buruna geldi. Hafif bir el hareketiyle Helena'nın simsiyah saçlarını yüzünden çekip şakağına doğru yatırdı ve parmağını Helena'nın açık alnında gezdirdi. Helena dokunuşuyla irkildi.

"Ne tuhaf. Seni son gördüğümde yumruğumun kanlı izini taşıyordun." Bana baktı, Helena da ilk kez bana bakıyordu. "Yaraların sürekli kaybolması ne tuhaf," diye ekledi. "Bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkarmam gerekecek." Vexx, Helena'ya baktı. "Eğer yalan söylüyorsan, küçük hanım, seni buradan Kış Hisarı'na kadar atımın arkasında sürüklerim ve her saniyesinden zevk alırım. Zaten bana yeterince pahalıya patladın." Ardından geri adım attı ve kolunu savurdu. "Şimdi. Yolu göster bakalım."

Helena geniş omuzlarını dikleştirerek mağaralara yöneldi. Vexx iki savaşçıyı onunla gönderdi, kendisi de hemen arkalarından ilerliyordu. Raina'yla beni bulmadan önce Helena'yla arasında her ne olduysa kız onları kendine düşman etmişti.

Rhonin'in boğazının arkasından boğuk bir homurtuyla iç çekiş arası bir ses yükseldi. Topallayarak ilerlerken ona baktım ve anahtarın saklandığı yere göz attım ama etrafta adamlar vardı; önümüzde, arkamızda, yanımızda. O ise sadece engebeli, karlı manzaraya odaklanmış dümdüz ileriye bakıyordu.

Bir de Helena'ya.

Helena meşale ışığında Raina'yı bıraktığım mağaraya giden engebeli ve taşlı yokuşu tırmanıyordu.

Vexx omzunun üzerinden hınzırca gülümsedi. "Un Drallag'ı getirdiğinizden emin olun."

Nabzım bileklerimdeki kelepçelere çarparcasına atarken Rhonin beni ileri doğru sürükledi. Şimdiden havada bir uğultu hissedebiliyordum, yaklaşan bir tehlikeyle elektriklenmişti sanki. Sadece bu tehlikenin ne olduğunu bilmiyordum. Ya Raina'yı erken bir ölüme mahkûm ederek ruhumu Cehennem Katmanları'na bağlamıştım ya da önümde daha fazla can alacağım başka bir gelecek vardı. Çok da önemli değildi.

Hoşuma gitse de gitmese de ruhum çaresizdi.

Hantal adımlarla tırmanmaya devam ettik, ta ki Helena, "Az ileride. Beni takip edin," diyene kadar.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Vexx bizi durdurdu. Savaşçıları da durmuştu, her biri yamaç boyunca bir diğerinden birkaç metre uzağa dağılmış durumdaydı. Helena'yı takip eden iki savaşçı onu yakalamış tutuyordu. Helena bu kez kocaman açtığı endişeli gözlerle önce mağaraya sonra da bana baktı.

Vexx bir ayağını kayanın üzerine koyup ellerini beline dayadı. Helena'nın yanında duran ve biri meşale tutan iki savaşçıya başıyla işaret verdi.

"Siz ikiniz. İlerleyin." Sağındaki adamla kadına dikkatle baktı. "Ve siz ikiniz onu tutun. Görüş alanında kalsın."

Adamla kadın Helena'yı yakalayıp kollarını arkasına bükerken diğer savaşçılar mağaranın karanlığında kaybolarak meşalelerinin ışığı kısa sürede sönen parlak bir küreye dönüştü. Hiç ses yoktu. Hareket yoktu. Sadece mağaranın ortasındaki siyah bir boşluk.

Vexx birkaç dakika bekledi ama savaşçılar dönmeyince başka birine işaret etti. "Git."

Baltası hazır, meşalesi havada bir Doğudiyarlı her adımında biraz daha dikkatli davranarak karanlığa doğru ilerledi. Meşale ışığı kısa sürede söndü ve yine hiçbir şey olmadı.

Vexx kızıl gökyüzüne bakıp kükredi. Mağaraya girip içeride bağırmaya başladı. "Bu oyunlardan bıktım! Ya buraya gelir ve silahlarınızı bırakırsınız ya da bu kızın ve sizin kanınız bu koyaktan bir nehir gibi akar. Bunu yapmayacağımı sanmayın. Bu görevin en önemli kısmını çoktan yerine getirdim."

Tanrı Bıçağı'nı sallayarak Helena'ya doğru ilerledi ve gözlerinin içine baktı. Konuştuğunda sesi Raina hâlâ mağaranın içindeyse duyabileceği kadar yüksekti.

"Cadı arkadaşının yaşamak için bir şansı var," dedi. "Doğu'nun Prensi'nin önünde eğilip yaptıkları için ondan merhamet dileyebilir. Mecbur bırakacağını söyleyemem ama ikiniz benimle oyun oynamaya devam ederseniz tüm umutlar kaybolacak. Ve o piç kurusuna gelince," başını bana doğru çevirip Tanrı Bıçağı'nı salladı, "onun kaderi çizildi. Çok yakında Un Drallag ve Neri artık olmayacak. İkisi de Gölge Dünya'ya dönecek ve Thamaos'un en büyük düşmanının serbest bırakılıp Prens'in planına müdâhale etmesine izin verilmesi ihtimali ortadan kalkmış olacak."

Ah, demek Vexx beni öldürmek istiyordu. Bunu zaten biliyordum ama bunu bir tanrıyı öldürebilecek tek silah olan Tanrı Bıçağı'yla yapmayı planlıyordu, böylece Neri'nin ruhu da

benimkiyle birlikte Gölge Dünya'ya dönebilecekti. Ama belki de hortlak ve Prens, benimle ve Tanrı Bıçağı'yla ilgili sandıkları kadar çok şey bilmiyorlardı.

Vexx bir eliyle Helena'nın çenesini çevirip sonra saçını tepesinden tutup mağaraya bakacak şekilde çevirip itti. Tanrı Bıçağı'nı da boğazına dayamıştı.

Mağaraya yönelterek, "Karar senin, cadı. Arkadaşının yaşamasını mı istiyorsun? Yoksa ölmesini mi?"

Bir an için etrafımızda yağan kardan ve gökyüzünü delen buz gibi bir şimşekten başka bir şey olmadı.

Sonra gölgelerin arasından pelerinli bir silüet çıktı.

31

RAINA

Mağaranın dışındaki sönük kızıl ışığa adım atıp kanlı bıçağımı ve Doğudiyarlı baltamı elimden bıraktım. Sonra Alexus'un kınını ve kılıcını çıkarıp bir kenara attım. Son olarak pelerinimi çıkardım, böylece düşman silahsız olduğumu görebilirdi. Benim yüzümden daha fazla masum ölmeyecekti.

Özellikle de Helena.

Olayların bu şekilde gelişmemesi gerekiyordu. Doğudiyarlıları, meşalelerini ve elbette Alexus'u yarım saat önce fark etmiştik ama elimizde hiçbir üstünlük yokken on üç savaşçıya saldırmak akıllıca değildi. Biz de rotamızı değiştirip Helena'nın onları ateşi söndürdüğüm mağaraya çekmesini planladık. Mağaraya girdiklerinde onları teker teker parçalayacaktım.

Ne yazık ki generalin başka planları vardı.

"Aferin sana," dedi Vexx. Helena'nın yanında duruyordu, başını acı verici bir açıyla kendi omzuna yaslamıştı. Tanrı Bıçağı'nın ucunu damarını kesmek üzere boğazına dayamıştı. Şimdilik hayattaydı ve bu içime su serpiyordu.

General çenesiyle iki savaşçısına işaret verdi. "Her seferinde söylemek zorunda mıyım? Silahlar. Tutun onu. Biri de mağarayı kontrol etsin."

Elimdeki tek savunmamı da tekmeleyip kollarımı arkama büktüler.

Vexx'in savaşçılarının az sonra bulacağı ölü Doğudiyarlılardan biri kolumu bıçaklamıştı. Kolum bu şekilde bükülürken acıdan kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Raina!"

Alexus'un sesinin geldiği yöne baktım. Koyağın dibine yakın duruyordu, savaşçılar onu uzakta tutarken zincirlerini çekiştirdi. Demir tanrısal gücü bastırıyordu, yani Neri'nin gücünü. Alexus'un büyü gücüne ne gibi bir etkisi oluyordu bilmiyordum ama eğer o güce erişebilseydi çoktan kurtulmuş olurdu.

Göz göze geldik. Adımı bir kez daha haykırdığında yanındaki kadın yumruğunu çenesine indirip onu susturdu.

General, Helena'yı serbest bırakıp Tanrı Bıçağı'nı kınına soktu ve yaklaşarak beni yakından inceledi. Arkasındaki iki kadın Helena'yı tutup dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Vexx iri yarı bir adam değildi, Helena boylarındaydı ama varlığı vadinin üzerinde yükselen bir fırtına gibiydi, ona yaklaştıkça bunu daha fazla hisseder oldum. Gözleri ölümcül bir parıltıyla ışıldıyordu, bir kılıç keskin ve gümüşi; yıpranmış cildiyle taşa benzeyen yüzü birçok savaş görmüş ve bunu kanıtlayacak yara izleriyle süslenmişti.

"Tüm bunlar..." general Doğudiyarlıların dizildiği yamacı işaret etti "senin ve arkadaşının yüzünden." Başını yana eğdi, düşen kar tanelerinin arasından sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi baktı. "Konuşamayan ve şarkı söyleyemeyen bir Muhafız Cadı. Halkın için büyük bir hayal kırıklığı yaratmış olmalısın."

"Seni *domuz!*" Helena kendisini yere bastıran kadınların elinde kıvranarak bağırdı. "Onda öyle bir büyü gücü var ki..."

Ortamı yumuşatması umuduyla ona bir uyarı bakışı atıp durdurdum.

Vexx güldü, gözleri meraktan parlıyordu. "Öyle mi? İlginç." Saçlarımı kenara itip bir parmağının ucuyla boynumdan aşağıya köprücük kemiğime inerek cadı işaretlerimi takip etti.

Bir süre sonra bu bilgi kırıntısını aklının bir köşesine atmış gibi göründü, sonra beni saçlarımdan tutup tepeden aşağı ittirdi. Arkamda, muhtemelen benimle aynı kaderi paylaşan atlar kişniyor, Helena da homurdanıyordu.

Doğruca Alexus'a gidiyorduk.

Tanrılar aşkına, hemen yanına koşmak istiyordum. Tek gözü şişmiş ve kapanmıştı, tuniğinde de kan lekeleri vardı. Bacağında bir sorun varmış gibi garip bir eğimle duruyordu.

Vexx ve ben koyağın dibinden iki adım uzaktayken tüm dünya titredi; tıpkı gece bir odada aniden yanan ışık gibi, bir esintinin mum aleviyle buluştuğu an gibi.

Kar yağışı durdu, Vexx yürümeyi bıraktı ve hepimiz gökyüzüne baktık. Helena fırtına geliyor demişti ama bu fırtına değildi.

Daha önce Alexus'la koyağa girdiğimizde olduğu gibi beyaz şimşekler tek bir ses bile çıkarmadan gökyüzünü yarıyordu. Bu kez kızıl göğü delerek ince camdaki çatlaklar gibi yayılan binlerce şimşek vardı. Bu büyülü yere dair o sabit his, günlerdir benimle birlikte olan his parçalanıyor ve güneşin göz kamaştırıcı ışığı içeri sızıyordu.

Doğudiyarlılardan bir tezahürat yükselirken gözlerimin olanlara alışması ve zihnimin bütün olup biteni kavraması birkaç dakika aldı.

Ne *olmuştu?*

Doğu'nun Prensi kazanmıştı. Kış Hisarı'na ulaşmış ve Muhafız Cadılar daha fazla dayanamamıştı.

"Zamanı gelmişti," dedi Vexx. "Kuzey'deki bu küçük keşif gezisi artık sona erdi."

Güneşin sıcaklığının tadını bile çıkaramadan Vexx beni öne doğru itti, hâlâ saçlarımı tutuyordu. Sevinci hızlanan adımla-

rından, saçımı sıkıca tutmasından belli oluyordu. Acı ve güneş ışığı gözlerimi sulandırmıştı.

Ayağım takılınca düştüm, saçlarımdan bir tutam köklerinden koparken kara saplandım. Vexx olmayan biri beni tutup kaldırdı ve bileklerimi sırtımda doğru büktü. Başımı iki yana sallayıp ilerledim ve kirpiklerimdeki karı gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Ve böylece Alexus'tan bir kol boyu uzakta, nefes nefese durdum.

Güneş ışığı yaralarını aydınlatırken bedenim onun için yanıp tutuşuyordu. Onu bağlı tutan zincirler o kadar sağlam ve kalındı ki hâlâ nasıl ayakta durduğunu bilmiyordum. Bana bakışı içimi sızlatmıştı. Korkusunu görüyordum ve bu korkunun kendisi için olmadığını biliyordum.

Benim içindi.

"Çok üzgünüm, Raina."

Onu suçlamadığımı bilmesini umarak başımı iki yana salladım. Ben sadece mağaraya geri dönmek, ateşin başında onun yanına kıvrılmak ve bana anlatacağı hikayeleri dinlemek istiyordum.

Tanrılar aşkına, keşke gitmesine hiç izin vermeseydim.

Mannus ve tatlı Tuck yanımızdan geçerken ve kadınlar Helena'yı Vexx'in karşısına sürüklerken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. General, Alexus'un kolunu tutan kızıl saçlı deve döndü.

"Küçük arkadaşına veda edebilirsin, Rhonin. Senden kaçtı ve neredeyse her şeyimize mal oluyordu. Elbette onu cezalandırmak istiyorsundur."

Kalbim küt küt atıyordu. Rhonin.

Öne doğru eğilip Helena'nın ıslak bakışlarıyla karşılaştım. Helena'nın haklı olması için dua ettim. Adamın gerçekten de onun gitmesine izin vermiş olması için. Generali ya da Prensi kadar kötü olmaması için.

Rhonin ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu, anlık şok bir bulut yüzünden geçti. Alexus ona baktı ama Rhonin gözlerini Vexx'e dikmişti.

"Gitmesine izin verebiliriz." Gökyüzüne baktı. "Bunun için zamanımız yok. O bizim için bir hiç. Prensimiz ya da görevimiz için hiçbir şey ifade etmiyor."

Vexx başını yana eğip gözlerini kıstı. "Rhonin, bazen bu orduda olmaya yetecek kadar cesur olup olmadığını gerçekten merak ediyorum." Helena'yı Doğudiyarlıya doğru itti. "Onu ya sen cezalandırırsın ya da başkası cezalandırır."

Rhonin'in çenesindeki kaslar gerildi. Belirgin bir isteksizlikle Alexus'u bıraktı. Mavi gözlerini Helena'ya çevirdi ancak göğsü hızla inip kalkan Helena yere bakıyordu.

"Peki," diye cevapladı Rhonin. "Ama onun cezası özel ortamda gerçekleşecek. Seyircilerden hoşlanmam."

Vexx savaşçısını dikkatle izledi, ona biraz olsun güvenmiyor gibiydi. Rhonin Helena'nın bileğini tutup onu mağaralara doğru sürükledi ve adamların öldürdüğüm Doğudiyarlıların cesetlerini çıkardığı karlı yamaçta sessizce ilerledi. Helena tam da ondan beklediğim gibi mücadele etti ama Rhonin onu omzunun üzerine atıp mağaranın içinde kayboldu.

Yüreğim ağzımda atar ve öfkem kanımı kaynatırken, beni tutan adamın ayağına basıp arkadaşıma doğru hamle yaptım. Vexx beni yakalayıp tekrar saçlarıma yapışarak öyle sert çekti ki boynuma bıçak saplanmış gibi hissettim.

Beni ileri itip Helena'nın ayak izlerini takip ederek tepeye çıkardı ve sonunda başladığımız yere döndük. "Sırf bunun için," dedi, "burada duracağız ve dışarı çıktığında onu görmene izin vereceğiz. Cenazesi bile çıksa."

Ellerimi serbest bırakabilseydim bu koyağı ateşe verip bu saçmalığı sonlandırırdım ama Vexx beni çok sıkı tutuyordu, bir eli saçımda diğeri de bileklerimi sıkıyor, beni uçuruma doğru yönlendiriyordu.

Alexus itiraz edercesine bağırdı ama çıkardığı acı dolu sesten sonra sessizleşti.

Toprak gümbürdüyor, kayalar titriyordu. Ayağım kaymaya başladı.

Vexx beni olduğum yerde sabitledi. Kendini de ayakta tutmaya çalışıyordu. Alexus'u göremiyordum ama o da bir şekilde ayak durmaya çalışıyor olmalıydı.

"Bir şey yok," diye seslendi Vexx adamlarına, korktukları için onlara güldü. "Bu dağlarda bu sürekli olur." Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama içinde tedirgin bir gerginlik vardı, kahkahası solup gitti.

Vexx beni başından savarak sanki işine mani oluyormuşum, Helena'nın da dâhil olduğu gösteriyi bölüyormuşum gibi. Alexus'a bakmaya çalıştım ama farklı eller tarafından başıma aldığım bir darbeyle başka yöne çevrildim.

Mağaraların yanındaki yamaçta bulunan tüm Doğudiyarlılar başta Vexx olmak üzere ağzının suyu akan canavarlar gibi bekliyorlardı. Yüzündeki ifadeden ve mağaranın ağzına bakışından bunun Rhonin adındaki Doğudiyarlı savaşçı için bir sınav olduğunu anlayabiliyordum.

Havada bir şeyler canlanıyordu ve koyağın karşısında sessizlik oldu. Ne olduğunu bilmiyordum ama iliklerime kadar ürperdim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, soğuğun bir kokusu olsaydı soğuk gibi kokan kapsamlı bir şey derdim. Aynı anda her yerdeydi, rüzgârı bile sakinleştiriyordu.

Uzakta beyaz bir kurt uluyordu. Art arda diğerleri de ulumaya başladı. Doğudiyarlılar yer değiştirip birbirlerine temkinli bakışlar attılar.

İşkence gibi geçen, sessiz dakikaların ardından Helena'nın çığlığı koyakta ölüm çanı gibi yankılandı. Dizlerimin üzerine çökmek istedim ama beni sımsıkı tutuyorlardı, o feryat ederken nefes almaya çalıştım

Onu öldürecek, kalbini sökecektim. Kafa derisini ve örgülü kızıl saçlarını kemerimde sallandıracaktım. Adını öyle bir lanetleyecektim ki uyanık olduğu her an benim gibiler tarafından bulunmamak için dua edecekti. Doğu'nun Prensi ve ordusu, Gümüş Kovuk'un sessiz Muhafız Cadısı'nın yaşadığına pişman olacaktı.

Vexx yüzüne yayılan memnun bir gülümsemeyle bana baktı, Helena'nın çığlıkları sessizleşti. Bir süre sonra Rhonin, tökezleyen ve hıçkıran Helena'yı arkasından sürükleyerek mağaradan çıkardı. Koyakta ilerleyen bu varlığı yeni fark etmiş gibi tedirginlikle gökyüzüne baktı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Rhonin, Vexx'in önünde durdu, hâlâ gözlerime bakmayan Helena'yı tutuyordu. Geniş omuzları çökmüştü ve saçları yüzüne siyah bir perde gibi sarkıyordu.

"Bitti," dedi Rhonin, yüzü kıpkırmızı ve lekeliydi. "Artık gitmeliyiz."

Arkamda duran Doğudiyarlı ellerini boynumdaki ağrının azalmasına yetecek kadar gevşetti. Belli ki o da bundan bıkmıştı.

Vexx Rhonin'i süzdü, ben bile iki adam arasındaki gerilimi hissedebiliyordum.

General dikkatini Helena'ya çevirdi. Rhonin Helena'nın bileğini bıraktı, Helena onun birkaç santim gerisinde, dövülmüş bir köpek yavrusu gibi sinmiş hâlde duruyordu.

"Senden iyi bir asker olur," dedi Vexx, Helena'ya. "Eğer seni kırabilirsek." Kızın çenesini tutup yüzünü saçlarının arkasından kaldırdı. "Şimdi benden bir daha bir şey çalmayacağını anlamışsındır umarım."

Gözleri bana kaydı. Dudağı yarılmış ve sağ gözü morarmıştı. Eğer Rhonin...

Tanrılar aşkına. Öfkeden titriyordum. Her an patlayabilirdim. Helena çok şeye katlanmıştı. Daha fazla dayanamazdı. Daha fazla katlanmasına izin vermeyeceğime, bizi bu karmaşadan

kurtaracağıma ve onu böyle bir tehlikeden uzak tutacağıma yemin ettim.

Ama bir saniye sonra yumruğunu generalin yüzüne indirdi. General birden dönüp gözlerini Helena'ya çevirdiğinde öfkeden kuduruyordu. Hızlı bir hareketle Helena'yı öne itti ve ayağını sırtının ortasına geçirerek onu yamaçtan aşağı tekmeledi.

Nefes nefese ona doğru atıldım. Bu kez beni esir alanın elinden kurtuldum ama artık çok geçti. Helena'nın engebeli, karla kaplı yamaçtan aşağı yuvarlanıp bir kayaya çarpmasını buz gibi bir dehşet içinde izleyebildim. Çarpmanın etkisiyle iki büklüm oldu ve cansız hâlde yere düştü.

Yaklaşan ölümünün kokusu bana ulaşıyordu. Demirci ateşinin, tatlı şarabın ve bahardaki çayır otlarının kokusunu derin derin içime çektim.

Kimse beni durduramadan ona doğru atıldım. Onun Kuzeydiyar'dan uzak bir yerde yaşamaya, savaşmaya, kılıcını savurmaya devam ettiğini hayal ettim.

Parlak gülümsemesini, gözlerindeki sıcaklığı, yanaklarındaki kırmızılığı ve gençliğin ateşini gördüm.

Onun yanına vardığım an gözlerimi kapatıp yaşam bağlarını aradım. Oradaydılar, zayıf ve hâlâ altın rengindelerdi ama soluyorlardı.

"*Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah,*" dedim.

Hızla hareket ediyordum, zihnimde hayatının güzel bağlarını dokuyordum, sönmeye yüz tutan renkleri düzelmeye başlayana kadar büyümü bağlarına aktarmaya devam ettim. Sevgimi, öfkemi, üzüntümü, korkumu... Hepsi büyüme aktardım.

"*Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah. Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah.*"

Bir kol belimi sıkıca sardı. Birden düşüncelerimden sıyrıldım. Helena'nın yaşamının bağları parmaklarımın arasından ipek iplikler gibi kaydı ve ben karda bir kenara savruldum.

Yarı sersemlemiş ve başım döner hâlde dirseklerimin üzerinde doğrulup büyümün yeterli olup olmadığını merak ettim.

Vexx'le Rhonin, Helena'nın tepesine dikilmişlerdi.

Helena öksürüyordu. Nefes alıyordu. Hareket ediyordu.

Yaşıyordu.

Göğsümde küçük bir ölüm daha çırpınmaya başladı, istenmeyen bir son daha engellenmişti.

Helena güçsüz bir hâlde o müthiş koyuluktaki parlak gözleriyle bana bakıyordu. Yüzündeki yaralar, dudağındaki patlak, gözlerindeki morluklar artık yoktu.

General kafasını çevirip doğrudan içime işleyen bir bakış attı. "Sen şifacı mısın?" Tepemde dikildi, elleri iki yanında kenetlenmiş, yaklaşan bir fırtına hissi veriyordu. "Bu yüzden yumruğumdan hiçbir iz yoktu ve bu yüzden Un Drallag, Prens'in vadide ona yaptıklarından sonra hayatta kalabildi." Bana bakarken gözleri kısıldı. "Onu ölümden sen mi döndürdün?"

Başımı iki yana salladım. Yapmadım, yapamazdım da ama bunun nereye gittiğini biliyordum. Doğudiyarlılar Thamaos'un her ne şekilde olursa olsun dirilmesini istiyorlardı ve ben de arkadaşını ölümün pençesinden kurtaran bir kadındım.

Vexx ne söylersem söyleyeyim bana asla inanmayacaktı ve şimdiden zihnindeki çarkların döndüğünü, işe yarayabileceğim tüm yolları düşünmeye başladığını görüyordum. Nephele her zaman içimde yaşayan gücün beni değerli kıldığını söylerdi.

Ve değerli şeyler koruma altına alınırdı.

Güçlükle ayağa kalktım, koşmak ya da Alexus'a gitmek istiyordum ama Rhonin tarafından yakalandım ve generalle yüzleşmek için çekiştirildim.

İnce dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, bunun için hiç ödüllendirilmeyecek miyim ben?" Vexx, Rhonin'e baktı. "Getir onu."

Kızıl saçlı vahşi herif ona itaat ederek bir çocuğun oyuncağı gibi sürükledi. "Peki ya diğeri?" diye sordu birlikte tepeden aşağı inerken.

Vexx dönüp beni omuzlarımdan tuttu, sanki Helena'nın hayatı sonradan düşünülmüş gibi sinirle iç geçirdi. "Oraya çık ve kızın boğazını kes. Ölmek nedir bilmeyen insanlardan gerçekten bıktım."

Rhonin tereddüt etmedi. Kılıcını çekerek uzaklaşmasını izledim.

Tanrılar aşkına, savaşmak *istiyordum!* Ama Helena'yı iyileştirmenin verdiği yorgunluk görüşümü bulanıklaştırıyor, ellerimi kollarımı uyuşturuyordu.

Vexx beni Alexus'a götürdü. Dizlerinin üzerine çökmüş, rüzgârda bir ağaç gibi sallanıyordu, ağır zincirler onu kuru ve kışa teslim olmuş nehir yatağına bağlıyordu. Prangalarının altında tuniği yırtılmıştı, yaralı vücudunda patlayan bir yıldız şeklinde kızarmış yara izi vardı.

General beni serbest bıraktı ve sonunda karın üzerine yığıldım, beni mutlak karanlığa sürükleyen bilinç kaybına karşı savaşırken bacaklarım beni daha fazla tutamayacak kadar zayıflamıştı.

Vexx tepemde dikilerek güneş ışığını engelliyordu ve botunun ucuyla çenemi dürttü. "Gel artık. Eminim veda etmek istiyorsundur."

Alexus'la göz göze geldik, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Senin için geleceğim," diye söz verdi. "Güven bana, Raina."

General Vexx aramızda diz çöktü, Alexus'tan sonra bana bakıp Tanrı Bıçağı'nı kınından çıkardı. "Bence," dedi, "yanılıyor."

Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey Vexx'in Tanrı Bıçağı'nı Alexus'un kalbine sapladığıydı.

32

HELENA

Rhonin adındaki adam hançerini indirip göğsümün yanına sapladı.

Daha etkili olması için tekrarladı. Numara yapmakta çok iyiydi. Geçenlerde ormanda elimde değerli Tanrı Bıçağı'yla Vexx'ten kaçtıktan sonra oradan ayrılmama izin vermiş, sanki beni yakalayamıyormuş numarası yapmıştı.

Mağarada da numara yaptı. Ayaklarımın dibine diz çökmüş Vexx'in talep ettiği şey dışında ona söylediğim her şeyi yapmaya hazırdı. Bizi ne bekliyor olursa olsun bana el kaldırmayacaktı. Kendi gözümü bir taşla morartmak, kendi dudağımı patlatmak zorunda kaldım. Avazım çıktığı kadar bağırıp General'in istediği yaralı kurban gibi davranmalıydım.

Rhonin tedbirli bir hareketle bıçağını kolunun altına daldırıp kendini yaraladı. Dirseğinin kıvrımını kavrayıp sıktı ve kırmızı kanı elinden akarak karın üzerine damladı. Omzunun üzerinden arkaya bakıp bana döndüğünde yüzü küle dönmüş, gözleri kısılmıştı. Yaralanmamış eliyle boynundan sarkan bir anahtara dokundu ve kısa süreliğine gözlerini kapadı.

"Seni böyle yalnız bırakmak istemezdim," diye fısıldadı, "hem de yayan olarak. Ama yemin ederim arkadaşına göz kulak

olacağım. Kış Yolu'ndan uzak dur. Onun yerine kuzeyde kal. Kış Hisarı'na başka bir yoldan git. Orada bir sığınak bulacaksın. Uzakta değildir. Belki bir ya da bir buçuk gün yürürsün."

Nazik parmaklarıyla alnıma dokundu, mavi gözlerini hüzün kapladı ama sonra ardında kıpkırmızı bir iz bırakarak uzaklaştı, sanki bıçağından damlayan kan Bıçak Hırsızı'na aitmiş gibi.

General Vexx önceden öyle derdi bana, ormanda gölge hortlak beni ele geçirmeden önce.

Ama bunu düşünerek oyalanacak vaktim yoktu. Rhonin uzaklaşıp Doğudiyarlıların geri kalanı koyağı temizlerken, zihnimi karşı konulmaz bir uyku ele geçiriyordu ancak içimi çekiştiren garip bir hissin farkındaydım.

Buz gibi, ipeksi bir rüzgâr.

Ve bir yerlerde beyaz bir kurt uluyordu.

Koyakta yalnızdım, gökyüzünde şafağı müjdeleyen siyah ve mor renklere bakıyordum. Sanırım epeydir gerçek bir şafak görmemiştim. Donup kalmış gibiydim ama buz gibi zeminde uyumaktan ağrıyan, iğneler batan uzuvlarımla doğruldum. Onun dışında iyiydim. Raina ve Rhonin sayesinde hayattaydım ve şu anda önemli olan tek şey de buydu.

Çünkü Raina'yı bulmak zorundaydım.

Yüzümdeki, saçlarımdaki ve cildimdeki buz ve kar birikintisini silip ayağa kalktım. Bacaklarımın çalışması ve gözlerimin alışması biraz zaman aldı ama çok geçmeden beyaz nehir yatağında tökezlemeye başladım.

İleride, karın üzerinde dört ceset vardı.

Üçü Raina'nın mağarada öldürdüğü Doğudiyarlılardı. Vexx onlara bir cenaze töreni bile düzenlememişti, daha da kötüsü, bir ölüye gösterilmesi gereken saygıdan mahrum bırakmıştı.

Elleri kolları garip açılarla bir araya yığılmış, gözleri fal taşı gibi açık yatıyorlardı.

Bunu köydeki kimseye yapmamıştım. O zamanlar çok güçsüzdüm ama şimdi öyle değildim.

Cesetleri dikkatlice tek tek sürükleyip göz kapaklarını kapadım. Hatta ruhları için dua bile ettim.

Bu işe kendim kalkışmıştım ama gönülsüz yapıyordum. Savaş, normal şartlar iyi olan insanları bile şeytana dönüştürürdü ama bu adamlar köyümü ateşe veren şeytanlardı.

Son cesedin başında dururken bir anda sersemledim.

Zincirleri yoktu ama bu Cadı Toplayıcısı'ydı.

Alexus Thibault. Un Drallag. İçinde Neri'yi taşıyan ölümsüz adam.

Şimdi ikisi de Gölge Dünya'ya mı gitmişti?

Ağlamamak için kendimi zor tutarak yanağımın içini ısırdım. Onu gerçekten tanımasam da Alexus'un kaybının yasını tutuyordum.

Vexx'in onun ölümünü Raina'ya izlettiğinden emindim.

Muhtemelen benim ölümümü de.

Cadı Toplayıcısı'nı nasıl gömebileceğimi düşündüm ama buradaki kayalar onu örtmek için taşınamayacak kadar büyüktü ve mezar kazacak hiçbir şeyim yoktu. Elimden geldiğince büyük bir saygıyla onu sırtüstü yatırdım, ellerini kanlı göğsünün üzerinde kavuşturdum ve ruhu için Elikçe bir duaya başladım. Duayı Neri'ye değil Loria'ya ve diğer Kadimlere hitaben okudum.

Artık dua edeceğim tanrılar onlardı.

Ormanda Toplayıcı'yla geçirdiğim zamanı pek hatırlamıyordum ama Tiressia'yı felaketten korumak için üç yüz yılını harcadığını biliyordum ve bunun için Yüce Tarlalar'da sonsuzluğu hak ediyordu.

Duamdan sonra koyakta silah aradım ama loş ışıkta görebildiğim kadarıyla geride hiçbir şey bırakılmamıştı, en azından

burada. Rhonin'in dediği gibi kuzeye, kamplarına doğru ilerleyip orada bir şeyler bulmayı umuyordum.

Arkamda esen rüzgârda adımı duyduğumda hayal görüyorum sandım. Gözyaşlarım kirpiklerimde birikmiş hâlde durdum. Yangından beri Finn'in sesini pek çok kez duymuştum. Doğudiyarlılarla birlikteyken sürekli abimin ortaya çıkıp beni kurtarmasını beklemiştim ama o hiç gelmemişti. Bana gülerek bebek gibi davranmayı bırakıp kalkmamı ve kendimi kurtarmam gerektiğini söylediğini duymuştum.

Denemiştim de. Sanırım buraya kadar gelebildiğim için gurur duyardı. Onu hâlâ tüm kalbimle özlüyordum; annemi, kız kardeşlerimi.

Babamı da.

Belki hâlâ hayattaydı. Bu da ağlamayı bırakıp yoluma devam etmem için bir sebepti. İlerlemeye devam ettim ama yine rüzgârdın ismimi fısıldadığını duydum.

Yavaşça omzumun üzerinden bir bakış attım ve yanağımdaki yarı donmuş gözyaşını sildim. Sabahın soluk ışığında cesetlerden biri hareket ediyordu.

Uzun, siyah saçları ve parçalanmış tuniğiyle Cadı Toplayıcısı dizlerinin üzerinde doğruldu. Ayağa kalkmaya çalışsa da kaslarının açılması uzun zaman aldı. Omuzlarını esnetip ayaklarını iki yana açtı, iki yumruğu da çekiç gibi yanında sallanıyordu.

Koyağın içinden soğuk bir rüzgâr esiyordu, kar tanelerinden oluşan bir girdap Alexus'un etrafında dönerek saçlarını ve tuniğini savurdu. Vadiye doğru bir sis bulutu yayıldı. O sis bir adam şeklini aldı ya da belki de bir adamdan daha da fazlasıydı. Her ne ya da her kimse Cadı Toplayıcısı'ndan sadece birkaç adım ötede duruyordu.

Beyaz kurtlar yırtıcı bir zarafetle sisin ortasından çıkarak ölüleri uyandırmak istercesine bir uluma kopardı.

Ardından dünya gümbürdemeye başladı.

III

KIŞ YOLU

33

RAINA

Kargaların sesiyle gözlerimi açtığımda düşüyormuşum gibi sarsılıyordum. İlk başta beni koyaktan geçirerek ormana götüren atın sırtında asılı olduğumu düşündüm ama belki hâlâ rüya görüyordum. Son zamanlarda rüyamda hep sevdiklerimle geçirdiğim son günü, yani Toplama Günü'nü görürdüm.

Oysa şu anda bulunduğum yer orası değildi.

Bir çadırdaydım, yan yatıyordum. Hava çok soğuktu; nefesim yumuşak bir bulut gibi havada donuyordu. Işık loştu ama bu hâli bile gözlerime alıyordu. Kafamı çevirip kargaların ve rüzgârda sertçe savrulan çadırın sesine kulak verdim.

"Ah. Hiç uyanmayacaksın sandım, canım."

Bu ses iliklerime sert bir ürperti yaydı. Duymayı çok istediğim bir ses değildi ama yine de tanıdık geliyordu.

"Onu bana doğru çevir."

Birden Rhonin tepemde belirdi. İçimden bir ses mükemmel burnuna bir yumruk indirmemi söylüyordu ama ellerim önümde bağlıydı, hatta onları ayaklarıma bağlayan bir iple daha da kısıtlanmış durumdaydım.

Bir eliyle bileğimdeki düğümü kavrayıp beni yukarı çekerken omuzlarıma ve yaralı koluma yayılan derin acıyla nefessiz kaldım. Bana bakmadan görev yerine döndü.

Doğu'nun Prensi'nin hemen sol tarafına.

Prens, "Kış Yolu'na hoş geldin, Raina Bloodgood," dedi. Yakındaki bir gaz lambasının zayıf ışığı altında yüzü süzülmüş görünüyordu ve loş ışıkta bile kıpkırmızı gölgelerinin kıpırdadığını görebiliyordum.

İki adım ötede uzun, kalın bir ağaç gövdesinin üzerinde dirseklerini dizlerine dayamış oturuyordu. Adamlarının giydiği bronz deri kıyafetler kanla öyle bir lekelenmişti ki neredeyse arkasındaki Doğudiyarlı sancağının rengini almıştı. Uzun elleri cam yumruklamış gibi kesiklerle kaplıydı, parmak uçları ve kulakları donmaktan simsiyah olmuştu. Sağ tarafında General Vexx duruyordu, elleri arkasında, yüzünde parçalamak istediğim kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakarken kendinden çok memnun görünüyordu.

Hepsi buradaydı. Kendi ellerimle öldürmeyi düşlediğim üç adam. Toplama Günü'nden sonra öldürmüş olmam gereken adamlarla hem çok benzer hem de onlardan çok farklılardı.

Prens ayağa kalkıp önümde çömeldi, kül gibi bir şeyin ve yüzünü boydan boya süsleyen yaranın içine doldurulmuş civanperçemi kökünün baharatlı kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Siyah saçları çenesine kadar dökülse de yaranın etrafındaki çürümüş deriyle kızarıklığı gizleyemiyordu.

İçimden güldüm. Istırap çekiyor gibi görünüyordu.

Umarım öyleydi.

Prens'in bakışları sakindi, beni tanıyormuş gibi bakıyordu. Beni sandığımdan çok daha iyi tanıdığını fark ettim.

Yanağıma dokunmak için uzandığında geri çekildim. Ağzının yaralanmamış köşesinde şaşırtıcı hınzır bir sırıtış belirirken elini aşağı indirdi. "Benim yanımda rahat olabilirsin, Raina," dedi, yumuşak bir sesle. "Birbirimizin en yakın arkadaşı olacağız."

İlk seferde yaptığım gibi tükürdüm. Bu sefer hedefimi tuttururdum, tam o çirkin suratına isabet etmişti.

Burun delikleri alevlenip derin bir nefes aldı ve gözlerinde yanan öfkeyi yatıştırarak yavaşça nefes verdi. Aramızdaki bakışmayı bölmeden elini yanına uzattı. Vexx ona bir mendil uzattığında Prens saygısızlığımın izini yüzünden dikkatle sildi.

"Seni öldürmeyi planlamıştım," dedi. "Acı çektirerek. Ama şimdi işe yarıyorsun." Tekrar çenemi tutmak için hamle yaptı ve ben yine geri çekildim. Bu sefer elinden kaçamadım. Parmak uçlarıyla canımı acıtarak çenemden tutup beni öne doğru çekti ve çürük ağzına bir santim yaklaştırdı. "Anlaman gereken şu ki, Bayan Bloodgood, artık benimsin. Koruyucu. Şifacı. Eminim o güzel yüzün ve tüm o güzel cadı işaretlerinin ardında keşfedilecek daha çok gizem vardır. Yeteneklerini kendi isteğinle ortaya çıkarabilirsin ya da ben onları ortaya çıkarmanın yollarını bulurum. Sana karşı nazik de olabilirim en kötü kâbusun da olabilirim. Seçim senin."

Beni itip elini omzuna götürdü. Vexx çadırın girişine doğru gidip çadırın örtüsünü indirdi ve gün ışığının gökyüzünden kaybolduğu yerden dışarı çıktı.

Ne kadar süre baygın kalmıştım? Hiçbir şey hatırlamıyordum...

Gözlerimi kapayıp gözyaşlarımı bastırdım. Tanrılar aşkına, keşke koyakta olanları unutsaydım ama hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak diğer pek çok korkunç görüntüyle birlikte ruhuma işlemişti.

Bunu düşününce göğsümün ortasında iki küçük çırpıntı kalbimin tekrar hızlanmasına neden oldu; o iki küçük karanlık. Helena ve Alexus ölmüş olsalar da onların bir parçası her zaman benimle olacaktı.

Gözlerimi açtığımda gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Hemen sonra, nefesim sanki karnıma tekme yemişim gibi ciğerlerimden söküldü.

Yemiş de olabilirdim.

Koyaktan ayrılırken rüyamda Nephele'i görmüştüm. Çığlık atıyordu, etrafı alevlerle çevriliydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve solgun göğsünde bir mızrak saplı olan anneme sarılmıştı. Ellerini bana uzatmış ağlıyorlardı. Onlara yardım etmem için yalvarıyorlardı.

Annem çaresiz ve bitap görünüyordu ama Nephele öfkeliydi, bakışları suçlayıcıydı. O kadar gerçekti ki şimdi düşüncesi bile ateşin hatırasıyla tenimi karıncalandırıyor kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu. Annemin ruhunun bedenini terk edişini izlediğim anda hissettiğim her şeyi hatırlatıyordu. Olur da ablamı tekrar görürsem ona annemin ölmesine izin verdiğimi söylediğimde buna vereceği tepkiden hep korkuyordum.

Çadırın karşısında uzun boylu, ince yapılı, fok derisinden bir pantolon ve mavi beril taşı renginde gözleriyle aynı renkte kan lekeli bir ceket giymiş bir kadın duruyordu. Elleri arkadan bağlı, ağzı tıkalıydı. Ellerinin ve boynunun pürüzsüz, soluk derisinde, hatta yüzünde ve şakaklarında kıvrılan bir dizi çok renkli cadı işaretleri vardı.

Nephele.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim, içten içe adını haykırıyordum.

Rhonin sağlam kolumu tutarak ilk kez bana gerçek anlamda yardım etti. Ayaklarımın üzerine kalkmam için destek olurken Nephele'le birbirimize doğru ilerlediğimiz anda Doğu'nun Prensi aramıza girip bizi durdurmak için ellerini kaldırdı.

"Orada dur bakalım. Karşılığında hiçbir şey almadan ikinizin kavuşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?" Başını yana eğdi. "Sahi birbirinizi görmeyeli ne kadar oldu? Aranızdaki benzerliği görebiliyorum."

Gözümü Nephele'den alamıyordum. O kadar güzeldi ki. Gevşek bir örgüsünden dökülen uzun, soluk bukleleri güzel yüzüne yayılmıştı. Narin alnında beliren birkaç çizgi ve kan

çanağına dönmüş gözlerinin altını gölgeleyen morumsu torbalarla bitkin görünüyordu. Ama hâlâ aynı görünüyordu. Gözleri hâlâ babamınki gibi, bahar göğü kadar berrak ve o kadar iriydi ki bana bakarken kalbinin derinliklerini gördüğüme yemin edebilirdim.

Ablam. Buradaydı. Birkaç metre ötemdeydi ama Doğu'nun Prensi yüzünden aramıza sekiz yıl daha girebilirdi.

Derken bir anda aklıma geldi. Nephele'in benim neyim olduğunu bilemezdi, akrabam olabilirdi evet ama o kadar. Birbirimize benziyor olabilirdik ama ben anneme benzerken o tıpkı babama benziyordu. Benim yüz hatlarım daha koyu ve vücudum çalışmaktan daha kıvrımlı ve kaslıydı, Nephele ise ince ve zarifti.

Prens onun ablam olduğunu nereden biliyordu ki?

Nephele'in ağzındaki tıkacı çekip çıkardı ama Vexx hemen başında dikilip hançerin ucunu Nephele'in yanağına dayadı. "Elikçe tek bir söz duyarsam dilini keserim, cadı. Sadece Prens izin verdiğinde konuşacaksın."

Her ne kadar aksini dilesem de korkarım ki ablamın büyüsü bizi bu durumdan kurtaramayacaktı. Büyülü yapıyı günlerdir ayakta tutmaktan tükenmiş durumdaydı.

Prens, Nephele'e sorusunu tekrarladı. "Ne kadar süredir?"

"Sekiz yıl." Sesi büyü yapmaktan boğuk çıkıyordu, adamın yüzüne diktiği gözleri çelik gibi sertti.

Prens aramızdaki kısa mesafeyi kapayıp o sinsi gözlerini bana dikti. "Ablanı buraya sana bir teklifte bulunabilmek için getirdim, Raina. Sen ve senin gibiler yüzünden adamlarımdan birkaçı öldü, birkaçı da ağır yaralı. Kıyıya kadar uzun bir yolculuğumuz var. Yolda sürprizlerle karşılaşma ihtimalime karşın arkamda mümkün olduğunca çok adama ihtiyacım var. Ablanla vakit geçirmek istiyorsan, buna izin veririm..." O sırada Vexx ve Rhonin'e baktı, "tabii uygun bir gözetim altında. Ama sadece adamlarımı iyileştirmeyi ve bana nasıl biri olduğunu göstermeyi

kabul edersen." Yüzünü işaret etti. "Ve tabii beni de. Kendi pisliğini temizlemen yerinde olur, değil mi?"

Ona bir çukurun dibini boylamasını söylemek için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama el ve ayak bileklerimi birbirine bağlayan ip çok sıkıydı.

Nephele, "Onun ellerini serbest bırakmalısın, seni gerzek," dedi.

Vexx bıçağıyla Nephele'in yüzüne bir çizik attı, Nephele irkilirken parlak bir kan damlası yanağından aşağı süzüldü.

Nephele'e doğru atıldım ama Rhonin beni elbisemin bağcıklarından tutup geri çekti.

Prens volta atmayı bırakıp bana baktı. "Hafifçe başını sallaman yeterli. Şartlarımı kabul ediyor musun?"

Nephele'e bir bakış attım, o da bana neredeyse belli belirsiz bir onaylama hareketi yaptı. Prens'in yaralarının iyileşmesinin de onun ve adamlarının Kuzeydiyar'da bir gün at sürüp bir diğer gün birilerini öldürmeleri için yaşamalarının da sebebi olmak istemiyordum. Ama ablama ihtiyacım vardı. En azından buradan kurtulmak için ne yapabileceğimizi çözene kadar.

Sonunda başımla onayladım. Sadece bir kere.

Vexx tıkacı Nephele'in ağzına geri soktu ve Prens'in bir bakışıyla Rhonin beni çadırdan dışarı sürükledi.

34

RAINA

Rhonin daha uzun adımlarla yürüyebilmem için ayak bileklerimin arasındaki ipleri bir bıçakla kesti. Ellerimin bağını ayaklarıma giden kısa ipe bağladı. Bana birini anımsatıyordu. Mena olabilir miydi? Saçlarından dolayı belki.

İşini bitirdiğinde bir yığından yün bir battaniye alıp omuzlarıma attı ve beni küçük bir toprak setten Kış Yolu'na çıkardı. Bodarımızın altında kar çıtırdarken kamp yerini inceledim. Sağımda Doğu'nun Prensi'yle generali, iki uzun ağacın altına kurulmuş brandası alacakaranlıkta parlayan daha büyük bir çadıra doğru yürüyorlardı. İçeride lamba ışığı altında silik figürler bekliyordu. En az elli sağlam adam dağınık birkaç ateşin etrafında oturmuş, yemek için çeşitli küçükbaş hayvanları kızartıyordu. Açıklığa park edilmiş üç yük vagonu ve bağlı olan birkaç düzine atı kolluyorlardı.

Mannus ve Tuck'ı düşündüm. Burada olmalılardı.

Yaklaşan geceyi müjdeleyen Prens'in casusları tepeye tünemişti; binlerce göz aşağı bakıyordu. O küçük kalleşlerin her birini tek tek ateşe vermek isterdim.

Gözüme Nephele'in solgun saçları gözüme çarptı. Bir Doğudiyarlı ona yol kenarına kadar eşlik ederek ormanın içinden

geçirip yük vagonuna götürdü. Bir kadın kapıyı açınca adam ablamı içeri itti.

Yük vagonu değil. Taşınabilir hapishanelerdi bunlar.

Colden Moeshka da içeride miydi?

Sol tarafımda, karlı patika boyunca ormanın içinden acı dolu sesler yankılanıyordu. Rhonin beni bu seslere ve yaralılara, ayrıca ormanın gerisine kurulmuş başka bir çadıra yönlendirdi.

"Umarım miden hassas değildir," dedi. "Burası savaş alanı gibi."

Başımı iki yana salladım ama gerçek şuydu ki son bir haftada ya da Buzlusu Ormanı'nda mahsur kaldığım süre boyunca, tüm hayatım boyunca gördüğümden daha çok ölüm ve yara görmüştüm. Kusacak zamanım bile olmamıştı. Hayatta kalma mücadelesi baskın gelmişti. Ama tüm bu dehşetin bir noktada üzerime çökeceğini bilecek kadar da olgundum.

İçimdeki dalgaların kabardığının farkındaydım.

Her on metrede bir yere dikilmiş meşaleler bir yol oluşturuyor ve sağda solda ateşler yanıyordu. Ateş yakılan alanlarda, yün battaniyelerin üzerinde ve ağaçlara yaslanmış onlarca savaşçı yaralı hâlde yatıyordu, birkaç görevlinin ahşap bir kovadan doldurduğu şarap dışında keyif yapacak hiçbir şeyleri yoktu. Kış Hisarı'ndan çalındığına emindim. Acı kokusunu alabiliyordum.

Yine de şarap acıyı dindirmek için pek bir işe yaramazdı. Bu savaşçıların kırık uzuvları, parçalanmış kemikleri, bıçak yaraları, yanıkları ve kaslarına saplanmış demir ve çelik parçaları vardı.

Ve tabii ki don yaraları.

Hayır. Bu dondan daha fazlasıydı. Bazılarının elleri ve kolları kararmıştı, sağlıklarına kavuşturamazsam uzuvlarının kesilmesi gerekebilirdi.

Lanet olsun, Rhonin. Bu manzara midemi bulandırmıştı.

Alexus'un sözleri aklıma geldi. *Tanrılar Colden ve Fia'nın eline elementlerini belirli bir derecede kullanabilmeleri için hâ-*

kimiyet verdi. Colden nefesiyle buzlu bir sis oluşturabilir, bir dokunuşla düşmanını dondurabilir.

Buz Kralı. Eğer bunu yaptıysa, ki yaptığından emindim, o zaman Doğudiyarlılar ona ulaşamazdı. Bu adamlar Colden Moeshka'nın Fia Drumera'ya karşı bir silah olarak kullanılmaktan kendini koruduğunun işareti olmalıydı. Artık elde edebileceğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız vardı.

Rhonin'le çadıra ulaştık. Kapıdaki brandayı kaldırıp beni içeri soktu. Bizi dünyanın geri kalanından ne kadar çabuk soyutladığını fark etmekten kendimi alamadım.

Bana dönüp uzun boyuyla önümde dikildiğinde bir adım geriledim. Sonra bir adım daha. Bu çadırda bir ağaç kütüğü ve arkamda yanmış bir çalışma masası vardı. Kış Hisarı'ndan getirilen başka bir şeydi, şüphesiz. Bir yerine iki gaz lambası yanıyordu ve masanın üzerinde şifacıların alet edevatları duruyordu.

Ben bu türden bir şifacı değilim, demek istedim ona ama işaret dilini bilse bile kelimeleri oluşturmaya fırsatım olmazdı.

Beni omuzlarımdan tuttu, yarama dokunmamaya dikkat ederek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Fazla yakın. Bu o kadar ani bir hareketti ki ona kafa atmayı düşündüm ama yumuşak bir fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Çok dikkatli dinle. Ben Kral için çalışan bir casusum. O mağarada arkadaşına zarar vermedim. Vexx'ten kurtulabilmemiz için kendi kendine zarar verdi. Ve Vexx beni onu öldürmem için gönderdiğinde onu öldürmedim." Ceketinin kolunu kötü görünen yarayı gösterecek kadar yukarı kaldırdı. "Onu öldürmüşüm gibi göstermek için hançerime kan buladım ama onu koyakta bıraktığımda hayattaydı. Ona Kış Hisarı'na gitmesini söyledim. Kadimler üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum." Çadırın kapısına baktı. "Yolumuza çıkmak yerine etrafımızdan dolaşması için dua ettim."

Konuşması bittikten sonra bile ona inanamayarak başımı iki yana salladım. Sesinde ya da bakışlarında bir yalan belirtisi görmeyi bekledim ama yoktu.

Kalbim tekledi ve içime algılamakta zorlandığım bir rahatlık çöktü. Helena yaşıyor muydu yani? Ve Kral'ın casusları vardı. Tabii ki olacaktı.

Bu dev gibi adamın çakmak çakmak gözleri nezaketle bakıyordu. "Toplayıcı'yı da kurtarmak istedim ama aynı anda iki yerde birden olamazdım. Vexx'in ne yapmayı planladığını bilmiyordum. Üzgünüm."

İçimdeki boşluk alev almıştı, sözleri açık bir yaraya basılmış tuz gibiydi.

Ben de üzgündüm. Vexx'i durduramadığım için üzgündüm. İzlemekten başka bir şey yapamadığım için.

Rhonin dirseğimi tutup beni şifacı malzemelerinin yanına götürdü. Karyolanın yanında diz çöküp deri örtüyü kaldırdı ve içinden küçük, basit bir hançer çıkardı. Hançerin ince bir kılıfı vardı ve kabzası ince ve kısaydı. Tamamı neredeyse elimin genişliği kadardı; parmak uçlarımdan bileğime kadar. Yakın mesafeden saplamak ya da belki fırlatmak için idealdi ama bunlar dışında pek işe yaramazdı.

"Şimdi plan şöyle," diye fısıldadı. "Prens, Vexx ve ikinci generali Killian'la buluşacak ama o ilk iyileştireceğin kişi olmak istiyor. Sonrasında Killian'ı birinci konvoyla güneye gönderecek. O ve diğer askerler bir grup Muhafız Cadı'yla birlikte ilk vagona eşlik edecek ama ablana değil. O Prens'in yanında kalacak, Kral'la birlikte."

Gözlerimi sıkıp kapadım. Lanet olsun. Colden Moeshka buradaydı.

Rhonin hayal kırıklığımı anlamış gibi, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Söylentilere göre Prens Kış Hisarı'na öyle bir ateş salmış ki Kral'ın gücünün hiçbir önemi kalmamış. Buz Kralı halkını kurtarmak için teslim olmuş. Muhafız Cadılar Prens'e

karşı koyamayacak kadar zayıf ama Prens artık daha güçsüz. Yuvarlandı."

Bu daha iyi hissetmemi sağladı. Zayıflık iyiydi.

"İşin bittikten sonra," diye devam etti Rhonin, "Prens, Vexx ve diğer herkes güneye doğru yola çıkacak. Malgros'ta önemli adamlarla buluşacaklar, onları Malorian Denizi üzerinden Itunnan'a götürmek için ilk etapta limanlardan geçmelerini sağlayan adamlarla."

Babam Yazdiyarı'nda bir liman şehri olan Itunnan'dan bahsederdi. Önemli adamlar derken Rhonin Kuzeydiyar Devriyesi'ndeki adamları kastetmiş olmalıydı. Hainleri. Bu kadar Doğudiyarlı limandan nasıl geçebildi bilmiyordum ama Prens'in sahil boyunca görevi başında olan Muhafız Cadılarla yüzleşmekten daha iyi bir plan düşündüğü açıktı.

Tanrılar aşkına. Şimdiden başlamış olamazlardı.

"Prens, kendisini iyileştirdikten sonra seni ablana götürmeme izin vermeyi planlıyor, sadece birkaç dakikalığına, sonra kampın bu tarafındaki görevin başlayacak. Büyü yapabilmen için ellerinin serbest olması gerektiğini biliyor ama Vexx'in her an elinde bir kılıçla dolaşacağını sakın unutma, muhtemelen daha kötü bir önlem de almış olabilir. Senin yeteneklerini merak ediyorlar ama senin parazit gibi ortalıkta dolaşmandansa toz olup ölmeni tercih ederler. Anlıyor musun beni?"

Evet, ne dediğini anlıyordum. Hayır, bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Yine de başımla onayladım.

"Sonra ablanla senin için geleceğim. Bağlarından kurtulmak için bu hançeri kullanacaksın, beni yaralayacak ve sonra kaçacaksın." Yaklaştı. "Beni bıçaklama konusunda da nazik olma. Gerçek gibi görünmeli."

Plan *bu* muydu?

Yüzüme baktı. "Bak, sana özgürlüğünü verdim. Yapabileceğim tek şey bu. Al şunu."

Sözleri soğuk bir rüzgâr gibi üzerime çöktü.

Özgürlük.

Rhonin ayağa kalkıp masum bir yüz ifadesiyle bana bakarak omuz silkti. "Bu soğuk ve rahatsız edici olabilir ama inanılmaz derecede keskin. Buna ihtiyacın olacak. Sonra görüşürüz."

Düşmüş bir tutam kızıl saçının arkasından bana yine Mena'yı anımsatarak göz kırptı. Mena'nın kızı ben doğmadan yıllar önce Kış Hisarı için seçilmişti.

Rhonin kız olmadığı...

Rhonin küçük hançeri dikkatlice elbisemin içine, memelerimin arasına sokana kadar kaydırırken yüzümü buruşturdum, sıktığım dişlerimin arasından nefes alıyordum. Çelik buz gibiydi.

Göğüs kafesimi tutup kabzayı gizlemek için korsajımı ve memelerimi kaldırırken sırtımdaki bağcıkları sıkılaştırdığını umdum. "Hançerin düşmesini önlemek için," dedi.

Benzer bir ânı hatırlayınca içimi bir hüzün kapladı. Bu seferki dokunma da o zamanki kadar saçmaydı ama Alexus'la dere kenarındaki gibi samimi değildi. Keşke şu anki bilgilerimle o âna geri dönebilseydim.

Yine de teması memnuniyetle karşıladım. Bu adam bana bir silah vermek istiyorsa, ona kesinlikle izin verecektim. Fırsatını bulduğum anda o küçük bıçağı Prens'in şakağına ya da belki Helena'nın hep bahsettiği çenesinin altındaki o hassas noktaya saplayacaktım. Zaten fırsat olursa ona kendisini iyileştirecek kadar yaklaştıktan sonra elimden sağ kurtulması mümkün değildi.

Bunu düşününce bir şeyi merak etmeye başladım. Rhonin bir Kuzeydiyar casusuydu. Doğu'nun Prensi ona çok güveniyordu. Neden şimdiye kadar onu öldürmemişti?

Başımı kaldırdığımda gözlerim yer yer farklı tonlarda kızaran yüzüne takıldı. Mondulak Sıradağları kadar pürüzlü bir yüzü vardı ama daha yakından baktıkça daha çok saflık ve masumiyet görüyordum. Prens'in ruhuyla çok uyumsuz iki şey. Soruma cevap veremezdi çünkü ellerim serbest olmadığından soramazdım.

Soruyu gözlerimle sormaya çalıştım. Hançerin saklandığı yere, sonra Prens'in yakında ortaya çıkacağını tahmin ettiğim çadır kapısına ve tekrar Rhonin'e bakıp başımı salladım.

Gözler ve yüzler, insanların tahmin ettiğinden çok daha fazlasını söyleyebilirdi.

Yüz ifademi kolayca okuyarak nefesini verdi. "Evet, onu durdurmak için her şeyimi feda etmeyi sık sık düşündüm ama bunların hiçbirini beklemiyordum ki. Bu görev için iki ay önce rütbem yükseltildi. Yola çıkmadan önce hazırlık yapacak zamanım olmadı ve Prens ailemi avucunun içine tutuyordu. Annemi, erkek kardeşimi ve kız kardeşimi." Rhonin sesini alçaltarak gökyüzünü işaret etti. "Her zaman izleniyoruz. Prens de dâhil olmak üzere bu ormandaki her Doğudiyarlıyı öldürüp suçu bir Muhafız Cadı saldırısına atabilirim ama o lanet kargalarının her birini öldürmem, bu kıtayı terk edemeden Prens ne yaptığımı öğrenir." İç geçirdi, gözleri benimkileri arıyor, anlayış bekliyordu. "Ailemin canı bağışlanmayacak. Eve dönüp sevdiklerimi Prens'in sarayından uzakta güvence altına almalıyım. Ancak o zaman yapılması gerekeni yapabilirim. Tabii biri benden önce davranmazsa."

İşler daha da kötüye gidiyordu ama durumu kurtarabilecek bir şey vardı.

Prens'in artık üzerimde bir etkisi kalmamıştı.

Nephele ve Helena dışında kaybedecek kimsem yoktu ve kız kardeşlerim de benimle birlikte buradaydı.

Eğer planladığım gibi Prens'i gibi öldürebilir, Doğudiyarlıları yok edebilir, Muhafız Cadıları ve Buz Kralı'nı serbest bırakabilirsem bu kargalar Doğu konseyine istediklerini yetiştirebilirlerdi. Rhonin'in ailesinin canı bağışlanacak, Colden'ın ölümüyle Fia Drumera'ya eziyet etme planı engellenecek, Doğu'nun Prensi artık yaşamayacak ve hiçbir tanrı dirilmeyecekti. Tabii bir de Tanrı Bıçağı vardı ama onu Prens'ten çalabilirsem Koruyucu'nun elinde güvende olacaktı. Doğu başını kaybedecek

ve ben de Nephele ve Helena'yla birlikte Buzdiyarı Ovaları'na ulaşıp konsey peşimize düşmeden Tiressia'dan çıkış yolunu bulmaya çalışacaktım.

Önümdeki tek engel Prens ve ordusundan geriye kalanlardı.

Çadırın dışından sesler geldi. Prens'in ve Vexx'in sesi. Rhonin şifacı malzemelerini yerine koyup beni çalışma masasının yanındaki kütüğe doğru ittirdi. Buz gibi hançer göğsüme değerken o da iyi bir muhafız gibi elleri önünde kenetlenmiş vaziyette yanımda durdu.

"Biraz daha dayan," diye fısıldadı. "Sonra özgür olacaksın, Raina Bloodgood. Fedakârlık olmadan zafer kazanılmaz."

Dönüp ona bakmaktan kendimi alamadım, baktığımda yüzünün çizgilerinde, saçlarının ateşinde eski dostumu görüyordum.

Ah, Mena. Fedâkarlık olmadan zafer kazanılmaz.

Önüme döndüm, kanım yeniden kaynıyordu.

Hazırdım.

Fedakârlık zamanı gelmişti.

35

RAINA

Doğu'nun Prensi yüzünde entrikanın izleri ve kanlı deri giysileriyle önümde oturuyordu. Arkasında da bir sürpriz vardı.

Nephele.

Hâlâ bağlıydı ve ağzı tıkalıydı, daha önce hiç görmediğim bir kadın onu dirseğinden tutuyordu. Bu, Rhonin'in daha önce bahsettiği ikinci generaldi. Killian.

"Sorularım var." Prens arkasını işaret etti. "Senden cevap alabilmek için ablanı da yanımda getirmeyi düşündüm. O büyülü ellerine dikkat ettiğin sürece onu cezalandırmayacağım."

Rhonin, Vexx'in tepemde gezinmesi konusunda haklıydı. Boynuma bir ip bağlamış yanımda duruyordu. Yanağıma bıçak dayamamıştı. Saçımdan tutmamıştı. Bunların yerine, boynuma yanlış yöne hareket edersem daralacak türden ilmekli bir ip geçirmişti.

Vexx geri çekildi, ipi asi bir köpeğin tasmasını tutar gibi tutuyordu. "Kızın bağları, Rhonin," dedi Prens.

Ona baktım. Tanrı Bıçağı ortada yoktu. Vexx'te ya da Killian'da da değildi.

Rhonin'in ellerinin titrediğini hissedebiliyordum, hızla bileklerimi acıtan, çözülmesi imkânsız gibi görünen düğümü

çözüyordu. Rhonin'in gergin olması önemli değildi. Prens ellerim serbest kaldıktan sonra bile gözlerini benden ayırmadı.

Hava ağırlaşmıştı. Kafamı çevirmeyi reddetsem de düşünceler zihnimde sağa sola savruluyordu. Dikkatli olmazsam çaresizlik, dürtülerimi ele geçirecekti. Asi olabilirdim ama şu anda akıllı bir asi olmam gerekiyordu. Bıçağa uzandığım anda Vexx beni boğardı.

"Bu iş nasıl olacak?" diye sordu Prens. "Bugüne kadar pek çok büyü kullanıcısıyla tanıştım ama hiç şifacı görmedim. Ne kadar az rastlanır olduğunu biliyor musun?" Sözlerinde hastalıklı bir merak vardı.

Biliyordum elbette, bu yüzden gizli tutmaya çalışmıştım.

Bunun bana çok faydası olmuştu.

Hava soğuktu, ellerim uzun süre bağlı kaldığı için kaskatı kesilmişti ve ağrıyordu ama her şeyden çok ablamla konuşmak istiyordum. Prens'in iletişim kurma seçimim konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ellerimi kaldırıp işaret ettim. "*Seni çok özledim, Nephele. Seni ve annemi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Seni seviyorum ve durumu düzelteceğim. Ona yaralı dokunun bağlarını ördüğümü söyle.*"

Killian denen kadın Nephele'in ağzındaki tıkacı çıkarıp boğazına bir bıçak dayadı.

"Öncekiyle aynı kurallar geçerli," dedi Vexx.

Nephele'in gözleri ıslak ıslak parlıyordu. Bana olan sevgisi bakışlarından belliydi.

"Raina yaralı dokunun bağlarını ördüğünü söylüyor," diye tercüme etti. Kulak tırmalayan sesi yumuşak ama ağlamaklıydı.

"Ah. Keşke hepimiz o yaraların bağlarını görebilseydik. Acı ya da ölüm korkusu olmadan yaşardık." Prens öne eğilip bir parmağını kolumdan yukarı, kanlı kumaşa doğru uzattı. "Hadi göster bakalım."

Dokunuşu beni tiksindiriyordu ama hemen uzaklaştı, yaramı iyileştirme şansı bulduğum için şükrederek yaralı dokuya odaklandım.

Ellerimi indirdiğimde kolumu tuttu ve iki parmağıyla yırtık kumaşı kenara çekerek pürüzsüz, yaradan eser kalmayan tenimi ortaya çıkardı.

"Harika," dedi, gözlerini yüzüme dikip. "Şimdi sıra bende."

Kendimi toparlamak için gözlerimi kapadım, ne yapacağımdan emin değildim, onu iyileştirecek miydim yoksa öldürmeye mi çalışacaktım? Ama sonra yarasının bağlarını görmeye başladım, kızıl gölge girdaplarının arasından süzülerek beni bu ikilemden uzaklaştırdı.

Bu doğru olamazdı. İpleri... yanıp kül zerreciklerine dönüşüyordu, bir o kadar da kırılgandı. Daha önce ondan aldığım koku buydu ama artık daha netti. Hâlâ o pis civanperçeminin kokusunu alıyordum, aşırı yoğundu ama onun altında ateşin, bunaltıcı bir günün, tozun ve toprağın kokusu saklıydı.

Bu ölümün kokusuydu ama Doğu'nun Prensi hâlâ hayattaydı.

Daha yakından baktım. Yarasının iyileşmesi için bağların birbirine örülmesi gerekiyordu ama sadece yanmakla kalmıyorlardı, bir yanlışlık da vardı. Bir tane olması gereken yerde iki bağ vardı, birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Hayat bağlarına da bakmadan edemedim. Yanıp kül olmuyorlardı ama altın rengi de değillerdi. Ayrıca yine birer tane olması gereken yerde ikişer tane vardı. Bu sefer birbirine dolanıyormuş gibi de görünmüyordu. Bağlardan biri diğerinin üzerinde binmiş, bir hastalık gibi yapışmıştı. İkisi de çürümeye yüz tutmuş, rengi solmuştu ama daha ötesi, ana bağların etrafında sallanan onlarca gevşek bağ vardı, eski bağların ölü kabukları gibi, örümcek ağı kadar ince.

Yemin ederim orada başka birinin, kurtulmak için kıvranan birinin varlığını hissettim ama bu imkânsızdı. Fakat... her şey ortadaydı işte.

Alexus'un bağlarında katmanlar vardı; parıldayan gölgelerin kalıntıları. Çünkü o bir tanrının ruhunu taşıyordu.

Yine de bağları hâlâ yaşamın renklerini taşıyordu, dikkatli eller ve dikkatli kelimelerle örülmesi gereken bağlardı. Prens'inkilerse çok incelmişti. Sanki onları dokumaya çalışırsam küle dönecek ya da tamamen parçalanacaklarmış gibi geliyordu.

Gözlerimi açtım, her ne kadar bundan iğrensem de denemeye istekliydim. Hiçliğe karışması işime gelirdi.

Ellerim ve parmaklarım âdeta dans edercesine şarkıyı oluşturdu, bu sırada ilmeğin boynuma sürtündüğünün de farkındaydım. "*Loria, Loria, una wil shonia, tu vannum vortra, tu nomweh ilia vo drenith wen grenah.*"

"Onun sözlerini tekrarlayamam," dedi Nephele. "Tabii Elikçe sözleri söylememde bir sakınca görmüyorsanız durum değişir."

Prens omzunun üzerinden bir bakış attı. "Hayır. Bırak çalışsın."

"*Loria, Loria, una wil shonia, tu vannum vortra, tu nomweh ilia vo drenith wen grenah.*"

Bağların kalıntıları titreşiyor, yangından fışkıran kıvılcımlar gibi çırpınıp havaya yükseliyorlardı.

Yüzünü buruşturarak yanağına dokundu.

Onun ve savaşçılarının Gümüş Kovuk'ta kullandıkları ateş büyüsünü, oklarının köylüleri nasıl içten dışa yaktığını düşünmeden edemiyordum. Ama nasıl? Gölge Dünya'ya gitmişti ve öbür dünyada büyü yapılmıyordu ya da kadim büyüler öğretilmiyordu. Prens kendini neye bulaştırmıştı da küçücük bir güç için tüm varlığını bu denli bozmuştu?

Garip bir dürtü beni ele geçirdi. Uzanıp Prens'in şakağına dokundum. İrkildi ama beni durdurmadı.

Zihnimde bir görüntü belirdi; hırçın denize bakan bir kalede rutubetli bir hücreye kapatılmış bir adam. Taştan bir yatağın üzerinde, yıpranmış kıyafetler içinde kıpırdamadan yatıyor. Teni tüm renklerden arınmış, ruhu çekilmiş gibi. Yanakları

çukurlaşmış, kasları zayıflamış. Bir deri bir kemik kalmış ama azıcık da olsa hâlâ yaşam belirtisi gösteriyor. Ruhunun Gölge Dünya'ya geçmesine ramak kalacak kadar.

Tanrılar aşkına. *Ruhunu kaybediyor.*

Elimi Prens'in üzerinden çekip göğsüme bastırdım ve babamın sözlerini hatırladım. *Doğu'nun Prensi kendine ölümsüzlük bahşetmek ve karanlık arzularına güç vermek için başkalarının hayatını ve büyüsünü çalan bir adamdı.*

Gölgelerden, başkalarının ruhundan ve günahtan oluşan bir adam.

Gölgeler gerçekten de her zaman yanındaydı ve kim bilir ne kadar günahla doluydu.

Ama içinde bir ruh taşıyordu. İsteksiz bir ruh. Hayatı ve büyüsü çalınan biri. Tahmin etmem gerekirse, bunun denize bakan rutubetli hücredeki bir Yazdiyarlının ruhu olduğunu söyleyebilirdim.

Prens bana bakıp yarım ağız gülümsedi, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Hoşuna gitmeyen bir şey mi gördün?"

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Tüm benliğimle sarsılmıştım. Örümcek ağı gibi yayınlan ince bağlar Prens'in tükettiği eski ruhlar mıydı?

Prens daha yakına eğildi. "Seni hissettim. İçimde. Başkalarının içini sık sık karıştırır mısın?"

Çok zor nefes alıyordum, az önce olanları zihnimde canlandırmaya çalıştım. Daha önce hiç kimsenin ruhunu görememiştim ama bunu denememiştim de. Hiç ihtiyaç olmamıştı. Alexus'u iyileştirirken daha derine bakmış olsaydım Neri'yi görebilir miydim acaba?

Prens orada oturmuş beni incelerken hançeri düşündüm. Parmak uçlarımdan bir santim uzaktaydı.

Yapabilirdim... onu öldürebilirim. Tam da şu anda.

Elimi bir parça indirdim, alnımdan soğuk terler damlıyordu.

Dışarıdaki ani bir kargaşa dikkatimi çadırın kapısına çekti, bir saniye sonra yuvalarından kaçan kuşların gürültüsü brandanın üzerinde dalgalandı. Bir savaşçı içeri daldı, nefes nefeseydi ve yüzü kızarmıştı.

Gözlerini kocaman açarak Prens'in önünde eğildi. "Bağışlayın, Prensim ama bir sorun var. Gelmelisiniz. Hemen."

Prens iç çekerek sinirli tavırla inledi ve bana uzun uzun baktıktan sonra dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra omzuna tünemiş boncuk gözlü bir kargayla geri döndü. Gözleri alev almış gibi bakıyordu, vücudu titriyordu.

Vexx'e keskin bir bakış attı. "Seninle biraz konuşmamız gerek," dedikten sonra Rhonin ve Killian'a bir işaret verdi. "Bu ikisini ambarlara götürün ve adamları hazırlayın. Yolda davetsiz bir misafirimiz var." Killian'a döndü. "Mahkûmları güneye doğru yola çıkarın. Hepsini. Derhâl."

Vexx'e baktım. Şaşkın görünüyordu. Ve korkmuştu.

Prens'in kargaları bu davetsiz misafiri görmüşlerdi, bu da Prens'i çılgına çevirmişti. Aklıma Helena geldi. Tanrılar aşkına, lütfen o olsundu.

Rhonin bileklerimdeki ipleri, eskisi kadar sıkı olmasa da tekrar bağlarken Vexx ilmiği çıkarıp Prens'in peşinden dışarı çıktı. Sadece ben, Rhonin, Nephele ve Killian kaldık.

Rhonin'le göz göze geldik, tüm düşüncelerimi yüzüme ve gözlerime yansıtıyordum. Killian'ı zapt edebilirse Nephele'le birlikte kaçabilirdik.

Ama çadıra iki savaşçı daha girdi. Rhonin bağlama işini bitirdikten sonra Nephele'in kollarından tutup onu gecenin içine götürdüler. Rhonin başını belli belirsiz bir hareketle iki yana salladı, kaçmaya kalkışmak için uygun bir zaman olmadığı konusunda beni uyarıyordu.

Killian dışarı baktı. Geri döndüğünde yüzü asıktı.

Kısa mesafe boyunca yürüdükten sonra kolumu tuttu. "Hadi gel. Onu yük vagonuna götürelim."

Rhonin bileğimi sıkıca tutarak Killian'a bir bakış attı. Savunmacı bir havaya bürünmüştü. "Ben götürürüm."

Killian başını yan yatırıp gri gözleri durumu değerlendirdi. Biraz olsun gözü korkmadı ve boştaki elini kalçasında sallanan demir anahtar halkasına götürdü. "*Birlikte* götüreceğiz. Çünkü onu güneye *götüreceğim*. Prens'in emrettiği gibi."

Çadırın ötesine adım attığımız anda kurtlar ulumaya başladı, sesleri uzadıkça uzayan korkunç bir feryada dönüştü. Rhonin ve Killian birdenbire durdular. Tenim karıncalanıyordu, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Koyakta hissettiğim enerji tüm gücüyle geri dönmüştü, o anormal varlık soğuk, beyaz bir sisin üzerinde yuvarlanarak yere yapışmış, botlarımızın üzerinde süzülüyordu. Soğuk bir rüzgâr yüzümü ısırarak tepemizdeki dalları hışırdattı ve ıslık çalarak karlı ormanın içinde dolanmaya devam etti.

Alevlerin rüzgârdan kurtulmak için mücadele ettiği meşaleli yola girerken Rhonin temkinli bir ifadeyle bana baktı. Her şey yanlış geliyordu ve adımlarımı tereddütle atıyordum. Killian bana ters ters baktı ve hızını artırarak beni sürükledi. Prens ve Vexx görünürde yoktu ama ileride, Kış Yolu'nun karşısında kamp hareketlenmişti ve savaşçıların uzun gölgeleri ateş ışığında koşuşturuyordu.

Ormanı tararken, görevlilerin yaralı adamlarla ilgilenmeyi bıraktıklarını, şarap kovalarını yol kenarına gelişigüzel attıklarını fark ettim. Adamların yaralı hâllerini sisin ayazında güçlükle seçebilsem de iniltilerini açıkça duyabiliyordum.

Kampa vardığımızda savaşçılar hazırdı, gözleri ormanda ve ağaçlarda silahlarını hazırlıyorlar, daha fazla meşale yakıyorlardı. Konuşma ve mırıldanmalar yükseliyordu, tartışmalar vardı ve havada yay gibi gergin bir endişe vardı. Prens ve Vexx az önceki çadırın içindeydi, gölgeleri dışarıdan görünüyordu. Vexx dizlerinin üzerine çökmüş açıkça merhamet dileniyordu, Prens tehditkâr bir tavırla onun üzerine eğilmişti.

Neler olduğunu bilmiyordum ama buradan uzaklaştırıldığıma neredeyse şükredecektim.

Kamp ateşlerinin yanından geçip savaşçıların atları aceleyle vagonlara bağladıkları tekerlekli hapishanelere doğru aceleyle ilerledik. Araçlar sağlam bir şekilde inşa edilmişti, her tarafı ahşap ve çelik çerçevelerle güçlendirilmişti. Kapılar ağır zincirler ve asma kilitlerle tutturulmuştu.

Killian ortadaki yük arabasına doğru ilerledi.

"Bekle." Rhonin çenesiyle sağ tarafı işaret etti. "Şu araba daha iyi olabilir."

Kadın duraksadı. "Ne fark edecek anlamadım."

Rhonin, "Onu ablasının yanına koymamıza gerek yok bence, o kadar," diye cevap verdi. "Diğer araba da çoktan doldu." Beni öne doğru itti. "O değerli biri. Orada..." Çenesiyle tekrar sağ tarafı işaret etti. "...olmayı hak edecek kadar."

Rhonin'e bakarken buz gibi bir ürperti ensemden aşağı süzüldü. Tabii ki ablamın yanında olmalıydım. Ne yapmaya çalışıyordu bu?

Killian savaş arkadaşının sözlerini anlamaya çalışıp sağ tarafımdaki vagonu mühürleyen asma kilidi açmaya koyuldu. Nabzım hızlanıyordu. Kendimi kurtların önüne atılmış gibi hissediyordum.

Arkamızda kampta bir telaş başlamıştı, savaşçılar yaralıların beklediği patikaya doğru koşuyordu. Killian arabanın kapısını çekip açtı, beni Rhonin'in elinden çekip alarak içeri itti.

İçeri süzülen ay ışığının aydınlattığı sunta yer döşemesinin üzerine kapaklandım. Kapının diğer tarafında zincir ve kilit şıngırdarken, dizlerimin üzerinde ayağa kalkmaya çalıştım ve neler olduğunu görmek için küçük, parmaklıklı pencereye doğru koştum. Rhonin uzaklaştı. Killian atlarla ilgileniyor olmalıydı.

Rhonin omzunun üzerinden bana bir bakış attı, tanrılardan zihin okuyabilmeyi dilesem de buna ihtiyacım yoktu. Bileklerini birbirine sürtüp Prens'le Vexx'i gördüğüm çadıra doğru ilerledi.

Ellerimi gevşek bıraktığı iplerden kurtardım ve sisli manzaraya baktım, savaşçılar patikada bir duvar oluşturmuştu. Sanki o yönden bir şey geliyormuş gibi doğuya bakıyorlardı. Yanılmıyorsam orası koyağın olduğu yöndü.

"Harika. Tam da istediğim şey. Bir eşlikçi."

Şok içinde arkamı döndüm. Köşede, gölgelere sinmiş bir adam uzun bacaklarını bükmüş oturuyordu. Gümüşi ay ışığı küçük hapishanemize süzülerek pantolonunun koyu renkli derisi vuruyordu.

Ayak bileklerinde zincirler... prangalar ve ellerinde de kelepçeler vardı. Elleri çok güzel görünüyordu. Güzel ve ölümcül. Bacaklarının arasında duruyorlardı.

"En azından becerikli birine benziyorsun," diye ekledi. "İpleri bile alt edebilen bir kadın. Her zaman iyidir." Öne doğru eğildi, demirin ağırlığı altında biraz çaba sarf etmesi gerekmişti, mavi kadife ceketinin altın şeritli manşetleri ışıkta parladı. Başını kaldırıp şimdiye kadar gördüğüm en karanlık, akıldan çıkmayacak gözlerle bana baktı. "Tabii seni buraya beni öldürmen için atmadılarsa."

Solgun, altın sarısı saçlarını, o heykel gibi porselen yüzünü ve boğazındaki demir prangayı inceledim. Onu hiç görmemiş olmama ve çocukluğumdan beri zihnimde canlandırdığım imgeden çok uzak olmasına rağmen kim olduğunu şüpheye yer bırakmayacak bir netlikle anladım.

Buz Kralı.

36

RAINA

"Sen kimsin?" Colden Moeshka bana iliklerimi donduran bir bakış attı.

Bir an kasılıp kaldım. Birkaç gün önce böyle bir an yakalamak için her şeyimi verebilirdim. Sadece o ve ben. O bağlı. Bende de gizli bir hançer var.

Ama hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Dünya tersine dönmüş gibi hissediyordum. Niyetim Cadı Toplayıcısı'nı kaçırmaktı, öpmek değil. Niyetim Buz Kralı'nı öldürmekti, kurtarmak değil. Ama bakın ne duruma düşmüştük.

Boğazımın çukuruna ve dudaklarıma dokunup başımı salladım.

Kim olduğumu anlayınca suratı asıldı ve kaşlarını çattı. "Vay, vay, vay, Raina Bloodgood. Gerçekten farklı koşullar altında tanışacağımızı umuyordum. Ama öyle olmayacağını biliyordum. Kimse beni dinlemedi."

Adımı dudaklarından duymanın neden bu kadar tuhaf geldiğinden emin değildim ama öyleydi. O beni Nephele vasıtasıyla tanıyordu, tıpkı benim onu Alexus vasıtasıyla tanıdığım gibi ama karşımdaki, yıllardır ölmesini istediğim adamdı. Be-

nimle böyle bir samimiyetle konuşacak biri varsa o kesinlikle bu adam değildi.

"Nephele'e benziyorsun. Birazcık." Pencereden bakmadan önce aramızda garip bir duraksama oldu. "Dışarıda neler oluyor? Alexus nerede?"

Onun ismini duyunca göğsüm sıkıştı. Colden'a, Prens'in generalinin Cadı Toplayıcısı'nın canını aldığını söylemek istemiyordum ama bunu yapmamak da yanlış geliyordu.

"*General Vexx onu öldürdü,*" dedim.

Yükselen bir gözyaşı dalgası gözlerimi yakarak her an dökülecekmiş gibi hazırlandı, gergin göğsümü ağrıtıyordu ama onu bastırmayı başardım.

Colden'ın bana bakışından söylediğim hiçbir şeyi anlamadığını fark ettim. Alexus benim işaret dilimi öğrenmiş olabilirdi, Nephele de Kış Hisarı'ndaki çocuklara öğretmiş olabilirdi ama anlaşılan Buz Kralı öğrenmeye meraklı değildi.

"İşaretlerinizi bilmiyorum," dedi, "tüm bu anlattıklarını anlayacak kadar iyi değil ama yüzün ele veriyor zaten. Ona bir şey mi oldu? Kötü bir şey mi?"

Başımla onayladım. Yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yine de Kral bu haberden etkilenmemiş göründü.

"Peki ya dışarısı? Tüm bu kargaşa ne?"

Omuz silkip pencereye döndüm. Sis şimdi daha da yoğunlaşmıştı, tehditkâr bir girdap hâlinde ormanın üzerinde geziniyordu. Bir şey her yere yayılmıştı, soğuk ve çam kokan... hayvani bir şey.

Daha fazla göremeden vagon öne doğru yalpaladı ve beni Colden'ın karşısındaki köşeye savurdu. Muhtemelen hayvanları bağlamak için kullandıkları duvarları saran parmaklığı tutuyordum.

Atlar Kış Yolu'na girip güneye yöneldiğinde itiş kakış azaldı. Hızlandıkça karanlık ormanın baş döndürücü bir hızla yanımızdan geçip gittiğini görmek için pencereye yanaştım.

Ama o sis. Peşimizden geliyordu. Hızla yaklaşıyordu. Tadını alabiliyordum. Metalik bir tat, tıpkı dilin gümüş bir yüzeye yapışması gibi.

Colden dizlerinin üzerinde durmak için zincirleriyle boğuştu. Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Şu anda biraz yardım mükemmel olurdu ya da hiç zahmet etmeden orada hiçbir işe yaramadan dur öyle."

Sinirlerim gerildi, memelerimin arasındaki hançer çok cazip geliyordu.

"Hadi ama," diye ekledi, arabanın sarsıntısıyla sallanarak.

Her ne kadar Buz Kralı'ndan rahatsız olsam da onunla geçirdiğim birkaç dakikadan sonra bile kolundan tutup tüm gücümle kibirli kıçını kaldırmasına yardım ettim.

Sürüklenerek pencereye doğru gitti. Vagon yoldaki bir tümsekle sarsılırken Colden tökezleyip duvara çarptı ve bu bana bir anlık sevinç yaşattı ama sonra dışarıya bakmak için doğruldu.

Tıpkı onun bana baktığı gibi ben de ona baktım, ay ışığının yüzüne vuruşunu izledim. Alexus haksız değildi. Colden için olağanüstü yakışıklı demişti ve gerçekten de öyleydi. Erkeksi olduğu kadar kadınsıydı da. İkisinin ortası bir büyüleyiciliği vardı. Çekici ve nefes kesiciydi. Uhreviydi.

Aynı zamanda mutlak bir ukalaydı.

"Bu mümkün değil." Gecenin karanlığına kaşlarını çatarak bakıyordu. Boynunda ve yüzünün yan taraflarında yükselen ürpertiyi fark etmekten kendimi alamadım. "Alexus'un ne halt ettiğini bilmiyorum," diye ekledi, "ama eğer gördüklerim doğruysa işler hızla kötüye gidecek. Kendini hazırlasan iyi olur."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi bunu düşünecek zamanım da yoktu. Hançeri elbisemin üst kısmından çıkardım ve tam o anda sanki tüy kadar hafifmişiz gibi vagonun bir ucundan diğerine savrulduk. Colden ve zincirleri. Ben ve hançerim, ta ki vücudum tavana çarpıp yere savrularak

onu elimden düşürene kadar. Ahşap gıcırdadı ve tekrar tekrar sarsıldı, sonunda bir yere çakılınca durabildik.

Tek duyabildiğim çarpan kalbimdi, nefes alamıyordum. Tekrar nefes almam bir dakika kadar sürdü, ağzıma dolan toprak ve tahta parçalarını öksürerek çıkarırken derin bir nefes ciğerlerimi soğuk havayla doldurdu. Vagonun büyük bir kısmı parçalar hâlinde etrafıma saçılmıştı, çelik iskelet eğrilmiş ve bir tarafa doğru bükülmüştü. Yukarıda gece göğü sonsuzluğa uzanıyordu, kar büyük, beyaz tanecikler hâlinde yağıyordu. Ama aşağıda o soğuk sis yaklaşıyor, yola kaplayarak enkazın arasından beyaz dalgalar hâlinde süzülüyordu.

Kendimi yukarı çekerek dizlerimin üzerinde sürünmeye çalıştım, tahta parçaları avuçlarıma batıyordu. Atlar kıpırdamadan yatıyordu, Colden bir ağacın dibinde zincirlerin ortasında iki büklüm duruyordu. Önümüzdeki diğer vagonlardan biri de aynı şekilde harap olmuş durumdaydı. Her yere dağılmış cesetler seçebileceğim kadar yakındı ama bazıları mucize eseri hareket ediyor, ayağa kalkıyordu.

Arkamızdaki araba yan yatmış, bir ağaca yaslanmıştı. Araba hâlâ sağlamdı ancak atların başındaki Doğudiyarlılar yaralı hayvanlarının ağırlığı altında sıkışmışlardı.

Nephele. Hangisindeydi?

Sesler dikkatimi çekti. Çığlık ve homurtular yoktu. Sadece çeliğin çeliğe çarpma sesi yankılanıyordu. Her geçen an sesler daha da yükseliyordu.

Savaşın sesleri.

Colden uzakta değildi. Ona doğru tırmandım, kar ellerimi üşütüyor, sis bileklerime dolanıyordu. Doğudiyarlıların kiminle savaştığını bilmiyordum. Prens'in bahsettiği kişi, o davetsiz misafir olmalıydı ama bu ses kesinlikle tek bir kişiyle savaşma sesi değildi.

Bu durumda Hel olamazdı. Daha fazla Muhafız Cadı mı? Bu da pek olası gelmiyordu. Buz Kralı bile pencereden dışarı bakarken bir an korkmuştu.

Yine de bir baltaya ve yardıma ihtiyacım vardı. Colden Moeshka'nın zincirlerini çözebilirsem tüm bunlara bir son verebilirdi.

Bir çapa kadar ağır olmasına rağmen onu sırt üstü yatırdım. Uzun bir iniltinin ardından "*Laaanet olsuun,*" diye bağırdı.

Tanrılar aşkına. Hançerim omzuna saplanmıştı.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana baktı sonra da vücudundan çıkan kabzaya. "Çıkar şu lanet şeyi üzerimden." Çekip kurtarmamla birden irkildi.

"Şimdi onu şu lanet olası kelepçelerin kilidini açmak için kullan." Etrafımızda sis yükselirken oturur pozisyona gelip arkama baktı. "Şeytanlar aşkına, acele et."

Ah, tabii kilidi kıracaktım. Kanlı bir hançerle hem de. Yoğun bir sisin içinde. Bu benim her gün yaptığım bir şeymiş gibi. Kafamı toparlayamıyordum. Her yerim ağrıyordu. Zihnim de bedenim gibi sarsılmıştı, ellerim fırtınadaki bir yaprak gibi titriyordu. Tek parça olduğumdan bile emin değildim.

Ama tabii ki balta yoktu ve bu yüzden küçük hançeri mekanizmaya girebildiği kadar sokup kilidi kırmaya çalıştım. Titreyen ellerimle metali ileri geri çevirdim ama ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da ne yapmam *gerektiğine* dair.

"Büyü," diye çıkıştı Colden. "Lanet bir havai fişek kadar renklisin. Mutlaka yeteneğin de vardır. Bana öyle bakma. İçinden bana lanetler yağdırdığını duyabiliyorum. Yaşamak istiyorsan şu şeyleri üzerimden çıkar."

Belki de ölmesi gerekiyordu. Aksi takdirde hiçbirimiz kurtulamazdık.

Ve belli ki benim hakkımda düşündüğüm kadar çok şey bilmiyordu. İşaretler olsun ya da olmasın panik iyi bir motivasyon kaynağı *değildi*. Zihnim o kadar boştu ki kilidi açabilecek

Elikçe sözler bir yana kehanette bulunmak için bile doğru kelimeleri hatırlayamıyordum.

"Unut gitsin!" Ellerini geri çekti. "Sadece koş. Nephele'i bul ve kaç! Git!" Koyu renk gözlerini gökyüzüne çevirip arkamdaki bir şeye odaklandı. O koyu renkli irisler beyazla gölgelenmişti; sanki kış kendisine bakıyormuş gibi. Geri çekildi. "Lanet olsun, bu gerçek olamaz."

Etrafımda soğuk ve buzlu bir şey dolaşıyordu, sisten daha soğuk. Kıpırdamadan durdum. Sonra Colden'ın bakışlarını omzumun üzerinden takip ettim.

Dalgalanan sis ağaçlar kadar yükselip Mannus kadar uzun bir yaratığın şeklini aldı.

Kış Yolu'nun tam ortasında, beline kadar inen beyaz saçları, sivri kulakları ve çekik kehribar gözlerinden kıvrık üst dudağının ardındaki dişlerine kadar bariz kurt özellikleri taşıyan çıplak, ne olduğu belirsiz bir varlık duruyordu. Elleri kocamandı ve parmakları olmasına rağmen her bir parmak koyu renkli ve pençe uçluydu, avuç içleri de çok hayvan pençesi gibiydi. Gövdesi bir insanın zayıf, kaslı gövdesine benzese de ipeksi tüylerle kaplı kaslı arka bacakları üzerinde duruyordu.

Yutkundum. Sertçe.

Yarı insan. Yarı kurttu.

Neri.

Prens'in kampta hazırlık yapılmasını emretmesine şaşmamalıydı.

Çevredeki ormanın sisli gölgelerinden dişlerini gösteren kurtlar ortaya çıkıyor, gırtlaklarından hırıltılar yükseliyordu. Yüzlerce kurt; gözleri keskin, dişleri açık, ağızları köpürüyordu. Bir tanesi yüzüme bir adım kalana kadar yanıma sokuldu. Burnunu kaldırıp üzerime sıcak nefesini üfledi, hareket etmem için bana meydan okuyordu.

Rhonin'in bana verdiği küçük, kanlı hançeri ölümüne kavramıştım ama vücudumun her santimi yere kök salmış gibi, amansız bir korkuyla beni o ânın içine hapsetmişti.

Colden, Neri'ye onu katledecekmiş gibi bakıyordu. "Seni aşağılık yaratık. Alexus'a ne yaptın?"

Neri'yi oluşturan sis kristalleşerek onu cisimsiz ama yine de kar gibi beyaz hâle getirdi, teni yıldızlardan yapılmış gibi parıldıyordu. Başını eğdi, kehribar rengi gözleri parlıyordu. Konuştuğunda sesi o kadar derinden yankılandı ki orman ürperdi.

"*Ona* ne mi yaptım?" Kuzeydiyar Tanrısı geniş, sinsi adımlarla bize doğru gelip Colden'ın tepesine dikildi. Başını öne eğdi, boynu olması gerekenden daha uzundu. Colden'ın yüzünü pençeleriyle yakalayıp tuttu. "Ona merhamet gösterdim," diye hırladı. "Hem de onun bana gösterdiğinden çok daha fazla, sana göstereceğimden de fazla." Colden'ın göğsündeki çapraz zincirleri kavradı. Buz Kralı'nın ayakları artık yerden kesilene kadar onu havaya kaldırdı. "Üç asır sonra, sonunda benim elimle ölme zamanın geldi, Colden Moeshka. Ve bu sefer beni durduracak başka tanrılar da yok."

Colden ona hırlayarak karşılık verdi. "Ölümden daha kötü kaderler de var. En azından yaratıcı ol, seni soysuz."

Neri homurdanıp alçak bir ses çıkararak Kral'ı yere yapıştırdı.

Colden'ın bedeni yerde yuvarlandı, ciğerlerinden buz gibi bir nefes koptu. Neri bir elini salladığında Colden'ın zincirleri sanki hayaletler tarafından çözülmüş gibi parçalandı. Colden, Neri'nin bileğini kavrayarak pençeli eli boyunca dallanıp budaklanan soluk mavi çizgilerin oluşmasına neden oldu, buzdu bu. Tanrının ön kolu boyunca soğuk sarmaşıklar hâlinde yayılıyordu.

Ancak Neri güldü, buz dirseğine ulaşamadan parmaklarını esnetince donmuş dallar parçalanarak düştü.

"Sana bu gücü ben verdim, seni zavallı insan. İstesem onu hemen şu an geri alabilirim. Burası *benim* toprağım," dedi sıkıtı

dişlerinin arasından. "Hiçbir krala yerimi vermem. Kuzeydiyar'daki o taç bana ait."

"Ama 'topraklarının' insanları ölü düşmanlarınızı diriltmek isteyen zavallı bir Doğudiyarlı Prens tarafından zulüm görürken sen burada durmuş benimle uğraşıyorsun?"

Neri'nin yüzü gerildi.

"İstediği şey bu," diye devam etti Colden. "Onların gücüyle gelişmek. O zaman ne yapacaksın? Gerçekten de dönmen için mezarını sağlam bırakacağını mı sanıyorsun? Senden istediğini alamazsa, daha fazlası olamayacağından emin olacak..." Neri'ye küçümseyici bir bakış attı. "Sonsuza dek sisten oluşan bir varlık. Bir daha asla gerçek bir tanrı olamazsın."

Neri'den yükselen hırıltı ormanda yankılandı. Tanrının kehribar gözleri öfkeyle parlıyordu. Kocaman elini Colden'ın göğsüne, kalbinin hemen üzerine bastırarak kararmış pençelerini derine sapladı.

Kalbim göğüs kafesimde çarparken hançeri havaya kaldırdım, saldırmanın aptalca bir girişim olacağından emindim ama Neri'nin Colden'ı öldürmesine izin veremezdim.

Neri canavar gibi gözlerini bana çevirdi, hareket edemiyordum. Dehşetten değil, gerçi damarlarımda dehşet dolanıyordu ama beni durdurduğu içindi, sanki tek yapması gereken elimi ve varlığımı silmekmiş gibi bakıyordu, o zaman işi bitecekti.

Yanımdaki kurt hırlayarak yaklaştı, dişlerini gösteriyordu.

"Hadi yap!" Colden, Neri'nin yüzüne bağırdı. "Yapmak istediğin buysa yok et beni!"

Tanrı kehribar rengi bakışlarını tekrar Colden'a çevirdi. Neri'nin yüzündeki karanlık ve gaddar ifade ruhumu sarsıyordu. Bu, işkenceden zevk alan birinin vahşi ifadesiydi.

"Ölümden daha kötü kaderler de var," diye yanıtladı Neri, yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Senin sözün değil miydi bu? Belki de bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu görmene izin vermeliyim."

Neri elini çektiğinde bağlar da beraberinde geldi.

O kadar parlaklardı ki Neri'nin görünmez ellerinde kilitlenerek şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. Colden'ın bedeni yerden yay gibi fırladı.

Tüyleri diken diken eden acı bir çığlık atınca etrafımızdaki dünya her zamankinden daha soğuk bir hâl aldı. Donmuş gölden de soğuk. Amansız ormandan da soğuk. Ölümden de soğuk. Soğuk her yerdeydi, tenime acı verici bir ürperti yayıyordu, kıyafetlerimi sarıyor, parçalanmış tahta parçalarının yüzeyini kaplıyor, hatta hançerimi bile donduruyordu.

Neri öfkeli bir ulumayla yumruğunu sıkıp kolunu geri çekti. Colden'ın ruhundaki bağları öyle bir güçle kopardı ki mavi kadife ceketi yırtılarak altın düğmeler karın üzerine saçıldı. Buz mavisi ve kar beyazı bağlar Neri'nin etrafını sarmaladı ve sanki oraya aitmiş gibi derisine işledi.

Ama... bir dakika. Ona aitlerdi.

Neri Asha'yla bir anlaşma yaptı. Ona kalbini bir kez daha, bu sefer sonsuza dek verirse, Asha'nın yapamayacağı şeyi yapacaktı. Fia Drumera'yı da ölümsüz kılacak ama daha da kötüsü, onun içine ateş elementini, Colden Moeshka'nın içine de buz elementini yerleştirecekti ki sonsuz günleri boyunca bir daha asla bir araya gelemesinler.

Neri az önce üç yüz yıl önce koyduğu laneti kaldırmıştı.

Ve Buz Kralı'nın gücünü çalmıştı.

37

RAINA

Neri gözlerini yine bana dikti. Onun hırıltılı, kurt suratından başka bir yere bakmak mümkün değildi.

"Ona seni *kurtardığımı* söyle." Kelimelerini hırlayarak söylüyordu. "Kuzey'in Yüce Tanrısı olmasaydı güneye giden yolda seni kaybetmiş olacağını söyle ona. Neri'nin merhameti olmasaydı karda kanlı bir lekeden başka bir şey olmayacağını söyle ona. Ona seni sonsuza dek kurtaramayacağımı söyle. İkiniz de toprak mezarlarda çürüyebilirsiniz, umurumda değil. Beyaz Kurt'un borcu ödendi. Beni sakın *çağırmayın*."

Tiz bir çınlama sesi duyuldu, camın cama çarparak kırılma sesi gibi ve Neri ardında soluk, bulanık bir buhar ve boğazımda acı, metalik bir tat bırakarak ortadan kayboldu. Kurtları bile geri çekilerek ormanın içinde kayboldu ve beraberinde getirdiği beyaz sis ormanın içinde dağıldı.

Gücü beni serbest bıraktığında soluk soluğa kalmıştım. Titreyerek bıçağı elimde salladım, buz gibi metal tenime yapışmıştı.

Neri'nin sözlerini hatırlamaya çalıştım.

Bütün bunları Buz Kralı'na anlatmamı mı istemişti?

Colden inleyerek dizlerinin üzerine kalktı, kırık prangalarını üzerinden attı. Tekrar tekrar, *Hayır, hayır, hayır, hayır*

diyerek geçen uzun dakikalardan sonra hızla kızaran ve titreyen elini esnetti.

Parmaklarını iki yana açıp bakışlarını ileriye dikti. Şakaklarındaki ve boynundaki damarlar gerginlikten şişmiş, açık teninde iyice belirginleşmişti. Tüm vücudu titriyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Nefes nefese başını öne eğdi ve hırıltılı bir nefes verdi. Parmaklarını sıkıp beyaz boğumlu yumruğunu yere indirdi. "Lanet olsun böyle işe. Şimdi başımız belada."

Düzensiz nefes alıp verişlerinin fısıltıları ve buzlu enkazın üzerindeki ayak seslerinin çıtırtıları hançerimi atılmama neden oldu. Soğuk kabzası elime alıp hışımla gelen kişinin ince boynunu hedef aldım.

Bir el hızla bileğimi kavradı. Nefesim kesilip geri çekildim. Tek dizimin üzerindeyim, üstümdeki kişi ürkmüş bir dişi geyik gibi gözlerini açmıştı.

Nephele.

Rhonin'in dediği gibi onu alıp kaçmaya hazır hâlde ayağa kalktım ve onu kendime doğru çektim.

"Raina!" Beni sıkıca kavradı ve bana bakmak için geri çekildi, gülümsüyordu, parmaklarıyla yüzümü okşadı. "Canım kardeşim."

Çok uzun zaman olmuştu ama hiç değişmemişti. Sesi aynıydı. Aynı kokuyordu. Tanrılar aşkına, onu çok özlemiştim. O kadar çok ki, bu kahrolası yolda gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sahi biz bu noktaya nasıl gelmiştik? Gümüş Kovuk'tan iki çiftçi kızı Tiressia'yı kurtarmak için gerçekten de kötü bir adamla mı savaşıyordu? Kadim bir tanrıyla aynı havayı mı soluyordu?

Ona tekrar sarıldım. Kalbimde çok fazla yara vardı, paramparça olmuş durumdaydım ama yemin ederim burada Nephele'le birlikte olmak, onun sesini duymak, yüzünü görmek, gözlerinin içine bakmak kalbimin kırıklarını onarmaya başlamıştı.

Arabasındaki cadılardan bazıları yolun kenarında tökezlerken, diğerleri ihtiyacı olanlara yardım ediyordu. Nephele'e baktım. Alnında, gözünün üstünde bir şişlik vardı ve ay ışığında görülebilen çürükler ve kesikler vardı. Çok yorgun görünüyordu.

"*İyi misin?*" diye sordum. "*Ağır yaralı kimse var mı?*"

"*Ben iyiyim,*" dedi işaret dilinde. "*Biz iyiyiz. Hırpalandık ve bitkin düştük ama bir vagonun devrilmesinden daha kötülerine katlandık.*"

Bir vagon devrilmesi. Kaza mıydı? Yoksa...

Hayır. Bunu Neri yapmıştı. Neri ve onun sisi. Bizi öldürebilirdi. Belki de niyeti buydu. Ya da belki sadece düşmanı için geliyordu. Her iki durumda da Colden haklıydı. Neri, halkını burada, kendi topraklarının ormanında, Doğudiyarlılarla birlikte terk etti.

Ondan eskisinden de çok nefret ettim.

Colden boğazını temizledi. "Bu gerçekten çok hoş bir buluşma ama Tiressia'nın sonunu getirecek savaşın yolun hemen yukarısında gerçekleştiğinden oldukça eminim. Eğer siz hanımlar da bana katılmak isterseniz kazanmamız gereken bir savaş var."

Her şeyin ortasında Nephele, Colden'ın şu anda durduğu yıkılmış vagonun kalıntılarına doğru atıldı, kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarından öptü. Colden da gülümsüyordu, hatta Nephele'i kucaklayıp öperken bile.

İfadesinde gerçek bir *neşe* vardı. Buz Kralı, Neri'yle yüzleştikten ve gücü göğsünden söküldükten sonra bile bir şeytan gibi sırıtıyordu. Neredeyse Kuzeydiyar Tanrısı'nın sisten çıktığını görmek kadar ürkütücüydü.

Nephele alnını Colden'inkine bastırdı. "Onlar seni götürdükten sonra başına neler geldiğini bilmiyordum. Ve sonra gördüm ki..." Nephele başını iki yana salladı. "Ne gördüğümü bilmiyorum. *Sandığım* şeyi görmüş olamam. Kafamı sandığımdan daha sert çarpmış olmalıyım."

"Ben iyiyim." Colden onu bir kez daha öptü. "Onu gördün, evet. Neri buradaydı, ki bu çok saçma ama gerçekti."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" Nephele'in yüzünde endişe vardı. "Peki sana ne yaptı?"

Aslında konuşmalarını durdurup Nephele'e bunun mümkün olduğunu çünkü Vexx'in Alexus'u, yani arkadaşlarını öldürdüğünü söylemek istiyordum. Bunu nasıl fark etmezlerdi? Bunu onlara söyleyip onları üzme riskini almalı mıydım?

Nephele elini Colden'ın harap olmuş paltosunun ve tuniğinin üzerinde gezdirip kumaşı sıyırarak gövdesindeki pembe patlayan yıldız deseninin bir kısmını ortaya çıkardı.

Koyakta Alexus'un üzerinde olandan.

Colden kanlı omzunu silkti. "Bunun nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Neri'nin ne yaptığına gelince? Artık tam olarak ölümcül değilim diyelim ama bir kılıç bulabilirsek bu durum değişebilir. Hadi, Doğudiyarlıları arayalım."

Nephele Colden'a endişeli bir bakış attı. "O... laneti mi kaldırdı? Onu bunu yaparken mi gördüm ben?"

Colden kaşlarını kaldırarak başıyla onayladı. "İşte bu yüzden bulabildiğimiz tüm silahlara ihtiyacım var."

Omuzlarına yeni bir yük binen Nephele aceleyle arabasına giderken ben de Killian'ı aramaya koyuldum. Rhonin'in hançerini pantolonumun belindeki deri halkaya soktum, aklımda çok fazla şey vardı.

İkinci general atlardan yaklaşık üç metre uzaktaydı, vücudunun yarısı yolun ortasında yatıyordu. O kadar korkunç bir şekilde yayılmıştı ki ölmüş olmalıydı. Kısa kılıcı hâlâ yanında duruyordu, ben de onu ve anahtarlığını alıp Nephele ve bir avuç Muhafız Cadıyla buluştum. Birlikte Colden'a doğru yola çıktık.

Kampa en yakın vagonda, atlarının altında sıkışmış Doğudiyarlıların yanında dizlerinin üzerinde duruyordu. Savaşçıların boyunlarını kırdığında Muhafız Cadıların hiçbirinin irkilme-

mesi dikkatimden kaçmıyordu. Sanki tüm bunlar son derece normalmiş gibi ona doğru yürümeye devam ettiler.

Colden bir balta kaptı ve Killian'ın anahtarlarını kullanarak son vagonun arkasını açtı. Yedi Muhafız Cadı hemen dışarı fırladı, yaralanmamışlardı ve özgürlük için savaşmaya hazırlardı ama bitkin görünüyorlardı, Nephele kadar yorgunlardı ve içlerinden herhangi birinin, ablam da dâhil şu anda büyü yapıp yapamayacağını merak ettim.

Sanırım birazdan öğrenecektim çünkü dakikalar sonra soğuk gecenin içinde, Buzlusu Ormanı'ndan geçerek koşmaya başladık. Ben, ablam, Buz Kralı ve hiç tanımadığım yabancılar kampın doğu tarafına doğru gidiyorduk.

Yaklaştıkça kanım daha sert ve daha hızlı pompalanmaya başladı, hızımız artıyordu. Önümüzde bir bilinmezlik belirdi ama birbirine karışmış ölümlerin kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi yaşartıyordu.

Savaşçılar, yaralıların benim iyileştirmemi beklediği yolda savaşıyordu. Bölgeyi aydınlatan meşaleler hâlâ yanıyor, kalabalığın büyük kısmını aydınlatıyordu. Meşaleler sahneye kehribar tonlarında renk katıyordu. Bu rengi sonsuza dek Neri'nin gözleri ve Tanrı Bıçağı'nın içindeki Ghent Taşı'yla ilişkilendirecektim.

Yakın mesafedeki çatışma bir tabloya benziyordu, bir savaş tablosuna ama Doğudiyarlıların kiminle savaştığını anlayamıyordum.

Ağaçların arasından geçene kadar.

Ormanın kenarında tökezleyerek durdum, kalbim yerinden fırlayacak gibi boğazımı sıkıyor, havamı çalıyordu. Colden ve Nephele kan dökmeye devam ediyordu ama silahsız Muhafız Cadılar da benim gibi duruyorlardı.

Colden baltasını bir savaşçının boynuna sapladı ve adamı sanki bir hiçmiş gibi yere fırlattı. Ceset diğerlerinin yanına düştü ve Colden savaşmaya devam etti.

Ölüleri artık sayamıyordum, solmakta olan yaşamın kötü kokusu yoğun ve çok tanıdıktı. Doğudiyarlılar karlı patikaya yayılmış, ormandaki beyaz kar örtüsü şimdi ölümlerinin kırmızı iziyle gölgelenmişti. Yaralılardan bazıları savaşmaya çalışmış olmalıydı.

Yukarıda, ağaçların tepelerine yakın bir yerde, onlarca yaşam bağı rüzgârda dalgalanarak süzülüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim ama bunların ne olduğunu biliyordum. İliklerime kadar hissediyordum.

Ruhlar. Bu dünyada kalan ruhlar.

Nabzım küt küt atarken yoldaki kaosu izliyordum. Öfkeli son savaşçı dalgası Helena, Rhonin, Colden, Nephele ve Alexus'un üzerine hücum ediyordu.

Sarsıcı bir şok dalgası başımdan ayak parmaklarıma kadar şiddetle yayıldı. Bakışlarımı ayıramıyordum. Bir rüyaya daldığım kesindi, çarpıtılmış bir gerçeklik olmalıydı karşımdaki manzara.

Alexus'un öldüğünü görmüştüm. Tanrı Bıçağı'nın göğsüne girdiğini görmüştüm; şu an karşımda duran o yaralı göğsüne.

Tunik giymiyordu.

Zincir yoktu.

Ölüm yarası yoktu.

Neri. Neri özgürdü. Alexus'a bir şey olursa ona ne olacağından emin değildim ama Kuzeydiyar Tanrısı'nın benden sadece bir adım ötede durması, Alexus'un onu serbest bıraktığı anlamına geliyordu. Benim anladığım kadarıyla ölüm kurtuluşu olmuştu.

Koyakta Alexus'un göğsünde kırmızı, patlayan bir yıldızı andıran iz vardı. O iz hâlâ derisine kazınmıştı ve Colden'inkine benziyordu.

Gücünün alınmasıyla ortaya çıkan bir iz. Alexus'un tenindeki ize Neri'nin kurtuluşu sebep olmuş olmalıydı. Ama...

Bu iz Alexus ölmeden önce de vardı.

Demek ki Vexx onu bıçaklamadan önce Alexus Neri'yi serbest bırakmıştı, yeryüzü gürlediğinde.

Senin için geleceğim, demişti bilincimi kaybetmeden önceki anlarda. *Güven bana.*

Tanrılar aşkına. Alexus Thibault'nun burada, hayatta olmasının nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlayamıyordum ama kanım onun için akıyordu.

Muhafız Cadılar yol kenarına yayılmış bir güç şarkısı söylüyorlardı. Sonunda, yaşadığım şoku üzerimden atarak mücadeleye atıldım.

Sanki yeniden köye dönmüş gibiydim ama bu sefer ablam, Helena, Buz Kralı, Cadı Toplayıcısı ve Rhonin adında, dostum diyebileceğim bu yeni kişi de benimle birlikteydi.

İlk saldırganımla yüzleştim, koyaktan hayal meyal hatırladığım bir savaşçı. Benden daha uzun bir kılıç kullanıyordu, bu da vuruşlarımı ölçmemi zorlaştırıyordu.

Her saldırı, bıçaklama ve kesikle birlikte karanlık gökyüzü, yanan meşaleler ve Elikçe şarkı beni o geceye geri götürüyor, anılar karanlık bir gelgitle yükseliyordu. Hayatımın kül oluşunu izlediğim anları hatırlamaya zorlandıkça öfkem ve acım gerçek bir patlamaya dönüşüyordu.

Ama yalnız değildim. Yanımda ablam bir mızrak savururken Helena da kılıç kullanıyordu, her ikisi de çevik hareketlerle saldırıyor, eğiliyor ve öldürüyordu. Rhonin hançeriyle bir canavara dönüşmüştü ve Colden da baltasıyla başlı başına bir güçtü. O ve Alexus birbirlerine destek oluyorlardı. Alexus yaralı bir dizle dövüşse de hareketlerini hâlâ ustalıkla sergiliyorlardı. Doğudiyarlılar giderek azalıyordu, on kişiden az kalmışlardı. Bu sefer büyüyle yapılmış oklar yoktu. Bunu onlar için kolaylaştıracak çalıntı ateş büyüsü de yoktu. Prensleri gücünü kaybetmişti.

Gecenin soğuğunda bile dövüşürken terden sırılsıklam olmuştum. Düşmüş cesetlerin ve kana bulanmış karın etrafında manevra yaparken kılıçların birbirine çarptığı gerçek bir savaştı bu.

Karşımdaki Doğudiyarlı çok güçlüydü. Kılıcını her savuruşunda beni patikanın karşısına itiyor, arkamda ne olduğunu bilmeden gerileyerek engebeli zeminde ilerlemeye zorluyordu.

Kılıcımı alttan hızlı vuruşla karşıladı. Bir adım geri gittim ama sonra dönüp yönümüzü değiştirdim. Hemen döndü ve ilerlerken silahını kaldırdı.

Kolunu elimle destekleyerek onu engelledim ve aramızdaki mesafenin azalmasıyla daha kısa olan kılıcımı göğsüne sapladım. Kılıcımın ucunu kemiğe saplamak için ekstra çaba gerekiyordu ama vücudunun teslim olduğunu hissettim, kılıcım kolaylıkla derine kaydı. Kılıcımı geri çekmemle savaşçı yere yığıldı.

Gözlerindeki ışık söndü.

Başımı kaldırdığımda, bakışlarım ormandaki ağaçların altında duran iki adama takıldı.

Doğu'nun Prensi ve Vexx.

Daha önce orada değillerdi.

General kül gibi solgun görünüyordu, yumruklarını sıkmış, yüzü öfke dolu bir ifadeye bürünmüştü. Prens ise o kızıl gölgelerden oluşan pelerinini giymişti ve mide bulandırıcı bir sırıtışla sahneyi izliyordu. Sanki adamlarının öldüğünü görmek onun için bir avcılık sporuymuş gibi.

Çenesini kaldırıp gökyüzüne uzanarak parmaklarını şıklattı. Ruhlardan biri, emredildiği gibi teslim olarak ağaç tepelerinden aşağı süzüldü. Çaresiz bir kabuk gibi Prens'in üzerinde gezindi.

Prens ağzını açtı ve...

Onu içine çekti.

Prens'in göğsü ani bir zevkle hızla inip kalktı, kendinden geçtiği her hâlinden belliydi. Gözlerini kapadı, dudaklarını yaladı. Bense kusmak istiyordum.

Bittiğinde Prens yüzünü eğdi ve ağırlaşmış bakışları benimkilerle buluştu.

Kılıcımı kaldırdım, tetikteydim.

İlk başta, beni süzerken gözlerinde anlık bir şaşkınlık belirdi. Burada olmamam gerekiyordu, hele ki bir silahla ama kötü niyetli gülümsemesi tekrar yayıldı.

Elinin bir hareketiyle yaktığı ateş etrafında hiçbir şeyi tüketmese de yanıyordu.

Bu bir duvardı.

Bir kalkan.

Havada Yazdiyarı büyücülerinin büyüsünün kokusunu alabiliyordum; Prens'in uzun süreli ölümünün kokusu, çadırda daha önce aldığım kokunun aynısı. Ateşin, bunaltıcı bir günün, tozun ve toprağın kokusu.

Prens ve ben birbirimize baktık. Orada öylece, alevin dokunmadığı taş bir sütun gibi durmuştu, yüzünden eğlendiği belli oluyordu. Ona göre biz bir hiçtik, o ise her şey.

Peşinde Vexx'le, ellerini arkasında kavuşturmuş, kızıl gölgelerden oluşan bir iz onu takip ederken savaş alanının etrafında dönerek setten yukarı doğru ilerledi. İki adam şarkı söyleyen Muhafız Cadıların yanından geçtiler. Başka kimse onlara bakmıyor ya da izlerini sürmüyordu. Çünkü onları göremiyorlardı.

Ama ben görebiliyordum.

Döndüm, zar zor nefes alıyordum, arkadaşlarım ve ablam sadece birkaç adım ötede dövüşürken bile gözlerimi sinsi Prens'in üzerinden çekmedim. Bu, onun bana geldiği diğer zamanları hatırlatıyordu, bir serap gibi başka bir dünyadan beni izliyordu.

Korkak. Bu düşünceyi günler önceki gibi içimden ona doğru haykırdım. Bunu duyması, hissetmesi, bilmesi için dua ettim. O bir korkaktı, adamlarının ölmesine izin veriyordu, çadırlarda saklanıyordu, *hiçbir şey* yapmıyordu. Başkasının büyüsünün, başkasının ruhundan çaldığı ateş kalkanının ardına gizleniyordu. Hem de tüm bunlar olurken Gölge Dünya'nın pelerininin altında düşmanlarıyla tek başına yüzleşmekten korkarak.

Nephele'in anlık görüntüsü dikkatimi çekti. Mızrağını bir savaşçının ağzına sapladı ve çekip çıkardı ama sonra hareketsiz

kaldı. Gözleri kocamandı. Gözlerini kırpıştırıyordu. Boğazını tuttu, sanki görünmez bir el boynunu tutmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Ben ona ya da Prens'e ulaşamadan bir Doğudiyarlı üzerime yürüdü. Hareketleri o kadar hızlıydı ki her vuruşa yetişmekte zorlanıyordum.

Sendeleyerek geri çekildim, neredeyse ayağım sete takılacaktı ve düşecektim ama Muhafız Cadıların şarkısı ormanın sınırlarından bir kez daha bana ulaştı. Seslerini yükseltiyorlar, bir şeytanın bu kadar yakınımda pusuda beklediğinden habersiz, güçlerini aşağı yönlendiriyorlardı.

Üzerime yağan saf enerji tüm bu soğuğun ortasında yaz güneşi kadar sıcaktı ve içimde ilkel bir hissi harekete geçiriyordu.

O his dışında başka bir şeyi daha uyandırıyordu.

Kılıcımı her sallayışımda çaldığım küçük ölümler kabarıyor ve beni kontrol edebileceğimden emin olmadığım bir selle dolduruyordu. Çarpan kalbim keder, sefalet, nefret, korku, tiksinti, ıstırap, hayranlık, huzur ve özlemle dolup taşıyordu. O kadar çok duygu vardı ki, hepsini ayırt edemiyordum ama taşarak benim olmayan duygularla sonsuz bir bağlantı kaynağı yaratıyorlardı.

Killian'ın kılıcını sımsıkı kavrayarak ileri atıldım ve emin adımlarla kılıcımı kadının gövdesine sapladım.

Silahımı serbest bırakamadan başka bir Doğudiyarlı üzerime atladı. Tökezledim ve o da avantajı ele geçirip hançerini kaldırdı, hançerin keskin kenarlarındaki alevlerin aydınlığı aynı derecede keskin gözlerinde de parıldıyordu.

Kolunu indirdiğinde onu bileğinden kavradım. O kadar büyük bir güç taşıyordu ki kılıcı bırakıp onu tutmak için iki elimi de kullanmam gerekti.

Önünde diz çöktürmek için beni bastırdı.

"Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah!"

Alexus. Onu göremiyordum ama duyabiliyordum, o kadife sesi bana hayat veriyordu, neler yapabileceğimi hatırlatıyordu.

Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah. Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah.

Kelimeleri düşündüm, onları zihnimde tutup gözlerimi kapadım, niyetime odaklanarak o duygulara ulaştım. Niyetimi hayalimde canlandırıyordum.

Buzlusu Ormanı'na girdiğimizde yaptığım bıçak şimdi gözümün önünde Doğudiyarlının midesinden göğsüne doğru saplandı.

Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah!

Üzerimdeki baskı azalıyordu, adamın bedeninden sert bir soluk boşalarak yüzüme çarptı. Gözlerimi açtığımda onu boş, cansız gözlerle bana bakarken buldum, ağzından ametist ışığından bir kılıç çıkıyordu.

Adamın ölümünün kokusu aldığımda, büyü üzerindeki tüm zihinsel hakimiyetimi kaybettim. Kılıç gözden kayboldu, morumsu toz hâlâ yağmakta olan kar tanelerine karıştı. Doğudiyarlı devrildi ve ben onun ağırlığından sıyrıldım, kanına basıp kayarak sırtüstü düştüm.

Gökyüzüne bakarken bir ses işittim.

Kahkaha.

Başımı çevirdiğimde Doğu'nun Prensi'ni gördüm. Onun sesi yükselen karga sürüsünün çığlıklarını bastıramadı.

Kuşlar ağaçlardan fırlayıp karanlık gecenin içinde, közlerden fışkıran kıvılcımlarla dönen kar tanelerinin ötesine uçtular. Ölülerin ruhlarının toplandığı yere doğru.

Ve onları teker teker içlerine çektiler.

Kanda ve karda kayarak, kemiklerimi sarsan bir gümbürtüyle dirseğimin üzerine düştüm. Başımı kaldırdığımda Alexus'un gecenin içinde parlayan yeşil gözleriyle karşılaştım. Üç adım ötedeydi, Helena da arkasında. İkisi de ayaklarının dibindeki ölü savaşçılardan almış oldukları iki kısa kılıçla dövüşüyorlardı.

Ama Nephele görünürde yoktu.

Alexus'a saldıran savaşçı baltasını geri çektiğinde, Alexus bıçaklarını başının üzerinde çaprazlayıp ölümcül bir güçle keskin kenarları savaşçının vücudunu boydan boya yırtacak biçimde aşağı indirdi. Karlı yol kan içinde kaldı. İç organlar da dökülünce bu bembeyaz mezarlığa daha fazla kırmızılık eklendi.

Adam yere yığıldı, son Doğudiyarlılardandı. Alexus göz açıp kapayıncaya kadar yanımdaydı, beni ayağa kaldırıp elimden tuttu.

Ellerini saçlarımda dolaştırıp dudakları dudaklarımı bastırdı. "Seni güzel, savaşçı kadın," dedi dudaklarıma doğru. "Seni gördüğüm için çok mutluyum."

Onu tekrar öptüm. Soğuk göğsüne dokundum. Gerçekten burada olduğundan emin olmak için çarpan kalbini hissettim. Gülümsedi, Nephele'in Colden'a gülümsediği gibi. Gamzesi belirdi, bu görüntü kalbimi sonsuza dek iyileştirecek gibi rahatlatmıştı.

Ama nasıl burada olabiliyordu? Nasıl?

Gözlerimden sorumu anlamıştı. "Baban sana efsaneler anlatmış. Prens'in yüzünü kestiğinde Tanrı Bıçağı onu öldürmedi çünkü basit bir hamleyle öldüremezsin. Bir tanrı kalıntısı olmasına ve yanlış ellerde tehlikeli olmasına rağmen benim işlediğim bıçak sadece yaşayan tanrılar için ölümcüldür çünkü onların kemiklerine nüfuz edebilir. Hepsi bu kadar." Elimi, bıçağın kabzasına kadar girdiği göğsüne bastırdı. "Benim için ölümcül değil," dedi, "çünkü zeki bir büyücü kendisine karşı kullanılabilecek bir silah yaratmaz. Benim olanı işaretlerim. Tanrı Bıçağı beni tanıyordu. Benim rünümü taşıyordu. Benim adımı."

Başka bir öpücük daha, o kadar tutkulu ve o kadar yoğundu ki, çekildiğinde nefes nefese kaldım.

"Yere yatın!" Helena çığlık çığlığaydı.

Kargalar dönüp üzerimize çullanıyor, yüzlercesi doğal olmayan hamlelerle bize doğru inişe geçiyordu. Çünkü doğal

değillerdi. Bu şeyler kuş değildi. Onlar insanların ruhlarını çalan iblislerdi.

Tıpkı yaratıcıları gibi.

Bu alçaklarla işim bitmişti artık. Hepsiyle.

"*Fulmanesh. Fulmanesh, fulmanesh, fulmanesh, fulmanesh, iyuma.*"

Kelimelerimi ellerimle şekillendirip etrafımızdaki meşale ateşinden yararlanarak tüm gücümü bu küçük kalleşleri ateşböcekleri gibi yakmaya odakladım.

Ateş ellerimde şekillendiği anda onu gökyüzüne doğru fırlattım. Kargalar geri çekilse de ben kollarımı iki yana açıp duruşumu düzelttim ve karanlığımın derinliklerine inerek içimdeki o küçük ölümlerin zevkle çırpınmasını sağladım.

Prens'in kanatlı iblisleri alevlerime yakalandı. Kulaklarımı tırmalayan kötü ruhlu çığlıklar attılar. İçgüdüsel olarak parmaklarımı yumruk yapıp tırnaklarım derimi kesene kadar ellerimi sıktım.

Alevler yükseliyor ama sonra sönüyordu ve kuşlar bir bir yok oluyor, karanlığa karışıyordu. Kül gökyüzünden ölüm yağmuru gibi yağıyordu.

Alexus şaşkınlıkla bana baktı, gözleri o gece Nephele'in sığınağında çok iyi öğrendiğim bir bakışla kararadı, alev almış bir tutkunun bakışıyla.

İçim zaferle dolup taşıyordu. O ânın sıcaklığıyla damarlarımda dolaşan güven ve güçle Doğu'nun Prensi'ne döndüm.

Ama ne o ne de Vexx oradaydı.

Etrafımda dönüp ormanı taradım.

Vexx ormana doğru kaçıyordu. Onu kovalamaya başladım ama sıcak bir rüzgâr patikadan aşağı doğru esti.

Alexus kolunu kaldırıp üzerime eğildi, sıcağa karşı bir kalkan oluşturuyordu ve bolca hissettiğim o Muhafız Cadı büyüsü birden yok oldu, şarkıları sessizleşti.

Alexus'la doğrulduk, sanki zihnim dakikalar önce aradığım adamı bulmak için tam olarak nereye bakmam gerektiğini biliyormuş gibi döndüm.

Bakışlarım Doğu'nun Prensi'nin hâlâ yara bere içindeki yüzüne takıldı. Yolun doğu tarafında, katliamdan yirmi adım ötede, iğrenç ruhunun içini gördüğüm çadırın yakınında duruyordu.

Nephele de onun yanındaydı, dizlerinin üzerine çökmüştü, Tanrı Bıçağı'nın siyah kenarı soluk boynuna dayanmıştı.

38

RAINA

Prens daha önce her neredeydiyse, beni her nereden izliyorduysa artık orada değildi. Şimdi buradaydı, sanki bir dünyadan diğerine adım atmıştı.

Görünmezden görünür olana.

Alexus, Rhonin, Colden ve Helena gözlerini kocaman açmış bana, birbirlerine, Prens'e ve Nephele'e bakıyorlardı. Ortalık nefes alıp verişlerimiz dışında kış ortasında vadideki geceler kadar sessizdi.

Kargaların son külleri de ormanın üzerine çökmüş beyaz dünyayı griye boyamıştı. Küller saçlarıma, tenime, giysilerime bulaşmış, ölüm kokusu ciğerlerime çökmüştü; nemli orman, keskin çürük ve yanmış tüyler.

Ama dahası da vardı. Yeni kokular. Yeni ölümler.

Muhafız Cadılar gitmişti. Durdukları yerdeki kar da kaybolmuştu, yerini koyu bir kül lekesi almış, orman sınırında iz bıraktıktan sonra kaybolmuştu.

"Raina Bloodgood," dedi Prens. "Benden yüzsüzce bir şey alıp bunun bedelini ödemeyeceğini mi sandın gerçekten?"

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Nephele'den bahsetmiyordu.

O sıcak rüzgâr. Yazdiyarı büyüsü.

Muhafız Cadıları yok etmişti. Benim onun kargalarını yaktığım gibi o da onları yok etmişti.

Colden baltasını kaldırıp nişan aldı. "Seni piç."

Prens dilini şaklatıp Nephele'in saçlarını eline sıkıca dolayarak, "Ama bu çok aptalca olurdu, özellikle de bir *kral* için," dedi. Kemik kılıcın ucunu ablamın yüzünden şakağına doğru kaydırdı ve delip geçecek şekilde açı verdi. "Tabii bu yetenekli cadının bir an önce Gölge Dünya'ya gitmesini istemiyorsan."

Ciddiydi. Gölgeleri Nephele'in etrafını sarıyor, ellerini bağlıyor, ağzını kapatıyordu. Bir orduyu Kuzeydiyar'dan gizlice geçirme zahmetine girmek yerine neden kırmızı bulutuna atlayıp Colden'ı Kış Hisarı'ndan götürmediğini merak ettim.

Ama şimdi sanırım nedenini biliyordum. Prens istediği şeyi almak istiyorduysa ona yakın olmalıydı. Bu yüzden beni ormanda bulup bıçağı çalamamıştı. Onun büyüsü dünyanın dört bir yanını dolaşıp istediği yere varmak kadar basit değildi. Ormanda gölgeler arasında hareket edişini izlemek dışında, onu sadece bir kere ortadan kaybolurken görmüştüm. Her büyünün bir sınırı vardı ve belki bu da onunkiydi.

Öyle olmalıydı ve bu da Prens bizi terk etmeye karar verirse Nephele'i de yanında götüreceği ve Nephele'in savaşamayacağı endişesine neden oluyordu. Nephele'in sadece sesini susturmakla kalmamış, aynı zamanda gücünü de bastırmıştı.

Cadı işaretleri kaybolmuştu.

"*Ne istiyorsun?*" diye telaşla sordum, ona doğru hareketlenmekten çok korkuyordum ama durum üzerinde bir nebze kontrol sağlamam gerekiyordu.

Alexus yanımda duruyordu, kaskatı ve tetikteydi, bütün kasları gerilmişti. "*Ne istiyorsun*, diye sordu sana."

Bir şeytan gibi gülümseyen Prens cevap verdi. "Öncelikle seni istiyorum, Raina Bloodgood. Başta istememiştim ama dediğim gibi artık işe yarıyorsun. Ayrıca Neri'nin Gölge Dünya'ya

geri gönderilmesini istiyorum ama biri bunun engelledi. En azından hemen olmaması için." Alexus'a keskin bir bakış attı. "Hepsi de şu adam Gümüş Kovuk'ta kadim gözüne çarpan küçük cadıyı kurtarmak istediği için oldu. Hiç tanımadığın bir kadın için bir tanrıyı serbest bıraktın."

Tanrılar aşkına. Neri ona beni kurtardığını söyle derken bunu kastetmişti. Colden'dan bahsetmemişti. Alexus'la bir anlaşma yapmıştı; benim güvenliğim karşılığında o da Alexus'un hapishanesinden kurtulacaktı.

Prens gözlerini Rhonin ve Helena'ya dikti. "Bu Tanrı Bıçağı'nın var olduğunu öğrendiğimde onu ne kadar çok istedim bir bilseniz. Ama hırsız ve casus sağ olsun artık ellerimde." Bakışlarını Colden'a çevirdi. "Bir de kötü şöhretli Buz Kralı var tabii. Kazanmayı planladığım oyundaki bir piyon. Seni de istiyorum ama içinde artık hiçbir güç hissetmiyorum. Sadece işe yaramaz bir ölümsüzlük. Sıkıcıysan sonsuza dek yaşamanın ne anlamı var? Yeteneğin var mı ki?"

Colden küçümseyici bakışlarla ona baktı, yüzünde ölümcül bir tebessüm belirdi. Kaskatı kesilmişti, her an saldırmaya hazır vaziyette duruyordu. "Nephele'i bırak, ben de sana ne kadar yetenekli olduğumu göstereyim, seni zavallı pislik."

Prens kahkaha atıp Nephele'in başını geri çekti. "Bunu yapamam çünkü güce ihtiyacım var. Uzun zamandan beni besleyen büyücü artık yok oluyor. Yeni bir yaşam kaynağına ihtiyacım var. Bu etrafımdakilerden biri de olabilir." Tekrar Alexus'a baktı. "Kudretli Doğudiyar büyücüsü Un Drallag, beni tanrıya yakın bir şey yapmaya yetecek kadar güç sağlayabilirdi. Ama ne yazık ki tüm o büyü şimdilik etkisiz hâlde. Öyle değil mi, Ghentli Alexi?"

Alexus dişlerini sıktı. "Sonsuza kadar etkisiz kalmayacak ve etkisi geri geldiğinde yemin ederim buraya geldiğine pişman olacaksın, tabii eğer bu geceyi atlatabilirsen."

Lanet olsun. Hiçbirimizin gücü tırmanan gerilimi engellemeye yetmiyordu.

"Genç bir yaşam kaynağına ihtiyacım var," dedi Prens. "Yaşlı bir büyücüden daha uzun süre başarılı olabilecek biri. Damarlarında bütün bir ormanı büyülemeye yetecek kadar büyü gücü olan biri." Prens, Nephele'e baktı ve Tanrı Bıçağı'yla onun tertemiz yanağını okşadı. "O muazzam büyünün çoğu senin marifetin değilmiş gibi davranma."

Kalbim hızla atarken bir adım attım. Prens'in gücü ölüyordu, bu da onun güçsüzleştiği anlamına geliyordu. Nephele'e sonrası için değil hemen şimdi ihtiyacı vardı.

Ablamın ruhuna baktım. Yaşam bağları altın gibi parlıyordu ama kenarlarında lanet olası bir enfeksiyon vardı.

Prens onun büyüsünü çekiyordu. Nephele'in hayatının canlı tellerini zehirli, çürümüş bağlarıyla karıştırıp onu bir kulede taş bir masaya zincirlenmiş bir kabuktan ya da gece gökyüzünde süzülen göz ardı edilmiş bir ruhtan ibaret kalana kadar kullanacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Prens'in gözleri Nephele'in üzerindeydi ama Nephele'in kocaman sabit bakışları bendeydi. Bunca yıldan sonra hâlâ yüzünü okuyabiliyordum ama o gözü yaşlı bakışlarındaki sert pırıltıya ve kararlılığa cevap vermeyi reddettim. Bana Prens'in kullanmaması için onu öldürmemi söylüyordu.

Ama ona daha yeni kavuşmuştum. Onu bir daha ölüm bizi ayırana dek bırakmazdım. Biz onun sandığından daha zekiydik. Daha iyiydik. Daha güçlüydük.

Daha hızlıydık.

Başımı hafifçe iki yana sallayarak tek kaşımı kaldırıp Nephele'e bir uyarıda bulunmak için düşüncelerimin yüzüme yayılmasına izin verdim. Hayatım boyunca hep çok sinsi olmuştum, nişancılığım keskindi, bu yüzden küçük hançeri belimdeki kemerden

çıkarıp cesetlerin üzerinden sıçrayarak kolum her an hançeri fırlatmaya hazırdı hâlde ablama doğru koştum.

O kısacık anda pek çok şey oldu. Helena adımı haykırdı, Alexus bana doğru uzandı. Parmak uçları dirseğimdeki kanlı kumaştan kaydı.

Bıçağı tüm gücümle patikadan aşağı fırlattım.

Doğu'nun Prensi yukarı baktı. Sola eğildi. Gölgeleri parlıyordu.

Bıçağım tam içlerinden geçerken Nephele'le birlikte kırmızı bir duman bulutu içinde kayboldular.

Kıpkırmızı gölgeler kalmıştı, duramayacak kadar hızlı hareket ediyordum. Gölgelerin içinden dışarı fırlayan korkunç dokunaçlar tenime yapıştı.

Bir kol belime dolanarak beni durdurmaya çalıştı. Beni tutan her kimse, beni diğer yöne doğru çekmeye çalışarak döndü ancak gölgeler ayak bileklerimi sarmıştı, beni o ellerden koparıp yere çarparak ciğerlerimdeki havayı boşalttılar.

Kafamı kaldırdığımda Colden'ın vahşi bakışlarıyla karşılaştım. Onu nasıl öldüreceğimi düşünerek uyanık kaldığım onca gün, yaşanılan onca şeyden sonra Buz Kralı beni kurtarmaya çalışmıştı.

Kırmızı gölgeler dönerek yükselip alçalıyordu, Buz Kralı'nı bir yumruk gibi sararak onu kan rengi bir buluta doğru sürüklediler. Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Vücudumun sertçe çekildiğini hissediyordum, sürüklenmemek için ellerimi patikadaki toprağa gömdüğüm anda Alexus yamaçtan kayarak yanıma gelip elime uzandı.

Ama kırmızı bir sisin içine çekilmiştim bile.

39

RAINA

Burada karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Loş ışıkta etrafımı seçmeye çalışıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım. Dünya bulanık değildi; hareket hâlindeki gölgelerle doluydu.

Ensemde derin bir acı dolanıyordu. Siyah, kayalık bir zeminde ellerim ve dizlerimin üzerindeydim, etrafım ormanın üzerinde süzülen kabuklar gibi ruhlarla çevriliydi. Binlercesi kasvetli, bulutsuz barut rengi gökte dalgalanıyorlardı. Gözleri olmasa bile dikkatleri üzerimdeydi.

Koruyucu. Kâhin. Şifacı. Diriltici. Katil, diye tıslıyorlardı.

Cadı.

Onların ötesinde sonsuzluğa uzanan sarp bir dağ vardı. Bir kapı tarafından korunuyordu, ne çelikten ne de taştan, aklımın ermediği devasa bir yapıydı.

Çünkü ben buraya ait değildim.

Bunu biliyordum.

Ruhlar bunu biliyordu.

Bu *yer* bile bunu biliyordu.

Kırmızı pelerinli hortlağımsı bir varlık ruhları kapıdan geçiriyordu. Bazıları sola bazıları sağa gidiyordu. Bazıları doğrudan geçiyordu. Sonra iki parlayan göz yukarı bakıp beni fark etti.

Davetsiz misafir.

Ayağa kalkıp koşmaya çalıştım ama her şeyde terslik vardı. Sanki suyun içinde hareket ediyordum, hareketlerim görünmez bir ağırlık tarafından aşağı çekiliyordu.

Arkamı döndüm. Nephele ve Colden arkamda yan yatmış, hâlâ kızıl gölgelerle korunuyorlardı. İkisinin de yüzünde panik ifadesi vardı. Yanlarına gitmek istiyordum ama bir gölge beni sıkıca tutuyordu. Benimle mücadele ediyordu çünkü başka bir yere bağlıydım, içimde, göğsümde, *kalbimin* etrafında muazzam bir baskı vardı. Sanki bir şey yüreğimi ikiye ayırıyordu.

Daha fazla kızıl gölge parlak dallar hâlinde yerde süzülüyordu. Bir tanesi omzumun üzerinden süzülürken arkama yaslanıp ellerimi geri çektim.

Sonra o ürpertici, tüyleri diken diken eden kahkaha yankılanarak gölgelerle birlikte içeri süzülüp kıvrılarak kulaklarıma ulaştı.

Doğu'nun Prensi Tanrı Bıçağı belinde bir gardiyan gibi önümde belirmişti, gerçekten buraya ait biri gibi görünüyordu.

"Gölge Dünya'ya hoş geldiniz, üçünüz de," dedi, yüzündeki kanayan yara bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyordu. "Uzun süre kalamayız. Bu yer yabancıları burada tutmayı seviyor, bu yüzden sadece zorunlu olduğumda amaca hizmet etmesi için kullanıyorum. Asıl soru, buradan nereye gideceğimiz?"

Colden bir yılan gibi kıvrılıp Prens'e saldırdı. Kral'ı bağlı tutan gölgeler, çığlık atıp vücudu sert zemine savrulana kadar onu sımsıkı sardı.

"Bunu bir daha denersen," dedi Prens, "ölülerin yanında sıranın sana gelmesini dilersin. Seni hayatta tutmak zorundayım ama şımarıklığını çekemem. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Gözlerimi kapadım, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama o sırada bir şey oldu. Garip bir şey.

Buzlusu Ormanı'nın üzerinde gezinen ruhlardan biri de ben olabilirdim çünkü aniden kendimi orada bulmuştum. Kanlı yolu görebiliyordum, beyaz ormanı yaran o kırmızı şeridi.

Prens'in kargaları gibi tepeden süzülerek yaklaşıyordum. Bedenim oradaydı, Kış Yolu'nda. Ama... ben buradaydım. Gölge Dünya'da.

Alexus yaralı bacağını uzatmış karda oturuyordu. Ben onun önünde yatıyordum, başım kucağında. Helena ve Rhonin yanımda diz çökmüştü. Helena, Alexus'a Prens'e fırlattığım Rhonin'in hançerini uzatırken yüzünde çaresizlikle dolu bir ifade vardı.

Alexus hançerin keskin ucunu göğsündeki kasların üzerine bastırdı; neredeyse birbirimizin olduğumuz o gece dişlerimi hevesle üzerinde gezdirdiğim, mağarada şefkatli parmaklarımla dokunduğum rünlerin yanındaki o pürüzsüz derinin üzerine.

Derisine bir işaret kazıdı; ortasında tek bir nokta bulunan ve V şeklinde bir çizgiyle birleşen iki kanayan, paralel oluk.

Hançeri indirip saçlarımı boynumdan uzaklaştırarak elini göğsümün üzerinde gezdirdi. Sonra köprücük kemiğimin hemen altın aynı işareti kazıdı. Yaradan ince kan damlaları süzülüyordu.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde bacağındaki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. Parmaklarımızı saygıyla birbirine geçirdi ve alnını benimkine dayayıp hafifçe sallandı; o gece ormanda tüm o adamları öldürürken yaptığına benzer bir ritüeldi. Yalvarıyordu ya da dua ediyordu. Hangisi olduğunu bilemiyordum ama onu bütünüyle hissediyordum.

Beni diğer tarafa geri getirmeye çalışıyordu.

Gözlerimi açtım, kalbim daha hızlı çarpıyordu. Ama hâlâ Gölge Dünya'daydım.

Prens bana bakıyordu, gözleri üzerimde geziniyordu, kendini beğenmiş gülümsemesi soldu. "Un Drallag asla pes etmez, değil mi? Tamam, bu oyunu iki kişi oynayabilir."

Bir elini omzunun üzerinden savurarak uzaklaştı. Gölgeleri kıvranıyordu ve ben, Nephele ve Colden bir kez daha yeryüzünden, Gölge Dünya'dan geçip büyük bir bölünmeye doğru kan kaybederek Kuzey Toprakları'ndan daha da uzaklara çekiliyorduk. Güvenlikten uzağa. Evden uzağa.

Bu âlem sadece bir durma noktasıydı. Bir yol. Bir geçitti.

Bir riskti ama yine de gölgelerden, ruhlardan ve günahlardan oluşan bir adamın istediğini elde ederek kaçması için bir yoldu.

Ama bizi nereye götürüyordu?

Göğsümdeki küçük karanlıklardan biri uğulduyor, sarsılıyor ve kıvılcımlar saçıyordu, kalbimin etrafında küçük bir fırtına bulutu geziyordu. Enerjilerimizin birbiriyle bağlantısı tuhaftı ama buna tutundum.

Ona *tutundum.*

Alexus'a.

Gölgelerle bağlı olsalar da önce Nephele'in sonra da Colden'ın eline uzandım. Alexus'un çalınan ölümünün sıcaklığını ve ışığını, orada yaşayan hararetli gücü, şu anda bile bizi birbirimize bağlayan bağı aradım

Güçsüz ve yorgundum ama Prens'in Colden'ı, Nephele'i ve *beni* almasına izin veremezdim.

Savaşmalıydım.

Ametist ışık kılıcı aklıma geldi. Onu çağırabileceğimi biliyordum.

Lunthada comida, bladen tu dresniah, krovek volz gentrilah. Kelimeleri tekrar tekrar aklımdan geçirdim ama hiçbir şey olmuyordu. Korku zihnimi ele geçirmişti. Belki de büyülerim burada işe yaramıyordu.

Prens omzunun üzerinden manidar bir bakış atıp başını yana eğdi. Aramızdaki kırmızı gölgelerin ötesinden kibrini hissediyordum. Daha derinlere inmeliydim. En derin parçama, içimdeki yaşam gücüne odaklanmalıydım.

Tüm korkularımı bir kenara atıp kendi yaşam bağlarımı aradım, kalbimin bağlarını. Alexus'un bana alev çağırmayı öğrettiği gece onun içinden çıkardıklarım gibi.

Fulmanesh, iyuma tu lima, opressa volz nomio, retam tu shahl.

Kalbimin ateşi, gel ki seni görebileyim, yorgun kemiklerimi ısıt, dinlenme yerim ol.

Şarkıyı kalbimde taşıyordum. Dinliyordum. Susmasına izin vermeyecektim.

Alevlerden oluşan titrek bir ısı topu önümde belirdi. Prens bana doğru geliyordu, üzerinden kötülük ve şiddet dalga dalga yayılıyordu. Bu kızgın ateşin yükselip üzerine yağdığını, köyümü yaktığı gibi onu da yaktığını hayal ettim. Ama önce ateşin istediğim şeyi yapmasını sağlamalıydım.

Alexus'un sözleri aklıma geldi. *Bu dünyada en çok istediğin şeyi düşün. Gerçek güç buradan gelir. Genellikle en güçlü niyetlerimizi en çok arzuladıklarımıza saklarız.*

Bu sefer tereddüt etmedim. Ne istediğimi çok iyi biliyordum.

Huzur istiyordum. Sevdiklerimle çevrili olmak. Onların güvende olması, neşe, tutku, dinginlik nedir bilmeleri.

Bu kadar. Hepsi buydu. Her şeyin huzurlu olması.

Ateş itaat ediyordu.

Zihnimde dönen *fulmanesh, iyuma* sözleriyle alevler kayalık zemin boyunca yarışarak Doğu'nun Prensi'yle aramızdaki kızıl gölgeleri yuttu. Aynı alevler onun etrafını sardı, ormanda oluşturduğu kalkan gibi değil de onu yakıcı bir sıcaklıkla saran, üzerindeki deri kıyafetleri eritip tenine yapıştıran, yaralı yüzünü yalayan bir orman yangını gibi.

Prens kükreyip çırpınarak alevleri söndürmek için kendini yerden yere attı, çaresizlik dolu çığlıkları ruhlarla sarılı bu yerde yankılanıyordu; bizi bütün olarak yutmak ya da tükürmek istiyormuş gibi gelen bir yerde.

Kalbimin bağları tekrar çekildi. Daha sert. Colden ve Nephele hâlâ benim idarem altındaydılar. Gözlerimi kapadım, bu

Gölge Dünya'dan uzaklaşmayı niyet ettim. Ormanı ve tanrıları görebiliyordum, karı ve Alexus'un sesini tenimde hissetmeyi nasıl da özlemiştim.

Ama gözlerimi açtığımda hâlâ buradaydık.

Doğu'nun Prensi ayağa kalkıp ateşin yanından geçerek bana yaklaştı, alevleri de beraberinde sürüklüyordu, göğsü kabararak bana bir tür yaratık, bir canavar, bir insandan çok yürüyen bir cesetmişim gibi bakıyordu.

Yüzü değişmişti ama yangından değil. Yaşlanmıştı; yaşlıdan da öte deniz kenarındaki kalenin hücresine kapatılmış o adam gibi çökmüş ve rengi solmuştu. Gözleri boş bakıyordu, Cehennem Katmanları'nın en derin, en karanlık kısımlarından gelen bir şey gibi.

Ellerini kavuşturup sonra bir nehri ikiye ayırır gibi yanlarına doğru açtı. Colden ve Nephele elimden kurtuldular.

Prens bana doğru hamle yaptı. Yanıklarla dolu eli boğazıma yapıştı. Beni yere itti, sırtımı kayalık zemine dayadı, çürümüş ve leş gibi kokan yaralı yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı. Böylesine çürümüş bir şeye göre oldukça katı ve hareketsizdi, doğallıktan tamamen yoksundu.

Hızla Tanrı Bıçağı'nı kınından çıkardı. "Köyünde tepene dikildiğimde sana ne demiştim?"

Hafızamı yoklamama gerek yoktu. O gece zihnimde öyle kalıcıydı ki, ruhuma damgasını vurmuştu.

Tekrar karşılaşacağız, Koruyucu, demişti. *Ve karşılaştığımızda, o bıçağı kalbine saplayıp o zavallı küçük ruhunu içime çekeceğim.*

Ellerimi onunkilerin üzerinde kapatıp dizimi bacaklarının arasına geçirdim ve birazcık insan olması için dua ettim. Biraz tökezleyip geri çekilmesine yetti ama Tanrı Bıçağı uzanamadan elimden kayıp gitti.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, gölgeleri ve bu dünyanın tuhaf ağırlığı beni tekrar aşağı çekmeye çalışıyordu. Bana bakıyordu, ona sunabileceğim güç ne olursa olsun beni öldür-

mek istediğini biliyordum. Muhtemelen burada, tüm Gölge Dünya'nın gözleri önünde ruhumu içine çekecekti.

İçim öfkeyle titriyordu. Onun ölmesini istiyordum ve o Tanrı Bıçağı'na ihtiyacım vardı.

Hışımla üzerine saldırdım. Prens de aynısını yaptı, boş gözleri irice açılmış ve vahşice bakıyordu.

Ama çok yavaş hareket ediyordum, sanki gerçek değilmişim gibi. Sanki burası gerçek değilmiş gibi.

Çarpışmadan hemen önce Prens dönerek kolumu tuttu ve ayaklarımı tekmeleyerek beni kemiklerimi sarsarak sırtüstü yere yatırdı. Yüzünü bana yaklaştırdığında burnuna bir yumruk geçirerek sendeleyerek geri çekilmesini sağladım.

Buradan çıkmak zorundaydık.

Colden'ı kollarının altından tutup Nephele'e doğru sürükledim. Dizlerimin üzerine çökerek gözlerimi de Prens'ten ayırmadan ikisinin ellerini kavradım.

Prens bana doğru geliyordu ve ne yapacağımı bilemez hâlde bir şeyler yapabilmek için dua ettim.

Ancak ben daha bir şey yapamadan Prens kırmızı bir buluta dönüştü ve gözlerimin önünde yeniden belirdi. Bir dağ aslanının bir geyiğe saldırması gibi üzerime atılıp beni kucakladı.

Kırmızı, isyankâr gölgeler üzerinden süzülüp çatlak toprak boyunca akan kanlı, bulanık nehirler gibi sürüklenerek Colden ve Nephele'e doğru ilerledi.

Ablamın ve Kral'ın etrafını sarıp onları tekrar elimden koparmaya çalıştılar ama ben sıkı sıkıya tutunmaya devam ettim. Dişlerimi sıkarak güçlükle ellerine yapıştım.

Kalbimin etrafındaki bağ sıkılaşıyordu, Alexus bizi eve geri götürmek için epey çaba sarf ediyordu.

Bu sefer onu bırakmayacaktım.

"Tam bir hayal kırıklığı." Prens Tanrı Bıçağı'nı bir kez daha kaldırdı. "Seni bağışlamaya çalıştım. Bana çok faydalı olabilirdin. Şimdi ben tanrıları diriltmek ve bu imparatorluğu

dire getirmek için Yazdiyarı'na giderken seni Gölge Dünya'da bırakmak zorundayım."

Tanrılar aşkına. Sadece Thamaos'u diriltmek istemiyordu demek.

Prens üzerime eğilip çürüyen dudaklarını yanağıma değdirdi. "En azından ruhun beni geri getirecek. Bahse girerim tadı duman ve yıldız ışığı gibidir."

Gözlerimi kapadım. Ölü gözlerindeki cani bakışa tanık olmak istemedim. Buz gibi Tanrı Bıçağı göğsümün ortasına – tıpkı Vexx'in Alexus'a yaptığı gibi– saplandığında bile Alexus'un bağını ve rünlerinin beni çektiğini hissettim.

Nefes nefese gözlerimi açtım. Dayanılmaz bir acıyla parlak, yakıcı bir şey içimi parçalıyor kalbimin etrafındaki kemikleri eritiyordu.

Ölüyordum. Ölüyor olmalıydım.

Ama bıçakla değil. Bıçak orada bile değildi. Etrafım mürekkep kadar yoğun bir karanlıkla çevriliydi. Tek ışık göğsümdeki rünün yanan çizgilerinden ve oluklarından geliyordu. Mühür içime işliyor, damarlarıma ısı yayıyor, gücü beni ele geçiriyordu.

Bu arada kalmış yerdeyim, iki dünya arasındaki boşlukta. Alexus beni işaretlemişti ve şimdi onun çağrısını hissediyordum. Sesi zihnimin arkasında bir fısıltı gibiydi. Colden ve Nephele yanımda değillerdi ama onları hâlâ avucumun içinde hissedebiliyordum.

"Bırak gideyim!" diye çığlık attı Colden. "Nephele'i kurtar! Tek yolu bu!"

Sesi milyonlarca kilometre uzaktan gelse de o kadar yakındı ki, elleri ellerimdeydi. Bırakmayı reddettim. Yeterince güçlüydüm. Bunu başarabilirdim!

Ama bir türlü olmuyordu.

Sol elimle tuttuğum parmaklar, Kuzeydiyar Kralı'na ait olduğunu bildiğim o parmaklar elimden kaydı gitti.

Onun çekilip gittiğini hissettiğim an zihnimde onun için haykırdım. Fedakârlık olmadan zafer kazanılmazdı ama hikâyenin böyle bitmemesi gerekiyordu. Başarısız olmamam gerekiyordu. Prens'in kazanmaması gerekiyordu. Buz Kralı'nın bizim için canını vermeye istekli olmaması gerekiyordu.

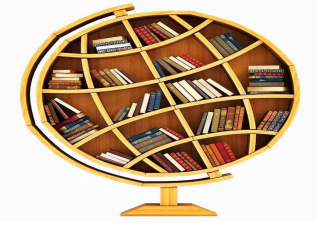
Benim için. Ablam için. Halkı için.

Bir hıçkırıkla hâlâ sıkıca kavradığım diğer ele sıkıca tutundum; Nephele'in eline. Tüm varlığımla, karanlıkta artık yalnız kalmayana kadar var gücümle mücadele ettim.

Ablama sarıldım, ikimiz de bu boşlukta ağlıyor ve titriyorduk.

Gözlerimi kapayarak Alexus'un dualarına, şefkatli sesine ve rününün vaadine odaklanarak beni ışığa götürmesine izin verdim.

40

ALEXUS

Büyüm üç yüz yıldır serbestçe akmıyordu. Bu gece kanımda sadece ince bir güç dolaşıyordu ama bu bile yeterliydi.

Olağanüstü bir histi.

Damarlarımda uğulduyordu.

Kemiklerimde hayat buluyordu.

Sonunda tamamen uyandığında dağlar bile bundan haberdar olacaktı.

Raina kollarımda yatıyordu. Prens neredeyse onu benden alıyordu ama zeki bir büyücü kendine ait olanı işaretlerdi. Raina Bloodgood artık benim rünümü taşıyordu.

Benim gücümü.

Benim mührümü.

Benim adımı.

Ghentli Alexi.

Onunla paylaşmıştım.

Etrafımıza kar yağarken gözleri kısa bir süreliğine açıldı. İşaret dilinde konuşamayacak kadar güçsüzdü ama yüzündeki her ifadeyi biliyordum. Kaşlarını çattığında düşüncelerini okuyabiliyordum, masmavi gözlerine yansıtan hislerini görebiliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Ben seni kurtarmadım. Sadece kendini kurtarmana yardım ettim."

Göğsündeki rüne dokunup dudaklarımı oraya bastırdım. Gerçek şuydu ki asıl bu kadın beni hep kurtarıyordu. Çayırda, ormanda, koyakta hep kurtarmıştı ve şu anda da sadece nefes alarak kurtarıyordu.

Gözleri kapalıydı ama kalbi hâlâ dokunuşlarımın altında çarpıyordu. Başka bir hayatta olsaydım onu tanımaya çalışırdım. Ona hayran olur, kendi yazdığım şiirlerden okurdum. Onunla birlikte papatya tarlalarında yürür, derede dans ederdim.

Ama burası başka bir hayat değildi.

Öyle olmak zorunda mı diye merak etmeye başladım.

IV

KIŞ HİSARI

41

RAINA

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey karlı bir gökyüzüydü, nefes almak canımı yakıyordu. Yalnızdım ama sonra bir beden yanıma kıvrıldı, sıcak ve rahatlatıcıydı. Bir an için annem sandım. Ama ölümün yankıları göğsüme vurup kalbimi ele geçirdi. Yanımdaki Alexus'tu. Bu gerçekle derin bir rahatlama yaşayarak kendimi yeniden karanlığa bıraktım. Alexus tam olarak ait olduğu yerdeydi.

Benim yanımda.

Tok sesiyle kulaklarıma doğru, "Gel, güzellik," dedi ve ben Buzlusu Ormanı yavaşça gözden kaybolurken birinin beni uzaklara taşıdığının belli belirsiz farkındaydım.

Gözlerimi ikinci kez açtığımdaysa üzerimde battaniye gibi serili uzun bir pelerin vardı. Dünya hâlâ karla kaplıydı ve sanırım vadideyim, sabahın soluk ışığı bulutların arasından süzülüyordu. Bir atın üstündeydim, güçlü kollar dizginleri sıkıca tutmuş bir yandan beni kucaklıyordu. Bir dizginin *çın çın çın* sesini,

nalların yumuşak gümbürtüsünü duyuyordum ve beşik gibi bir sallantıyla uykuma geri döndüm.

Kendimi tamamen bırakmadan önce, beni tutan adamın sakallı yüzüne baktım ve o da bana baktı. Başım omzuna yaslıydı, ağzı o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığı dudaklarımın üzerinde hissediyordum.

"Her şey yolunda. Ben buradayım. Dinlen."

Kalbim çarpıyordu, bir yanım bunun gerçek olamayacağından korkarken, diğer yanım gerçek olması için aya dua ediyordu. Burada olmamalıydı ama buradaydı ve eğer bu bir rüyaysa bu rüyaya bir süre daha tutunmak istiyordum.

Gözlerim istemsizce kapandı ve Cadı Toplayıcısı'nın sıcaklığına sokulup uykuya sürüklendim.

Alexus.

Zihnimde tekrar tekrar yankılanan adı beni üçüncü kez uykumdan uyandırdı. Gözlerimi açtım, nerede olduğumu ve hâlâ nefes aldığımı fark etmem biraz zaman aldı.

İnce işçilikle oyulmuş dört direği olan, siyah brokar kumaştan bir güneşliği ve uyumlu bir cibinliği olan zarif bir yatakta yatıyordum. Oda çok sıcaktı. Evim kadar büyüktü, şöminede ateş yanıyordu. Artık üzerimde kanlı korsajım, deri pantolonum ya da ödünç aldığım botlarım yoktu. Açık kırmızı şifon bir elbise giymişim. Saçlarım hâlâ nemliydi, yasemin ve leylak kokuyordu.

Her şeyi hatırlıyordum. Koyağı. Kış Yolu'nu. Gölge Dünya'yı. Kış Hisarı'nı ilk kez şahsen gördüğüm anı. Şaşkınlık içindeyken yabancılar tarafından soyulup yıkandığımı ve iyileştirildiğimi. Olanları, Alexus, Helena ve Rhonin'e elimden geldiğince anlattığımı. Köyünü, annesini ve kralını kaybettiği için ağlayan Nephele'i ateşin başında kucakladığımı.

Her şey bittiğinde Alexus'a uzandığımı.

Ondan kalmasını istediğimi.

Yaralarını iyileştirmek istediğimi.

Vücudunu benimkinin etrafına sarmasını.

İçgüdüsel olarak elimle arkamdaki yatağı yokladım. Soğuk ve boş çarşaflar beni hayal kırıklığına uğrattı. Alexus buradayken onunla sadece uyuduk, konuşamayacak kadar bitkindik. Gerçeklik yüzümüze çarpmadan önce daha fazlası için enerji bulamadığım için pişmanlık duyuyordum.

Kuzeydiyar Kralı'nı ve Tanrı Bıçağı'nı düşmana kaptırmıştım, Vexx hiçbir yara almadan ormanda kayıplara karışmıştı. Doğu'nun Prensi ve Neri serbestçe geziyorlardı. Durum daha da kötü olabilirdi. Bu gerçeği kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım.

Mücadele daha bitmemişti.

Ağrım olmasına rağmen yorganı bir kenara atıp kalktım. Yoğun gümüşi ay ışığı büyük kemerli pencereden odaya doluyordu. Daha önce odanın her yerini fark edecek kadar aklım başımda değildi. Burası eski bir kütüphaneden misafir odasına dönüştürülmüş olmalıydı. Her yerde kitaplar vardı. Her duvarın içinde, arduvaz zeminden süslü tavana kadar uzanan, her rafı tıka basa dolu uzun kitap rafları yerleştirilmişti.

Vadili olduğum için kütüphaneye en yakın gördüğüm şey Mena'nın yıllar önce Penrith'ten getirdiği kitaplardı, gençken sahile yaptığı gezilerden topladığı ciltler. On iki kitabı vardı, bizim için bir hazineydi. Annemle babamın rafında binlerce kez okuduğum altı eser vardı. Daha önce hiç bu kadar kitap görmemiştim.

Burada sonsuza dek yaşayabilirdim.

Yatağın birkaç adım karşısında süslü ahşap bir masa camın ötesindeki manzaraya bakacak şekilde duruyordu. Masanın üzerinde boyutlarına göre düzenlenmiş ince parşömen ve

tomarların yanı sıra bir dizi mürekkep şişesi, tüy kalem, bir mum ve bir de mühür vardı.

Mührü elime alıp izi inceledim. Üzerimde taşıdığım mührün aynısıydı.

Alexus'un işareti. Onun mührü. Bu oda ona ait olmalıydı.

Elimi dikkatle elbisemin boynundaki yarıktan içeri sokup bedenime işleyen, Alexus'un adını kemiklerime kazıyan işarete dokundum. Artık o da ruhum gibi benim bir parçamdı. Ormandaki o patikada beni bu zamanda ve mekânda tutmak için aramızda bir bağ oluşturmaya yetecek kadar büyüsünü uyandırmıştı. Bana en karanlık ânımda tutunabileceğim bir şey vermişti. Tutunacak *birini*. Onun sayesinde iki dünyayı birleştirecek kadar güçlüydüm.

Mührü geri koyup elimi açılmış bir parşömen tomarının üzerinde gezdirdim, Alexus'un bir süre önce yazmaya başlamış olması gereken Elikçe kelimelerin yumuşak kabartılarını hissettim. Mürekkep kurumuştu, masa kullanılmadığı için biraz tozluydu. Elbette el yazısını tanımıyordum ama zarafeti beni çekiyordu.

Sandalyenin üzerinde bir tunik asılıydı.

Ona dokundum. Burnuma tuttum. Kokusunu içime çektim.

Her şey o gibi kokuyordu; zengin baharat kokusu, koyu ahşap ve kadim büyünün tatlı aroması. Yatağa döndüm. Çarşaflara bile onun kokusu sinmişti, sadece bir süre benimle yattığı için değil, bu yatak onun bedenini yakından tanıdığı içindi. Tekrar yatağa kıvrılıp buradan hiç gitmemek istiyordum.

Masasından bir kitap alıp göğsüme bastırdım. Okuyan biriydi. Yazıyordu da. Tahmin ettiğim ama bilmediğim şeyler. Onun hakkında hâlâ öğrenecek çok şey vardı ve ben her ne kadar korksam da bu şansı elde etmek istiyordum.

Pencereden gece boyunca sessizliğe bürünmüş karlı köye baktım. Tek cephe buysa insan burada hiçbir şey olmadığını

düşünebilirdi. Beyaz çatılar ve bacalardan kıvrılan duman bana evimi hatırlatıyordu.

Manzara her ne kadar güzel ve sakin görünse de sola döndüğümde, saldırı sırasında yanarak ahşap iskeletlerden başka bir şey kalmayan ahırların ve ambarın üst kısımları görülebiliyordu. Yıkılmış ana kapıyı, geldiğimizde avluya saçılmış cesetleri ve Alexus beni içeri taşıdığında ana salonda bakımları yapılan bir grup yaralı Muhafız Cadı'yı hatırladım.

Zihnimde çok kötü senaryolar dönmeye başlıyordu. Meydana gelen yıkımı, ateşin buza nasıl hükmetmek zorunda kaldığını hayal etmek istemiyordum. Daha fazla kan dökületeceğini düşünmek istemiyordum, daha da kötüsü bunun verdiği zararları dahi görmek istemiyordum ama aşağı inip yaralılara nasıl yardım edebileceğime bakmalıydım. Alexus'u, Nephele'i ve Helena'yı bulmaya çalışmalıydım.

Arkamı dönmeme fırsat kalmadan tok bir ses odayı doldurdu. "Kitapları sever misin?"

Şaşırmış hâlde ziyaretçime baktım.

Alexus kapı aralığında durmuş beni izliyordu, uzun bedenini kapı çerçevesine yaslamış. Botlu ayağı diğerinin üzerinden atmıştı, pelerini kolunun üzerinden sarkıyordu. Düşüncelere daldığımdan kapının açıldığını hiç duymamıştım.

Midem düğümlendi. Bu hüzünlü ifadesini daha önce de görmüştüm; Littledenn'den döndüğünde derede yüzünde beliren aynı kederli ifadeydi. Bugün nereye gidip geldiğini ya da Kış Hisarı halkıyla neler yaşadığını bilmiyordum ama belli ki onu derinden etkilemişti.

Eşikten geçip kapıyı ardından kapadı. Kapıyı kilitleyip pelerinini bir sandalyenin üzerine attıktan sonra odanın ortasına doğru ilerlediğinde sertçe yutkundum.

Kalbim hızla atıyordu. Ona cevap vermemiştim, hâlâ kitaplarından birini göğsümde bastırıyordum. Kitabı kolumun

altına sıkıştırıp utangaçça omuz silkerek sözlerimi toparlamaya çalıştım.

"*Kitapları severim,*" dedim. "*Vadide çok fazla olmasa da.*"

Yüzünden suçluluk dolu bir bulut geçti, şöminenin yanından geçerken gözleri alevlerin ışığında parlıyordu.

"*Bana ihtiyaç duyulabileceğini düşündüm,*" diye devam ettim, aramızdaki huzursuz havayı ortadan kaldırmaya çalışıyordum ancak bu rahatsızlığın asıl nedeninin ben olduğumun farkındaydım. "*İyileştirmek için,*" diye ekledim. "*Alt katı kontrol edecektim. Nephele ve Helena'yı bulmayı planlıyordum.*"

"Nephele bir saat önce yanına uğradı ama sen hâlâ uyuyordun. Şu an dinleniyor. Herkes dinleniyor. Eğer kesikleri ve yanıkları iyileştirmek için kalktıysan, o zaman tamam ama en iyisi kaleye bu gece yas ve dinlenmek için zaman verelim." Yatağın bana en yakın kenarına oturdu, avuçlarını deri kaplı bacaklarında gezdirip iç çekti. "Buraya gel. Lütfen."

Kitabı bir kalkan gibi göğsüme geri bastırdım. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Günlerdir birlikteydik, birbirimizin yanından neredeyse hiç ayrılmamıştık. Onunla bu yatakta yatmıştım. Onu öpmüş, ona dokunmuştum.

Onu arzuluyordum.

Ama yine de korkuyordum.

Yavaşça ona yaklaştım. O cesur, yeşil gözleriyle bana baktı ve hâlâ bedenime yapışık olan kitaba uzandı. Sonunda bıraktım, o da kitabı yatağın üzerine koydu.

Bakışları üzerimde gezindiğinde birden ince elbisemin çok az yerimi örttüğünü fark ettim. Alexus güçlü ellerini kalçama yerleştirdi ve alnını göğsüme indirip bana sıkıca sarıldı.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı gözyaşlarım gözlerime hücum ediyordu; patlamakla tehdit eden bir baraj. Çok az konuşuyordu ama ben yine de kederinin, endişesinin, korkusunun ve isteğinin içime sızdığını hissediyordum.

Ellerimi saçlarının arasına sokup tekrar onunla göz göze geldim, gözleri ıslak ıslaktı.

"Konuşmamız gerek."

Duymak istediğim kelimeler bunlar değildi. *Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Sana sahip olmama izin ver.* Bunları söylemesini bekliyordum.

Boynuma dokunup parmak uçlarını boğazımda gezdirince sırtımdan aşağı sert bir ürperti yayıldı. Elbisemin ince kumaşını kaldırıp vücuduma kazıdığı rünü ortaya çıkardı. Şefkatle, sıcak dudaklarını yaranın hemen altındaki deriye bastırdı.

Bu öpücük nefesimi kesti. Aramızdaki bağı saygıyla öpüyordu.

Saçımı kulağımın arkasına attı. "Bütün gün bunun için benden nefret edeceğinden endişelendim."

Başımı iki yana salladım. "*Etmeli miyim?*"

"Belki de. Rünü kaldırmadığımız sürece hep bana bağlı kalacaksın. Kalbin son nefesine kadar beni bulmaya çalışacak. Bunu yapmaya hakkım yoktu."

"*Rünü kaldırmak mı?*" dedim.

"Bu bir çeşit ritüel," dedi. "Kaldırmamı istediğine karar verirsen bana söylemen yeterli."

Göğsümdeki işarete dokundum, sonra tuniğini çözüp açarak onun rününe dokundum.

"*Zaten birbirimize bağlıydık,*" dedim ona. "*Çaldığım ölüm yüzünden. Onu hissedebiliyorum. Seni hissedebiliyorum. İçimde. Bu bağ Gölge Dünya'da bile kopmadı. Sen ründen önce bile bana bağlıydın.*"

"Peki Helena'yla aranızda da bu bağ var mı? Onu da kurtardın."

"*Onun küçük ölümünü de içimde hissediyorum, evet. Ama Gölge Dünya'dayken bir fark vardı. Belki de beni geri getirmeye çalışan sen olduğun içindir.*"

"Ya da Gölge Dünya'ya ben de gittiğim içindir," dedi.

Merakla uzun uzun baktıktan sonra ellerini kalçama götürüp parmaklarını tenime gömdü, aramızdaki yakınlık derin ve baştan çıkarıcıydı.

"Bak, yine yapıyorsun," dedi, ağzının bir köşesinde beliren küçük bir tebessümle.

Kaşlarımı çattım. "*Neyi yapıyorum?*"

"Seni öpmemi ister gibi bakıyorsun."

Hiçbir şey demedim. Sadece kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı bir kez daha saçlarına doladım.

Belli ediyorduysam ne âlâ.

Alexus gözlerini kapadı, boğazından yorgun bir inilti yükseldi. Bana yeniden baktığında, ona daha da yaklaştım, cesur olup ikimizin de istediği şeye boyun eğmeye hazırdım.

Ama beni durdurdu.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Önemli bir şey."

Birden geri çekilip titrek bir iç çektim. Bu ses tonunu biliyordum.

"*Söylemen gereken başka ne olabilir ki?*" diye sordum.

"Raina." Sesi çok yumuşaktı. Acı doluydu. "Seni her şeyden çok istiyorum."

Kesik bir nefes aldım. Eğer bana söylemesi gereken buyduysa o zaman tanrılar aşkına, ben hazırdım. Ama devam etti, konuşmak onun için bir cezaymış gibi sesi değişti.

"Seni ateşin önüne yatırmak istiyorum," dedi. "Bu gecenin geri kalanında benim olup zevk dolu düşünceler dışında aklındaki her şeyi silmek istiyorum. Ama tıpkı ormanda olduğu gibi sana karşı dürüst olmadan bunu yapamam. Mağarada sana söylemediğim bir şey vardı. Benim hakkımda bilmen gereken bir şey. Özellikle de şimdi."

Onun çok açık bir kitap olduğunu düşünmüştüm, hatta henüz okumaya zaman bulamadığım sayfaları ve satırları, kendimi içinde kaybetmek istediğim bölümleri olduğunu düşünmüş-

tüm. Daha az önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Yine de hiçbir şey beklediğim gibi ilerlemiyordu.

Parmak uçlarını şakağımda gezdirdi. "Sana Colden ve Fia'nın hikâyesini anlattığım zamanı hatırlıyor musun? Ve Colden'ın arkadaşını?"

Vadiden gelen adamın kim olduğunu merak edip yüzyıllar öncesinden gelen bir adamın bizimle hiçbir ilgisi olmadığını umarak başımla onayladım.

"Tanrılar öldükten birkaç yıl sonra," dedi Alexus, "arkadaşı Kraliçe'yi görmek için Yazdiyarı'na geri döndü. Karanlık bir yerdeydi ve Colden'ın lanetinde rol oynadığı için duyduğu suçluluk onu perişan etmişti. Colden'ı o kutlamaya gitmeye ikna etmemiş olsaydı Kraliçe'yle asla bir araya gelemeyeceklerdi. Vadideki adam, en yakın arkadaşı olacak adamı bilmeden öyle bir duruma sokmuştu ki Colden'ı damarlarında buz, nefesinde don olan bir varlığa ve sevdiği kadını da bir daha asla göremeyecek ya da ona dokunamayacak bir şeye dönüştürmüştü. Her şey elinden alınmıştı, insanlığı bile." Alexus durakladı, sertçe yutkundu. "Fia o arkadaşı görmeyi kabul etti. Arkadaşı, Fia'dan yeni Kral'ına sadakatini gösterebilmesi ve affedilmeye layık olabilmesi için sonsuza dek yaşamasına yardım etmesini istedi. Hiçbir şeyi olmadığını hissediyordu. Elinde sadece onuru kalmıştı."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Parçaların yeri çok açık olsa da bir başka yapboz daha.

"Colden için endişelenen Kraliçe," diye devam etti, "arkadaşına en güçlü büyücülerini aramasını tavsiye etti. Adam söyleneni yaptı ve ona ölümsüzlük veremeseler de onu başka birinin sonsuz yaşamına bağlayabildiler. Karısı ve oğlu yakın zamanda köylerine yapılan bir saldırıda öldürülmüştü, bu yüzden büyücülerin büyülerini yapmalarına izin verdi." Durakladı,

karanlık gözlerindeki o parlak ışığı yutuyordu. "O zamandan beri Colden Moeshka'nın hizmetinden ayrılmadım."

Açık ve doğrudan sözlerinin zihnimde yer etmesi biraz zaman aldı. Onu derede gördüğüm anı hatırladım, ölüler için papatya bırakmayı nereden bildiğini, Colden'ın arkadaşından her bahsettiğinde yüzünün nasıl düştüğünü hatırladım.

O ölümsüzdü. Bu, aslında bildiğim bir şeydi. O büyücü Un Drallag'dı. Prens'in dediği gibi, Ghentli Alexi'ydi. Üç yüz yıldır yaşadığını biliyordum. Sadece nedenini merak edecek zamanım olmamıştı.

"*Bu yeni bir bilgi değil,*" dedim ona, hafif bir gülümsemeyle.

"Değil tabii ama benim için sonsuz yaşam çok farklı, Raina. Ben Colden'ın ölümsüzlüğüne bağlıyım. Colden ve benim aramızdaki büyüyü yaratan büyücüler öldü ama onların etkileri hâlâ güçlü. Bunun geri dönüşü yok. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Göğsüm sıkıştı, midem bulanıyordu ancak yaşadığım bu duygu seli hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sanki bedenim zihnimin henüz idrak edemediği bir şeyi biliyordu.

"*Hayır, anlamıyorum. Sen ve ben de bağlıyız...*"

"Evet ama paylaştığımız bağ sadece bir bağlantı. Ben hayatımı kaybedersem, sen seninkini kaybetmezsin. Colden ve benim içinse durum farklı... Biz bir bütünün iki yarısıyız, Raina. Benim ölümsüzlüğüm sadece Kral'ınkine bağlı."

Artık gerçeğin içime işlemesine engel olamıyordum. "*Hayır.*" Kelime parmaklarımda kendiliğinden şekillendi. Farkındalık kalbimi sarsarken bunu tekrar tekrar söyledim.

Alexus ayağa kalkıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Bakışları ve yakışıklı yüz hatlarını güçlendiren ifadesi zihnimdeki her soruya cevap veriyor, kalbimi acımasız bir dehşetle mühürlüyordu. Gözlerimi kapadım ve Neri gittiğine göre artık olması gerektiği gibi görmeyi umarak hayatının bağlarını aramaya koyuldum.

Ama hayır. Alexus hâlâ birden fazla bağ ve parıldayan gölgeler taşıyordu.

Colden'ın hayatını.

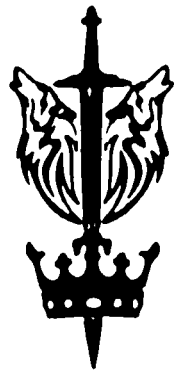
Ve şimdi de benim hayatımı.

Ondan uzaklaştım, nereye gittiğimi bilmeden odadan kaçtım. Daha birkaç gün önce tanıştığım bir adamı kaybetme korkusu üzerimde bu kadar etkili olmamalıydı ama yine de beni tüketiyordu. Üzerimdeki gücünü inkâr ettiğim o dalga yükseliyordu, bu kez beni altına alacaktı.

Alexus Thibault ölene kadar Buz Kralı'na bağlıydı. Colden Moeshka, Doğu'nun Prensi'nin ellerinde hayatını kaybederse Alexus'u da yanında götürecekti.

Ve bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezdi.

42

RAINA

Ertesi sabah Nephele tarafından uyandırıldım.

"Hey, Günışığı." Eski lakabımla hitap ediyordu bana ama lakabımın neşesi gözlerine ulaşmamıştı. "Alexus toplantı çağrısı yaptı ve senin de katılmanı istiyor. Gel, üzerine bir şeyler giy."

Doğruldum ve ellerimi saçlarımda gezdirerek yüzümü ovaladım. Bir gece önce Rhonin'in odasına yanlışlıkla daldıktan sonra koridorun sonunda karanlık bir köşe bulup saklanarak gözyaşlarım tükenene kadar ağlamıştım.

Şoku atlattıktan sonra neyse ki Nephele'in odasını bulmuştum. Helena'yla birlikte yataklarını benimle paylaşmışlardı. İkisi de Alexus'u gecenin bir yarısı neden terk ettiğimi ya da tir tir titreyişlerimin sebebini merak etmemişti. Yine de Helena bana sarılmıştı, ben de ona. Yanımda olduğu için minnettardım.

"*Hel nerede?*" diye sordum ablama.

Nephele gardırobunu karıştırmaya başladı. "Rhonin'le alt katta. Toplantı için hazırlanıyorlar. Bu ikisi çok stratejik insanlar. Bence çok iyi arkadaş olacaklar." Elinde bir tunikle yatağın kenarına oturdu. Gözlerinin akı bugün daha berraktı ama ben hâlâ içlerinde hüzün görüyordum, buna ben sebep olmuştum.

"Dün gece hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Alexus'un hayatı askıda olduğu için kalbimin acıdığını ona söylemeye hazır değildim. Ya da çok sevgili arkadaşının yüzüne ilk baktığım anda beni büyülediğini. Ona dün gece Colden Moeshka'yı kurtarmak için milyonlarca yol düşündüğümü ya da kaleden gizlice çıkıp bir at çalarak tek başıma Yazdiyarı'na gitmekten kendimi vazgeçirmeye çalıştığımı söyleyemezdim. Çok şey yaşamıştı. Kalbi kırıktı. Bir de üstüne benim dertlerime katlanmak zorunda değildi.

"*Üzücü birkaç gün oldu,*" dedim. "*Sadece yorgunum.*"

"Evet." Tuniğin bağlarıyla oynayarak ellerine baktı. "Colden Fia'nın boyun eğeceğine inanmıyor. Çok uzun zaman oldu. Artık aynı duyguları hissetmiyorlar. Doğudiyarlılardan bu yüzden korkmuyordu." Elimi tuttu. "Alexus'un Colden'ı geri almak için elinden geleni yapacağını biliyorum ve Prens'in ne tür bir büyü gücü olursa olsun Fia Drumera'yı yenemeyeceğine de inancım tam. Tiressia ona kalmayacak."

Bu sözler onu ve belki de beni rahatlatmak içindi ama ben ikna olmamıştım. Yazdiyarı büyücüsünü biliyor olabilirdi ve Doğu'nun Prensi onun büyüsüne dokunmuş olabilirdi ama Prens'in ruhunun içini hiç görmemişti. Onun gerçekte ne kadar ölümcül olduğunun farkında değildi.

Bana baktı. "Dinle. Bu sabah Alexus'u gördüm. İyi olduğundan emin olmak için uğradı. Dün gece ya da ormanda aranızda ne geçtiğini bilmiyorum ama aranızdaki çekimi hissedebiliyorum. Bu, büyülü o yerde çok net görülüyordu." Narin parmak uçlarını elbisemin kenarından görünen rünün üzerinde gezdirdi. "Seni işaretlemiş. Bu küçük bir şey değil, Raina. Seni *sahiplenmiş*. Alexus şimdiye kadar hiç kimseyi sahiplenmedi. Bu çok eski bir gelenek. Gücünü seninle paylaştığı anlamına geliyor. Bunu istemiyorsan ona söyleyebilirsin. Kaldırabilir."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü ne istediğimi bilmiyordum. Alexus rünün kaldırılabileceğini söylemişti ama henüz tüm bu olanların sonuçlarını tam olarak anlamış değildim.

Tek bildiğim Alexus Thibault'un işaretini tenimde taşımanın doğru geldiğiydi ancak kendime böyle düşünerek aptallık edip etmediğimi sormalıydım. Beni çoktan değiştiren bir adama teslim olmuştum. Bunun daha da ileri gitmesine izin verirsem neler olacağını hayal bile edemiyordum.

Daha da kötüsü, bir yanım bunu öğrenmek istiyordu.

Yarım saat sonra Nephele'le birlikte aşağıya inip Alexus'un odasındaki kitaplardan yirmi kat daha fazla kitap bulunan üç katlı muhteşem bir kütüphaneye girdik. Ablamın kıyafetlerini giymiştim; pek de sevmediğim kırmızı bir elbise. Bana Prens'i, kanı ve ölümü anımsatıyordu ve ben bu üç şeyi düşünmekten çok yorulmuştum.

Alexus uzun, pırıl pırıl bir masanın başında oturuyordu. Saçları ensesinde toplanmıştı, siyahlar içinde tam bir kara şövalyeyi andırıyordu. Bakışları beni tepeden tırnağa süzerken gözlerimi ondan kaçırdım. Göğsümdeki işaret onun yakınlığıyla ısınarak bana tuhaf bir şekilde onun olduğumu hatırlatıyordu.

Kadınlı erkekli bir grup geniş masanın etrafında oturuyordu. Aralarında Helena ve Rhonin'in de bulunduğu bir grup da ateşin ısıttığı odanın çevresine dağılmıştı. Herkes dimdik duruyordu, yüzleri solgundu.

Nephele'le oturduk. Alexus, Doğudiyarlı düşmanın ne kadar güçlendiğini, liderlerin istila için kendilerini suçlayamayacaklarını anlatan bir konuşma yapmaya başladı. Doğudiyar ordusunu durdurmak için ellerinden geleni yapmışları ama Doğu'nun Prensi çaldığı ateş büyüsüyle Colden Moeshka'yı saklandığı yerden çıkarmış ve Kral halkını daha fazla yıkımdan kurtarmak için teslim olmuştu.

"Kral'ı bulmak ve geri getirmek kolay bir yolculuk ya da görev olmayacak," dedi Alexus. "Kıyıya kadar uzun bir yolumuz var. Yazdiyarı topraklarına girmeyi planlıyorsak Malgros'ta Kuzeydiyar Devriyesi'nin hainleriyle yüzleşmek zorunda kalacağız ve onları geçmeyi başarırsak da denize katlanmak zorunda

kalacağız. Kuzeydiyarlılar için geçiş yok ve karşıya geçmeyi başarırsak da Yazdiyarı limanları yoğun gözetim altında tutulduğunu unutmayalım. Çok inandırıcı olmamız, çok zeki davranmamız ve şansımızın yaver gitmesi gerek ya da belki de her üçü birden gerek."

"Ya Kral Yazdiyarı'nda değilse?"

Helena konuşunca şaşırdım ama sanırım şaşırmamalıydım. Kuzeydiyar Devriyesi'nin bir parçası olmayı istemesinin bir sebebi vardı.

"Raina sulara bakabilir," diye devam etti Hel. "Kral'ın nerede olduğunu görür."

O durakladığında Rhonin konuştu. "Prens muhtemelen Kral'ı Doğudiyar topraklarındaki sarayına götürdü, özellikle de gücü zayıfsa ya da onu tamamen kaybetmişse. Artık Nephele yanında değil ve Kral'ın Prens'in çalabileceği bir büyüsü yok. Büyücüsünün yerine geçecek birini bulmalı yoksa planı suya düşer. Doğrudan kaynağa gidebiliriz. Hazır savunmasızken saldırabiliriz."

Alexus ikiliye takdirle baktı. "Düşüncenizi beğendim ama şu anda Doğudiyarlıları anavatanlarında yenmek için yeterli adamımız yok. Prens Yazdiyarı'na gidecek. Görevi devam edecekse bir noktada gitmeli. Önce Kraliçe Drumera'ya ulaşırsam ona karşı çok daha iyi bir şansımız olacak." Ciddiyetle odaya bakındı. "Birçoğunuz bu topraklara öyle ya da böyle hayatlarınızı adadınız ve sizden daha fazlasını vermenizi istemek bana acı verse de başka hiç kimseyle bu yükün altına girmek istemem. Seyisler sabah yola çıkmak üzere yüklerimizi ve atlarımızı hazırlıyorlar. Hepinizden günü ailelerinizle durum değerlendirmesi yaparak geçirmenizi ve Yazdiyarı'na yolculukta bana eşlik etmeyi düşünmenizi rica edeceğim. Nephele ve Raina hariç."

Oturduğum yerde kaskatı kesildim, Nephele dizimi kavrayıp annemin yemek masasında kendime hâkim olmam için

beni uyarırken yaptığı gibi kapalı dudaklarının arasından adımı fısıldadı.

Çenemi sıktım, bakışlarım bir bıçak kadar keskin ve deliciydi.

Alexus bir elini kaldırdı. "Birbirinize daha yeni kavuştunuz. Birinizden biri ayrılmak isterse size engel olmayacağım." Bana dikkatle baktı. "İstediğiniz buysa."

Rhonin ve Helena'nın dikkatlerini üzerimde hissedebiliyordum, bu görevde bir kâhine ihtiyaç vardı ama bakışlarımı Alexus'tan ayırmadım, göğsümde bir şeyler kıpırdanıyordu.

İstediğim gerçekten de buydu. En başından beri. Nephele'i bulmak ve ailemi savaştan, Buz Kralı'ndan, Kuzeydiyar'dan uzaklaştırmaktı. Rhonin bana özgürlük teklif etmiş, ben de bu fırsatı kullanarak her şeyden kaçabileceğimi ummuştum.

Ama bu sefer tereddüt ettim. Çünkü Finn haklıydı. Nereye gidersem gideyim özlemini çektiğim bir özgürlüğe kavuşamayacaktım. Doğu'nun Prensi'nin her türlü gücü elinde bulundurduğu ve Beyaz Kurt Neri'nin özgürce dolaştığı bir dünyada kavuşamazdım zaten.

Belki benim yerime kararı o verir diye Nephele'e döndüm. Başını iki yana salladı, *affet beni* der gibi yalvaran gözlerle bakıyordu. Annem hâlâ hayattayken Kış Hisarı'na gitmeyi başarmış olsaydım bile Nephele kaçmazdı. Artık yeni bir sadakati vardı ve bu bana değildi.

Aniden ayağa kalktığımda sandalyem arkamda gürültüyle yere çarptı. Nephele bileğime uzandı ama ablamın dokunuşundan kaçtım. Alexus ayağa kalkıp konuşmak için ağzını açtı ama bu sefer elini kaldıran ben oldum, Cadı Toplayıcısı'nı susturdum, ruhum o kadar çok nedenden dolayı parçalanmıştı ki parçaları birleştiremiyordum.

Kütüphane kapısına doğru yürürken Alexus'un arkamdan geldiğini hissettim ama oradan ayrılmadan arkama döndüm. Bana iyice yaklaşıp tepemde dikildi. Yakınlığı nefesimi kesiyor göğsümdeki işareti ısıtıyordu.

Sesini alçaltıı, sözleri sadece benim içindi ama arkasındaki tüm gözler ve kulaklar ikimize odaklanmış durumdaydı.

"Kral'ın olarak görmediğin bir adam için savaşa girmeni istemeyeceğim, Raina. Batı Kayalıkları'na gitmeyi ya da buradan ayrılmayı tercih edersen seni suçlamam."

Mağarada ne demişti?

Buradan çıktıktan sonra uzun bir yaşamın olacak. Ablanı göreceksin ve geleceğine oradan sonra karar vereceksin. Eğer Colden'ı kurtarmak için geç kalmazsam, krallık ve vadi yeniden inşa edilecek. Olur da geç kalırsam, sanırım bu imparatorluğu kurtarmak için bir arayışa çıkacağım ve sen de denizlere açılıp sonunda seni çok mutlu edecek biriyle birlikte olacaksın.

Başka bir geleceği hayal bile edemezdi. Ama nasıl etsindi ki?

Gözlerim yaşarırken boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayıldı. Bunun beni neden bu kadar öfkelendirdiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, hissettiklerimden ve zaten yaralı olan kalbimin daha fazla kayıpla yaralanmasından korktuğumdu.

Ama yine de parmaklarımın ucunda yanan kelimeleri oluşturdum.

"Ablam ve benim için canını tehlikeye atan Colden Moeshka için savaşacağım. Tiressia'nın geleceği için savaşacağım." Gitmek üzere döndüm ama duraklayıp başımı bir kez daha ona çevirdim. Ellerimle, dayanabileceğimden daha fazlasına dönüşen, anlamasını istediğim bir gerçeği dile getirdim. *"Bir de senin için."*

43

RAINA

Nephele'in yatak odasında, soğuğu önlemesi için panjurla kapatılmış bir pencere vardı. Onu açıp aşağıda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ablamın verdiği derme çatma kehanet kâsesindeki kanlı suyu dışarı döktüm. Günün büyük bölümünde Doğu'nun Prensi ve Colden için suya baktım. Prens sanki benden saklanıyormuş gibi gölgelere bürünmüştü, Kral da yerini tespit edemediğim kirli bir hücrede yatıyordu. Hayal kırıklığını ve öfkesini hissetsem de acı ya da çaresizlik içinde değildi. Şimdilik Nephele ve Alexus'a verebileceğim en iyi bilgi buydu.

Kış Hisarı'nın kararan ama kalabalık avlusuna baktım. Burada tahmin ettiğimden daha fazla insan yaşıyordu, daha önce bana bir kâse güveç ve ekmek getirdiğinde Nephele'e bunu sormuştum. Hepsi Muhafız Cadılar değildi. Birçoğu buranın çok kuzeyindeki Buzdiyarı'ndan gelmişti, bir kralın korumasıyla hareketli bir köy yaşantısı arayışındaydılar. Bu gece Kral'ı kurtaracağını umdukları Cadı Toplayıcısı ve heyetinin yola çıkışına hazırlanıyorlardı.

Öğlen Alexus köylülere Neri'nin soğuk varlığına ve onun kurtlarına karşı kendilerini nasıl kollayacaklarını anlattı. Ku-

Kuzeydiyar Tanrısı'nın neyin peşinde olduğunu ya da Alexus'un hapishanesinden kurtulduktan sonra ne yapacağını kimse bilemezdi. Tek umudumuz sorun çıkarmaması ve Kış Hisarı halkını rahat bırakmasıydı. Colden ve Alexus'un yokluğunda, Neri'nin yönetmeye çalışıp çalışmayacağını merak etmeden duramıyordum; insan formunda değilken bile. Kuzeydiyar'ın tek tacının kendisine ait olduğunu söylemişti ve sanırım şimdi onu ele geçirme şansı vardı.

Kalan ahırları terk ederken gözlerim Alexus'a takıldı. İnsanlarla Neri hakkında konuştuktan sonra Alexus ve Rhonin, Yazdiyarı yolculuğuna çıkmalarını istediği ailelerden bazılarını ziyaret etmek için atlarıyla kuzeye doğru gitmişlerdi ve şimdi gece çökerken nihayet geri dönmüşlerdi.

Sabahtan beri aklımdaydı, zihnimde ne yapacağımla ilgili bir savaş veriyordum. Pelerini ve saçları karlı rüzgârda dalgalanıyordu, her adımı emin ve güçlü ama taşıdığını bildiğim görünmez bir yükle ağırdı. Alexus pencereme bakınca istesem de oradan uzaklaşamadım. Öfkem yatışmıştı. Tartışmak istemiyordum.

Ama artık canımın yanmasını da istemiyordum.

Bana başını sallayıp ana salona doğru gözden kayboldu.

Nephele'le sabah olunca Kış Hisarı'ndan ayrılan Muhafız Cadılar ve diğerlerinin grubunda olmaya karar verdik. Ancak kendi başıma aldığım bu karar, Alexus'la aramızda kendiliğinden büyüyen hisleri bastırıp kalbimi korumak içindi. Rünü şimdilik üzerimde saklayacaktım, en azından ne anlama geldiği hakkında daha fazla bilgi edinene kadar ama kalbimi Alexus Thibault gibi güvenilmez ellere teslim edemezdim. Aramızdaki şey sadece başımıza gelen olaylardan sonra gelişmişti, tıpkı mağarada söylediği gibi.

Sadece ona nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu.

Alexus salondan döndüğünde odasının kapısında hazır bekliyordum. Üzerimde geceliğim ve mavi kadife sabahlığım vardı.

Alexus ise yolculuklarda giydiği pelerini, siyah tuniği ve koyu deri pantolonuyla çarpıcı görünüyordu. Başını kaldırıp beni görünce adımlarını durdurdu ama sonra biraz daha tereddütle yürümeye devam etti.

Odasının girişinde durakladı, eldivenlerini çıkardı. Tek kelime etmeden kapıyı genişçe açıp içeri girmem için eliyle işaret etti.

İçeri girdim, kokusu beni sararken odaya göz gezdirdim. Hizmetçiler gece için ateşi yakmışlardı ve her köşede zarif gümüş ayaklıkların üzerine yerleştirilmiş mumlar yanıyordu.

Konuşacaklarımı saatlerce prova etmiştim ama Alexus'la yüz yüze geldiğimde ne diyeceğimi bilemiyordum. Bana doğru bir adım attı sonra aniden biraz geri çekildi.

Kokusunu içime çektim ve ciğerlerimdeki tüm hava aniden boşaldı. Ona bu şekilde yakın olmak, içimin bir farkındalık hissiyle dolmasına yetiyordu.

Bütün gün kendime yalan söylemiştim.

"Özür dilerim," dedi. "Benimle tanıştığından beri yeterince acı çektiğini biliyorum. Sana daha fazla acı çektirmek istemezdim ama Colden'la benim hakkımdaki gerçeği söylemem gerekiyordu."

Başımı salladım ve kıpırdayan parmaklarıma baktım.

Tek söylediğim, "*Biliyorum,*" oldu.

"Ve bu sabah kütüphanede seni uzaklaştırmaya çalışmıyordum," diye ekledi. "Sadece bundan daha ileri gitmeni beklemediğimi bilmeni istedim."

"*Bunu da biliyorum.*"

Elimi tuttu ve derin bir sessizliğin ardından avucuma bir öpücük kondurdu. Sorgulayan gözlerle bana baktı, uzun süre aralık kalan dudaklarını bileğime götürüp yavaşça sıcak öpücükler kondurdu.

Bana dokunduğunda bedenim canlanıyordu ama dudakları tenimdeyken sanki evren içimde hareket ediyormuş gibi hisse-

diyordum. Bu ilahi bir şeydi. Gökyüzündeki ayı çağırmaktan daha iyi bir şey.

Ama buna dayanamıyordum.

İrkilerek geri çekildim, kalbim deli gibi çarpıyordu. Dudağımı ısırdım ve gözlerim yaşarırken bile tam olarak anlayamadığım nedenlerle yalan söylüyordum.

"*Ben bunu istemiyorum,*" dedim ve istemiyordum da. Ben onu istiyordum ama kalbimin daha fazla acı çekmesini de istemiyordum. "*Buradan nereye gidersek gidelim, bir dost, bir silah arkadaşı gibi olmalıyız. Daha fazlası değil.*"

Karşımda kaskatı duruyordu, parlayan gözleri kalbimi acıtıyordu. "İkimiz de bunu istemedik," dedi dik bakışlarıyla. "İkimiz de kendimizi her fırsatta arzuyla savaşırken bulmayı beklemiyorduk. Yine de köyündeki o geceden beri sana olan arzumla savaşıyorum." Daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki tenindeki lavanta sabununun kokusunu alabiliyordum. Ağzını kulağıma dayadı. "Bana binlerce kez *dost* diyebilirsin, Raina, ama bunu hissettiğini biliyordum."

Bu. Bu *arzu.* Bu *yakınlık.* Bu *özlem.*

Beni içten içe bitiriyordu.

Geri çekilip parmaklarının ucuyla yanağıma dokundu, boynumdan aşağı, omzuma doğru bir hayalet gibi ilerledi. İstemsiz bir ürperti kemiklerime yayılırken göğsüm gerildi.

"Şimdi bana tekrar bir arkadaştan öte olmadığımızı söyle." Parmağını sabahlığımın ön kısmında gezdirip huzursuz kalbimin üzerinde durdurdu. "Bana sadece Cadı Toplayıcısı olduğumu söyle, ben de seninle odana kadar yürüyeyim ve sana olan duygularımdan bir daha asla bahsetmeyeyim."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Parmaklarımı açtım, başka yalanlar uydurmaya niyetliydim ama ona dokunmaktan başka bir şey yapamıyordum. Tuniğini kavradım, nefes alamıyordum sanki, bundan sonra ne olacağından emin değildim.

Alexus ellerini belime koyup beni kendine doğru çekti, arzudan başım dönüyordu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu, çok sakin bir ses tonuyla. "Konu ben olunca neden korkuyorsun?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Aklımdan binlerce cevap geçiyordu. Gerçek tek bir şeye dayanıyordu, daha fazla içimde tutamadığım bir gerçeğe.

"*Senin olmanın ne demek olduğunu bilmek için kendime asla izin vermeyeceğim. Bunu hep inkâr edeceğim. Kendimi senden mahrum bırakacağım. Korkudan.*" Devam etmeden önce göğsünü okşadım. "*Çünkü başka birini daha kaybetmekten çok korkuyorum.*"

Alexus yüzünde yumuşacık bir ifadeyle bana tatlı tatlı baktı. Elini saçlarımın altına götürüp ensemde gezdirdi ve başımı yukarı kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşadı.

"İstediğin bu mu?" Eğildi, nefesi ağzımdaydı. "Benim olmanın ne demek olduğunu bilmek mi?"

Gözlerimi kapayıp dişlerimi sıktım ve başımla onayladım. Çeneme öpücükler kondururken onun tutuşunda ve bedeninin güvenirliğinde metanet buluyordum.

Çenemi avucunun içine aldı. "Sana göstermeme izin verecek misin?" Cevap olarak başımla onayladım ve bedenimi onunkine yasladım.

"Korunmak için bir şeyin var mı?" diye fısıldadı. "Ben hiçbir şey almadım yanıma. İhtiyaç duyacağımı düşünmedim."

Bir kez daha başımla onayladım. Her dolunayda Mena tarafından yapılan bir tonik içerdim, belli bir yaşa gelmiş pek çok köylü gibi. Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey bir çocuktu.

Alexus rahatlamış bir ifadeyle ağzını indirip dudaklarını benimkilere değdirdi. İlk başta öpücüğü nazik ve özenliydi ama kısa süre sonra tamamen içime işler hâle geldi, dili benimkini akıcı bir zarafetle ve şaşırtıcı bir hassasiyetle okşuyordu. Acele

etmeden sanki bu ânı ve beni hafızasına kazıyormuş gibi her kıvrımımın haritasını çıkarıyordu.

Bir duraklama oldu, bir an gülümsediğini ve varlığından yayılan katıksız mutluluğu hissettim. Ben de gülümsedim, ellerimi sırtında gezdirirken kalçamı ona doğru kaydırdım. Dokunuşunu çıplak tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

İnleyerek daha tutkulu öpmeye başladı, ellerini saçlarımın arasına sokarak beni sabit tutuyordu. Dudaklarıyla beni sahiplenirken elleri nazik ama sıkıydı, becerikli dili az sonra olacakların garantisini veriyordu.

Tanrılar aşkına, bir öpücükle bile ne çok şey hissediyordum. Heyecan vericiydi, dizlerimin bağını çözüyordu ama aynı zamanda bu adamda, öpüşünde ve dokunuşunda o kadar çok şefkat ve özen vardı ki bu odadan çıkacak kadının girenle aynı kadın olmayacağı kesindi.

Bana olan arzusu karnımda hareketlenmelere neden oluyordu. Bir saniye daha bekleyemedim, ellerimi tuniğinin altında gezdirdim ve öpüşmemizi yarıda kesip giysiyi başından çekip ayaklarımızın altındaki kilimin üzerine fırlattım. Vücudu o kadar güzel, o kadar kaslı ve güçlüydü ki, gökyüzünden ay bile düşse gözlerimi bedeninden uzaklaştıramazdım.

Parmak uçlarımı bronzlaşmış kıvrımlarında, kesikler ve rünlerin üzerinde dolaştırdım. Sadece ellerimle değil ağzımla da keşfe çıktım. Dilimi üzerlerinde gezdirdiğimde meme uçları sertleşti ama göğsündeki yeni rünün altındaki deriyi öptüğümde inleyerek parmaklarını sertçe saçlarımın arasından geçirdi, durursam uçup gidecekmiş gibi tutunuyordu.

Elini aşağı kaydırıp belimdeki kuşağı çekiştirdi. "Çıkar."

Nefesim boğazımda düğümlendiyse de başımla onayladım. Kalbim hızla çarparken, sabahlığım mavi kadife bir havuz gibi ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

Alexus botlarını ve deri pantolonunu çıkardı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel uzun, güçlü bacaklarla ve arzusunu pek de gizlemeyen iç çamaşırıyla kaldı.

Üzerime eğilip beni öptü, sıcak ellerini kaburgalarıma doladı. Sonra da memelerimi avuçlayıp yoğurmaya ve okşamaya başladı.

"Sana dokunmak harika bir şey," diye fısıldadı ve dudaklarıma tekrar öpücük kondurup başını aşağılara kaydırdı. Geceliğimin ince kumaşının arasından dişlerini yavaşça meme uçlarımın üzerinde gezdirdi, nefesimi kesecek kadar sert ısırıyordu. Hassas bir dokunuşla tırnaklarımı sırtında gezdirip onu kendime yaklaştırdım.

Korku olmadan aşk olmazdı.

Buna aşk diyemezdim, en azından henüz değil ama olağanüstü bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum. Nihayetinde bu geceyi yaşamadan asla bilemeyecektim.

İçimde birden bir his uyandı, ormandaki sığınakta beni yönlendiren şeyin aynısı. Teslim olup Alexus'u yatağa doğru ittim. Gözlerini benden ayırmıyordu. Oturup beni kucağına çekti, elleri bacaklarımdan yukarı kaydı, çıplak kalçamı kavradı. Dokunduğu her yer ısınıyordu.

Daha fazlasını istiyordum. Bunu istiyordum. *Onu* istiyordum.

Günler önce başladığımız şeyi bitirmek istiyordum.

Geceliğimi toplayıp başımın üzerinden çıkarıp çıplak vücudumu ortaya çıkardım. Beni izlerken gözleri kararadı ama sonra ağzını tekrar göğsüme indirdi, dili ve dişleri içime erimiş bir zevk yayıyordu. Elini sırtımdan kalçama, oradan daha da aşağı indirdi. Beni hazırlıyordu, bedenimi ellerine bastırırken titredim.

Bana baktı, yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Nazik olmayı planlıyordum."

Başımı iki yana sallayıp derede söylediği sözleri tekrarladım. "*Bazen sert bir dokunuş en iyisidir.*"

Gözlerini benden ayırmadan bir parmağını içime sokup derinlere iterek beni nefessiz bıraktı. Nabzım kulaklarımda

atarken onu yatağa doğru itip ellerimi siyah saçlarına gömerek daha önce kimseyi öpmediğim kadar sert ve iştahla öptüm. Dokunuşlarına devam etti, becerikli parmakları eziyet edercesine üzerimde geziniyordu.

Daha önce hiç böyle bir arzu duymamıştım. Bu duygudan ölecekmişim gibi hissetmemiştim. Onun için yandığım kadar bir başkası için hiç yanıp tutuşmamıştım.

Aramızda ince iç çamaşırından başka hiçbir yoktu. Sürtünme ve gerilim şimdiden başımı döndürmeye yetmişti. Elimi aramıza sokabilmek için kendimi arsızca kaydırdım. Çamaşırının bağcıklarını çözüp kumaşı aletini elimle kavrayabileceğim kadar aşağı indirdim. Ormanda bana o kadar mükemmel dokunmuştu ki. Sadece bana yaptığı iyiliğin karşılığını veriyordum.

"Tanrılar aşkına, Raina." Elimi her kaydırışımda, adım kesik bir nefesin ardından hayat verilmiş bir sızıya dönüşüyordu.

Alexus kalçalarını kaldırdı. Birlikte iç çamaşırını kalçasından aşağı kaydırıp bir kenara fırlattık. Bu hareketle dimdik aletini bana bastırdı, artık aramızda herhangi bir engel yoktu. O kadar sert, o kadar mükemmeldi ki.

Arzuyla kayganlaşarak ona doğru hareket ettim ve ateşli iniltisini bir öpücükle susturdum.

"*İstiyorum.*" Bu kelimeyi kalbinin üzerine bastırdım.

Alexus Thibault ağzımdan çekilip felaketim olacak o beş kelimeyi söyledi. "O zaman içine al beni."

Geniş omuzlarına tutunarak soluk soluğa üzerine oturdum. Ben o kadar azdım, Alexus ise o kadar çoktu ki yine de bir şekilde asla yetmiyordu.

Üzerinde hafifçe gidip gelince göğsünden derin bir inilti yükseldi.

"Sanırım dudakların felaketim olacak." Zorlukla nefes alıyordu, sonra hemen gözlerini kapayıp açtı ve gözlerimin içine baktı. "Bunu kaldıramayabilirim."

Yüzümde cazibeli bir tebessüm oluştu. Ormanda üzerine bindiğimde kendimi bir tanrı gibi hissetmiştim, şimdi de aynı şekilde hissediyordum.

Alexus kalçasını dikkatlice hareket ettirdiğinde dudağımı ısırdım, her darbesi benim belirlediğim tempoya uyuyordu. İçindeki gerginliği, boynundaki kasların nasıl gerildiğini, kalçamı kavrarken omzundaki damarın nasıl şiştiğini görebiliyordum.

Kendini tutuyordu. Benim için.

Çok geçmeden bedenim onun hareketlerine uyum sağlayarak ona doğru açıldı, onun için açıldı...

Derken bedeninde kayboldum.

Şu andan itibaren ona yapacağım hiçbir şey nazik olmayacaktı. Gözüm dönmüştü, şehvet içimde kıvranarak yükseliyordu ve bu tatlı arzu kontrolsüzce hareket etmemi sağlıyordu.

Alexus ellerini vücudumda gezdirdikten sonra saçlarıma dolayıp başımı geriye doğru öyle bir kuvvetle eğdi ki, tenimin her santimine bir ürperti yayıldı.

"İçine al beni," diye emretti. "Her şeyimle al."

Ben hareket ettikçe göğsündeki yumuşak, koyu renkli tüyler göğüs uçlarıma batıyordu. Boynuma kondurduğu yumuşak ısırıklarla ve dişlerinin iz bırakmış olabileceği yerleri yalayıp emmesiyle ritmim yön buluyordu. Bir an için ona yenileceğimi düşündüm.

Ama sonra ağzını meme ucuma bastırıp eliyle mememi kavrayıp emmeye başladı. Beni izlerken dilini hareket ettirip kalçasını kaldırarak içime öyle derin girdi ki başımı geriye attım, nefes almaya çalışırken kıpırdayamadım.

Belimi kavrayıp beni yüzüstü çevirdi. Sıcak ellerini sırtımdan aşağı kaydırıp o sert avuçlarını kalçamın kıvrımlarından bacaklarıma, oradan ayak bileklerime kadar sürüklerken tüylerim diken diken oldu, sonra geri dönüp aynı şeyi tekrar etti. Üçüncüde bacaklarımı açıp beni dizlerimin üzerine kaldırdı, gövdem hâlâ yatağa yapışıktı.

"Çok güzelsin, Raina." Beni orada tuttu, parmaklarını kalçama gömerken öpücükleri omurgamdan aşağıya, sonra daha aşağıya indi, ta ki...

Tadıma bakana kadar.

Yatak örtüsünü kavrayıp kalın brokar kumaşı ısırdım. Aklımı başımdan alıyordu, serbest bırakmama izin vermediği arzuyla aklımı yitirene kadar dilini içime daldırıp üzerimde dolaştırdı.

Arzuyla yanıp tutuşarak kendimi ona bastırdım. Kalçamı kaldırdım dilini daha da derinlerde istiyordum. Diliyle vücudumu tahrip etmeye devam ederken parmaklarını içime daldırdı. Kaçmak için yatak çarşaflarına tutundum.

Beni kalçamdan kavrayıp iştahlı dudaklarına doğru çekerken gırtlağından küçük bir kahkaha yükseldi.

Ne kadar kolay teslim oluyordum.

Ziyafetin tadını çıkararak, beni yiyip bitirerek inledi. Sesinin titreşimi hassas, sızlayan tenimde bir ürperti yaratarak beni umutsuzca ihtiyaç duyduğum doruğa çıkardı.

Bu bir tapınmaydı. Alexus Thibault beni sunağına yatırmış her zerreme övgüler yağdırıyordu.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, bacaklarıma yumuşak öpücükler kondurup dilini sırtımın kıvrımlarına doğru gezdirdikten sonra da arkamda diz çöktü. Yavaşça içime girdi, azar azar, her santimi dayanılmaz bir işkenceydi.

Açgözlülükle kalçamı kaydırıp derinlere gömülene kadar kendimi ona doğru ittirdim. Ödülüm *oydu*; dudaklarından dökülen müstehcen sözler ve titreyen nefesi.

Kalbim hızla atarken kolunu belime dolayıp sırtım göğsüne yapışacak şekilde beni kendine doğru kaldırdı.

Elini o yumuşak sıcaklığa doğru yaklaştırdığında göğsümdeki rün ısındı, kalçasını hareket ettirirken rüne nazikçe dokundu.

"Bunda bile büyü var," diye fısıldadı kulağıma. "Eğer gözlerini kapayıp onu ararsan sana olan arzumun bağlarını göreceksin. Artık birbirimize bağlıyız. Sadece bağları içine çekmen

gerekiyor. Büyülerimizi karıştırabiliriz. Benimki zayıf olsa da bu geceyi daha önce bildiğin hiçbir şeye benzemeyecek hâle getirecektir."

Tanrılar aşkına. Büyülerimizi karıştırmak mı? Dediğini yaptım.

Bağları bulmak düşündüğümden daha kolaydı. Bir yıldız gibi parlıyorlardı ve zihnimle onlara ulaştığımda, güneş ışığı gibi içime sızdılar.

"Buldun mu?" diye sordu. Başımla onayladım. "Güzel. Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldadı, nefesi dudaklarıma değene kadar başımı kendine çevirdi. "Ve gelmiş geçmiş tüm tanrıların üzerine yemin ederim ki beni her yerinde hissedeceksin."

Dudaklarını benimkinin üzerinde gezdirdi, tatlı bir tadı vardı. İştahla dilini derinlere soktu. Bacaklarımın arasını öperkenki tutkuyla öpüyordu beni.

Tenimin üzerinde Alexus'un sertliğinin etrafında kenetlenmeme neden olan bir büyü ve zevk parıltısı süzülüyordu Yoğunluk beni neredeyse paramparça edecekti, gücümüzün bağları gümüş ipler gibi birbirine dolanıyor, bükülüyordu. İki insanın sevişme sırasında oluşan yakınlıktan daha da yakın olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Alexus Thibault'u beni ben yapan yıldız tozunun her bir zerresinde hissediyordum.

Çenemi öne doğru çevirdi. Parlayan yansımamız ve içime işleyen zümrüt bakışları pencereden bize bakıyordu.

"Ne kadar nefes kesici olduğunu gör." Göğsümün etrafında spiral çizen cadı işaretlerini takip etti, sonra da elini en hassas yerime indirdi. "Bana ne yaptığını izle."

O anda dünyada bizden başka, birbirimizle uyumumuzdan, beni kendine hapsedişinden başka hiçbir şey yoktu; bedenler ve büyüden ibarettik. Bir an mememi kavradı ve sonra elini bacaklarımın arasına kaydırdı, büyüsü kanımda şarkı söylüyordu. Bu acımasız bir danstı, uzatıyor beni tekrar tekrar kendinden

geymenin eşiğine getiriyordu. Her hareketimiz odanın karşısındaki camda yansıyordu.

Maharetli ellerinin altında kil gibiydim, sanki beni şekillendiriyordu. Beni dönüştürüyordu. Eskiden olduğum kadına değil, yeni birine, hasarlı ama kırılmamış, yaralı ama iyileşmiş birine dönüşüyordum. Beni nasıl değiştirebileceğinden hep korkmuştum ama her okşayışıyla her öpücüğüyle, her itişiyle bana kim olduğumu ve kim olabileceğimi hatırlatıyordu. Bir fener gibi parlak iç içe geçmiş büyülerimiz bana uzun zamandır gömülü olan bilinmeyen parçalarımı gösteriyordu. Onunlayken olduğum kişiyi seviyordum.

Dönüştüğüm kişiyi.

Geriye doğru eğilerek kolumu boynuna dolayıp üzerinde kıvrandım, içimdeki arzu bir kırılma noktasına ulaşıyordu.

Daha sert hareket ediyor kutsal bir büyü gibi adımı mırıldanıyordu. Ellerini benden ayırmıyordu. Ustaca, parmak ucunu sinir uçlarımın üzerinde gezdiriyordu. Bu acımasız dokunuşları ve hızlı ritmi beni çözmeye başlıyordu. Gittikçe hızlanıyor, o kadar sert ve derine itiyordu ki büyüsünü tadabiliyor, tenimde kaydığını hissedebiliyordum.

Onun nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bilmiyordum.

Çok fazlaydı. Fazla tüketiciydi.

O her şeydi.

"Hadi benim için boşal," diye yalvardı kırık dökük bir nefesle, bana dokunarak. *Bize* dokunarak. "Benim için boşaldığını hissedeyim."

Bedenim itaat etti.

Sertliğinin etrafında kasılırken zevk içime işledi. Damarlarımda şimşekler çakarken içim akışkan bir sıcaklıkla doldu. Sanki bedenimden uzaklaşıyordum, zevk o kadar yoğun ve heyecan vericiydi ki o uzun, harika anlarda hissettiğim tek şey buydu.

Tam bir mutluluk.

Titreyerek gerçekliğe geri dönmeye başladığım anda Alexus elini kalbimin üzerine götürdü, diğer koluyla belimi sıkıca sardı. Her ne kadar kontrol altında olsa da içinde çok fazla güç vardı. Şu anda bile neredeyse dayanılmazdı ama yine de o gücü serbest bırakmak istiyordum. O içimdeyken ve büyüyle dolup taşarken nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyordum.

"Canın yanarsa beni durdur," diye fısıldadı boynuma doğru.

Karnım beklentiyle gerildi. Başımla iki yana salladım çünkü onu durdurmayacaktım. Tenime doğru gülümseyerek beni gıdıkladı.

Güçlü ellerini kalçama indirdi ve zevk bir kez daha yükselmeye başladı. Gittikçe artıyor, içimde zonkluyordu.

Gözlerimi pencereye diktiğimde karanlık arzu damarlarımda dolaştı. Vahşi arzularını izlemek çok çarpıcıydı. Kasları geriliyor, üst üste ittirirken esniyordu. Her darbede vücudum sarsılıyor, yeniden uyarılıyordum.

Parmakları kalçama batarken pencerenin ötesinde yağan karla birlikte başını geriye atıp inledi. Dudaklarından gergin bir "tanrılar aşkına" sözü dökülürken ipeksi siyah saçları omzunun üzerine yayıldı.

Ellerimin ellerinin üzerinde bastırıp sıktım, çünkü bizi yine uzaklara götürüyordu ve ben ona tutunup izin vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Nefes nefese, bana vermesi gereken her şeyi aldıktan sonra adımı haykırdı. Kaslı vücudu benimkine karşı sertçe titrerken ben de zevkten sarsılarak ikinci kez boşaldım.

Bittiğinde terden sırılsıklam ve bitkin hâlde birbirimizin kollarına ve büyüsüne sarılmış olarak yatağa yığıldık. Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakıp nazikçe birbirimizi okşayarak, keşfederek, birbirimize dokunarak yan yana uzandık. Odadaki tek ses ateşin çıtırtısı ve yavaşlayan nefeslerimizdi.

Alexus parmak uçlarımı öptü, yanağımi avuçlayıp sonra da dudaklarımdan öptü. Yavaş, tatlı bir öpücüktü, kasıtlı ve telaşsız. Buna bayilsam da kendimi çektim.

"*Beni böyle öpmeye devam edemezsin, yoksa buradan asla çıkamayabiliriz,*" dedim ormandaki sözlerini ona hatırlatarak.

Yüzünde yürek hoplatan muhteşem bir gülümseme belirdi. "İşte görüyorsun," dedi dudaklarıma karşı, "benim olmak böyle bir şey ve eğer sorun olmazsa bu gece sana birkaç kez daha göstermek niyetindeyim."

Gülümsedim. İçten bir gülümsemeydi. Kalbimde, ruhumda hissettiğim bir gülümseme.

Gamzesine dokundum ve parmak uçlarımı sakalında gezdirdikten sonra onu kendime çektim.

"*Söz mü?*" dedim.

Cevabını kalbimin üzerine bastırdı. "*Söz.*"

44

RAINA

Korku olmadan aşk olmazdı ama kimse bana korkunun kaybedecek bir şeyi olanlardan beslendiğini söylememişti. Başından beri benim sorunum buydu ve şimdi hayatıma baktığımda her şey çok farklı görünse de bu kısmın hiç değişmediğini görüyordum.

Sanırım hiçbir zaman da değişmeyecekti.

Ateşin önünde uzanmış, Alexus'un başı göğsümde dinlenirken bu katı gerçekler derinlere yerleşti. Sevişmemizin anılarına tutunarak sakin ve dingin bir hisle uzun bedenini etrafıma sarmıştı. Zihnim her an onun o yumuşak kalp atışlarının durabileceği ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağım endişesine kapılıyordu. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Doğu'nun Prensi'ni bir grup Muhafız Cadı'yla yenmediğimiz sürece buna kaderimiz diyebileceğimi sanmıyordum.

Alexus'un böyle endişeleri yok gibiydi. Uyandığında, zihnimde aramızdaki tutkudan başka bir şey kalmayana kadar yeniden seviştik. Ama sonsuza dek onun yatak odasındaki hayal dünyasında kalamazdık.

Çok geçmeden Helena'yla ana salonda buluştuk, hizmetkârların son yükleri ve battaniyeleri dışarı taşımasını izliyor-

duk. Deri pantolonlarımızı, kalın yün tuniklerimizi, ağır kürk astarlı pelerinlerimizi ve fok derisi eldivenlerimizi kuşanmıştık. Uzun botlarımızın iki yanına hançerler bağlıydı ve her birimiz göğsümüzde ellerimize uygun kılıçlarla tamamlanmış bir korsaj giyiyorduk.

Hel'e bakmadan edemedim; tam olması gerektiği gibi bir savaşçıydı. Burada geçirdiğim her saat, eski hayatımı giderek daha az tanınır hâle getiriyor, yeni bir değişim yaşadığımı fark etmemi sağlıyordu ama bu değişimle birlikte uyum sağladığımı da hissetmeye başlıyordum.

Helena onu takip etmem için başıyla işaret etti ve mutfaklara açılan devasa koridordan aşağı döndük. Her biri en az otuz karış yüksekliğinde, çöldeki savaşı tasvir eden bir grup duvar halısının yanından geçtik. Kara Savaşları'nın tasviri. Colden Moeshka'yı hiç beklemediği bir hayata, ölümsüz bir kral olmaya götüren savaşlar.

Hel ana mutfağa giden kapıyı açtı ve içeri daldık. Burada bizden başka kimse yoktu.

"*Ne oluyor?*" diye sordum.

Kara kaşlarını çatıp beni odanın diğer tarafına geçirdi. Yontulmamış bir masanın üzerinde bir ibrik ve içi su-dolu bir kehanet kâsesi duruyordu.

"Babama bakabilir misin?" diye sordu. "Eğer dışarıdaysa, Raina, ihtiyacımız olan bir savaşçı daha var demektir. Avcıların geri kalanı iyiyse muhtemelen yedi savaşçı daha kazanmış oluruz. Silah kullanmada iyiler. Avcılıkta iyiler. Hayatta kalma konusunda da. İz sürmede de."

Uzun bir nefes verdim. Haklıydı. Gümüş Kovuklu avcılar çabalarımıza büyük bir katkı sağlarlardı ama köye saldırdıkları geceden beri avcılarımızın, düşman vadiyi harap etmeden saatler önce Doğudiyarlıların eline düştüğüne dair içimde korkunç bir şüphe vardı. Warek'i görmüştüm. Çok fazla içki içtiği için

kendinden geçmiş bir adam gibi görünen şey aslında dikkatli bakıldığında ölü bir adam da olabilirdi.

Ama tekrar bakıp emin olmalıydım.

Botumdan bir hançer çıkarıp parmağımın ucuna batırdım. Kan damlayınca suyu karıştırdım.

"*Nahmthalahsh. Bana avcıları göster.*"

Suyun mor yüzeyinde oluşan görüntü beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti. Avcılar oradaydı, vadideki cesetleri gömüyorlardı.

Ellerimi ağzımın üzerine götürüp Helena'ya baktım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerimi serbest bırakıp gülümsedim, gözlerimin kenarlarında mutluluk gözyaşları birikti.

"Oradalar mı?" Yüzüne sevinç yayıldı. "Onları görüyor musun?" Gözlerimi silerek başımla onayladım ve suya geri döndüm, suyu bir leğene boşaltıp ibrikten yeniden su doldurdum. Parmağımı bir daha deldim. Bir damla daha kan.

"*Nahmthalahsh. Bana Warek'i göster.*"

Su döndü ve başka bir menekşe rengine dönüştü.

Yüzler. Belirsiz yüzler. Bir ağacın sarkan dallarının altında yürüyen insanlar. Daha dikkatli baktım, bir rüzgâr eserek dalları kenara savurdu.

Nefesimin kesilmesiyle masanın kenarına tutundum. Warek köyün yanmış kalıntılarına doğru yürüyordu, üzgün ve çökmüştü ama hâlâ Gümüş Kovuk'ta bilinen o nazik yüzlü adamdı.

Fakat yalnız değildi.

Mena, aksak adımlarla elini tuttuğu küçük bir kız çocuğuyla, Saria gibi görünüyordu, onun arkasından güçlükle ilerliyordu. Köpek Tuck da kızın yanında ağır ağır yürüyordu.

Ve Helena'nın babasının yanında başka biri vardı. Esmer yüzü sert ve acıyla doluydu, cildi soğuk sabah rüzgârından ve sonbahar güneşinden çatlamıştı. Güçlü omzunda bir kürek tutuyordu.

Gözlerimi kapamamla birlikte kalbim ikiye bölündü.

Finn.

Ablamla birlikte yağan karın altında kalan ahırların orada durduk. Onu asla böyle hayal edemezdim ama kafasından arkaya doğru sıkıca örülmüş uzun saçlarıyla, vücudu kürk ve parıldayan silahlarla kaplı bir şekilde vahşi görünüyordu.

Etrafımız yirmiden fazla Cadı Muhafız ve Kuzeydiyarlının yanı sıra aileleri, sevgilileri ve arkadaşlarıyla çevriliydi, herkes birbiriyle vedalaşıyordu. Seyisler Mannus ve Tuck'ı ahırlarından soğuk rüzgârın içine çıkardılar. Kalbim sıkıntılarla dolu olsa da Alexus ve beni ormandan geçiren ve bizi yeni bir maceraya taşıyacak olan atlar için ayrı atıyordu.

Alexus dizginleri eline aldı, koyu saçları ve siyah pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Beni gördüğünde gülümsedi ama yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Odasından ayrılmadan önceki son sözleri şöyleydi: *Hayatım kısa sürecekse, seninle geçirdiğim bu zamandan dolayı mutlu öleceğim. Ama daha fazlası için savaşacağım. Colden için savaşacağım. Ve bizim için savaşacağım.*

Nephele beni omuzlarımdan tuttu, gözleri şefkat doluydu. "Burada olmaktan, bu yolculuğa çıkmaktan emin olmadığını ve aklının Finn'de olduğunu biliyorum, Raina. Çok şey oldu. Uzun zamandır senin ve Finn'in yanında olmadığımı biliyorum ama Alexus benim en gerçek dostlarımdan biri. Sana nasıl baktığını görüyorum. Bu adam Raina Bloodgood için dünyayı yakabilir ve onu sadece iki haftadır tanıyor." Bana hafif bir tebessümle bakıp ellerimi kavradı. "Zor bir durumda olduğunu da biliyorum. Yine de sana verebileceğim en iyi tavsiye kalbinin sesini dinlemendir." Durakladı, sonra gözlerimin içine baktı. "Alexus Thibault sevgisini ya da bedenini öyle kolayca birine verecek bir adam değildir, Raina. Bu onun için farklı bir durum. Sen onun için farklısın."

Alexus yaklaşırken Nephele ona doğru bir bakış atıp gülümsedi sonra dönüp uzaklaştı. Bana son bir kez bakıp omzunun üzerinden göz kırptı.

Tavsiyeye ihtiyacım yoktu. Finn'in yakışıklı yüzünü gördüğüm anda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Alexus atları benden birkaç adım ötede durdurdu. Aramızdaki garip bir mesafe oluşmuştu, birkaç saat önce olsa akla hiç gelmeyecek bir mesafe.

"Avcıları duydum," dedi. "Ve arkadaşlarını, Rhonin'in büyükannesini. Warek'i ve Finn Owyn'i." Boğazını temizledi. "Finn'in Helena'nın abisi, demircinin oğlu olduğunu bilmiyordum." Finn'in adını söylerken gözleri şefkatli ve nazikti ama sesindeki belirsizlik ve kargaşa fark ediliyordu. "İyi olmalarına sevindim," diye ekledi. "Vadiye bir haftalık mesafedeyiz ama sen sulara baktığın için, eminim ki yola çıkarlarsa onları bulabiliriz." Duraksadı. Sesi sakin, bakışları içtendi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Raina. Finn'in hayatta olması bazı şeyleri değiştiriyor, biliyorum. Ve seni anlıyorum."

"*Hiçbir şeyi değiştirmiyor,*" dedim ona.

Çünkü değiştirmiyordu. Değiştirmemişti. Alexus için hissettiklerimi Finn'e nasıl açıklayacağımı ya da bunun bu kadar kısa sürede nasıl gerçekleştiğini bilmiyordum. Toplama Günü'nden bu yana sadece on iki gün geçmişti ama yine de dünyam baştan sona değişmişti.

Ben değişmiştim. Mena'nın bilgelik dolu sözlerini düşünmeden edemiyordum. *Çoğu savaş zorludur. Kazanmak için daima bir şeylerin feda edilmesi gerekir. Bundan korkma. Unutma, bir şeyleri ardında bırakmazsan asla ilerleyemezsin.*

Finn'i ardımda bırakmak istemiyordum. O benim en yakın arkadaşımdı, hayatımın büyük bir parçasıydı. Ama beni Alexus'la birlikte görmeye asla katlanamazdı. Hayatımı yalnız yaşadığımı görmek başkaydı ama şimdi beni kendisinden başka biriyle görmek bambaşka bir durum olacaktı.

Önümde duran adamdan vazgeçmeye niyetim yoktu.

"Emin misin?" diye sordu Alexus. Çatık kaşlarında belirsizlik vardı.

"*Uzun zamandır hiçbir şeyden olmadığım kadar.*" Yaklaşıp elini tuttum.

Derin bir nefes verdi, nefesi kış havasında buhar oluyordu ve bir an bile tereddüt etmeden beni kollarına doğru çekip eğildi ve sanki beni yıllardır öpmemiş gibi öptü. Yüzüm ısındı, beni bıraktığında başımı eğdim.

"*Diğerleri ne düşünecek?*" dedim.

Gamzesini ortaya çıkaracak kadar gerçek bir biçimde gülümsedi, yeşil gözleri sabah aydınlığında parlıyordu.

"Birbirimiz olmadan yaşayamayacağımızı düşünecekler ve yanılmayacaklar da." Beni tekrar öptü; daha tutkulu, daha uzun. O birkaç dakika içinde dünya sanki yok oldu. Geri çekildiğinde gerçeklik geri geldi. Alexus arkamızdaki kalabalığa bakıp herkesin dikkatini çekmek için yüksek sesle ıslık çaldı. "Herkes atlarına," diye bağırdı. "Vakit geldi."

Beni Tuck'ın sırtına bindirip eyere oturttu. Helena, Nephele ve Rhonin yanıma gelirken parmaklarımı dizginlerin etrafına doladım.

Rhonin başını eğip yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı. "Suya baktığın için teşekkür ederim, Raina. Bu benim için çok önemliydi."

Cevaben başımı hafifçe salladım. Ailesi için endişeleniyordu, onları görememiştim ama büyükannesi vadide hayattaydı ve bunu öğrenince onunla tanıştığımdan beri gözlerinde görmediğim bir parıltı meydana geldi.

Helena sırıtıp Rhonin'e baktı. "Nereden nereye geldik bak. Bir zamanlar düşmandık, şimdi koca bir arazi boyunca birlikte at süreceğiz."

Gözlerinde hiç endişe yoktu. Ona söylemedim ama sanırım abisinin kalbimdeki yerini biliyordu. Yine de bana olan sevgisi

Finn'e bağlı değildi. Benim mutlu olmamı istiyordu ve bunun için Cadı Toplayıcısı'nı morarana kadar öpmem gerekiyorsa bile benim için istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Muhafız Cadılar da sevdikleriyle vedalaştıktan sonra Kış Hisarı'nın kapılarından geçip Buzlusu Ormanı'na girdik. Bizi neler beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdiye kadar geçen günler beni hazırlamak içindi, diye düşünüyordum.

Alexus bize önderlik ediyordu, ben de yakınındaydım ama sonra bir an için Mannus'u durdurup kuzeyden gelen buz gibi havayı derin bir nefesle içine çekti.

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri cesaretle parlıyordu.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordu. "Bu sadece başlangıç."

Atlarımızla aramızda bir kol mesafesi kalana kadar yaklaştım. "*Eminim,*" dedim, kararlılığım altımdaki buzlu zemin kadar sağlamdı. "*Kurtarmamız gereken bir kral var.*"

TEŞEKKÜR

Bu kitap, önce öykü, ardından *novella* ve son olarak da seri başlangıcı olma niyetiyle yazıldı. Aşağıdaki muhteşem insanların desteği ve teşviki olmasaydı asla böyle bir kitap hâline gelemezdi.

Öncelikle kocama. Yazma serüvenim yoğun hayatımızın ortasında başladı. Bir şeyler yazmam gerektiği için seni sabahın dördünde uyandırdığım pek çok sabah ve dizüstü bilgisayarımın ışığının seni uyanık tuttuğu geç saatler oldu. Durmadan kitap konuşulan akşam yemekleri, sayamayacağım kadar çok kitapçı ziyareti, hafta sonu veya hafta içi düzenlenen yazarlık konferansları, inzivalar. Bu yolda şüpheye düşmemi, tekrar tekrar deneyip tekrar tekrar başarısız olmamı izledin ve tüm bu süre boyunca bana sadece bunu yapabileceğimi hatırlatıp durdun. Ben kendime inanmazken bile sen bana inandın. Senin sonsuz desteğin olmadan bunu yapamazdım. Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşım ve dayanağımsın.

Kızlarıma. Harika insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Yazar bir anneye sahip olmanın zorluklarına katlandınız. Zamanın %95'inde aklımın başka yerlerde olmasına tahammül ettiniz ve bana yaratıcılığımı beslemek için ihtiyaç duyduğum alanı sağladınız. Bu, her yeri kitap dolu bir evde yaşamak anlamına gelse bile. Sizler benim gerçek anlamda amigo kızlarım oldunuz. Her zaman benimle gurur duydunuz, hep cesaretlendirdiniz. Size bayılıyorum.

Hannah Banana. Bana *Twilight*'ı okuttuğun için teşekkürler. Senin sayende hikâye ve okuma sevgimi, kitaplara ve yazmaya olan tutkumu hatırladım. Bu tutkuyu sende gördüm, içimde bir ateş yaktın. Sen olmasaydın bu yolda olmazdım.

Melinda Collins. On yıllık arkadaşım ve eleştirmenim. Birçok öykümün berbat taslaklarını okuduğun ve benim için

her zaman duymaya ihtiyacım olan o olumlu ses olduğun için teşekkür ederim. Beyaz Boşluk Kraliçesi olduğun, gereksiz "gibi" kullanımlarımı yok ettiğin ve atladığım tüm fazla kelimeleri kırptığın için teşekkür ederim. Seninle harika bir ekip olduk ve bu kitaba ve yıllar içinde yarattığım diğer tüm çalışmalara harcadığın zaman için sana gerçekten minnettarım. Sayende daha iyi bir yazar oldum. Tüm kalbimle söylüyorum, harikasın.

Jodi Henry. Doğum günü ikizim, yıllarca eleştiri/okuma yaptığın ve iki milyon kelimeyle mesajlaşarak fikirlerini paylaştığın için teşekkür ederim. Bu hikâye henüz bir bebek novellayken ona inandığın için teşekkür ederim. Nazik sözlerin bana Raina ve Alexus'a inanma ve kendimden şüphe etmeyi bırakıp bu korkutucu şeyi yayınlatma cesareti verdi.

Yazarlık yolculuğumu etkileyen sayısız insana: Susan Bickford, tüm yazı inzivalarımız ve konferanslardaki eğlenceli anlarımız için; Alexia Chantel, tanıdığım en tatlı insan olup beni neşelendirdiğin ve bana HER ŞEYİ yapabileceğimi hissettirdiğin için; Molly Brogan ve Ashley R. King, beni güldüren ve ne zaman gönderirsem göndereyim yazılarımı okuyan harika insanlar olduğunuz için; Music City Romance Writers üyeleri, atölyelere, yarışmalara ve yayıncılık dünyasına erişimimi sağladığınız için; Mid-South Historical Novel Society'deki hanımlar, tarih sevgisi olan bir fantastik yazarına karşı aşırı nazik davrandığınız için; SFF SEVEN, beni blog yazmaya davet edip platformunuzu paylaştığınız için; Andrea Holli, zamanında fantastik romanlarını ödünç almama izin verdiğin ve ilk editörüm olduğun için; April Carroll, çalışmamız gerekirken yazdıklarımı okuduğu için; Wendy Jordan Petty, beni sevdiğin ve ne olursa olsun benim adıma mutlu olduğun için ve Sandy Spencer Coomer, Rockvale Writer's Colony'de geçirdiğim zamanlar için çok çok teşekkürler. Güzel çiftliğinizde zaman geçirmeseydim bu kitabı bitiremezdim.

Muhteşem *Rebel*, *Cadı Toplayıcısı* ve *Once Upon an Enchanted Forest* okurlarıma, heyecanınız, gözlerinden kalp çıkan emojili yorumlarınız, kitap henüz dünyada yayınlanmadan önce kitapla ilgili DM'leriniz, daha fazlasını isteyen mesaj ve e-postalarınız, beta okuması yapanlar ve Raina ve Alexus'un hikâyesini takip eden diğer ülkelerdeki tüm okurlarıma teşekkür ederim, bu sizin için. Siz kitap dünyasının dönmesini sağlıyorsunuz, hepinize minnettarım.

Ve son olarak, City Owl Press'teki ekibe en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Sözleşmeyi imzaladığımda bu genişletilmiş *novella*nın dört yüz sayfalık bir romana dönüşeceğini bilmiyordum ancak siz bu değişime ayak uydurdunuz, desteklerinizi ve teşviklerinizi eksik etmediniz. Gerçek bir aile gibi sizi destekleyen yazarlar da dâhil olmak üzere böyle harika insanlarla çalıştığım için minnettarım.

